INDEX

[illegible]

טוב וברכה מעתה
ועד עולם אמן סלה

INDEX

Text Structure: 1 verse Hebrew followed by one Aramaic (Targum Jonathan)

מימים ימימה ה׳ וסימנ׳ ושמרת את החקה הזאת תלכנה בנות ישראל ויאמרו הכה חגש ביאלו ועלה האיש

א ויהי איש אחד מן הרמתים צופים
מהר אפרים ושמו אלקנה בן ירחם
בן אליהוא בן תחו בן צוף אפרתי׃
והוה גברא חד מרמתא מתלמידי
נביא מטורא דבית אפרים ושמיה
אלקנה בר ירוחם בר אליהוא בר תחו
בר צוף גברא פליג חולק בקדשא
בטורא דבית אפרים׃ ולו שתי נשים
שם אחת חנה ושם השנית פננה
ויהי לפננה ילדים ולחנה אין ילדים׃
וליה תרתין נשין שום חדא חנה
ושום תנייתא פננה והוו לפננה בנין
ולחנה לית בנין׃ ועלה האיש ההוא
מעירו מימים ימימה להשתחות
ולזבח ליהוה צבאות בשלה ושם
שני בני עלי חפני ופנחס כהנים
ליהוה׃ וסליק גברא ההוא מקרתיה
מזמן מועד למועד למסגד ולדבחא
קדם יי צבאות בשילו ותמן תרין
בני עלי חפני ופינחס משמשין קדם יי׃
ויהי היום ויזבח אלקנה ונתן לפננה
אשתו ולכל בניה ובנותיה מנות׃ והוה
יום מועדא ודבח אלקנה ויהב לפננה
אתתיה ולכל בנהא ובנתהא חולקין׃
ולחנה יתן מנה אחת אפים כי את
חנה אהב ויהוה סגר רחמה׃ ולחנה
יהב חולק חד בחיר ארי ית חנה
רחים ומן קדם יי אתמנע מנה ולד׃

וכעסתה צרתה גם כעס בעבור
הרעמה כי סגר יהוה בעד רחמה׃
ומצערא לה עלתהא אף מרגזא לה
בדיל דלא אקניאתהא ארי אתמנע מן
קדם יי מנה ולד׃ וכן יעשה שנה
בשנה מדי עלתה בבית יהוה כן
תכעסנה ותבכה ולא תאכל׃ וכין
יעביד שנא בשנא בזמן מסקה
לבית מקדשא דיי כין מרגזא לה
ובכיא ולא אכלא׃ ויאמר לה
אלקנה אישה חנה למה תבכי ולמה
לא תאכלי ולמה ירע לבבך הלוא
אנכי טוב לך מעשרה בנים׃ ואמר
לה אלקנה בעלה חנה למא את בכיא
ולמא לא אכלת ולמא באיש ליך
לביך הלא רעותי טבא ליך מעסרא
בנין׃ ותקם חנה אחרי אכלה בשלה
ואחרי שתה ועלי הכהן ישב על
הכסא על מזוזת היכל יהוה׃ וקמת
חנה בתר דאכלת בשילו ובתר
דשתיאו ועלי כהנא יתיב על כרסא
בסטר ספא דהיכלא דיי׃ והיא
מרת נפש ותתפלל על יהוה ובכה
תבכה׃ והיא מרירא נפשא ומצלא
קדם יי ומבכא בכיא׃ ותדר נדר
ותאמר יהוה צבאות אם ראה
תראה בעני אמתך וזכרתני ולא
תשכח את אמתך ונתתה לאמתך

והוא מעירו והעלתה ולא תזכר ג׳ רק חזק לבלתי אכל הדם יאריך טובות וכן יעשה שנה בשנה

ה̇ זוג̇י ב̇ק חד לשון זכר וחד לשון נקיבה וסימנ׳ ——— יינך יינך חלליך חלליך תפוך תפוך שיריך

זרע אנשים ונתתיו ליהוה כל
ימי חייו ומורה לא יעלה על
ראשו ויקיים מתקיים ואמרת יי
צבאות מגלא גלי קדמך סגוף
אמתך ויישור דכרני קדמך ולא
תרחיק ית אמתך ותתין לאמתך
בר בגו בני אנשא ואמסרניה
דיהי משמיש קדם יי כל יומי חיוהי
ומרות אנש לא תהי עלוהי והיה
כי הרבתה להתפלל לפני יהוה ועלי
שמר את פיה והוה מד אסגיאת
לצלאה קדם יי ועלי מוריך לה עד
דתפסוק וחנה היא מדברת על
לבה רק שפתיה נעות וקולה לא
ישמע ויחשבה עלי לשכרה
וחנה היא מצליא בלבה לחוד
ספותהא נידן וקלה לא משתמע
וחשבה עלי כאתתא רויא ויאמר
אליה עלי עד מתי תשתכרין
הסירי את יינך מעליך ואמר לה
עלי עד אימתי את משתטיא הלא
תפיגין ית חמריך מניך ותען
חנה ותאמר לא אדני אשה קשת
רוח אנכי ויין ושכר לא שתיתי
ואשפך את נפשי לפני יהוה
ואתיבת חנה ואמרת לא רבוני
אתתא עיקת רוח אנא וחמר חדת
ועתיק לא שתיתי ואמרית ערבן

נפשי בצלו קדם יי אל תתן את אמתך
לפני בת בליעל כי מרב שיחי וכעסי
דברתי עד הנה לא תכלים ית אמתך
קדם בת רשעא ארי מסגי אקנותי
וארגזותי אוריכית בצלו עד כען
ויען עלי ויאמר לכי לשלום ואלהי
ישראל יתן את שלתך אשר שאלת
מעמו ואתיב עלי ואמר איזילי
לשלם ואלהא דישראל יתין ית בעותיך
דבעית מן קדמוהי ותאמר תמצא
שפחתך חן בעיניך ותלך האשה
לדרכה ותאכל ופניה לא היו לה עוד
ואמרת תשכח אמתך רחמין בעינך
ואזלת אתתא לאורחה ואכלת ואפין
בישין לא הוו לה עוד וישכמו
בבקר וישתחוו לפני יהוה וישבו ויבאו
אל ביתם הרמתה וידע אלקנה את
חנה אשתו ויזכרה יהוה ואקדימו
בצפרא וסגידו קדם יי וצלו ואתו לביתהון
לרמתא וידע אלקנה ית חנה אתתיה
ועל דכרנה קדם יי ויהי לתקפות הימים
ותהר חנה ותלד בן ותקרא את שמו
שמואל כי מיהוה שאלתיו והוה
לזמן משלם יומיא ועדיאת חנה
וילידת בר וקרת ית שמיה שמואל
ארי אמרת מן קדם יי שאלתיה ויעל
האיש אלקנה וכל ביתו לזבח ליהוה
את זבח הימים ואת נדרו וסליק

שיריך והאבדיתיך והאבדיתיך שמניך שמנך האכלתיך האכילתיך בכנפיך בכנפיך וכולה לית כוותה

ונראה ה׳ וסימנ׳ ל׳ המשפחת השחין והביונין ונראה את פני יי׳ חשפתי בלה חציר ונראה

גברא אלקנה וכל אנש ביתיה לדבחא
קדם יי ית דיבח מועדא ולשלמא ית
נדריה: וחנה לא עלתה כי אמרה
לאישה עד יגמל הנער והביאתיו
ונראה את פני יהוה וישב שם עד
עולם: וחנה לא סליקת ארי אמרת
לבעלה עד דיתחסיל רביא ואיתיניה
ויתחזי קדם יי ויתיב תמן עד עלמא:
ויאמר לה אלקנה אישה עשי הטוב
בעיניך שבי עד גמלך אתו אך יקם
יהוה את דברו ותשב האשה ותינק
את בנה עד גמלה אתו: ואמר לה אלקנה
בעלה עבידי דתקין בעינכי אוריכי
עד דתחסלין יתיה ברם אם יקיים יי
ית פתגמוהי ואוריכת אתתא
ואוניקת ית ברה עד דחסלת יתיה:
ותעלהו עמה כאשר גמלתו בפרים
שלשה ואיפה אחת קמח ונבל יין
ותבאהו בית יהוה שלו והנער נער:
ואסיקתיה עמה כד חסלתיה בתורין
תלתא ומכילתא חדא דקמחא וגרב
דחמר ואיתיתיה לבית מקדשא דיי
לשילו ורביא הוה רביק: וישחטו את
הפר ויבאו את הנער אל עלי: ונכסו
ית תורא ואיתיאו ית רביא לות עלי:
ותאמר בי אדני חי נפשך אדני אני
האשה הנצבת עמכה בזה להתפלל
אל יהוה: ואמרת בבעו רבוני חיי
נפשך רבוני אנא אתתא דאתעתדית
עמך הכא לצלאה קדם יי: אל הנער
הזה התפללתי ויתן יהוה לי את
שאלתי אשר שאלתי מעמו: על
רביא הדין צליתי ויהב יי לי ית
בעותי דבעיתי מן קדמוהי: וגם
אנכי השאלתהו ליהוה כל הימים
אשר היה הוא שאול ליהוה וישתחו
שם ליהוה: ואף אנא מסרתיה
דיהי משמיש קדם יי כל יומין דהוא
קיים ישמיש קדם יי וסגיד תמן קדם
יי: ב ותתפלל חנה
ותאמר עלץ לבי ביהוה רמה
קרני ביהוה רחב פי על אויבי כי
שמחתי בישועתך: וצליאת חנה
ברוח נבואה ואמרת כבר שמואל
ברי עתיד למהוי נביא על ישראל
ביומוהי יתפרקון מידא דפלשתאי
ועל ידוהי יתעבדן להון נסין וגבורן
בכין תקיף לבי בחולקא דיהב לי
יי ואף הימן בר יואל בר ברי שמואל
דעתיד דיקום הוא וארבעת עסר
בנוהי למהוי אמרין בשירה על
ידי נבלין וכנרין עם אחיהון ליואי
לשבחא בבית מקדשא בכין רמת
קרני במתנתא דמני לי יי ואף
על פורענות נסא דעתיד למהוי
בפלשתאי דעתידין דייתון ית

ותאמר ה׳ פס׳ וס׳ ימנ׳ ל׳ ותדר נדר ותאמר ותתפלל חנה ותאמר עלץ ותאמר אסתר אסתר והחזיקה ושא סגול

ארונא בעגלתא חדתא ועמיה
קרבין אשמא לכין תימר כנשתא
דישראל אתפתח פומי למללא רברבן
על בעלי דבבי ארי חדיתי בפרקנך
אין קדוש כיהוה כי אין בלתך ואין
צור כאלהינו: על סנחריב מלכא
דאתור אתנביאת ואמרת דעתיד
דיסק הוא וכל חילותיה על ירושלם
ונס סגי יתעביד בה תמן יפלון פגרי
משריתיה בכין יודון כל עממיא
אומיא ולישניא ויימרון לית
דקדיש אלא יי ארי לית בר מנך
ועמך יימרון לית דתקיף אלא
אלהנא: אל תרבו תדברו גבהה
גבהה יצא עתק מפיכם כי אל
דעות יהוה ולא נתכנו עללות:
על נבוכדנצר מלכא דבבל
אתנביאת ואמרת אתון כסדאי
וכל עממיא דעתידין למשלט
בישראל לא תסגון למללא רברבן
רברבן לא יפקון גדפין מפומכון
ארי אלהא ידע כולא יי על כל
עובדוהי מתיח דינא אף לכון עתיד
לשלמא פורענות חוביכון: קשת
גברים חתים ונכשלים אזרו חיל:
על מלכות יון אתנביאת ואמרת
קשתת דגיברי יונאי יתברן ודבית
חשמונאי דהוו חלשין יתעבדן

להון גבורן: שבעים בלחם נשכרו
ורעבים חדלו עד עקרה ילדה
שבעה ורבת בנים אמללה: על
בנוהי דהמן אתנביאת ואמרת דהוו
סבעין בלחמא וגאן בעותרא וסגיאין
בממונא אתמסכנו תבו לאתאגרא
בלחים מזון פומהון מרדכי ואסתר
דהוו חשיכין עתרו ואתנשיאו ית
מסכינותהון תבו למהוי בני חורין
כין ירושלם דהות כאתא עקרא
עתידא דתתמלי מעם גלותהא ורומי
דמליא סגי עממיא יסופון משריתהא
תצדי ותחרוב: יהוה ממית ומחיה
מוריד שאול ויעל: כלין גבורתא
דיי דהוא שליט בעלמא ממית
ואמר לאחאה מחית לשאול אף
עתיד לאסקא בחיי עלמא: יהוה
מוריש ומעשיר משפיל אף מרומם
יי ממסכין ומעתר משפיל אף
מרים: מקים מעפר דל מאשפת
ירים אביון להושיב עם נדיבים
וכסא כבוד ינחלם כי ליהוה מצקי
ארץ וישת עליהם תבל: מקים
מעפרא מסכינא מקלקלתא מרים
חשיכא לאתבותהון עם צדיקיא
רברבי עלמא וכרסי יקרא מחסין
להון ארי ק׳ יי גלן עובדי בני אנשא
מלרע אתקין גיהנם לרשיעיא

חדלו ב׳ וסימנ׳ חדלו פרזון בישראל חדלו עד שקמתי דבורה שבענים בלחם נשכרו ורעבים חדלו

וצדיקיא עבדי רעותיה שכליל
להון תבל רגלי חסידו ישמר ורשעים
בחשך ידמו כי לא בכח יגבר איש
גוית עבדוהי צדיקיא יטר מגיהנם
ורשיעיא בגיהנם בחשוכא ידונון
להודעא ארי לא מן דאית ליה חילא
זכי ליום דינא יהוה יחתו מריבו
עלו בשמים ירעם יהוה ידין אפסי
ארץ ויתן עז למלכו וירם קרן
משיחו יי יתבר בעלי דבבא דקימין
לאבאשא לעמיה עליהון מן שמיא
בקלרס ישקיף יי יעביד פורענות
דין מגוג ומשרית עממין חטופין
דאתן עמיה מסיפי ארעא ויתין
תקפא למלכיה וירבי מלכות משיחיה
וילך אלקנה
הרמתה על ביתו והנער היה משרת
את יהוה את פני עלי הכהן ואזל
אלקנה לרמתא לביתיה ורביא הוה
משמיש קדם יי בחיי עלי כהנא ובני
עלי בני בליעל לא ידעו את יהוה
ובני עלי גברין רשיעין לא הוו ידעין
למדחל מן קדם יי ומשפט הכהנים
את העם כל איש זבח זבח ובא נער
הכהן כבשל הבשר והמזלג שלש
השנים בידו ונמוסא דכהניא מן
עמא כל גבר דנכיס נכסתא ואתי
עולימא דכהנא כמבשל בסרא

ומשילא דליה תלת שנין בידיה
והכה בכיור או בדוד או בקלחת
או בפרור כל אשר יעלה המזלג
יקח הכהן בו ככה יעשו לכל ישראל
הבאים שם בשלה ויזקליה בכיורא
או בדודא או בקדרא או במליסא
כל דמסיק משילא נסיב כהנא
לנפשיה כדין עבדין לכל ישראל
דאתן לדבחא תמן בשילו גם
בטרם יקטרון את החלב ובא נער
הכהן ואמר לאיש הזבח תנה בשר
לצלות לכהן ולא יקח ממך בשר
מבשל כי אם חי אף עד לא יתסקון
תרביא למדבחא ואתי עולימא
דכהנא ואמר לגברא דדבח הב
בסרא למטוי לכהנא ולא יסב מנך
בסר מבשל אלהין כד חיין ויאמר
אליו האיש קטר יקטירון כיום
החלב וקח לך כאשר תאוה נפשך
ואמר לו כי עתה תתן ואם לא
לקחתי בחזקה ואמר ליה גברא
אוריך עד דיתסקון תרביא וסב
לך כמא דרעיא נפשך ואמר ליה
ארי כען תתין ואם לא יסבון מנך
בעל כרחך ותהי חטאת הנערים
גדולה מאד את פני יהוה כי נאצו
האנשים את מנחת יהוה והוה חוב
עולימיא סגי לחדא קדם יי ארי בזו

ישען
על ביתו ה׳ וסימנ׳ ויפקדהו על ביתו וירא ויצו יוסף וילך אלקנה הרמתה על ביתו הראית שומרנה

וברך ג וסימנ׳ ועבדתם את יי אלהיכם ואהבך וברכך והרבך וברך עלי את אלקנה ואת אשתו

גבריא ית קרבניא דיי׃ ושמואל
משרת את פני יהוה נער חגור אפוד
בד׃ ושמואל משמיש ק׳ יי עולימא
אסיר כרדוט דבוץ׃ ומעיל קטן
תעשה לו אמו והעלתה לו מימים
ימימה בעלתה את אישה לזבח
את זבח הימים׃ ומעיל זעיר עבדא
ליה אמיה ומסקא ליה מזמן למועד
למועד במסקה עם בעלה לדבחא
ית דיבח מועדיא׃ וברך עלי את
אלקנה ואת אשתו ואמר ישם יהוה
לך זרע מן האשה הזאת תחת
השאלה אשר שאל ליהוה והלכו
למקמו׃ ובריך עלי ית אלקנה וית
אתתיה ואמר יקים יי לך בנין
כשרין מן אתתא הדא חלף שאילתא
דשאיל מן ק׳ יי ואזלו לאתריה׃
כי פקד יהוה את חנה ותהר ותלד
שלשה בנים ושתי בנות ויגדל
הנער שמואל עם יהוה׃ ארי עד
דכרנה דחנה ק׳ יי ועדיאת וילידת
תלתה בנין ותרתין בנן ורבא רביא
שמואל משמיש ק׳ יי׃
ועלי זקן מאד ושמע את
כל אשר יעשון בניו לכל ישראל
ואת אשר ישכבון את הנשים
הצבאות פתח אהל מועד׃ ועלי
סיב לחדא ושמע ית כל דעבדין

בנוהי לכל ישראל וית דשכבין ית
נשיא דאתין לצלאה בתר עמשכן
זמנא׃ ויאמר להם למה תעשון
כדברים האלה אשר אנכי שמע
את דבריכם רעים מאת כל העם
אלה׃ ואמר להון למא תעבדון
כפתגמיא האלין דאנא שמע ית
פתגמיכון בישין מן כל עמא אלין׃
אל בני כי לוא טובה השמעה אשר
אנכי שמע מעברים עם יהוה׃ לא
בני ארי לא תקנא שמועתא דאנא
שמע דעבדין עמא דיי׃ אם יחטא
איש לאיש ופללו אלהים ואם ליהוה
יחטא איש מי יתפלל לו ולא ישמעו
לקול אביהם כי חפץ יהוה להמיתם׃
אם יחוב גבר לגבר הלא ייתון לקדם
דיינא וישמע מליהון ויפלי בינהון
ואם ק׳ יי יחוב גברא ממן יבעי
וישתביק ליה ולא קבילו למימר
אבוהון ארי רעוא ק׳ יי לקטלותהון׃
והנער שמואל הלך וגדל וטוב
גם עם יהוה וגם עם אנשים׃ ורביא
שמואל אזיל וסגי ושמיה טב ותקנן
אורחתיה ק׳ יי ותריצין עובדוהי
בגו בני אנשא׃
ויבא איש אלהים אל עלי ויאמר
אליו כה אמר יהוה הנגלה נגליתי
אל בית אביך בהיותם במצרים לבית

איש אלהים ו וסימנ׳ ויבא איש אלהים הנה נא ידעתי כי איש אלהים והנה איש אלהים עתה זה אליהו

פרעהי׃ ואתא נביא דיי׳ לות עלי
ואמר ליה כדנן אמר יי׳ אתגלאה
אתגליתי על בית אבוך כד הוו במצרים
ומשעבדין לבית פרעהי׃ ובחר אתו
מכל שבטי ישראל לי לכהן לעלות
על מזבחי להקטיר קטרת לשאת
אפוד לפני ואתנה לבית אביך את
כל אשי בני ישראל׃ ואתרעיתי ביה
מכל שבטיא דישר׳ קדמי למהוי
כהין לאסקא קרבן על מדבחי
לאקטרא קטרת בסמין למלבש
איפודא לשמשא קדמי ויהבית
לבית אבוך ית כל קרבניא דבני ישר׳׃
למה תבעטו בזבחי ובמנחתי אשר
צויתי מעון ותכבד את בניך ממני
להבריאכם מראשית כל מנחת
ישראל לעמי׃ למא אתון אנסין
בנכסת קדשי ובקרבני דפקידית
לקרבא קדמי בבית מקדשי ויקרת
ית בנך קדמותא לאוכלותהון מריש
כל קרבן מנחת ישר׳ דעמי׃ לכן
נאם יהוה אלהי ישראל אמור אמרתי
ביתך ובית אביך יתהלכו לפני עד
עולם ועתה נאם יהוה חלילה לי כי
מכבדי אכבד ובזי יקלו׃ בכין אמר
יי׳ אלהא דישר׳ מימר אמרית ביתך
ובית אבוך ישמשון קדמי עד
עלמא וכען אמר יי׳ קשטא אנון

דינני ארי למיקריהון קדמי איקר
ודמבסרין על שמי יתשטון׃ הנה
ימים באים וגדעתי את זרעך ואת
זרע בית אביך מהיות זקן בביתך׃
הא יומיא אתן ואקטוף ית תקוף
דרעך וית תקוף דרע בית אבוך
מלמהוי סב בביתך׃ והבטת צר
מעון בכל אשר ייטיב את ישראל
ולא יהיה זקן בביתך כל הימים׃
ותהי מסתכל ותהי חזי בעקתא
דתיתי על אנש ביתך בחובין דחבתון
בבית מקדשי ובתר כין איתי
טבתא על ישר׳ ולא יהי סב בביתך
כל יומיא׃ ואיש לא אכרית לך
מעם מזבחי לכלות את עיניך
ולאדיב את נפשך וכל מרבית
ביתך ימותו אנשים׃ ואנש לא
אפסיק לך מן מדבחי לחשכא ית
עינך ולאפחא ית נפשך וכל סגיות
ביתך יתקטלון עולימין׃ וזה לך
האות אשר יבא אל שני בניך אל
חפני ופינחס ביום אחד ימותו שניהם׃
ודין לך אתא דתיתי לות תרין בנך
לות חפני ופינחס ביום חד יתקטלון
תרויהון׃ והקימתי לי כהן נאמן
כאשר בלבבי ובנפשי יעשה
ובניתי לו בית נאמן והתהלך לפני
משיחי כל הימים׃ ואקים קדמי

ובחר ג׳ וסימנ׳ אתו מכל שבטי ישראל ... מעם מזבחי ב׳ וסימ׳ תקחנו למותו איש

כהין מהימן דכמימרי וכרעותי
יעביד ואקים ליה מלכו קיים
וישמיש קדם משיחי כל יומיא
והיה כל הנותר בביתך יבא להשתחות
לו לאגורת כסף וככר לחם ואמר
ספחני נא אל אחת הכהנות לאכל
פת לחם ויהי כל דישתאר בביתך
ייתי לאשתאלא ליה למעא דכסף
ופתא דלחמא ויימר מניני כען
לחדא ממטרת כהניא למיכל
פתא דלחמא   והנער
שמואל משרת את יהוה לפני עלי
ודבר יהוה היה יקר בימים ההם
אין חזון נפרץ ורבא שמואל
משמיש קדם יי בחיי עלי ופתגמא
דיי הוה כסי ביומיא האנון לית
נבואה גליא   ויהי
ביום ההוא ועלי שכב במקומו
ועינו החלו כהות לא יוכל לראות
והוה ביומא ההוא ועלי שכיב
באתריה ועינוהי שריאה למכהי
לא יכיל למחזי ונר אלהים טרם
יכבה ושמואל שכב בהיכל יהוה
אשר שם ארון אלהים ובוצין בית
מקדשא דיי עד לא טפא ושמואל
שכיב בעזרת ליואי וקלא אשתמע
מהיכלא דיי דתמן ארונא דייי
ויקרא יהוה

אל שמואל ויאמר הנני וקרא יי
לשמואל ואמר האנא וירץ אל עלי
ויאמר הנני כי קראת לי ויאמר
לא קראתי שוב שכב וילך וישכב
ורהט לות עלי ואמר האנא ארי
קריתא לי ואמר לא קריתי תוב שכוב
ואזל ושכיב   ויסף
ו יהוה קרא עוד שמואל ויקם שמואל
ח וילך אל עלי ויאמר הנני כי קראת
לי ויאמר לא קראתי בני שוב שכב
ואוסיף יי מקרי עוד שמואל וקם
שמואל ואזל לות עלי ואמר האנא
ארי קריתא לי ואמר לא קריתי ברי
תוב שכוב ושמואל טרם ידע את
יהוה וטרם יגלה אליו דבר יהוה
ושמואל עד לא אילף מדע אולפן מן
קדם יי ועד לא אתגלי ליה פיתגם
נבואתא דיי ויסף יהוה קרא שמואל
בשלישית ויקם וילך אל עלי ויאמר
ט הנני כי קראת לי ויבן עלי כי יהוה
קרא לנער ואוסיף יי מקרי שמואל
בתליתיתא וקם ואזל לות עלי ואמר
האנא ארי קריתא לי וסבר עלי ארי
מן קדם יי מתקרי לרביא ויאמר עלי
לשמואל לך שכב והיה אם יקרא
אליך ואמרת דבר יהוה כי שמע
עבדך וילך שמואל וישכב במקומו
ואמר עלי לשמואל איזיל שכוב

ח כת׳ עינו וקר׳ עיניו וסימנ׳ — החלו כהות ולא כחד ויברח אבשלום ועברה העבדה יקח ויעל תראינה יראו

ויהי אם יקרא לך ותימר מליל יי
ארי שמע עבדך ואזל שמואל
ושכיב באתריה: ויבא יהוה ויתיצב
ויקרא כפעם בפעם שמואל שמואל
ויאמר שמואל דבר כי שמע עבדך:
ואתגלי יי ואתעתד וקרא כזמן
בזמן שמואל שמואל ואמר שמואל
מליל ארי שמע עבדך:
ויאמר יהוה אל שמואל
הנה אנכי עשה דבר בישראל אשר
כל שמעו תצלינה שתי אזניו:
ואמר יי לשמואל הא אנא עביד
פתגמא בישראל דכל דישמעניה
יצלן תרתין אדנוהי: ביום ההוא
אקים אל עלי את כל אשר דברתי
אל ביתו החל וכלה: ביומא ההוא
אקים על עלי ית כל דמלילית על
אנש ביתיה ואשיציו והגדתי לו כי
שפט אני את ביתו עד עולם בעון
אשר ידע כי מקללים להם בניו ולא
כהה בם: וחויתי ליה ארי מתפרע
אנא מן אנש ביתיה עד עלמא
בחובין דידע ארי מרגזין להון בנוהי
ולא כהא בהון: ולכן נשבעתי לבית
עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח
ובמנחה עד עולם: ובכין קיימית
לבית עלי אם ישתבקון חובי בית
עלי בנכסת קודשין ובקרבנין עד

עלמא: וישכב שמואל עד הבקר
ויפתח את דלתות בית יהוה ושמואל
ירא מהגיד את המראה אל עלי:
ושכיב שמואל עד צפרא ופתח ית
דשי בית מקדשא דיי ושמואל
דחיל מלחואה ית חיזו נבואתא
לעלי: ויקרא עלי אל שמואל ויאמר
שמואל בני ויאמר הנני: וקרא
עלי לשמואל ואמר שמואל ברי
ואמר הא אנא: ויאמר מה הדבר
אשר דבר אליך אל נא תכחד ממני
כה יעשה לך אלהים וכה יוסיף
אם תכחד ממני דבר מכל הדבר
אשר דבר אליך: ואמר מא פתגמא
דמליל עמך לא כען תכסא מני
כדין יעביד לך יי וכדין יוסיף
אם תכסא מני פתגמא מכל
פתגמא דמליל עמך: ויגד לו
שמואל את כל הדברים ולא כחד
ממנו ויאמר יהוה הוא הטוב
בעינו יעשה: וחוי ליה שמואל
ית כל פתגמיא ולא כסי מניה
ואמר יי הוא דתקין קדמוהי
יעביד: ויגדל שמואל
ויהוה היה עמו ולא הפיל מכל
דבריו ארצה: ורבא שמואל ומימרא
דיי הוה בסעדיה ולא בטיל מכל
פתגמוהי חד לארעא: וידע כל

ויבן ד' וסימ' עלי דוד דניאל ויפרץ — המראה ד' קמ' וסימנ' — מהגיד את המראה אל עלי ואני נשארתי ולאותי

ישראל מדן ועד באר שבע כי
נאמן שמואל לנביא ליהוה: וידע
כל ישראל מדן ועד באר שבע
ארי מהימן שמואל בפתגמי נבואתא
דיוי: ויסף יהוה
להראה בשלה כי נגלה יהוה אל
שמואל בשלו בדבר יהוה: ואוסיף
יוי לאתגלאה בשילו ארי אתגלי
יוי לשמואל בשילו בפתגמא דיוי:
ויהי דבר שמואל
לכל ישראל ויצא ישראל לקראת
פלשתים למלחמה ויחנו על האבן
העזר ופלשתים חנו באפק: והוה
פתגם שמואל מדעי לכל ישראל
ונפק ישראל לקדמות פלשתאי
לאגחא קרבא ושרו על אבן סעדא
ופלשתאי שרו באפק: ויערכו
פלשתים לקראת ישראל ותטש
המלחמה וינגף ישראל לפני
פלשתים ויכו במערכה בשדה
כארבעת אלפים איש: וסדרו קרבא
פלשתאי לקדמות ישראל ואתקטשו
עבדי קרבא ואתברו ישראל קדם
פלשתאי ומחו בסדרא בחקלא
כארבעה אלפין גברא: ויבא העם
אל המחנה ויאמרו זקני ישראל
למה נגפנו יהוה היום לפני פלשתים
נקחה אלינו משלה את ארון ברית

יהוה ויבא בקרבנו וישענו מכף
איבינו: ואתא עמא למשריתא
ואמרו סבי ישראל למא אתברנא יוי
יומא דין קדם פלשתאי נסב כען
לנא משילו ית ארון קימא דיוי ויהך
ביננא בדיל יקר שמיה נתפריק
מיד בעלי דבבנא: וישלח העם
שלה וישאו משם את ארון ברית
יהוה צבאות ישב הכרבים ושם שני
בני עלי עם ארון ברית האלהים
חפני ופינחס: ושלח עמא לשילו
ונטלו מתמן ית ארון קימא דיוי
צבאות דשכינתיה שריא עיל מן
כרוביא ותמן תרין בני עלי עם ארון
קימא דיוי חפני ופנחס: ויהי כבוא
ארון ברית יהוה אל המחנה וירעו
כל ישראל תרועה גדולה ותהם
הארץ: והוה כד אתא ארון קימא דיוי
למשריתא ויביבו כל ישראל יבבא
רבא ואשתגישת ארעא: וישמעו
פלשתים את קול התרועה ויאמרו
מה קול התרועה הגדולה הזאת
במחנה העברים וידעו כי ארון יהוה בא
אל המחנה: ושמעו פלשתאי ית
קל יבבא ואמרו מא קל יבבא רבא
הדין במשרית יהודאי וידעו ארי
ארונא דיוי אתא למשריתא: ויראו
הפלשתים כי אמרו בא אלהים

והיו ז׳ וסימנ׳ — תחזקנה התחזקו והיו לאנשים פלשתים הקפתם והקיפו עזבו כודו מתוך בב״

אל המחנה ויאמרו אוי לנו כי לא
היתה כזאת אתמול שלשם ודחילו
פלשתאי ארי אמרו אתא ארונא
דיי למשריתא ואמרו וי לנא ארי
לא הות כהדא מאתמלי ומדקמוהי
אוי לנו מי יצילנו מיד האלהים
האדירים האלה אלה הם האלהים
המכים את מצרים בכל מכה במדבר
וי לנא מן ישיזבננא מיד מימרא
דיי דעובדוהי רברבין אלין אלין
אנין גבורתא דיי דמחא ית מצראי
בכל מחא ולעמיה עבד פרישן
במדברא התחזקו והיו לאנשים
פלשתים פן תעבדו לעברים כאשר
עבדו לכם והייתם לאנשים ונלחמתם
אתקפו והוו לגברין גיברין פלשתאי
דלמא תשתעבדון ליהודאי כמא
דאשתעבדו לכון ותהון לגברין
גיברין ותגיחון קרבין וילחמו פלשתים
וינגף ישראל וינסו איש לאהליו
ותהי המכה גדולה מאד ויפל
מישראל שלשים אלף רגלי ואגיחו
קרבא פלשתאי ואתברו ישראל
ואפכו גבר לקרווהי והות מחתא
רבתא לחדא ואתקטל מישראל
תלתין אלפין גבר רגלי וארון אלהים
נלקח ושני בני עלי מתו חפני ופינחס
וארונא דיי אשתבי ותרין בני עלי

אתקטלו חפני ופנחס וירץ איש
בנימן מהמערכה ויבא שלה
ביום ההוא ומדיו קרעים ואדמה
על ראשו ורהט גברא משבטא
דבית בנימן מסדרא ואתא לשילו
ביומא ההוא ולבושוהי מבזעין
ועפרא רמי ברישיה ויבוא והנה
עלי ישב על הכסא יך דרך מצפה
כי היה לבו חרד על ארון האלהים
והאיש בא להגיד בעיר ותזעק
כל העיר ואתא והא עלי יתיב
על כורסיא על כיבש אורח תרעא
מסכי ארי הוה ליביה זיע על ארונא
דיי וגברא אתא לחואה בקרתא
ואשתגישת כל קרתא וישמע
עלי את קול הצעקה ויאמר מה
קול ההמון הזה והאיש מהר ויבא
ויגד לעלי ושמע עלי ית קל
צוחתא ואמר מא קל שגושיא
הדין וגברא אוחי ואתא וחוי לעלי
ועלי בן תשעים ושמנה שנה ועיניו
קמה ולא יכול לראות ועלי בר
תשעין ותמני שנין ועינוהי קמא
ולא יכיל למחזי ויאמר האיש
אל עלי אנכי הבא מן המערכה
ואני מן המערכה נסתי היום
ויאמר מה היה הדבר בני ואמר
גברא לעלי אנא אתיתי מן סדרא

יכול ה׳ מל׳ בליש׳ וסימנ׳ — ויהם כלב את העם ועינו קמה דעלי לא יכול להכיל היכול יכלו להציל גבור

ואנא מן סדרא דקרבא אפכית
יומא דין ואמר מא הוה פתגמא
ברי ויען המבשר ויאמר נס
ישראל לפני פלשתים וגם מגפה
גדולה היתה בעם וגם שני בניך
מתו חפני ופינחס וארון האלהים
נלקחה׃ ואתיב דמבסר ואמר אפך
ישראל מן קדם פלשתאי ואף מחתא
רבתא הות בעמא ואף תרין בנך
אתקטלו חפני ופנחס וארונא דיי
אשתבי׃ ויהי כהזכירו
את ארון האלהים ויפל מעל הכסא
אחרנית בעד יד השער ותשבר
מפרקתו וימת כי זקן האיש וכבד
והוא שפט את ישראל ארבעים
שנה׃ והוה כאדכרותיה ית ארונא
דיי ונפל מעל כרסיא לאחורוהי
על כיבש אורח תרעא ואתברת
פקותיה ומית ארי סב גברא ויקיר
והוא דן ית ישראל ארבעין שנין׃
וכלתו אשת פינחס הרה ללת ותשמע
את השמועה אל הלקח ארון
האלהים ומת חמיה ואישה ותכרע
ותלד כי נהפכו עליה צריה׃ וכלתיה
אתת פנחס מעדיא למילד ושמעת
ית שמועתא דאשתבי ארונא דיי
ודמית חמוהא ודאתקטיל בעלה
וכרעת וילידת ארי בעתוהא חבלהא׃

וכעת מותה ותדברנה הנצבות
עליה אל תיראי כי בן ילדת ולא
ענתה ולא שתה לבה׃ וכעדן מותה
ומלילא נשיא דקימן עלוהי לא
תדחלין ארי בר דכר ילידת ולא
אתיבת ולא שויאת לבה׃ ותקרא
לנער אי כבוד לאמר גלה כבוד
מישראל אל הלקח ארון האלהים
ואל חמיה ואישה׃ וקרת לרביא
איכבוד למימר גלא יקרא מישראל
דאשתבי ארונא דיי ודמית חמוהא
ודאתקטיל בעלה׃ ותאמר גלה
כבוד מישראל כי נלקח ארון האלהים׃
ואמרת גלא יקרא מישראל ארי
אשתבי ארונא דיי׃

ופלשתים לקחו את ארון
האלהים ויבאהו מאבן העזר
אשדודה׃ ופלשתאי שבו ית
ארונא דיי ואיתיוהי מאבן סעדא
לאשדוד׃ ויקחו פלשתים את ארון
האלהים ויבאו אתו בית דגון ויציגו
אתו אצל דגון׃ ונסיבו פלשתאי ית
ארונא דיי ואעילו יתיה לבית דגון
ואקימו יתיה בסטר דגון׃ וישכמו
אשדודים ממחרת והנה דגון נפל
לפניו ארצה לפני ארון יהוה ויקחו
את דגון וישבו אתו למקומו׃
ואקדימו אנשי אשדוד ביומא

שתה ב׳ בליש׳ שווי וסימנ׳ — ולא ענתה ולא שתה לבה אשר שתה אפרחיה — צריה. לחוד

דבתרוהי והא דגון רמי על אפוהי
על ארעא קדם ארונא דיי ונסיבו
ית דגון ואתיבו יתיה לאתריה וישכמו
בבקר ממחרת והנה דגון נפל לפניו
ארצה לפני ארון יהוה וראש דגון ד
ושתי כפות ידיו כרתות אל המפתן
רק דגון נשאר עליו ואקדימו בצפרא
ביומא דבתרוהי והא דגון רמי על
אפוהי על ארעא קדם ארונא דיי
וריש דגון ותרתין פסת ידוהי קציצן
מחתן על סקופתא לחוד גופיה
אשתאר עלוהי על כן לא ידרכו ה
כהני דגון וכל הבאים בית דגון על ריש
מפתן דגון באשדוד עד היום הזה פ״ס
על כין לא דרכין כמרי דגון וכל
דעלין לבית דגון על סקופת דגון
באשדוד עד יומא הדין

ותכבד יד יהוה אל
האשדודים וישמם ויך אתם בעפלים בטחרים ק
את אשדוד ואת גבוליה ותקיפת ו
מחתא דיי על אנש אשדוד ואצדינון
ואלקי יתהון בטחורין ית אשדוד
וית תחומהא ויראו אנשי אשדוד
כי כן ואמרו לא ישב ארון אלהי
ישראל עמנו כי קשתה ידו עלינו
ועל דגון אלהינו וחזו אנשי אשדוד
ארי שויא עליהון מחתא ואמרין
לא ישרי ארון אלהא דישראל עמנא

ארי תקיפת מחתיה עלנא ועל דגון
ז טעותנא וישלחו ויאספו את
כל סרני פלשתים אליהם ויאמרו
מה נעשה לארון אלהי ישראל
ויאמרו גת יסב ארון אלהי ישראל
ח ויסבו את ארון אלהי ישראל
וסי׳ ושלחו וכנשו ית כל טרני פלשתאי
ארונא במשכנא לותהון ואמרו מא נעביד לארון
דדין אלהא דישראל ואמרו לגת יסתחר
ארון אלהא דישראל ואסחרו ית
ארון אלהא דישראל

ט ויהי אחרי הסבו אתו ותהי
כת׳ בסף יד יהוה בעיר מהומה גדולה מאד
ויך את אנשי העיר מקטן ועד
טחרים ק גדול וישתרו להם עפלים והוה
בתר דאסחרו יתיה והות מחתא
דיי בקרתא שגושיא רבא לחדא ומחא
ית אנשי קרתא מזעירא ועד רבא
י ולקו יתהון בטחוריא וישלחו
את ארון האלהים עקרון ויהי כבא
ארון האלהים עקרון ויזעקו
העקרנים לאמר הסבו אלי את
יא ארון אלהי ישראל להמיתני ואת
עמי ושלחו ית ארונא דיי לעקרון
והוה כד אתא ארונא דיי לעקרון
וזעיקו עקרונאי למימר אסחרו
לותנא ית ארון אלהא דישראל
לקטלותנא וית עמנא וישלחו

ויאספו את כל סרני פלשתים
ויאמרו שלחו את ארון אלהי ל̇
ישראל וישב למקומו ולא ימית
אתי ואת עמי כי היתה מהומת
מות בכל העיר כבדה מאד יד
האלהים שם׃ ושלחו וכנשו ית
כל טרני פלשתאי ואמרו שלחו
ית ארון אלהא דישראל ויתוב לאתריה
ולא יקטול יתי וית עמי ארי הוה
שגוש קטולא בכל קרתא תקיפת
לחדא מחתא דיי תמן׃ והאנשים
אשר לא מתו הכו בעפלים ותעל בטחרים ק̇
שועת העיר השמים׃ וגבריא
דלא מיתו לקו בטחוריא וסליקת
צוחת קרתא לצית שמיא׃

ויהי ארון יהוה בשדה
פלשתים שבעה חדשים׃ והוה
ארונא דיי בחקלי פלשתאי
שבעה ירחין׃ ויקראו פלשתים
לכהנים ולקסמים לאמר מה ל̇
נעשה לארון יהוה הודענו במה
נשלחנו למקומו׃ וקרו פלשתאי
לכמריא ולקסמיא למימר מא
נעביד לארונא דיי הודעונא במא
נשלחית לאתריה׃ ויאמרו אם
משלחים את ארון אלהי ישראל
אל תשלחו אתו ריקם כי השב
תשיבו לו אשם אז תרפאו ונודע
לכם למה לא תסור ידו מכם׃ ואמרו
אם משלחין אתון ית ארון אלהא
דישראל לא תשלחון יתיה ריקן
אלהין ארי אתבא תתיבון קדמוהי
קרבן אשמא בכין תתסון ויתרוח
לכון למא לא תנוח מחתיה מנכון׃
ויאמרו מה האשם אשר נשיב לו
ויאמרו מספר סרני פלשתים חמשה
טחרי ק̇ עפלי זהב וחמשה עכברי זהב כי
מגפה אחת לכלם ולסרניכם׃ ואמרו
מא קרבן אשמא דנתיב קדמוהי
ואמרו מנין טרני פלשתאי חמשה
טחורי דהבא וחמשה עכברי דהבא
ארי מחתא חדא שויא לכולכון
טחריכם ק̇ ולטרניכון׃ ועשיתם צלמי עפליכם
וצלמי עכבריכם המשחיתם את
הארץ ונתתם לאלהי ישראל כבוד
אולי יקל את ידו מעליכם ומעל
אלהיכם ומעל ארצכם׃ ותעבדון
צלמי טחוריכון וצלמי עכבריכון
דמחבלין ית ארעא ותתנון קדם אלהא
דישראל יקרא מא אם תנוח מחתיה
מנכון ומן טעותכון ומן ארעכון׃
ח̇ ריש פיס̇ ולמה תכבדו את לבבכם כאשר
כבדו מצרים ופרעה את לבם הלוא
כאשר התעלל בהם וישלחום וילכו׃
ולמא תיקרון ית לבכון כמא דיקרו
מצראי ופרעה ית לבהון הלא כד

אתפרע מנהון ובתר כין שלחונון
ואזלו׃ וְעַתָּה קְחוּ וַעֲשׂוּ עֲגָלָה חֲדָשָׁה
אַחַת וּשְׁתֵּי פָרוֹת עָלוֹת אֲשֶׁר לֹא
עָלָה עֲלֵיהֶם עֹל וַאֲסַרְתֶּם אֶת הַפָּרוֹת
בָּעֲגָלָה וַהֲשֵׁבֹתֶם בְּנֵיהֶם מֵאַחֲרֵיהֶם
הַבָּיְתָה׃ וכען סבו ועבידו עגלתא
חדתא חדא ותרתין תורן מינקן
דלא נגדא בניר ותיסרון ית תורתא
בעגלתא ותתיבון בניהון מבתריהון
לביתא׃ וּלְקַחְתֶּם אֶת אֲרוֹן יְהוָה וּנְתַתֶּם
אֹתוֹ אֶל הָעֲגָלָה וְאֵת כְּלֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר
הֲשֵׁבֹתֶם לוֹ אָשָׁם תָּשִׂימוּ בָאַרְגַּז
מִצִּדּוֹ וְשִׁלַּחְתֶּם אֹתוֹ וְהָלָךְ׃ ותסבון
ית ארונא דיוי ותתנון יתיה בעגלתא
וית מני דדהבא דאתיבתון קדמוהי
קרבן אשמא תשוון בתיבתא מסטריה
ותשלחון יתיה ויהך׃ וּרְאִיתֶם אִם
דֶּרֶךְ גְּבוּלוֹ יַעֲלֶה בֵּית שֶׁמֶשׁ הוּא עָשָׂה
לָנוּ אֶת הָרָעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְאִם לֹא
וְיָדַעְנוּ כִּי לֹא יָדוֹ נָגְעָה בָּנוּ מִקְרֶה
הוּא הָיָה לָנוּ׃ ותחזון אם באורח תחומיה
סליק לבית שמש מן קדמוהי אתעבידת
לנא בשתא רבתא הדא ואם לא ונדע
ארי לא מחתיה קריבת בנא עירוע
הוא דהוה לנא׃ וַיַּעֲשׂוּ הָאֲנָשִׁים כֵּן
וַיִּקְחוּ שְׁתֵּי פָרוֹת עָלוֹת וַיַּאַסְרוּם
בָּעֲגָלָה וְאֶת בְּנֵיהֶם כָּלוּ בַבָּיִת׃ ועבדו
גבריא כין ונסיבו תרתין תורן מינקן

ואסרונין בעגלתא וית בניהון
כלו בביתא׃ וַיָּשִׂמוּ אֶת אֲרוֹן יְהוָה
אֶל הָעֲגָלָה וְאֵת הָאַרְגַּז וְאֵת עַכְבְּרֵי
הַזָּהָב וְאֵת צַלְמֵי טְחֹרֵיהֶם׃ ושויאו
ית ארונא דיוי בעגלתא וית תיבתא
וית עכברי דדהבא וית צלמי טחוריהון׃
וַיִּשַּׁרְנָה הַפָּרוֹת בַּדֶּרֶךְ עַל דֶּרֶךְ
בֵּית שֶׁמֶשׁ בִּמְסִלָּה אַחַת הָלְכוּ
הָלֹךְ וְגָעוֹ וְלֹא סָרוּ יָמִין וּשְׂמֹאול
וְסַרְנֵי פְלִשְׁתִּים הֹלְכִים אַחֲרֵיהֶם
עַד גְּבוּל בֵּית שָׁמֶשׁ׃ ואכוינא תורתא
באורחא על אורח בית שמש בכבשא
חד אזלן מיזל וגעין ולא סטאה
לימינא ולסמלא וטורני פלשתאי
אזלין בתריהון עד תחום בית שמש׃
וּבֵית שֶׁמֶשׁ קֹצְרִים קְצִיר חִטִּים
בָּעֵמֶק וַיִּשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם וַיִּרְאוּ אֶת
הָאָרוֹן וַיִּשְׂמְחוּ לִרְאוֹת׃ ובית שמש
חצדין חצד חטין במישרא וזקפו
ית עיניהון וחזו ית ארונא וחדיאו
למחזי׃ וְהָעֲגָלָה בָּאָה אֶל שְׂדֵה
יְהוֹשֻׁעַ בֵּית הַשִּׁמְשִׁי וַתַּעֲמֹד שָׁם
וְשָׁם אֶבֶן גְּדוֹלָה וַיְבַקְּעוּ אֶת עֲצֵי
הָעֲגָלָה וְאֶת הַפָּרוֹת הֶעֱלוּ עֹלָה
לַיהוָה׃ ועגלתא אתת לחקל
יהושע דמבית שמש וקמת תמן
ותמן אבנא רבתא וצלחו ית אעי
עגלתא וית תורתא אסיקו עלתא

קדם ייי והלוים
הורידו את ארון יהוה ואת הארגז
אשר אתו אשר בו כלי זהב וישמו
אל האבן הגדולה ואנשי בית שמש
העלו עלות ויזבחו זבחים ביום
ההוא ליהוה וליואי אחיתו ית
ארונא דיי וית תיבתא דעמיה
דביה מני דהבא ושויאו על אבנא
רבתא וגברי בית שמש אסיקו
עלון ונכיסו נכסת קודשין ביומא
ההוא קדם ייי וחמשה סרני פלשתים
ראו וישבו עקרון ביום ההוא וחמשה
טורני פלשתאי חזו ותבו לעקרון
ביומא ההוא ואלה
טחרי הזהב אשר השיבו פלשתים
אשם ליהוה לאשדוד
אחד לעזה אחד
לאשקלון אחד לגת אחד
לעקרון אחד ואלין טחורי
דהבא דאתיבו פלשתאי קרבן
אשמא קדם ייי דאשדוד חד דעזה
חד דאשקלון חד דגת חד דעקרון
חד ועכברי הזהב מספר כל ערי
פלשתים לחמשת הסרנים מעיר
מבצר ועד כפר הפרזי ועד אבל
הגדולה אשר הניחו עליה את ארון
יהוה עד היום הזה בשדה יהושע
בית השמשי ועכברי דהבא מנין

כל קרוי פלשתאי לחמשה טורניא
מקרוין כריכן ועד קרוי פצחיא ועד
אבנא רבתא דאחיתו עלה ית ארונא
דיי עד יומא הדין האיא בחקל
יהושע דמבית שמשי ויך באנשי
בית שמש כי ראו בארון יהוה ויך
בעם שבעים איש חמשים
אלף איש ויתאבלו העם כי הכה יהוה
בעם מכה גדולה וקטל בגברי בית
שמש על דחדיאו דחזו ארונא דיי
כד גלי וקטל בסבי עמא שבעין גברא
ובקהלא חמשין אלפין גברא ואתאבלו
עמא ארי מחא דיי בעמא מחא
סגיאה ויאמרו אנשי בית שמש מי
יוכל לעמד לפני יהוה האלהים
הקדוש הזה ואל מי יעלה מעלינו
ואמרו גברי בית שמש מן יכול למקם
קדם ארונא דיי אלהים קדישא הדין
ולאידין אתר יסתלק מננא וישלחו
מלאכים אל יושבי קרית יערים
לאמר השבו פלשתים את ארון
יהוה רדו העלו אתו אליכם ושלחו
אזגדין לות יתבי קרית יערים למימר
אתיבו פלשתאי ית ארונא דיי חותו
אסיקו יתיה לותכון ויבאו אנשי
קרית יערים ויעלו את ארון יהוה
ויבאו אתו אל בית אבינדב בגבעה
ואת אלעזר בנו קדשו לשמר את

ארון יהוה ואתו גברי קרית יערים
ואסיקו ית ארונא דיי ואעילו יתיה
לבית אבינדב בגבעתא וית אלעזר
בריה זמינו למטר ית ארונא דיי
ויהי מיום שבת
הארון בקרית יערים וירבו הימים
ויהיו עשרים שנה וינהו כל בית ישראל
אחרי יהוה והוה מיומא דשרא ארונא
בקרית יערים וסגיאו יומיא והוו
עסרין שנין ואתנהיאו כל בית ישראל
בתר פלחנא דיי ויאמר
שמואל אל כל בית ישראל לאמר
אם בכל לבבכם אתם שבים אל יהוה
הסירו את אלהי הנכר מתוככם
והעשתרות והכינו לבבכם אל יהוה
ועבדהו לבדו ויצל אתכם מיד
פלשתים ואמר שמואל לכל בית ישראל
למימר אם בכל לבכון אתון תיבין
לפלחנא דיי אעדו ית טעות עממיא
מביניכון ועשתרתא ואתקינו לבכון
לפלחנא דיי ופלחו קדמוהי בלחודוהי
וישיזיב יתכון מידא דפלשתאי
ויסירו בני ישראל את הבעלים ואת חס
העשתרת ויעבדו את יהוה לבדו בנבי
ואעדיאו בני ישראל ית בעליא וית ובכת.
עשתרתא ופלחו קדם יי בלחודוהי
ויאמר שמואל
קבצו את כל ישראל המצפתה
ואתפלל בעדכם אל יהוה ואמר
שמואל כנושו ית כל ישראל למצפא
ואצלי עליכון קדם יי ויקבצו
המצפתה וישאבו מים וישפכו
לפני יהוה ויצומו ביום ההוא
ויאמרו שם חטאנו ליהוה וישפט
שמואל את בני ישראל במצפה
ואתכנישו למצפיא ושפכו לבהון
כתיובתא כמיא קדם יי וצמו ביומא
ההוא ואמרו תמן חבנא קדם יי ודן
שמואל ית בני ישראל במצפיא
וישמעו פלשתים כי התקבצו בני
ישראל המצפתה ויעלו סרני
פלשתים אל ישראל וישמעו בני
ישראל ויראו מפני פלשתים
ושמעו פלשתאי ארי אתכנישו
בני ישראל למצפיא וסליקו טורני
פלשתאי על ישראל ושמעו בני
ישראל ודחילו מן קדם פלשתאי
ויאמרו בני ישראל אל שמואל
אל תחרש ממנו מזעק אל יהוה
אלהינו וישענו מיד פלשתים
ואמרו בני ישראל לשמואל לא
תשתוק מננא מלצלאה קדם יי
אלהנא ויפרקיננא מידא דפלשתאי
ויקח שמואל טלה חלב אחד
ויעלה עולה כליל ליהוה ויזעק ויעלהו ק
שמואל אל יהוה בעד ישראל

אל ישראל ג וסימנ שלחה הנער אתי הקבצו ושמעו קמתם סרני פלשתים נסבלת הדברים מלאכי וכו

ויענהו יהוה׃ ונסיב שמואל אמרא
דחלבא חד ואסקיה עלתא גמיר
קדם יי וצלי שמואל קדם יי על ישראל
וקביל צלותיה יי׃ ויהי שמואל
מעלה העולה ופלשתים נגשו למלחמה
בישראל וירעם יהוה בקול גדול
ביום ההוא על פלשתים ויהמם
וינגפו לפני ישראל׃ והוה שמואל
מסיק עלתא ופלשתאי אתקרבו
לאגחא קרבא בישראל ואכלי יי
בקל רב ביומא ההוא על פלשתאי
ושגישינון ואתברו קדם ישראל׃
ויצאו אנשי ישראל מן המצפה
וירדפו את פלשתים ויכום עד
מתחת לבית כר׃ ונפקו אנשי ישראל
מן מצפיא ורדפו ית פלשתאי
ומחונון עד מרדע לבית שרון׃ ויקח
שמואל אבן אחת וישם בין המצפה
ובין השן ויקרא את שמה אבן
העזר ויאמר עד הנה עזרנו יהוה׃
ונסיב שמואל אבנא חדא ושוי בין
מצפיא ובין שלא וקרא ית שמה
אבן סעדא ואמר עד הכא סעדנא
יי׃ ויכנעו הפלשתים ולא יספו
עוד לבוא בגבול ישראל ותהי יד
יהוה בפלשתים כל ימי שמואל׃
ואתברו פלשתאי ולא אוסיפו עוד
למיעל בתחום ארעא דישראל והות

מחתא דיי בפלשתאי כל יומי שמואל׃
ותשבנה הערים אשר לקחו פלשתים
מאת ישראל לישראל מעקרון
ועד גת ואת גבולן הציל ישראל
מיד פלשתים ויהי שלום בין ישראל
ובין האמרי׃ ותבא קרויא דנסיבו
פלשתאי מן ישראל לישראל מעקרון
ועד גת וית תחומהון שיזיב ישראל
מידא דפלשתאי והוה שלמא בין
ישראל ובין אמוראי׃ וישפט שמואל
את ישראל כל ימי חייו׃ ודן שמואל
ית ישראל כל יומי חיוהי׃ והלך מדי
שנה בשנה וסבב בית אל והגלגל
והמצפה ושפט את ישראל את כל
המקומות האלה׃ ואזיל בזמן שנא
בשנא ומסחר לבית אל ולגלגלא
ולמצפיא ודאין ית ישראל ית כל
אתריא האלין׃ ותשבתו הרמתה כי שם
ביתו ושם שפט את ישראל ויבן שם
מזבח ליהוה׃ ומתביה לרמתא
ארי תמן ביתיה ותמן דן ית ישראל
ובנא תמן מדבחא קדם יי׃

ויהי כאשר זקן שמואל
וישם את בניו שפטים לישראל׃
והוה כד סיב שמואל ומני ית בנוהי
דיינין על ישראל׃ ויהי שם בנו הבכור
יואל ושם משנהו אביה שפטים
בבאר שבע׃ והוה שום בריה בכרא

שט׳ ו׳ וסימנ׳ אברם אברהם בוכרא נטור קרתא דבריה ◦ מקומות ב׳ מל׳ ודמל׳ וסימנ׳ והלך מדי

יואל ושום תנייניה אביה דיינין בבאר שבע ולא הלכו בניו בדרכו ויטו אחרי הבצע ויקחו שחד ויטו משפט ולא הליכו בנוהי באורחתיה ואתפניאו בתר ממון דשקר וקבילו שוחדא וצלו דינא ויתקבצו כל זקני ישראל ויבאו אל שמואל הרמתה ואתכנישו כל סבי ישראל ואתו לות שמואל לרמתא ויאמרו אליו הנה אתה זקנת ובניך לא הלכו בדרכיך עתה שימה לנו מלך לשפטנו ככל הגוים ואמרו ליה הא את סבתא ובנך לא הליכו באורחתך כען מני לנא מלכא למדיננא ככל עממיא וירע הדבר בעיני שמואל כאשר אמרו תנה לנו מלך לשפטנו ויתפלל שמואל אל יהוה ובאיש פתגמא בעיני שמואל כד אמרו מני לנא מלכא למדיננא וצלי שמואל קדם יי ויאמר יהוה אל שמואל שמע בקול העם לכל אשר יאמרו אליך כי לא אתך מאסו כי אתי מאסו ממלך עליהם ואמר יי לשמואל קביל למימר עמא לכל דיימרון לך ארי לא יתך רחיקו ארי בפולחני קצו מלמהוי מלכא עליהון ככל המעשים אשר עשו מיום העלתי אותם ממצרים ועד היום הזה

ויעזבני ויעבדו אלהים אחרים כן המה עשים גם לך ככל עובדיא דעבדו מיומא דאסיקית יתהון ממצרים ועד יומא הדין ושבקו פולחני ופלחו לטעות עממיא כין אנון עבדין אף לך ועתה שמע בקולם אך כי העד תעיד בהם והגדת להם משפט המלך אשר ימלך עליהם וכען קביל למימרהון ברם ארי אסהדא תסהיד בהון ותחוי להון נימוסא דמלכא דימלוך עליהון ויאמר שמואל את כל דברי יהוה אל העם השאלים מאתו מלך ואמר שמואל ית כל פתגמיא דיי לעמא דשאלין מניה מלכא ויאמר זה יהיה משפט המלך אשר ימלך עליכם את בניכם יקח ושם לו במרכבתו ובפרשיו ורצו לפני מרכבתו ואמר דין יהי נימוסא דמלכא דימלוך עליכון ית בניכון ידבר וימני ליה ברתיכוהי ובפרשוהי ורהטין קדם רתיכוהי ולשום לו שרי אלפים ושרי חמשים ולחרש חרישו ולקצר קצירו ולעשות כלי מלחמתו וכלי רכבו ולמנאה ליה רבני אלפי ורבני חמשין ואכרין למנר ניריה ולמחצד חצדיה ואומנא

למעבד מני קרביה ומני רתכוהי
ואת בנותיכם יקח לרקחות
ולטבחות ולאפות ׃ וית בנתכון
ידבר לשמשן ולטבחן ולאפאן ׃
ואת שדותיכם ואת כרמיכם
וזיתיכם הטובים יקח ונתן לעבדיו ׃
וית חקליכון וית כרמיכון וזיתיכון
טביא יסב ויתין לעבדוהי ׃ וזרעיכם
וכרמיכם יעשר ונתן לסריסיו
ולעבדיו ׃ וזרעיכון וכרמיכון
יסב חד מן עסרא ויתין לרברבנוהי
ולעבדוהי ׃ ואת עבדיכם ואת
שפחותיכם ואת בחוריכם הטובים
ואת חמוריכם יקח ועשה למלאכתו ׃
וית עבדיכון וית אמהתכון וית
עולימיכון שפיריא וית חמריכון
ידבר למהוי עבדין ית עבידתיה ׃
צאנכם יעשר ואתם תהיו לו
לעבדים ׃ ענכון יסב חד מן עסרא
ואתון תהון ליה לעבדין ׃ וזעקתם
ביום ההוא מלפני מלככם אשר
בחרתם לכם ולא יענה יהוה
אתכם ביום ההוא ׃ ותצוחון בעדנא
ההוא מן קדם מלככון דאתרעיתון
לכון ולא יקביל יי צלותכון בעדנא
ההוא ׃ וימאנו העם לשמע בקול
שמואל ויאמרו לא כי אם מלך
יהיה עלינו ׃ וסריבו עמא לקבלא

למימר שמואל ואמרו לא אלהין
מלכא יהי עלנא ׃ והיינו גם אנחנו
ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא
לפנינו ונלחם את מלחמתנו ׃ ונהי
אף אנחנא ככל עממיא ויתפרע
לנא מלכנא ויפוק בריש נא ונגיח
יתקרבנא ׃ וישמע שמואל את
כל דברי העם וידברם באזני יהוה ׃
ושמע שמואל ית כל פתגמי עמא
וסדרינון ק יי ׃
ויאמר יהוה אל שמואל שמע
בקולם והמלכת להם מלך ויאמר
שמואל אל אנשי ישראל לכו
איש לעירו ׃ ואמר יי לשמואל קביל
למימרהון ותמליך להון מלכא
ואמר שמואל לאנשי ישראל איזילו
גבר לקרתיה ׃ ויהי
איש מבן ימין ושמו קיש בן אביאל
בן צרור בן בכורת בן אפיח בן איש
ימיני גבור חיל ׃ והוה גברא משבטא
דבית בנימן ושמיה קיש בר אביאל
בר צרור בר בכורת בר אפיח בר
גברא משבטא דבית בנימן גיבר
חילא ׃ ולו היה בן ושמו שאול בחור
וטוב ואין איש מבני ישראל טוב
ממנו משכמו ומעלה גבוה מכל
העם ׃ וליה הוה בר ושמיה שאול
עולים ושפיר ולית גברא מבני ישראל

ויאמרו לא ג׳ במ״ס וסימנ׳ ... ויאמרו לא כי ברחוב נלין כי אם מלך יהיה עלינו ... ולטבחות

דשפיר מניה מכתפיה ולעילא רם
מכל עמא׃ ותאבדנה האתנות
לקיש אבי שאול ויאמר קיש אל
שאול בנו קח נא אתך את אחד מהנערים
וקום לך בקש את האתנת׃ ואבדא
אתניא לקיש אבוהי דשאול ואמר
קיש לשאול בריה דבר כען ית חד
מעולימיא וקום איזיל בעי ית
אתניא׃ ויעבר בהר אפרים ויעבר
בארץ שלשה ולא מצאו ויעברו
בארץ שעלים ואין ויעבר בארץ
ימיני ולא מצאו׃ ועבר בטורא דבית
אפרים ועבר בארע דרומא ולא
אשכחו ועברו בארע מתברא ולית
ועבר בארע שיבט בנימן ולא אשכחו׃
המה באו בארץ צוף ושאול אמר
לנערו אשר עמו לכה ונשובה פן
יחדל אבי מן האתנות ודאג לנו׃
אינון אתו בארעא דבה נביא ושאול
אמר לעולימיה דעמיה אתו
ונתוב דלמא ישבוק אבא מן עסק
אתניא ויציף לנא׃ ויאמר לו הנה נא
איש אלהים בעיר הזאת והאיש
נכבד כל אשר ידבר בוא יבוא עתה
נלכה שם אולי יגיד את דרכנו
אשר הלכנו עליה׃ ואמר ליה הא
כען נביא דיי בקרתא הדא וגברא
מתנבי קשוט כל דיתנבי אתקימא

יתקיים כען ניזיל לתמן דלמא
יחוי לנא ית אורחתנא דאתינא
עלה׃ ויאמר שאול לנערו והנה
נלך ומה נביא לאיש כי הלחם
אזל מכלינו ותשורה אין להביא
לאיש האלהים מה אתנו׃ ואמר
שאול לעולימיה והא ניזיל אם
מקביל ממון ומא נעיל לנביא
דיי אף אנחנא אזדיין עטרו ממאננא
ומדעם דכשר לית לנא לאעלא לנביא
דיי מא עמנא׃ ויסף הנער
לענות את שאול ויאמר הנה נמצא
בידי רבע שקל כסף ונתתי לאיש
האלהים והגיד לנו את דרכנו׃
ואוסיף עולימא למעני ית שאול
ואמר הא אשתכח בידי רבעות
סלעא דכספא ואתין לנביא דיי ויחוי
לנא ית אורחנא׃ לפנים בישראל
כה אמר האיש בלכתו לדרוש
אלהים לכו ונלכה עד הראה כי
לנביא היום יקרא לפנים הראה׃
בקדמין בישראל כדין אמר גברא
במיזליה למתבע אולפן מן קדם יי
איתו ונתמטי עד חזויא ארי לנביא
יומא דין מתקרי מלקדמין חזויא׃
ויאמר שאול לנערו טוב דברך
לכה נלכה וילכו אל העיר אשר
שם איש האלהים׃ ואמר שאול

לעולימיה תקין פתגמך איתא
ניזיל ואזלו לקרתא דתמן נביא
דיי׃ המה עלים במעלה העיר
והמה מצאו נערות יצאות לשאב
מים ויאמרו להן היש בזה הראה׃
אנון סלקין במסקנא דקרתא
ואנון אשכחו עולימן נפקן למימלי
מיא ואמרו להון האית הכא חזויא׃
ותענינה אותם ותאמרנה יש
הנה לפניך מהר עתה כי היום בא
לעיר כי זבח היום לעם בבמה׃
ואתיבא יתהון ואמרא איתא
הא קדמך איתו כען ארי יומא דין
על לקרתא ארי שירו נכסת
קדשיא יומא דין לעמא בבית
אסחרותא׃ כבאכם העיר כן
תמצאון אתו בטרם יעלה הבמתה
לאכל כי לא יאכל העם עד באו
כי הוא יברך הזבח אחרי כן יאכלו
הקראים ועתה עלו כי אתו כהיום
תמצאון אתו׃ במיעלכון לקרתא
כין תשכחון יתיה עד לא יסק
לבית אסחרותא למיכל ארי לא
אכיל עמא עד מיתוהי ארי הוא
פריס על מזונא בתר כין אכלין
זמיניא וכען סקו ארי יתיה כיומא
דין תשכחון יתיה׃ ויעלו העיר
המה באים בתוך העיר והנה שמואל

יצא לקראתם לעלות הבמה׃ וסליקו
לקרתא אנון עלין בגו קרתא
והא שמואל נפיק לקדמותהון למסק
לבית אסחרותא׃
ויהוה גלה את אזן שמואל יום
אחד לפני בוא שאול לאמר׃ ומן
קדם יי אתאמר לשמואל יומא חד קדם
מיתי שאול למימר׃ כעת מחר
אשלח אליך איש מארץ בנימן
ומשחתו לנגיד על עמי ישראל
והושיע את עמי מיד פלשתים
כי ראיתי את עמי כי באה צעקתו
אלי׃ כשעא הדין מחר אשלח לותך
גברא מארע שיבט בנימן ותמשחניה
למהוי מלכא על עמי ישראל
ויפרוק ית עמי מידא דפלשתאי
ארי גלי קדמי דוחקא דעמי ארי
עלת קבילתהון לקדמי׃ ושמואל
ראה את שאול ויהוה ענהו הנה
האיש אשר אמרתי אליך זה יעצר
בעמי׃ ושמואל חזא ית שאול ומן
קדם יי אתאמר ליה הא גברא דאמרית
לך דין יעדי מרותא מן עמי׃ ויגש
שאול את שמואל בתוך השער
ויאמר הגידה נא לי אי זה בית
הראה׃ וקריב שאול ית שמואל
בגו תרעא ואמר חוי כען לי אידין
בית חזויא׃ ויען שמואל את שאול

כהיום ד׳ וסימנ׳ ויבא הביתה לעשות מלאכתו לחיתנו כהיום הזה כבאכם העיר כן תמצאון אתו לשאת

ולמי ג' וסימנ' ולמי אלה לפניך ולמי כל חמדת ישראל ולמי אני עמל חד בתורה וחד בנביאים וחד

ויאמר אנכי הראה עלה לפני הבמה
ואכלתם עמי היום ושלחתיך
בבקר וכל אשר בלבבך אגיד לך
ואתיב שמואל ית שאול ואמר אנא
חזויא סק לקדמי לבית אסחרותא
ותיכלון עמי יומא דין ואשלחינך
בצפרא וכל דבליבך אחוי לך
ולאתנות האבדות לך היום שלשת
הימים אל תשם את לבך להם כי
נמצאו ולמי כל חמדת ישראל
הלוא לך ולכל בית אביך ועל
עיסק אתניא דאבדא לך ואת
אתיתא למבעיהון יומא דין דנן
תלתא יומין לא תשוי ית ליבך
עליהון ארי אשתכחא ודמן כל
חמדת ישראל הלא דילך ולכל בית
אבוך ויען שאול
ויאמר הלוא בן ימיני אנכי מקטני
שבטי ישראל ומשפחתי הצעירה
מכל משפחות שבטי בנימן ולמה
דברת אלי כדבר הזה ואתיב
שאול ואמר הלא גבר שבטא דבנימן
אנא מזעירי שבטיא דישראל
וזרעיתי חלשא מכל זרעית שבטי
בנימן ולמא מלילתא עמי כפתגמא
הדין ויקח שמואל
את שאול ואת נערו ויביאם לשכתה
ויתן להם מקום בראש הקראים

והמה כשלשים איש ודבר
שמואל ית שאול וית עולימיה
ואעילינון לאסחרותא ויהב להון
אתרא בריש זמיניא ואנון כתלתין
גברא ויאמר שמואל לטבח
תנה את המנה אשר נתתי לך
אשר אמרתי אליך שים אתה
עמך ואמר שמואל לטבחא הב
ית מנתא דיהבית לך דאמרית
לך שוי יתה עמך וירם הטבח
את השוק והעליה וישם לפני
שאול ויאמר הנה הנשאר שים
לפניך אכל כי למועד שמור לך
לאמר העם קראתי ויאכל שאול
עם שמואל ביום ההוא וארים
טבחא ית שקא ודעלוהי ושוי קדם
שאול ואמר הא דאשתאר שוי
קדמך אכול ארי לזמנא נטיר לך
למימר עמא זמינית לשירותא
ואכל שאול עם שמואל ביומא
ההוא וירדו מהבמה העיר וידבר
עם שאול על הגג ונחתו מבית
אסחרותא לקרתא ומליל עם שאול
על איגרא וישכמו ויהי כעלות
השחר ויקרא שמואל אל שאול
הגגה לאמר קומה ואשלחך ויקם
שאול ויצאו שניהם הוא ושמואל
החוצה ואקדימו והוה כמסק צפרא

בכתובים וירם ח' וסימנ' וירם במטה וירם ידו וירם הטבח את השוק וירם יד במלך אדרת קרן ימינן

וקרא שמואל לשאול לאיגרא
למימר קום ואשלחינך וקם
שאול ונפקו תרויהון הוא
ושמואל לברא: המה יורדים בקצה
העיר ושמואל אמר אל שאול
אמר לנער ויעבר לפנינו ויעבר
ואתה עמד כיום ואשמיעך את
דבר אלהים: אנון נחתין בסטר
קרתא ושמואל אמר לשאול אימר
לעולימא ויעבר קדמנא ועבר
ואת קום הכא כיומא דין ואשמעינך
ית פתגמא דיי:
ויקח שמואל את פך השמן ויצק
על ראשו וישקהו ויאמר הלא כי
משחך יהוה על נחלתו לנגיד: ונסיב
שמואל ית מנא דמשחא וארק על
רישיה ונשקיה ואמר הלא ארי משחך
יי על אחסנתיה למהוי מלכא:
בלכתך היום מעמדי ומצאת שני
אנשים עם קברת רחל בגבול בנימן
בצלצח ואמרו אליך נמצאו האתנות
אשר הלכת לבקש והנה נטש אביך
את דברי האתנות ודאג לכם לאמר
מה אעשה לבני: במהכך יומא דין
מלותי ותשכח תרין גברין עם
קבורתא דרחל בתחום בנימן בצלצח
ויימרון לך אשתכחא אתניא
דאזלתא למבעי והא שבק אבוך

ית עיסק אתניא ויציף לכון למימר
מא אעביד לברי: וחלפת משם
והלאה ובאת עד אלון תבור ומצאוך
שם שלשה אנשים עלים אל האלהים
בית אל אחד נשא שלשה גדיים
ואחד נשא שלשת ככרות לחם
ואחד נשא נבל יין: ותחלף מתמן
ולהלא ותיתי עד מישר תבור
וישכחונך תמן תלתא גוברין
דסלקין למסגד קדם יי בבית אל חד
נטיל תלתא גדיין וחד נטיל תלתא
פתין דלחים וחד נטיל גרב דחמר:
ושאלו לך לשלום ונתנו לך שתי
לחם ולקחת מידם: וישאלון לך
לשלם ויתנון לך תרתין גריצן
דלחים ותקביל מידהון: אחר כן
תבוא גבעת האלהים אשר שם
נצבי פלשתים ויהי כבאך שם העיר
ופגעת חבל נביאים ירדים מהבמה
ולפניהם נבל ותף וחליל וכנור
והמה מתנבאים: בתר כין תיתיך
לגבעתא דבה ארונא דיי דתמן
אסטרטיגי פלשתאי ויהי כמיעלך
לתמן לקרתא ותערע סיעת ספריא
נחתין מבית אסחרותא וקדמיהון
נבלין ותופין וצלצלין וכינרין
ואנון משבחין: וצלחה עליך רוח
יהוה והתנבית עמם ונהפכת לאיש

אחרי ותשרי עלך רוח נבואה מן ק׳
יי ותשבח עמהון ותשתני לגבר
אחרן והיה כי תבאינה האתות האלה
לך עשה לך אשר תמצא ידך כי
האלהים עמך ויהי ארי ייתין אתיא
האילין לך אתקין לך מני מלכותא
ארי מימרא דיי בסעדך וירדת
לפני הגלגל והנה אנכי ירד אליך
להעלות עלות לזבח זבחי שלמים
שבעת ימים תוחל עד בואי אליך
והודעתי לך את אשר תעשה ותיחות
קדמי לגלגלא והא אנא נחית לותך
לאסקא עלון ולנכסא נכסת קדשין
שבעה יומין תוריך עד מיתא לותך
ואחוי לך ית דתעביד והיה כהפנתו
שכמו ללכת מעם שמואל ויהפך
לו אלהים לב אחר ויבאו כל האתות
האלה ביום ההוא והוה כד אתפני
למיזל מלות שמואל ושני ליה יי
לבא אחרנא ואתאה כל אתיא האילין
ביומא ההוא ויבאו
שם הגבעתה והנה חבל נבאים
לקראתו ותצלח עליו רוח אלהים
ויתנבא בתוכם ואתו לתמן לגבעתא
והא סיעת ספריא לקדמותיה ושרת
עלוהי רוח נבואה מן ק׳ יי ושבח
ביניהון ויהי כל יודעו מאתמול
שלשם ויראו והנה עם נבאים נבא

ויאמר העם איש אל רעהו מה זה
היה לבן קיש הגם שאול בנבאים
והוה כל דידע ליה מאתמלי ומדקמוהי
וחזו והא עם ספריא משבח ואמרו
עמא גבר לחבריה מא דין דהוה לבר
קיש האף שאול בספריא ויען איש
משם ויאמר ומי אביהם על כן היתה
למשל הגם שאול בנביאים ואתיב
גברא מתמן ואמר ומן רבהון על
כין הוות למתלא האף שאול בספריא
ויכל מהתנבות ויבא הבמה ופסק
מלשבחא ועל לבית אסחרותא
ויאמר דוד שאול אליו ואל נערו אן
הלכתם ויאמר לבקש את האתנות
ונראה כי אין ונבוא אל שמואל
ואמר אחבוהי דשאול ליה ולעולימיה
לאן אזלתון ואמר למבעי ית אתנא
וחזינא ארי לא אשכחנין ואתינא
לות שמואל ויאמר דוד שאול הגידה
נא לי מה אמר לכם שמואל ואמר
אחבוהי דשאול חוי כען לי מא אמר
לכון שמואל ויאמר שאול אל דודו
הגד הגיד לנו כי נמצאו האתנות
ואת דבר המלוכה לא הגיד לו אשר
אמר שמואל ואמר שאול לאחבוהי
חואה חוי לנא ארי אשתכחא
אתנא ועל עיסק מלכותא לא חוי
ליה דאמר שמואל

אן ב׳ וסימנ׳ אליו ואל נערו אן הלכתם ויאמר לבקש את האתנות עד אן הלכתם ב׳ ואת דבר

ואציל ג׳ וסימנ׳ […] אתכם מיד מצרים אתכם וישלח […] למשפחתיו ד׳ וחס׳ וסימנ׳ […] וישמע

ויצעק שמואל את העם אל יהוה
המצפה׃ וכנש שמואל ית עמא לקדם
יי למצפיא׃ ויאמר אל בני ישראל
כה אמר יהוה אלהי ישראל אנכי
העליתי את ישראל ממצרים ואציל
אתכם מיד מצרים ומיד כל הממלכות
הלחצים אתכם׃ ואמר לבני ישראל
כדנן אמר יי אלהא דישראל אנא
אסיקית ית ישראל ממצרים ושיזבית
יתכון מידא דמצראי ומיד כל
מלכותא דדחקין יתכון׃ ואתם היום
מאסתם את אלהיכם אשר הוא
מושיע לכם מכל רעותיכם וצרתיכם
ותאמרו לו כי מלך תשים עלינו
ועתה התיצבו לפני יהוה לשבטיכם
ולאלפיכם׃ ואתון יומא דין קצתון
בפלחנא דאלהכון דהוא פריק לכון
מכל בישתכון ועקתכון ואמרתון
קדמוהי לית אנחנא מתפרקין אלהין
מלכא תמני עלנא וכען אתעתדו
קדם יי לשבטיכון ולאלפיכון׃ ויקרב
שמואל את כל שבטי ישראל
וילכד שבט בנימן׃ וקריב שמואל ית
כל שבטיא דישראל ואתאחד שבטא
דבית בנימן׃ ויקרב את שבט בנימן
למשפחתו ותלכד משפחת המטרי
וילכד שאול בן קיש ויבקשהו ולא
נמצא׃ וקריב ית שבטא דבית בנימן
לזרעיתיה ואתאחדת זרעית מטרי
ואתאחד שאול בר קיש ובעוהי ולא
אשתכח׃ וישאלו עוד ביהוה הבא
עוד הלם איש ויאמר יהוה הנה הוא
נחבא אל הכלים׃ ושאילו עוד במימרא
דיי האית עוד הכא גברא ואמר יי
הא הוא טמיר במניא׃ וירצו ויקחהו
משם ויתיצב בתוך העם ויגבה מכל
העם משכמו ומעלה׃ ורהטו ודברוהי
מתמן ואתעתד בגו עמא ורם מכל
עמא מכתפיה ולעילא׃ ויאמר
שמואל אל כל העם הראיתם אשר
בחר בו יהוה כי אין כמהו בכל העם
וירעו כל העם ויאמרו יחי המלך׃
ואמר שמואל לכל עמא החזיתון
דאתרעי ביה יי ארי לית דכותיה
בכל עמא ויביבו כל עמא ואמרו
יצלח מלכא׃

וידבר שמואל אל העם את משפט
המלכה ויכתב בספר וינח לפני יהוה
וישלח שמואל את כל העם איש
לביתו׃ ומליל שמואל עם עמא ית
נמוסא דמלכותא וכתב בספרא
ואצנע קדם יי ושלח שמואל ית כל
עמא גבר לביתיה׃ וגם שאול הלך
לביתו גבעתה וילכו עמו החיל אשר
נגע אלהים בלבם׃ ואף שאול אזל
לביתיה לגבעתא ואזלו עמיה קצת

משה ויקרב שמואל ואחיו […] ויקחהו ב׳ וחס׳ וסימ׳ […] וירצו ויקחהו משם […]

מן עמא גברין דחלי חטאה דאתיהיב
דחלא מן קדם יי בלבהון ובני בליעל
אמרו מה ישענו זה ויבזהו ולא הביאו
לו מנחה ויהי כמחריש ובני רשעא
אמרו במא יפרקננא דין ושטוהי ולא
אתו למשאל בשלמיה והוה כשתיק
ויעל נחש העמוני
ויחן על יבש גלעד ויאמרו כל אנשי
יביש אל נחש כרת לנו ברית ונעבדך
וסליק נחש מלכא דבני עמון ושרא
על יביש גלעד ואמרו כל אנשי יביש
לנחש גזר לנא קים ונפלחנך ויאמר
אליהם נחש העמוני בזאת אכרת
לכם בנקור לכם כל עין ימין ושמתיה
חרפה על כל ישראל ואמר להון נחש
מלכא דבני עמון אם תעבדון כהדא
אגזר לכון קים במיקר לכון כל עינא
דימינא ואשויניה חסודא על כל ישראל
ויאמרו אליו זקני יביש הרף לנו
שבעת ימים ונשלחה מלאכים בכל
גבול ישראל ואם אין מושיע אתנו
ויצאנו אליך ואמרו ליה סבי יביש
אוריך לנא שבעה יומין ונשלח
אזגדין בכל תחום ארעא דישראל
ואם לית דפריק יתנא ונפוק לותך
ויבאו המלאכים גבעת שאול וידברו
הדברים באזני העם וישאו כל העם
את קולם ויבכו ואתו אזגדיא לגבעתא
דשאול ומלילו פתגמיא קדם עמא
וארימו כל עמא ית קלהון ובכו
והנה שאול בא אחרי הבקר
מן השדה ויאמר שאול מה לעם
כי יבכו ויספרו לו את דברי אנשי
יביש והא שאול אתא בתר תוריא
מן חקלא ואמר שאול מא לעמא
ארי בכן ואשתעיאו ליה ית פתגמי
אנשי יביש ותצלח רוח אלהים
על שאול בשמעו את הדברים
האלה ויחר אפו מאד ושרת רוח
גבורא מן קדם יי על שאול כד שמע
ית פתגמיא האלין ותקיף רגזיה לחדא
ויקח צמד בקר וינתחהו וישלח
בכל גבול ישראל ביד המלאכים
לאמר אשר איננו יצא אחרי שאול
ואחר שמואל כה יעשה לבקרו
ויפל פחד יהוה על העם ויצאו כאיש
אחד ונסיב פדן תוריא והדמיה
ושלח בכל תחום ישראל ביד אזגדיא
למימר דליתוהי נפיק בתר שאול
ובתר שמואל כדין יתעביד לתוריה
ונפל זיעא מן קדם יי על עמא ונפקו
כגברא חד ויפקדם בבזק ויהיו
בני ישראל שלש מאות אלף ואיש
יהודה שלשים אלף ומנינון בבזק
והוו בני ישראל תלת מאה אלפין
ואנש יהודה תלתין אלפין ויאמרו

למלאכים הבאים כה תאמרון לאיש
יביש גלעד מחר תהיה לכם תשועה
בחם השמש ויבאו המלאכים ויגידו
לאנשי יביש וישמחו ואמרו
לאזגדיא דאתו כדנין תימרון לאנש
יביש גלעד מחר יהי לכון פורקנא
כמיחם שמשא ואתו אזגדיא וחויאו
לאנש יביש וחדיאו ויאמרו אנשי
יביש מחר נצא אליכם ועשיתם
לנו ככל הטוב בעיניכם ואמרו
אנשי יביש מחר נפוק לותכון ותעבדון
לנא ככל דתקין בעיניכון
ויהי ממחרת וישם
שאול את העם שלשה ראשים
ויבאו בתוך המחנה באשמרת
הבקר ויכו את עמון עד חם היום
ויהי הנשארים ויפצו ולא נשארו
בם שנים יחד והוה ביומא דבתרוהי
ומני שאול ית עמא תלתא משרין
ועלו בגו משריתא במטרת צפרא
ומחו ית עמון עד מיחם יומא והוו
דאשתארו ואתבדרו ולא אשתארו
בהון תרין דערקין כחדא ויאמר
העם אל שמואל מי האמר שאול
ימלך עלינו תנו האנשים ונמיתם
ואמר עמא לשמואל מן דין דמנכס
למימר לא כשר שאול דימלוך
עלנא איתו גבריא ונקטילנון ויאמר

שאול לא יומת איש ביום הזה כי ו
היום עשה יהוה תשועה בישראל
ואמר שאול לא יתקטיל גברא ביומא
הדין ארי יומא דין עבד יי פורקנא
בישראל ויאמר שמואל
אל העם לכו ונלכה הגלגל ונחדש שם
המלוכה ואמר שמואל לעמא איתו
ונזיל לגלגלא ונחדית תמן מלכותא
וילכו כל העם הגלגל וימלכו שם את ה
שאול לפני יהוה בגלגל ויזבחו שם
זבחים שלמים לפני יהוה וישמח שם
שאול וכל אנשי ישראל עד מאד
ואזלו כל עמא לגלגלא ואמליכו תמן
ית שאול קדם יי בגלגלא ונכיסו תמן
נכסת קודשין קדם יי וחדי תמן שאול
וכל אנשי ישראל עד לחדא
ויאמר שמואל אל
כל ישראל הנה שמעתי בקלכם לכל ב
אשר אמרתם לי ואמליך עליכם
מלך ואמר שמואל לכל ישראל הא
קבילית למימרכון לכל דאמרתון
לי ואמליכית עליכון מלכא ועתה
הנה המלך מתהלך לפניכם ואני
זקנתי ושבתי ובני הנם אתכם ואני
התהלכתי לפניכם מנערי עד היום
הזה וכען הא מלכא מדבר ברישכון
ואנא הליכית קדמיכון מזעורי עד
יומא הדין הנני ענו בי נגד יהוה

וְנֶגֶד מְשִׁיחוֹ אֶת שׁוֹר מִי לָקַחְתִּי וַחֲמוֹר
מִי לָקַחְתִּי וְאֶת מִי עָשַׁקְתִּי אֶת מִי
רַצּוֹתִי וּמִיַּד מִי לָקַחְתִּי כֹפֶר וְאַעְלִים
עֵינַי בּוֹ וְאָשִׁיב לָכֶם׃ הא אנא
קאים אסהידו בי קדם יי וקדם משיחיה
ית תורא דמן דברית וחמרא דמן
שחרית ויתמן עשקית ית מן אנסית
ומיד מן קבילית ממון דשקר ולכבשית
עיני מניה בדינא ואתיב לכון׃ וַיֹּאמְרוּ
לֹא עֲשַׁקְתָּנוּ וְלֹא רַצּוֹתָנוּ וְלֹא לָקַחְתָּ
מִיַּד אִישׁ מְאוּמָה׃ ואמרו לא עשקתנא
ולא אנסתנא ולא קבילתא מיד אנש
מדעם׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עֵד יְהוָה בָּכֶם
וְעֵד מְשִׁיחוֹ הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא מְצָאתֶם
בְּיָדִי מְאוּמָה וַיֹּאמֶר עֵד׃ ואמר להון
סהיד מימרא דיי בכון וסהיד משיחיה
יומא הדין ארי לא אשכחתון בידי
מדעם ואמרו סהידי׃

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל הָעָם
יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אַהֲרֹן
וַאֲשֶׁר הֶעֱלָה אֶת אֲבֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרָיִם׃ ואמר שמואל לעמא יי דעבד
גבורן על ידי משה ואהרן ודאסיק
ית אבהתכון מארעא דמצרים׃ וְעַתָּה
הִתְיַצְּבוּ וְאִשָּׁפְטָה אִתְּכֶם לִפְנֵי יְהוָה
אֵת כָּל צִדְקוֹת יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אִתְּכֶם
וְאֶת אֲבוֹתֵיכֶם׃ וכען אתעתדו ואתוכח
עמכון קדם יי ית כל זכותא דיי דעבד

עמכון ועם אבהתכון׃ כַּאֲשֶׁר בָּא
יַעֲקֹב מִצְרָיִם וַיִּזְעֲקוּ אֲבוֹתֵיכֶם
אֶל יְהוָה וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת מֹשֶׁה וְאֶת
אַהֲרֹן וַיּוֹצִיאוּ אֶת אֲבֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם
וַיֹּשִׁבוּם בַּמָּקוֹם הַזֶּה׃ כד נחת יעקב
למצרים וזעיקו אבהתכון קדם יי
ושלח יי ית משה וית אהרן ואפיקו
ית אבהתכון ממצרים ואותיבונון
באתרא הדין׃ וַיִּשְׁכְּחוּ אֶת יְהוָה
אֱלֹהֵיהֶם וַיִּמְכֹּר אֹתָם בְּיַד סִיסְרָא
שַׂר צְבָא חָצוֹר וּבְיַד פְּלִשְׁתִּים וּבְיַד
מֶלֶךְ מוֹאָב וַיִּלָּחֲמוּ בָּם׃ ואתנשיאו
ית פלחנא דיי אלההון ומסר יתהון
ביד סיסרא רב חילא דחצור וביד
פלשתאי וביד מלכא דמואב ואגיחו
קרבא בהון׃ וַיִּזְעֲקוּ אֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר
חָטָאנוּ כִּי עָזַבְנוּ אֶת יְהוָה וַנַּעֲבֹד
אֶת הַבְּעָלִים וְאֶת הָעַשְׁתָּרוֹת וְעַתָּה
הַצִּילֵנוּ מִיַּד אֹיְבֵינוּ וְנַעַבְדֶךָּ׃ וזעיקו
קדם יי ואמרו ארי שבקנא ית פולחנא
דיי ופלחנא ית בעלא וית עשתרתא
וכען שיזיבנא מיד בעלי דבבנא
ונפלח קדמך׃ וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת
יְרֻבַּעַל וְאֶת בְּדָן וְאֶת יִפְתָּח וְאֶת
שְׁמוּאֵל וַיַּצֵּל אֶתְכֶם מִיַּד אֹיְבֵיכֶם
מִסָּבִיב וַתֵּשְׁבוּ בֶּטַח׃ ושלח יי ית
גדעון וית שמשון וית יפתח וית
שמואל ושיזיב יתכון מיד בעלי

16

דלביכון מסחור סחור ויתיבתון
לרחצן׃ ותראו כי נחש מלך בני עמון
בא עליכם ותאמרו לי לא כי מלך
ימלך עלינו ויהוה אלהיכם מלככם׃
וחזיתון ארי נחש מלכא דבני עמון
אתא עליכון ואמרתון לי לא אלהין
מלכא ימלוך עלנא וי״י אלהכון
מלככון׃ ועתה הנה המלך אשר ב׳
בחרתם אשר שאלתם והנה נתן יהוה ו׳
עליכם מלך׃ וכען הא מלכא ושאלתם
דאתרעיתון דשאילתון והא מני י״י
עליכון מלכא׃ אם תיראו את יהוה
ועבדתם אתו ושמעתם בקולו ולא ב׳
תמרו את פי יהוה והיתם גם אתם וגם חס
המלך אשר מלך עליכם אחר יהוה
אלהיכם׃ אם תדחלון מן ק׳ י״י ותפלחון
קדמוהי ותקבלון למימריה ולא
תסרבון על מימרא די״י ותהון אף
אתון ואף מלכא דימלוך עליכון בתר
פלחנא די״י אלהכון׃ ואם לא תשמעו
בקול יהוה ומריתם את פי יהוה והיתה ל׳
יד יהוה בכם ובאבתיכם׃ ואם לא
תקבלון למימרא די״י ותסרבון על
מימרא די״י ותהי מחתא די״י בכון
כמא דהות באבהתכון׃ גם עתה ג׳
התיצבו וראו את הדבר הגדול הזה
אשר יהוה עשה לעיניכם׃ אף כען
אתעתדו וחזו ית פתגמא רבא הדין

די״י עביד לעיניכון׃ הלוא קציר חטים
היום אקרא אל יהוה ויתן קלות ומטר ג׳
ודעו וראו כי רעתכם רבה אשר עשיתם
בעיני יהוה לשאול לכם מלך׃ הלא
חצד חטין יומא דין אצלי ק׳ י״י ויתין
קלין ומטר ודעו וחזו ארי בישתכון
סגיאה דעבדתון ק׳ י״י למשאל לכון
מלכא׃ ויקרא שמואל
אל יהוה ויתן יהוה קלת ומטר ביום ו׳
ההוא וייראו כל העם מאד את יהוה חס
ואת שמואל׃ וצלי שמואל ק׳ י״י ויהב ב׳
י״י קלין ומטר ביומא ההוא ודחילו
כל עמא לחדא מן ק׳ י״י ומפתגמי
שמואל׃ ויאמרו כל העם אל שמואל
התפלל בעד עבדיך אל יהוה אלהיך
ואל נמות כי יספנו על כל חטאתינו
רעה לשאול לנו מלך׃ ואמרו כל
עמא לשמואל צלי על עבדך קדם י״י
אלהך ולא נמות ארי אוסיפנא על כל
חובנא בישתא למשאל לנא מלכא׃
ויאמר שמואל
אל העם אל תיראו אתם עשיתם את
כל הרעה הזאת אך אל תסורו מאחרי
יהוה ועבדתם את יהוה בכל לבבכם׃
ואמר שמואל לעמא לא תדחלון אתון
גרמתון ית כל בישתא הדא ברם לא
תסטון מבתר פלחנא די״י ותפלחון ל׳
ק׳ י״י בכל לבכון׃ ולא תסורו כי אחרי

גם עתה ג׳ וסימנ׳ — גם עתה כדבריכם כן הוא התיצבו וראו הנה בשמים עדי וגם עתה נאם י״י

הואיל ג̇ ומל̇ וסימנ̇ — הואיל משה באר את התורה הואיל יי̇ לעשות אתכם לו לעם הלך

התהו אשר לא יועילו ולא יצילו כי
תהו המה׃ ולא תסטון מבתר פלחניה
דלא תפלחון לטעותא דאינון למא
דליתכהון הנאה ולא משיזבן ארי
למא אינון׃ כי לא יטש יהוה את עמו
בעבור שמו הגדול כי הואיל יהוה
לעשות אתכם לו לעם׃ ארי לא ירחיק
יי ית עמיה בדיל שמיה רבא ארי
רעוא קדם יי למעבד יתכון קדמוהי
לעם׃ גם אנכי חלילה לי מחטא
ליהוה מחדל להתפלל בעדכם
והוריתי אתכם בדרך הטובה והישרה׃
אף אנא חס לי מלמחטי קדם יי
מלאתמנעא לצלאה עליכון ואליף
יתכון דתהכון באורח תקנא וכשרא׃
אך יראו את יהוה ועבדתם אתו
באמת בכל לבבכם כי ראו את אשר
הגדל עמכם׃ ברם דחלו מן קדם יי
ותפלחון קדמוהי בקשוט בכל לבכון
ארי חזו ית דאסגי למעבד עמכון׃ ואם
הרע תרעו גם אתם גם מלככם תספו׃
ואם אבאשא תבאשון עובדיכון
אף אתון אף מלככון תשתיצון׃
בן שנה שאול
במלכו ושתי שנים מלך על ישראל׃
כבר שנא דלית ביה חובין שאול
כד מלך ותרתין שנין מלך על ישראל׃
ויבחר לו שאול שלשת אלפים

מישראל ויהיו עם שאול אלפים
במכמש ובהר בית אל ואלף היו
עם יונתן בגבעת בנימן ויתר העם
שלח איש לאהליו׃ ובחר ליה שאול
תלתה אלפין מישראל והוו עם שאול
תרין אלפין במכמס ובטור בית אל
ואלפא הוו עם יונתן בגבעתא דבית
בנימן ושאר עמא שלח גבר
לקרווהי׃ ויך יונתן את נציב פלשתים
אשר בגבע וישמעו פלשתים
ושאול תקע בשופר בכל הארץ
לאמר ישמעו העברים׃ ומחא
יונתן ית אסטרטיג פלשתאי
דבגבעתא ושמעו פלשתאי ושאול
תקע בשופרא בכל ארעא למימר
ישמעון יהודאי׃ וכל ישראל שמעו
לאמר הכה שאול את נציב פלשתים
וגם נבאש ישראל בפלשתים
ויצעקו העם אחרי שאול הגלגל׃
וכל ישראל שמעו למימר מחא
שאול ית אסטרטיג פלשתאי ואף
אתגרי ישראל בפלשתאי ואתכנישו
עמא בתר שאול לגלגלא׃ ופלשתים
נאספו להלחם עם ישראל שלשים
אלף רכב וששת אלפים פרשים
ועם כחול אשר על שפת הים לרב
ויעלו ויחנו במכמש קדמת בית
און׃ ופלשתאי אתכנישו לאגחא

אחרי צו — מחטוא ג̇ חד כתיב טו̇ וחד כתי̇ טא̇ וחד כתי̇ טוא̇ וסימ̇ לו לעד בלשוני חד בת̇ ואבני וחד

נגש ד׳ וסימנ׳ ... ואיש ישראל ואיש ישראל ירהבו נגנה ... ועם ג׳ וסימנ׳ ... כחול אשר על

קרבא עם ישראל תלתין אלפין רתכין
ושתא אלפין פרשין ועמא כחלא דעל
כיף ימא לסגי וסליקו ושרו במכמס
מדנח בית און ואיש ישראל ראו כי
צר לו כי נגש העם ויתחבאו העם
במערות ובחוחים ובסלעים ובצרחים
ובברות ואנש ישראל חזו ארי עקת
להון ארי אדחיק עמא ואטמרו
עמא במערתא ובמצדתא ובשקיפי
כיפיא ובמערת טנריא ובגובייא
ועברים עברו את הירדן ארץ גד
וגלעד ושאול עודנו בגלגל וכל
העם חרדו אחריו ויהודאי עברו
ית ירדנא לארע גד וגלעד ושאול
עד כען בגלגלא וכל עמא אתבנישו
בתרוהי ויחל שבעת ימים למועד
אשר שמואל ולא בא שמואל
הגלגל ויפץ העם מעליו ואוריך
שבעה יומין לזמנא דאמר שמואל
ולא אתא שמואל לגלגלא ואתבדר
עמא מעלוהי ויאמר שאול
הגשו אלי העלה והשלמים ויעל
העלה ואמר שאול קריבו לותי
עלתא ונכסת קודשיא ואסיק עלתא
ויהי ככלתו להעלות העלה והנה
שמואל בא ויצא שאול לקראתו
לברכו והוה כשיציותיה לאסקא
עלתא והא שמואל אתא ונפק שאול

לקדמותיה למשאל בשלמיה ויאמר
שמואל מה עשית ויאמר שאול
כי ראיתי כי נפץ העם מעלי ואתה
לא באת למועד הימים ופלשתים
נאספים מכמש ואמר שמואל מא
עבדתא ואמר שאול ארי חזיתי ארי
אתבדר עמא מעלוי ואת לא
אתיתא לזמן יומיא ופלשתאי
אתבנישו למכמס ואמר עתה ירדו
פלשתים אלי הגלגל ופני יהוה לא
חליתי ואתאפק ואעלה העלה
ואמרית כען ייחתון פלשתאי לותי
לגלגלא וקדם יי לא צליתי ואתחסנית
ואסיקית עלתא

ויאמר שמואל אל שאול נסכלת
לא שמרת את מצות יהוה אלהיך
אשר צוך כי עתה הכין יהוה את
ממלכתך אל ישראל עד עולם ואמר
שמואל לשאול טפשתא לא נטרתא
ית תפקידת מימרא דיי אלהך דפקדך
ארי כען אתקין יי ית מלכותך על
ישראל עד עלמא ועתה ממלכתך
לא תקום בקש יהוה לו איש כלבבו
ויצוהו יהוה לנגיד על עמו כי לא
שמרת את אשר צוך יהוה וכען
מלכותך לא תתקים אתקין יי קדמוהי
גבר עביד רעותיה ופקדיה ייי
למהוי מלכא על עמיה ארי לא נטרתא

לא יבין לא יחרדו ... את אשר צוה ז׳ וסימנ׳ ... הנני גרש יצוה ויקחו יוך הנביא הגד׳ הגד׳ ויהושע

ית דפקדך יוי ויקם
שמואל ויעל מן הגלגל גבעת בנימן
ויפקד שאול את העם הנמצאים עמו
כשש מאות איש וקם שמואל וסליק
מן גלגלא לגבעתא דבית בנימן ומנא
שאול ית עמא דאשתכחו עמיה
כשית מאה גברין ושאול ויונתן בנו
והעם הנמצא עמם ישבים בגבע
בנימן ופלשתים חנו במכמש ושאול
ויונתן בריה ועמא דאשתכח עמהון
יתבין בגבעתא דבית בנימן ופלשתאי
שרו במכמס ויצא המשחית ממחנה
פלשתים שלשה ראשים הראש
אחד יפנה אל דרך עפרה אל ארץ
שועל ונפק מחבלא ממשריית
פלשתאי תלת משרין משריתא
חדא מתפניא לאורח עפרה לארע
דרומא והראש אחד יפנה דרך בית
חרן והראש אחד יפנה דרך הגבול
הנשקף על גיא הצבעים המדברה
ומשריתא חדא מתפניא לאורח
בית חורון ומשריתא חדא מתפניא
לאורח תחומא דמסתכי להלת
אפעיא למדברא וחרש לא ימצא
בכל ארץ ישראל כי אמר פלשתים
פן יעשו העברים חרב או חנית
ואומן עביד זין לא משתכח בכל
תחום ארעא דישראל ארי אמרו

פלשתאי דלמא יעבדון יהודאי
סיפין ורמחין וירדו כל ישראל
הפלשתים ללטוש איש את מחרשתו
ואת אתו ואת קרדמו ואת מחרשתו
ונחתו כל ישראל לארע פלשתאי
לחרפא גבר ית פרשיה וית סיכת
פדניה וית כולביה וית עשפיה והיתה
הפצירה פים למחרשת ולאתים
ולשלש קלשון ולהקרדמים ולהציב
הדרבן והוי להון שופינא לחרפא
ביה פגימת כל מן דברזל לעשפיא
ולסכת פדניא ולמצילתקצרא דלה
תלת שנין ולכולביא ולאמנא זקתא
והיה ביום מלחמת ולא נמצא חרב
וחנית ביד כל העם אשר את שאול
ואת יונתן ותמצא לשאול וליונתן
בנו והוי ביומא דקרבא ולא
משתכחא חרבא ומורניתא ביד
דכל עמא דעם שאול ועם יונתן
ומשתכחא לשאול וליונתן בריה
ויצא מצב פלשתים אל מעבר
מכמש ונפק אסטרטיג פלשתאי
למגזת מכמסי ויהי
היום ויאמר יונתן בן שאול אל
הנער נשא כליו לכה ונעברה
אל מצב פלשתים אשר מעבר
הלז ולאביו לא הגיד והוה יומא
ואמר יונתן בר שאול לעולימא

והיתה ג׳ בטע׳ בנביאים וסימנ׳ והיתה הפצירה פים למחרש׳ איזבל חבל וכל אוריתה דמורה בג׳א

ג̇ פסו׳ דאית בהון ושם ושם וסימנ׳ — ושם אשתו מהיטבאל ותרין דדברי ימים בוצץ ויהין בני שאול אשת שאול

נטיר זיניה איתא ונעבר לאסטרטיג
פלשתאי דמעברא דיכי ולאבוהי
לא חוי ושאול יושב בקצה הגבעה
תחת הרמון אשר במגרון והעם
אשר עמו כשש מאות איש ושאול
יתיב בסיפי גבעתא שפולי רמון
דבמגרון ועמא דעמיה כשית מאה
גבראין ואחיה בן אחטוב אחי איכבוד
בן פינחס בן עלי כהן יהוה בשלו
נשא אפד והעם לא ידע כי הלך
יונתן ואחיה בר אחיטוב אחוהי
דאיכבוד בר פינחס בר עלי כהין
משמיש ק׳ יי בשילו לביש איפודא
ועמא לא ידע ארי אזל יונתן ובין
המעברות אשר בקש יונתן לעבר
על מצב פלשתים שן הסלע מהעבר
מזה ושן הסלע מהעבר מזה ושם
האחד בוצץ ושם האחד סנה ובין
מגזתא דבעא יונתן למעבר על
אסטרטיג פלשתאי שנא דכיפא
מעברא מכא ושנא דכיפא מעברא
מכא שום חדא משרועיתא ושום
חדא מדרוכיתא השן האחד מצוק
מצפון מול מכמש והאחד מנגב
מול גבע שנא חדא מסתכיא
מצפונא לקביל מכמס וחדא
מדרומא לקביל גבעתא
ויאמר יהונתן אל הנער

נשא כליו לכה ונעברה אל מצב הערלים
האלה אולי יעשה יהוה לנו כי אין
ליהוה מעצור להושיע ברב או במעט
ואמר יהונתן לעולימא נטיל זיניה
איתא ונעבר לאסטרטיג ערליא האלין
מא אם יעביד יי לנא נסא ארי לית
קדם יי מעצור למפרק בסגיאין ובזעירין
ויאמר לו נשא כליו עשה כל אשר
בלבבך נטה לך הנני עמך כלבבך
ואמר ליה נטיל זיניה עביד כל דבלבך
אתפני לך הא אנא עמך כרעותך
ויאמר יהונתן הנה
אנחנו עברים אל האנשים ונגלינו
אליהם ואמר יהונתן הא אנחנא עברין
לות גבריא ונתגלי להון אם כה יאמרו
אלינו דמו עד הגיענו אליכם ועמדנו
תחתינו ולא נעלה אליהם אם כדין
יימרון לנא אוריכו עד דנתמטי לותכון
ונקום באתרנא ולא נסק לותהון ואם
כה יאמרו עלו עלינו ועלינו כי נתנם
יהוה בידנו וזה לנו האות ואם כדין
יימרון סקו עלנא ונסק ארי מסרנון
יי בידנא ודין לנא אתא ויגלו שניהם
אל מצב פלשתים ויאמרו פלשתים
הנה עברים יצאים מן החרים אשר
התחבאו שם ואתגליאו תרויהון
לאסטרטיג פלשתאי ואמרו פלשתאי
הא יהודאי נפקין מן חוריא דאטמרו

נב׳ מנעכה — ושם האחד ג̇ וסימנ׳ — אליעזר ושם האחד בוצץ ושם האחד סנה — כלבבך ב̇ וסימ׳ הנני עמך

ורב ה׳ וסימנ׳ — הרף ממנו ואשמידם ועניתו ואמרת לפני יי׳ וההמון אשר אמון וישלח׳

תמן ויענו אנשי המצבה את יונתן
ואת נשא כליו ויאמרו עלו אלינו
ונודיעה אתכם דבר ויאמר יונתן
אל נשא כליו עלה אחרי כי נתנם
יהוה ביד ישראל ואתיבו אנשי מטרתא
ית יונתן וית נטיל זיניה ואמרו סקו
עלנא ונהודע יתכון פתגמא ואמר
יונתן לנטיל זיניה סק בתרי ארי
מסרינון יי׳ בידא דישראל ויעל יונתן
על ידיו ועל רגליו ונשא כליו אחריו
ויפלו לפני יונתן ונשא כליו ממותת
אחריו וסליק יונתן על ידוהי ועל
רגלוהי ונטיל זיניה בתרוהי ונפלו
מתעגין קדם יונתן ונטיל זיניה ממחית
בתרוהי ותהי המכה הראשנה אשר
הכה יונתן ונשא כליו כעשרים איש
כבחצי מענה צמד שדה והות מחתא
קדמיתא דמחא יונתן ונטיל זיניה
כעסרין גברא כבית פלגות מהלך
פדן תוריא בחקלא ותהי חרדה במחנה
בשדה ובכל העם המצב והמשחית
חרדו גם המה ותרגז הארץ ותהי
לחרדת אלהים והוה זיעא במשריתא
בחקלא ובכל עמא אסטרטיגא
ומחבלא זעו אף אנון וזעת ארעא
והות לזיע מן קדם יי׳ ויראו הצפים
לשאול בגבעת בנימן והנה ההמון
נמוג וילך והלם וחזו סכואיא

לשאול בגבעתא דבית בנימן והא
המון משרית פלשתאי אתבר
אזיל ותבריה וסגי ויאמר שאול לעם
אשר אתו פקדו נא וראו מי הלך
מעמנו ויפקדו והנה אין יונתן ונשא
כליו ואמר שאול לעמא דעמיה
סערו כען וחזו מן שגא מנכא
ומנו והא לית יונתן ונטיל זיניהי
ויאמר שאול לאחיה הגישה ארון
האלהים כי היה ארון האלהים ביום
ההוא ובני ישראל ואמר שאול
לאחיה קריב ארונא דיי׳ ארי הוה
ארונא דיי׳ ביומא ההוא ועם בני
ישראל ויהי עד דבר שאול אל הכהן
וההמון אשר במחנה פלשתים
וילך הלוך ורב   ויאמר ה׳
שאול אל הכהן אסף ידך והוה עד
דממליל שאול עם כהנא והמונא
דבמשרית פלשתאי אזיל מיזל
וסגי ואמר שאול לכהנא קריב
איפודאי ויזעק שאול וכל העם ג׳
אשר אתו ויבאו עד המלחמה והנה
היתה חרב איש ברעהו מהומה
גדולה מאד ואתכניש שאול וכל
עמא דעמיה ואתו עד קרבא
והא הות חרבא גבר בחבריה שגושי
רב לחדא והעברים היו לפלשתים
כאתמול שלשום אשר עלו עמם

ויזעק ג׳ וסימנ׳ — ויזעק אביעזר אחריו ויזעק גם הוא ויזעק שאול וכל העם אשר אתו

במחנה סביב וגם המה להיות עם
ישראל אשר עם שאול ויונתן׃
ויהודאי הוו לפלשתאי כמאתמלי
ומדקמוהי דסליקו עמהון במשריתא
סחור סחור ואף אנון תבו למהוי עם
ישראל דעם שאול ויונתן׃ וכל איש
ישראל המתחבאים בהר אפרים
שמעו כי נסו פלשתים וידבקו
גם המה אחריהם במלחמה׃ וכל
אנש ישראל דאטמרו בטורא דבית
אפרים שמעו ארי אפכו פלשתאי
ואדביקו אף אנון בתריהון בקרבא׃
ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל
והמלחמה עברה את בית און׃ ופרק
יי ביומא ההוא ית ישראל ועבדי
קרבא מטו עד בית און׃ ואיש ישראל
נגש ביום ההוא ויאל שאול את העם
לאמר ארור האיש אשר יאכל לחם
עד הערב ונקמתי מאיבי ולא טעם
כל העם לחם׃ ואנש ישראל אדחיק
ביומא ההוא ואומי שאול ית עמא
למימר ליט גברא דייכול לחמא עד
רמשא עד דאתפרע מבעלי דבבי
ולא טעים כל עמא לחמא׃
וכל הארץ באו ביער
ויהי דבש על פני השדה׃ וכל דיירי
ארעא עלו בחורשא והוה דבשא
על אפי חקלא׃ ויבא העם אל היער

והנה הלך דבש ואין משיג ידו אל
פיו כי ירא העם את השבעה׃ ואתא
עמא לחורשא והא פריז דבשא ולית
דמתיב ידיה לפומיה ארי דחיל עמא
משבועתא׃ ויונתן לא שמע בהשביע
אביו את העם וישלח את קצה המטה
אשר בידו ויטבל אותה ביערת הדבש
וישב ידו אל פיו ותראנה עיניו׃ ויונתן
לא שמע כד אומי אבוהי ית עמא
ואושיט ית ריש שוטיתא דבידיה
וטבל יתה בקנא דדבשא ואתיב
ידיה לפומיה ונהרא עינוהי׃ ויען
איש מהעם ויאמר השבע השביע
אביך את העם לאמר ארור האיש
אשר יאכל לחם היום ויעף העם׃ ואתיב
גברא מעמא ואמר אומאה אומי
אבוך ית עמא למימר ליט גברא
דייכול לחמא יומא דין ואשתלהי
עמא׃ ויאמר יונתן עכר אבי את
הארץ ראו נא כי ארו עיני כי טעמתי
מעט דבש הזה׃ ואמר יונתן עכר
אבא ית עמא דארעא חזו כען ארי
נהרא עיני ארי טעימית זעיר דבשא
הדין׃ אף כי לוא אכל אכל היום העם
משלל איביו אשר מצא כי עתה לא
רבתה מכה בפלשתים׃ אף כרם און
מיכל אכל יומא דין עמא מבזת
בעלי דבבוהי דאשכח ארי כען לא

השבעה ג חס וסימנ׳ — כי אורו חד כי ירא ותיק — וידבקו ג וסימנ׳ — פלשתים פלשתים גם המה

ואמרתם להם ב׳ וסימנ׳ נכרתו פצו בעם ואמר אלה׳ וב׳ ואמרתם אליהם וסימנ׳ דברו דזב

סגיאת מחתא בפלשתאי׃ ויכו ביום
ההוא בפלשתים ממכמש אילנה
ויעף העם מאד׃ וקטלו ביומא ההוא
בפלשתאי ממכמס עד מישר אילון
ואשתלהי עמא לחדא׃ ויעש העם
אל שלל ויקחו צאן ובקר ובני בקר
וישחטו ארצה ויאכל העם על הדם׃
ואתפני עמא על בזתא ונסיבו ען
ותורין ובני תורין ונכסו על ארעא
ואכל עמא על דמא׃ ויגידו לשאול
לאמר הנה העם חטאים ליהוה לאכל
על הדם ויאמר בגדתם גלו אלי היום
אבן גדולה׃ וחויאו לשאול למימר
הא עמא חייבין ק׳ יי׳ למיכל על דמא
ואמר שקרתון קריבו לותי יומא דין
אבנא רבתא׃ ויאמר שאול פצו בעם
ואמרתם להם הגישו אלי איש שורו
ואיש שיהו ושחטתם בזה ואכלתם
ולא תחטאו ליהוה לאכל אל הדם
ויגשו כל העם איש שורו בידו הלילה
וישחטו שם׃ ואמר שאול אתפרדו
בעמא ותימרון להון קריבו לותי
גבר תוריה וגבר אמריה ותכסון הכא
ותיכלון ולא תחובון ק׳ יי׳ למיכל על
דמא וקריבו כל עמא גבר תוריה
בידיה בליליא ונכסו תמן׃ ויבן
שאול מזבח ליהוה אתו החל לבנות
מזבח ליהוה׃ ובנא שאול מדבחא

ק׳ יי׳ יתיה שרי למבני מדבחא ק׳
יי׳ ויאמר שאול
נרדה אחרי פלשתים לילה ונבזה
בהם עד אור הבקר ולא נשאר בהם
איש ויאמרו כל הטוב בעיניך עשה
ויאמר הכהן נקרבה
הלם אל האלהים׃ ואמר שאול ניחות
בתר פלשתאי בליליא ונקטיל בהון
עד מיהר צפרא ולא נשאר בהון
אנש ואמרו כל דתקין בעינך עביד
ואמר כהנא נתקרב הלכא ונשאל
במימרא דיי׳׃ וישאל שאול באלהים
הארד אחרי פלשתים התתנם ביד
ישראל ולא ענהו ביום ההוא׃ ושאיל
שאול במימרא דיי׳ האיחות בתר
פלשתאי התמסרינון בידא דישראל
ולא קביל צלותיה ביומא ההוא׃
ויאמר שאול גשו הלם כל פנות העם
ודעו וראו במה היתה החטאת הזאת
היום׃ ואמר שאול אתקרבו הלכא
כל רישי עמא ודעו וחזו במא הוה
חובא הדין יומא דין׃ כי חי יהוה
המושיע את ישראל כי אם ישנו
ביונתן בני כי מות ימות ואין ענהו
מכל העם׃ ארי קים הוא יי׳ דפריק
ית ישראל ארי לו איתוהי ביונתן ברי
ארי ממת ימות ולית דמתיב ליה
מכל עמא׃ ויאמר אל כל ישראל

עבדיכם דזב׳ ויגשו ג׳ וחד יגישון וסימנ׳ ויגישו זבחים שלמים כל העם שעירי ב׳ קדמ׳ חט׳ ובתר

אתם תהיו לעבר אחד ואני ויונתן
בני נהיה לעבר אחד ויאמרו העם
אל שאול הטוב בעיניך עשה ואמר
לכל ישר׳ אתון תהון לעברא חד
ואנא ויונתן ברי נהי לעברא חד
ואמרו עמא לשאול דתקין בעינך
עביד ויאמר שאול
אל יהוה אלהי ישראל הבה תמים
וילכד יונתן ושאול והעם יצאו ואמר
שאול קדם יי׳ אלהא דישר׳ איתי בה
בקשוט ואתאחד יונתן ושאול ועמא
נפקו ויאמר שאול הפילו ביני ובין
יונתן בני וילכד יונתן ואמר שאול
רמו עדבין בינא ובין יונתן ברי
ואתאחד יונתן ויאמר שאול אל
יונתן הגידה לי מה עשיתה ויגד לו
יונתן ויאמר טעם טעמתי בקצה
המטה אשר בידי מעט דבש הנני
אמות ואמר שאול ליונתן חוי לי
מא עבדתא וחוי ליה יונתן ואמר
מטעם טעימית בריש שוטיתא
דבידי זעיר דבשא הא אנא חייב
לממת ויאמר
שאול כה יעשה אלהים וכה יוסף
כי מות תמות יונתן ואמר שאול
כדין יעביד יי׳ וכדין יוסיף ארי
ממת תמות יונתן ויאמר העם
אל שאול היונתן ימות אשר עשה

הישועה הגדולה הזאת בישראל
חלילה חי יהוה אם יפל משערת ראשו
ארצה כי עם אלהים עשה היום הזה
ויפדו העם את יונתן ולא מת ואמר
עמא לשאול היונתן יתקטיל דעבד
פרקנא רבא הדין בישר׳ חס קיים הוא
יי׳ אם יפיל מסער רישיה לארעא
ארי קדם יי׳ גלי דבשלו עבד יומא הדין
ופרקו עמא ית יונתן ולא מית
ויעל שאול מאחרי
פלשתים ופלשתים הלכו למקומם
וסליק שאול מבתר פלשתאי ופלשתאי
אזלו לאתרהון ושאול לכד המלוכה
על ישראל וילחם סביב בכל איביו
במואב ובבני עמון ובאדום ובמלכי
צובה ובפלשתים ובכל אשר יפנה
ירשיע ושאול אצלח במלכותא על
ישר׳ ואגיח קרבא סחור סחור בכל
בעלי דבבוהי במואב ובבני עמון
ובאדום ובמלכי צובה ובפלשתאי
ובכל אתר דמתפני מחייבין ויעש חיל
ויך את עמלק ויצל את ישראל מיד
שסהו וכנש משריין ומחא ית דבית
עמלק ושיזיב ית ישר׳ מיד בזוזיהון
ויהיו בני שאול
יונתן וישוי ומלכישוע ושם שתי
בנתיו שם הבכירה מרב ושם הקטנה
מיכל והוו בני שאול יונתן וישוי

עם אלהים ג׳ וסימנ׳ כי שרית עם אלהים ועם אנש׳ היונתן ימות ברצותו עם אלהים חד בת׳ וחד בנביא׳ וחד

ומלכישוע ושום תרתין בנתיה שם
רבתא מרב ושום זעירתא מיכל
ושם אשת שאול אחינעם בת
אחימעץ ושם שר צבאו אבינר
בן נר דוד שאול: ושום אתת שאול
אחינעם בת אחימעץ ושום רב
חיליה אבינר בר נר אחבוהי דשאול
וקיש אבי שאול ונר אבי אבנר
בן אביאל: וקיש אבוהי דשאול
ונר אבוהי דאבנר בר אביאל:
ותהי המלחמה
חזקה על פלשתים כל ימי שאול
וראה שאול כל איש גבור וכל בן
חיל ויאספהו אליו: והוה קרבא תקיף
על פלשתאי כל יומי שאול וחזי
שאול כל גבר גיבר וכל גבר עביד
קרב וכניש ליה לותיה:
ויאמר שמואל אל
שאול אתי שלח יהוה למשחך למלך
על עמו על ישראל ועתה שמע
לקול דברי יהוה: ואמר שמואל לשאול
יתי שלח יי לרבותך למהוי מלכא
על עמיה על ישראל וכען קביל
למימר פתגמא דיי:
כה אמר יהוה צבאות פקדתי
את אשר עשה עמלק לישראל
אשר שם לו בדרך בעלתו ממצרים:
כדנן אמר יי צבאות דכרנא ית דעבד

עמלק לישראל דכמן ליה באורחא
במסקיה ממצרים: עתה לך והכיתה
את עמלק והחרמתם את כל אשר
לו ולא תחמל עליו והמתה מאיש
עד אשה מעלל ועד יונק משור
ועד שה מגמל ועד חמור: כען
איזיל ותמחי ית דבית עמלק ותגמר
ית כל דילהון ולא תחוס עליהון
ותקטול מגבר עד אתתא מעולים
ועד יניק מתור ועד אמר מגמל
ועד חמרי: וישמע
שאול את העם ויפקדם בטלאים
מאתים אלף רגלי ועשרת אלפים
את איש יהודה: וכנש שאול ית
עמא ומנינון באמרי פסחא מאתן
אלפין גבר רגלי ועסרא אלפין ית
אנש יהודה: ויבא שאול עד עיר
עמלק וירב בנחל: ואתא שאול
עד קרתא דבית עמלק וטקיס
משריתיה בנחלא: ויאמר שאול
אל הקיני לכו סרו רדו מתוך עמלקי
פן אספך עמו ואתה עשיתה
חסד עם כל בני ישראל בעלותם
ממצרים ויסר קיני מתוך עמלק:
ואמר שאול לשלמאה איזילו
זורו אתפרשו מגו עמלקאה
דלמא אשיצינך עמיה ואת עבדתא
טיבו עם כל בני ישראל במסקהון

ממצרים ואתפרש שלמאה
מגו עמלקאה ויך שאול את
עמלק מחוילה בואך שור אשר
על פני מצרים ומחא שאול ית
דבית עמלק מחוילה מעלך
דחגרא דעל אפי מצרים ויתפש
את אגג מלך עמלק חי ואת כל העם
החרים לפי חרב ואחד ית אגג
מלכא דבית עמלק כד חי וית כל
עמא גמר לפתגם דחרב ויחמל
שאול והעם על אגג ועל מיטב
הצאן והבקר והמשנים ועל הכרים
ועל כל הטוב ולא אבו החרימם
וכל המלאכה נמבזה ונמס אתה
החרימו וחס שאול ועמא על
אגג ועל שפר ענא ותורי ושמיניא
ופטימיא ועל כל דטב ולא אבו
לגמרותהון וכל מד עם דשיט ודבסיר
יתיה גמרו ויהי
דבר יהוה אל שמואל לאמר והוה
פתגם נבואה מן קדם יי עם שמואל למימר
נחמתי כי המלכתי את שאול למלך
כי שב מאחרי ואת דברי לא הקים
ויחר לשמואל ויזעק אל יהוה כל
הלילה תבית במימרי ארי אמליכית
ית שאול למהוי מלכא ארי תב
מבתר פלחני וית פתגמי לא קיים
ותקיף לשמואל וצלי קדם יי כל ליליא

וישכם שמואל לקראת שאול
בבקר ויגד לשמואל לאמר בא
שאול הכרמלה והנה מציב לו יד
ויסב ויעבר וירד הגלגל ואקדים
שמואל לקדמות שאול בצפרא
ואתחוה לשמואל למימר אתא שאול
לכרמלא והא מתקין ליה תמן אתר
לפלגא ביה בזתא ואסתחר ועבר
ונחת לגלגלא ויבא שמואל אל
שאול ויאמר לו שאול ברוך אתה
ליהוה הקימתי את דבר יהוה ואתא
שמואל לות שאול ואמר ליה שאול
בריך את קדם יי קיימית ית פתגמא
דיי ויאמר שמואל ומה קול הצאן
הזה באזני וקול הבקר אשר אנכי
שמע ואמר שמואל ומה קימתא
ומאקר ענא הדין באדני וקל תוריא
דאנא שמע ויאמר שאול מעמלקי
הביאום אשר חמל העם על מיטב
הצאן והבקר למען זבח ליהוה
אלהיך ואת היותר החרמנו ואמר
שאול מעמלקאה איתיאונון דחס
עמא על שפר ענא ותורי בדיל
לדבחא קדם יי אלהך וית מותרא גמרנא
ויאמר שמואל
אל שאול הרף ואגידה לך את אשר
דבר יהוה אלי הלילה ויאמרו לו דבר
ואמר שמואל לשאול אוריך ואחוי

... זאת אות הברית אשר הקימ׳ ברוך אתה ליי׳ ... החרימם ב׳ וסימ׳ ב׳ ...

לך ית דאתמליל מן קדם יי עמי בליליא
ואמר ליה מליל׃ ויאמר
שמואל הלוא אם קטן אתה בעיניך
ראש שבטי ישראל אתה וימשחך
יהוה למלך על ישראל׃ ואמר שמואל
הלא מן שירויתך הויתא שיט וחלש
בעיני נפשך ברם זכות שבטא דבנימן
אבוך היא גרמת לך דבעא למעבר
בימא קדם בני ישראל בדיל כין רביך
יי למהוי מלכא על ישראל׃ וישלחך
יהוה בדרך ויאמר לך והחרמתה
את החטאים את עמלק ונלחמת בו
עד כלותם אותם׃ ושלחך יי באורחא
ואמר איזיל ותגמר ית חייביא ית
דבית עמלק ותגיח קרבא בהון עד
דתשיצי יתהון׃ ולמה לא שמעת
בקול יהוה ותעט אל השלל ותעש
הרע בעיני יהוה׃ ולמא לא קבילתא
למימרא דיי ואתפניתא על בזתא
ועבדתא דביש קדם יי׃
ויאמר שאול אל שמואל
אשר שמעתי בקול יהוה ואלך
בדרך אשר שלחני יהוה ואביא את
אגג מלך עמלק ואת עמלק החרמתי׃
ואמר שאול לשמואל דקבילית ית
למימרא דיי ואזלית באורחא
דשלחני יי ואיתיתי ית אגג מלכא
דבית עמלק וית דבית עמלק גמריתי׃

ויקח העם מהשלל צאן ובקר
ראשית החרם לזבח ליהוה אלהיך
בגלגל׃ ואפריש עמא מן בזתא
ען ותורין קדם דיחרמון לדבחא
קדם יי אלהך בגלגלא׃
ויאמר שמואל החפץ ליהוה בעלות
וזבחים כשמע בקול יהוה הנה
שמע מזבח טוב להקשיב מחלב
אילים׃ ואמר שמואל הרעוא קדם
יי בעלון ונכסת קודשין כקבלא
למימרא דיי הא קבלא למימריה
מנכסת קודשין טב ולאצתא למלי
נביוהי מתרב פטימין׃ כי חטאת
קסם מרי ואון ותרפים הפצר יען
מאסת את דבר יהוה וימאסך ממלך׃
ארי כחובי גבריא דשאלין בקסמא
כין חובת כל גבר דמסריב על
פתגמא דיי וכחובי עמא דטען
בתר טעותא כין חובת כל אנש
דבצר ומוסיף על מלי נביא חלף
דקצתא בפתגמא דיי ורחקך
מלמהוי מלכא׃
ויאמר שאול אל שמואל חטאתי
כי עברתי את פי יהוה ואת דבריך
כי יראתי את העם ואשמע בקולם׃
ואמר שאול לשמואל חבית ארי
עברית על מימרא דיי ובסרית על
פתגמך ארי דחילית מן עמא וקבילית

כל כלותם מל׳ במ״ב חס׳ וסימנ׳ ... לא תוכל כלתם מהר תכבה את ארם עד כלותם דמלכים

ממלכות ד׳ וסימנ׳ — קרע יי׳ את ממלכות ישראל מעליך יצבת בראשית קדמאה יזרעאל וכל יהוש׳

למימרהון׃ ועתה שא נא את
חטאתי ושוב עמי ואשתחוה
ליהוה׃ וכען שבוק כען לחובי
ותוב עמי ואסגוד קדם יי׳׃ ויאמר
שמואל אל שאול לא אשוב עמך
כי מאסתה את דבר יהוה וימאסך
יהוה מהיות מלך על ישראל׃
ואמר שמואל לשאול לא אתוב
עמך ארי קצתא בפתגמא דיי׳
ורחקך יי׳ מלמהוי מלכא על
ישראל׃ ויסב שמואל
ללכת ויחזק בכנף מעילו ויקרע׃
ואסתחר שמואל למיזל ואתקיף
בכנף מעיליה ואתבזע׃
ויאמר אליו שמואל
קרע יהוה את ממלכות ישראל
מעליך היום ונתנה לרעך הטוב
ממך׃ ואמר ליה שמואל אעדי יי׳
ית מלכותא דישראל מנך יומא דין
ויהבה לחברך דתקנין עובדוהי
מנך׃ וגם נצח ישראל לא ישקר
ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם׃
ואם תימר אתוב מחובין ישתביק
לי בדיל דאעביד מלכו אנא וכנ על
ישראל לעלם כבר גזיר עלך מן
קדם מרי נצחניה דישראל דלית
קדמוהי שקר ולא תאיב ממא
דאמר ארי לא כבני אנשא הוא

דאמרין ומכדבין גזרין ולא מקיימין׃
ויאמר חטאתי עתה כבדני נא נגד
זקני עמי ונגד ישראל ושוב עמי
והשתחויתי ליהוה אלהיך׃ ואמר חבית
כען יקרני כען קדם סבי עמי וקדם
ישראל ותוב עמי ואסגוד קדם יי׳ אלהך׃
וישב שמואל אחרי שאול וישתחו
שאול ליהוה׃ ותב שמואל בתר שאול
וסגיד שאול קדם יי׳׃
ויאמר שמואל הגישו אלי את אגג
מלך עמלק וילך אליו אגג מעדנת
ויאמר אגג אכן סר מר המות׃ ואמר
שמואל קריבו לותי ית אגג מלכא
דבית עמלק ואתא לותיה אגג מפנקא
ואמר אגג בבעו רבוני מריר מותא׃
ויאמר שמואל
כאשר שכלה נשים חרבך כן תשכל
מנשים אמך וישסף שמואל את
אגג לפני יהוה בגלגל׃ ואמר שמואל
כמא דאתכילת נשיא חרבך כין
תתכל מנשיא אמך ופשח שמואל
ית אגג קדם יי׳ בגלגלא׃
וילך שמואל הרמתה
ושאול עלה אל ביתו גבעת שאול׃
ואזל שמואל לרמתא ושאול סליק
לביתיה לגבעתא דשאול׃ ולא יסף
שמואל לראות את שאול עד יום
מותו כי התאבל שמואל אל שאול

דכוותה׳ — מעדנת ב׳ חד חס׳ וז׳ מל׳ וסימנ׳ — וילך אליו מעדנת התקשור מעדנות כימה חד בנב׳

ויהוה נחם כי המליך את שאול על
ישראל ׃ ולא אוסיף שמואל למחזי
ית שאול עד יום מותיה ארי אתאבל
שמואל על שאול ויי תב במימריה
ארי אמליך ית שאול על ישראל ׃
ויאמר יהוה אל
שמואל עד מתי אתה מתאבל אל
שאול ואני מאסתיו ממלך על ישראל
מלא קרנך שמן ולך אשלחך אל
ישי בית הלחמי כי ראיתי בבניו לי
מלך ׃ ואמר יי לשמואל עד אימתי
את מתאביל על שאול ואנא רחיקתיה
מלמהוי מלכא על ישראל מלי קרנך
משחא ואיתא אשלחינך לות ישי
דמבית לחם ארי גלי קדמי בבנוהי
כשר קדמי למהוי מלכא ׃ ויאמר
שמואל איך אלך ושמע שאול והרגני
ויאמר יהוה עגלת בקר תקח בידך
ואמרת לזבח ליהוה באתי ׃ ואמר
שמואל איכדין איזיל ואם ישמע
שאול יקטלינני ואמר יי עגלת
תורין תדבר בידך ותימר לדבחא קדם
יי אתיתי ׃ וקראת לישי בזבח ואנכי
אודיעך את אשר תעשה ומשחת
לי את אשר אמר אליך ׃ ותזמין
לישי בשירותא ואנא אחוינך ית
דתעביד ותמשח קדמי ית דאימר
לך ׃ ויעש שמואל את אשר דבר

יהוה ויבא בית לחם ויחרדו זקני
העיר לקראתו ויאמר שלם בואך ׃
ועבד שמואל ית דמליל יי ואתא
לבית לחם ואתכנישו סבי קרתא
לקדמותיה ואמרו שלם מיתך ׃
ויאמר שלום לזבח ליהוה באתי
התקדשו ובאתם אתי בזבח ויקדש
את ישי ואת בניו ויקרא להם
לזבח ׃ ואמר שלם לדבחא קדם יי
אתיתי אזדמנו ותיעלון עמי
בשירותא וזמין ית ישי וית בנוהי
וקרא להון לנכסת קודשיא ׃ ויהי
בבואם וירא את אליאב ויאמר
אך נגד יהוה משיחו ׃ והוה במיעלהון
וחזא ית אליאב ואמר ברם תקין
קדם יי משיחיה ׃ ויאמר יהוה אל
שמואל אל תבט אל מראהו ואל
גבה קומתו כי מאסתיהו כי לא
אשר יראה האדם כי האדם יראה
לעינים ויהוה יראה ללבב ׃ ואמר
יי לשמואל לא תסתכל בחזויה
וברום קומתיה ארי רחיקתיה ארי
לא כמא דחזן בני אנשא ארי בני
אנשא חזן בעיניהון וקדם יי גלין
מחשבת לבא ׃ ויקרא ישי אל
אבינדב ויעברהו לפני שמואל
ויאמר גם בזה לא בחר יהוה ׃ וקרא
ישי לאבינדב ואעבריה קדם שמואל

וסימנ׳ המר יה ויאמרו לו החרש מתאבל ועתה שוב השב את הנער רמת גלעד קח בידך מנחה הואל נא בוא אל

ויעברו וסימנ׳ ׃ ויזכר אלהים את נח ויקחו ויעברם שמה שבעת הקדשים וכשמע ובשנת וחבירין

ואמר אף בדין לא רעוא קדם יוי
ויעבר ישי שמה ויאמר גם בזה
לא בחר יהוה ואעבר ישי שמה
ואמר אף בדין לא רעוא קדם יוי
ויעבר ישי שבעת בניו לפני שמואל
ויאמר שמואל אל ישי לא בחר
יהוה באלה ואעבר ישי שבעת
בנוהי קדם שמואל ואמר שמואל
לא רעוא קדם יוי באלין ויאמר שמואל
אל ישי התמו הנערים ויאמר
עוד שאר הקטן והנה רעה בצאן
ויאמר שמואל אל ישי שלחה
וקחנו כי לא נסב עד באו פה ואמר
שמואל לישי השלימו עולימיא
ואמר עוד אשתאר זעירא והא
רעי בענא ואמר שמואל לישי שלח
ואיתיניה ארי לא נסחר עד מיתוהי
הכא וישלח ויביאהו והוא אדמוני
עם יפה עינים וטוב ראי ויאמר
יהוה קום משחהו כי זה הוא ושלח
ואיתיה והוא סמוק עינוהי יאיין
ושפיר בריויה ואמר יוי קום משחהי
ארי דין הוא ויקח שמואל את
קרן השמן וימשח אתו בקרב אחיו
ותצלח רוח יהוה אל דוד מהיום
ההוא ומעלה ויקם שמואל וילך
הרמתה ונסיב שמואל ית קרנא
דמשחא ומשח יתיה בגו אחוהי

ושרת רוח גבורא מן קדם יוי על דוד מן
יומא ההוא ולעילא וקם שמואל
ואזל לרמתא ורוח יהוה סרה מעם
שאול ובעתתו רוח רעה מאת יהוה
ורוח גבורא מן קדם יוי הות עם שאול
עדת מניה ומבעתא ליה רוח בישא
מן קדם יוי ויאמרו עבדי שאול אליו
הנה נא רוח אלהים רעה מבעתך
ואמרו עבדי שאול ליה הא כען רוח
בישא מן קדם יוי מבעתא לך יאמר נא
אדנינו עבדיך לפניך יבקשו איש
ידע מנגן בכנור והיה בהיות עליך
רוח אלהים רעה ונגן בידו וטוב לך
יימר כען רבוננא עבדך קדמך יבעון
גברא דידע לנגנא בכנרא ויהי כד
תשרי עלך רוח בישא מן קדם יוי ותנגין
בידיה וייטב לך
ויאמר שאול אל עבדיו ראו נא לי
איש מטיב לנגן והביאותם אלי
ואמר שאול לעבדוהי חזו כען לי
גברא דמיטיב לנגנא ותיתוניה לותי
ויען אחד מהנערים ויאמר הנה
ראיתי בן לישי בית הלחמי ידע נגן
וגבור חיל ואיש מלחמה ונבון דבר
ואיש תאר ויהוה עמו ואתיב חד
מעולימיא ואמר הא חזיתי ברא
לישי דמבית לחם ידע לנגנא וגיבר
חילא וגבר עביד קרבין וסכלתן בעיצא

ויגעו — ראוי חס וסימנ׳ ׃ הגם הלם קרא לבאר מבוא באר וישב יצחק עם באר וישלח ויביאהו לא תשורני

וגברא שפיר בריוית ומימרא דיי
בסעדיה׃ וישלח שאול מלאכים
אל ישי ויאמר שלחה אלי את דוד
בנך אשר בצאן׃ ושלח שאול אזגדין
לות ישי ואמר שדר לי ית דוד ברך
דבענא׃ ויקח ישי חמור לחם ונאד
יין וגדי עזים אחד וישלח ביד דוד
בנו אל שאול׃ ונסיב ישי טעון
חמרא לחמא וגרב דחמר וגדיא
בר עזי חד ושדר ביד דוד בריה לות
שאול׃ ויבא דוד אל שאול ויעמד
לפניו ויאהבהו מאד ויהי לו נשא
כלים׃ ואתא דוד לות שאול ושמיש
קדמוהי ורחמיה לחדא והוה ליה נטיל
זינין׃ וישלח שאול אל ישי לאמר
יעמד נא דוד לפני כי מצא חן בעיני׃
ושלח שאול לות ישי למימר ישמיש
כען דוד קדמי ארי אשכח רחמין
בעיני׃ והיה בהיות רוח אלהים אל
שאול ולקח דוד את הכנור ונגן בידו
ורוח לשאול וטוב לו וסרה מעליו
רוח הרעה׃ והוי כד שריא רוח בישא
מן קדם יי על שאול ונסיב דוד ית כנרא
ומנגין בידיה ומתרוח לשאול וטאיב
ליה ומסתלקא מניה רוח בישא׃
ויאספו פלשתים
את מחניהם למלחמה ויאספו שכה
אשר ליהודה ויחנו בין שוכה ובין
עזקה באפס דמים׃ וכנשו פלשתאי
ית משריתהון לאגחא קרבא
ואתכנישו לסוכו דלשבט יהודה
ושרו בין סוכו ובין עזקה באפס
דמים׃ ושאול ואיש ישראל נאספו
ויחנו בעמק האלה ויערכו מלחמה
לקראת פלשתים׃ ושאול ואנש
ישראל אתכנישו ושרו במישר
בטמא וסדרו קרבא לקדמות
פלשתאי׃ ופלשתים עמדים אל
ההר מזה וישראל עמדים אל
ההר מזה והגיא ביניהם׃ ופלשתאי
קימין על טורא מכא וישראל
קימין על טורא מכא וחילתא
ביניהון׃ ויצא איש הבנים ממחנות
פלשתים גלית שמו מגת גבהו
שש אמות וזרת׃ ונפק גוברא
מביניהון ממשרית פלשתאי
גלית שמיה מגת רומיה שית אמין
וזרתא׃ וכובע נחשת על ראשו
ושריון קשקשים הוא לבוש ומשקל
השריון חמשת אלפים שקלים
נחשת׃ וקולס דנחש על רישיה
ושריון גרלבין הוא לביש ומתקל
שריונא חמשה אלפין תקלי נחשא׃
ומצחת נחשת על רגליו וכידון
נחשת בין כתפיו׃ וטרקלינין דנחש
על רגלוהי ומסחפא דנחשא נפיק

מן קורסא מטלבין כתפוהי׃ וְחֵץ
חֲנִיתוֹ כִּמְנוֹר אֹרְגִים וְלַהֶבֶת
חֲנִיתוֹ שֵׁשׁ מֵאוֹת שְׁקָלִים בַּרְזֶל
וְנֹשֵׂא הַצִּנָּה הֹלֵךְ לְפָנָיו׃ ואעע
דמורניתיה כאכסן דגרדאין
ושננא דמורניתיה מתקל שית
מאה מתקלי ברזלא ונטיר תריסא
אזיל קדמוהי׃ וַיַּעֲמֹד וַיִּקְרָא
אֶל מַעַרְכֹת יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר לָהֶם
לָמָּה תֵצְאוּ לַעֲרֹךְ מִלְחָמָה הֲלוֹא
אָנֹכִי הַפְּלִשְׁתִּי וְאַתֶּם עֲבָדִים
לְשָׁאוּל בְּרוּ לָכֶם אִישׁ וְיֵרֵד אֵלָי׃
וקם ואכלי על סדרי ישראל ואמר
להון למא תפקון לסדרא קרבא
הלא אנא פלשתאה ואתון עבדין
לשאול בחרו לכון גברא וייחות
לותי׃ אִם יוּכַל לְהִלָּחֵם אִתִּי וְהִכָּנִי
וְהָיִינוּ לָכֶם לַעֲבָדִים וְאִם אֲנִי אוּכַל
לוֹ וְהִכִּיתִיו וִהְיִיתֶם לָנוּ לַעֲבָדִים
וַעֲבַדְתֶּם אֹתָנוּ׃ אם יכול לאגחא
קרבא עמי ויקטלנני ונהי לכון
לעבדין ואם אנא איכול ליה
ואקטלניה ותהון לנא לעבדין
ותפלחון יתנא׃ וַיֹּאמֶר הַפְּלִשְׁתִּי
אֲנִי חֵרַפְתִּי אֶת מַעַרְכוֹת יִשְׂרָאֵל
הַיּוֹם הַזֶּה תְּנוּ לִי אִישׁ וְנִלָּחֲמָה יָחַד׃
ואמר פלשתאה אנא חסידית ית
סדרי ישראל יומא הדין איתו לי

גברא ונגיח קרבא כחדא׃ וַיִּשְׁמַע
שָׁאוּל וְכָל יִשְׂרָאֵל אֶת דִּבְרֵי הַפְּלִשְׁתִּי
הָאֵלֶּה וַיֵּחַתּוּ וַיִּרְאוּ מְאֹד׃ ושמע
שאול וכל ישראל ית פתגמי פלשתאה
האלין ואתברו ודחילו לחדא׃
וְדָוִד בֶּן אִישׁ אֶפְרָתִי
הַזֶּה מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה וּשְׁמוֹ יִשַׁי
וְלוֹ שְׁמֹנָה בָנִים וְהָאִישׁ בִּימֵי שָׁאוּל
זָקֵן בָּא בַאֲנָשִׁים׃ ודוד בר גבר
אפרתאי הדין מבית לחם דבית
יהודה ושמיה ישי וליה תמניא
בנין וגברא ביומא שאול סב מני
בבחיריא׃ וַיֵּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת בְּנֵי יִשַׁי
הַגְּדֹלִים הָלְכוּ אַחֲרֵי שָׁאוּל לַמִּלְחָמָה
וְשֵׁם שְׁלֹשֶׁת בָּנָיו אֲשֶׁר הָלְכוּ
בַּמִּלְחָמָה אֱלִיאָב הַבְּכוֹר וּמִשְׁנֵהוּ
אֲבִינָדָב וְהַשְּׁלִשִׁי שַׁמָּה׃ ואזלו
תלתא בני ישי רבריא אזלו בתר
שאול לקרבא ושום תלתא בנוהי
דאזלו לקרבא אליאב בכרא ותנייניה
אבינדב ותליתאה שמה׃ וְדָוִד הוּא
הַקָּטָן וּשְׁלֹשָׁה הַגְּדֹלִים הָלְכוּ אַחֲרֵי
שָׁאוּל׃ ודויד הוא זעירא ותלתא
רבריא אזלו בתר שאול׃ וְדָוִד הֹלֵךְ
וָשָׁב מֵעַל שָׁאוּל לִרְעוֹת אֶת צֹאן
אָבִיו בֵּית לָחֶם׃ ודוד אזיל ותאיב
מלות שאול למרעי ית ענא דאבוהי
בית לחם׃ וַיִּגַּשׁ הַפְּלִשְׁתִּי הַשְׁכֵּם

והערב ויתיצב ארבעים יום: וקריב ל'
פלשתאה מקדים ומחשיך ואתעתד
ארבעין יומין: ויאמר
ישי לדוד בנו קח נא לאחיך איפת
הקליא הזה ועשרה לחם הזה והרץ ל' מל'
המחנה לאחיך: ואמר ישי לדויד
בריה סב כען לאחך מכילתא דקליא
הדין ועסר טלמין דלחמא הדין
ואוביל למשריתא דאחך: ואת ל'
עשרת חרצי החלב האלה תביא וכל'
לשר האלף ואת אחיך תפקד לשלום מגלת
ואת ערבתם תקח: וית עסר גבנין אסתר כוות ל'
דחלבא האלין תוביל לרב אלפא וית
אחך תסער לשלם וית טיבוהון ל'
תיתי: ושאול והמה וכל איש ישראל
בעמק האלה נלחמים עם פלשתים:
ושאול ואנון וכל אנש ישראל
במישר בטמא מגיחין קרבא עם
פלשתאי: וישכם דוד בבקר ויטש
את הצאן על שמר וישא וילך
כאשר צוהו ישי ויבא המעגלה ל'
והחיל היצא אל המערכה והרעו ל'
במלחמה: ואקדים דויד בצפרא
ושבק ית ענא על נטרא ונסיב
ואזל כמא דפקדיה ישי ואתא
לכרקומא ומשרית עבדי קרבא
נפקו לסדרא ויבבו בקרבא: ותערך
ישראל ופלשתים מערכה לקראת

מערכה: וסדרו ישראל ופלשתאי
סדרא לקדמות סדרא: ויטש דוד
את הכלים מעליו על יד שומר ד' מל'
הכלים וירץ המערכה ויבא וישאל
לאחיו לשלום: ושבק דויד ית
מניא דעלוהי על יד נטר מניא
ורהט לסדרא ואתא ושאיל לאחוהי
לשלם: והוא מדבר עמם והנה ה' מל'
איש הבנים עולה גלית הפלשתי
שמו מגת ממערות פלשתים ממערכות ק'
וידבר כדברים האלה וישמע דוד:
והוא ממליל עמהון והא גברא
מביניהון סליק גלית פלשתאה
שמיה מגת מסדרי פלשתאי
וממליל כפתגמיא האלין ושמע דויד:
וכל איש ישראל בראותם את האיש ג'
וינסו מפניו וייראו מאד: וכל אנש ל'
ישראל כמחזיהון ית גברא ואפכו מל'
מן קדמוהי ודחילו לחדא: ויאמרו בספ'
איש ישראל הראיתם האיש העלה
הזה כי לחרף את ישראל עלה
והיה האיש אשר יכנו יעשרנו ל'
המלך עשר גדול ואת בתו יתן לו ב'
ואת בית אביו יעשה חפשי בישראל:
ואמר אנש ישראל החזיתון גברא
דסליק הדין ארי לחסדא ית ישראל
סליק ויהי גברא דיקטליניה
יעתריניה מלכא עותר סגי וית

הראיתם ג' וסימנ' הראיתם האיש אשר בחר הראיתם האיש העלה הזה כי לחרף אל ישע'

ונלחם ה׳ פס׳ וסימנ׳ הבה נתחכמה לו פן ירבה עבדך ילך ונלחם ויצא ונלחם בגוים ויתמרמר

ברתיה יתין ליה וית בית אבוהי
יעביד רברבין בישראל
ויאמר דוד אל האנשים
העמדים עמו לאמר מה יעשה
לאיש אשר יכה את הפלשתי הלז
והסיר חרפה מעל ישראל כי מי
הפלשתי הערל הזה כי חרף
מערכות אלהים חיים ואמר דוד
לגבריא דקימין עמיה למימר מא
יתעביד לגברא דיקטול ית פלשתאה
דיכי ויעדי חסדא מעל ישראל ארי
מן פלשתאה ערלאה הדין ארי חסיד
סדרי עמא דקימא ויאמר לו
העם כדבר הזה לאמר כה יעשה
לאיש אשר יכנו ואמר ליה עמא
כפתגמא הדין למימר כדין יתעביד
לגברא דיקטלניה וישמע אליאב
אחיו הגדול בדברו אל האנשים
ויחר אף אליאב בדוד ויאמר למה
זה ירדת ועל מי נטשת מעט הצאן
ההנה במדבר אני ידעתי את זדנך
ואת רע לבבך כי למען ראות
המלחמה ירדת ושמע אליאב
אחוהי רבא כד מליל עם גבריא
ותקיף רגזא דאליאב בדוד ואמר למא
דנן נחתתא ועל מן רטשתא זעיר
ענא האלין במדברא אנא ידענא
ית בקרנותך וית בישות לבך ארי

בדיל למחזי עבדי קרבא נחתתא
ויאמר דוד מה עשיתי עתה הלוא
דבר הוא ואמר דוד מא עבדית כען
הלא פתגם הוא אמרית ויסב מאצלו
אל מול אחר ויאמר כדבר הזה
וישבהו העם דבר כדבר הראשון
ואסתחר מלותיה לקבילא אחרן
ואמר כפתגמא הדין ואתיבוהי עמא
פתגמא כפתגמא קדמאה וישמעו
הדברים אשר דבר דוד ויגדו לפני
שאול ויקחהו ואשתמעו פתגמיא
דמליל דויד וחויאו קדם שאול ודברוהי
ויאמר דוד אל שאול אל יפל לב
אדם עליו עבדך ילך ונלחם עם
הפלשתי הזה ואמר דויד לשאול
לא יתבר לבא דאנשא מניה עבדך
ייזיל ויגיח קרבא עם פלשתאה הדין
ויאמר שאול אל דוד לא תוכל ללכת
אל הפלשתי הזה להלחם עמו כי
נער אתה והוא איש מלחמה מנעריו
ואמר שאול לדויד לא תכול למיזל
לות פלשתאה הדין לאגחא קרבא
עמיה ארי יניקא את והוא גבר עביד
קרבין מינקותיה ויאמר דוד אל
שאול רעה היה עבדך לאביו בצאן
ובא הארי ואת הדוב ונשא שה
מהעדר ואמר דויד לשאול רעיא
הוה עבדך לאבוהי בענא ואתא אריא

ועל מי ד׳ וסימנ׳ ועל מי נטשת מעט הצאן ועל מי הרימותה קול וחבירו ועל מי לא יקום אורהו

ואף דובא ונסיב אמרא מעדרא׃
ויצאתי אחריו והכתיו והצלתי מפיו
ויקם עלי והחזקתי בזקנו והכתיו
והמתיו׃ ונפקית בתרוהי ומחיתיה
ושיזיבתיה מפומיה וקם עלי ואחדית
בלועיה ומחיתיה וקטלתיה׃ גם את
הארי גם הדוב הכה עבדך והיה
הפלשתי הערל הזה כאחד מהם כי
חרף מערכת אלהים חיים׃ אף ית
אריא אף דובא קטל עבדך ויהי
פלשתאה ערלאה הדין כחד מנהון
ארי חסיד סדרי עמא דיי קימאי׃
ויאמר דוד יהוה
אשר הצלני מיד הארי ומיד הדב
הוא יצילני מיד הפלשתי הזה
ויאמר שאול אל דוד לך ויהוה יהיה
עמך׃ ואמר דוד יי דשיזבני מיד
אריא ומיד דובא הוא ישיזבינני מ
מידא דפלשתאה הדין ואמר שאול
לדויד איזיל ומימרא דיי יהי בסעדך׃
וילבש שאול את דוד מדיו ונתן
קובע נחשת על ראשו וילבש אתו
שריון׃ ואלביש שאול ית דויד
לבושוהי ויהב קולס דנחש על
רישיה ואלביש יתיה שריינא׃
ויחגר דוד את חרבו מעל למדיו
ויאל ללכת כי לא נסה ויאמר דוד
אל שאול לא אוכל ללכת באלה

כי לא נסיתי ויסרם דוד מעליו׃
וזריז דויד ית חרביה מעל לבושוהי
ולא אבא למיזל ארי לא איליף
ואמר דוד לשאול לית אנא יכיל
למיזל באלין ארי לית בהון ניסא
ואעדינון דויד מניה׃ ויקח מקלו
בידו ויבחר לו חמשה חלקי אבנים
מן הנחל וישם אתם בכלי הרעים
אשר לו ובילקוט וקלעו בידו
ויגש אל הפלשתי׃ ונסיב חטריה
בידיה ובחר ליה חמשה שעיעי
אבנא מן נחלא ושוי יתהון במן
רעיא דיליה ובתורמליה וקלעיה
בידיה וקריב לות פלשתאה׃ וילך
הפלשתי הלך וקרב אל דוד והאיש
נשא הצנה לפניו׃ ואזל פלשתאה
אזיל וקריב לות דוד וגברא נטיל
תריסא קדמוהי׃ ויבט הפלשתי
ויראה את דוד ויבזהו כי היה נער
ואדמני עם יפה מראה׃ ואסתכי
פלשתאה וחזא ית דוד ושטיה
ארי הוה יניק וסמוק שפיר בריוה׃
ויאמר הפלשתי אל דוד הכלב
אנכי כי אתה בא אלי במקלות
ויקלל הפלשתי את דוד באלהיו׃
ואמר פלשתאה לדויד הכלב שטי
אנא דאת אתי עלי בחטריא ולטיט
פלשתאה ית דוד בטעותיה׃ ויאמר

הצילני ג̇ ב̇ קמ׳ וחד פת׳ וסימנ׳ — יי׳ אשר הצילני מיד הארי ודרשתי את יי׳ כי מכל צרה קדמאה

הפלשתי אל דוד לכה אלי ואתנה
את בשרך לעוף השמים ולבהמת
השדה׃ ואמר פלשתאה לדויד
איתא עלי ואתין ית בסרך לעופא
דשמיא ולבעירא דארעא׃
ויאמר דוד אל
הפלשתי אתה בא אלי בחרב
ובחנית ובכידון ואנכי בא אליך
בשם יהוה צבאות אלהי מערכות
ישראל אשר חרפת׃ ואמר דוד
לפלשתאה את אתי עלי בחרבא
ובמורניתא וברמחא ואנא אתי
עלך בשמא דיי צבאות אלה סדרי
ישראל דחסידתא׃ היום הזה יסגרך
יהוה בידי והכיתך והסרתי את
ראשך מעליך ונתתי פגר מחנה
פלשתים היום הזה לעוף השמים
ולחית הארץ וידעו כל הארץ
כי יש אלהים לישראל׃ יומא הדין
ימסרינך יי בידי ואקטלינך
ואעדי ית רישך מנך ואתין פגר
משרית פלשתאי יומא הדין
לעופא דשמיא ולחית ארעא
וידעון כל דירי ארעא דאית אלה
בישראל׃ וידעו כל הקהל הזה
כי לא בחרב ובחנית יהושיע יהוה
כי ליהוה המלחמה ונתן אתכם
בידנו׃ וידעון כל קהלא הדין ארי

לא בחרבא ובמורניתא פריק יי
ארי מן קדם יי נצחן קרביא והוא מסר
יתכון בידנא׃ והיה כי קם הפלשתי
וילך ויקרב לקראת דוד וימהר דוד
וירץ המערכה לקראת הפלשתי׃
והוה כד קם פלשתאה ואזל וקריב
לקדמות דויד ואוחי דויד ורהט לסדרא
לקדמות פלשתאה׃ וישלח דוד
את ידו אל הכלי ויקח משם אבן
ויקלע ויך את הפלשתי אל מצחו
ותטבע האבן במצחו ויפל על
פניו ארצה׃ ואושיט דויד ית ידיה
למנא ונסיב מתמן אבנא ואחזר
ומחא ית פלשתאה על בית עינוהי
וטבעת אבנא בבית עינוהי ונפל
על אפוהי על ארעא׃ ויחזק דוד
מן הפלשתי בקלע ובאבן ויך את
הפלשתי וימיתהו וחרב אין ביד דוד׃
ותקיף דויד מן פלשתאה בקלעא
ובאבנא ומחא ית פלשתאה וקטליה
וחרבא לית בידא דדויד׃ וירץ דוד
ויעמד אל הפלשתי ויקח את חרבו
וישלפה מתערה וימתתהו ויכרת
בה את ראשו ויראו הפלשתים כי
מת גבורם וינסו׃ ורהט דויד וקם
כפלשתאה ונסיב ית חרביה ושלפה
מתדרכה וקטליה ופסק בה ית
רישיה וחזו פלשתאי ארי מית

גיבריהון ואפכו׃ ויקמו אנשי ישראל
ויהודה ויריעו וירדפו את הפלשתים
עד בואך גיא ועד שערי עקרון
ויפלו חללי פלשתים בדרך שערים
ועד גת ועד עקרון׃ וקמו אנשי ישראל
ויהודה ויבבו ורדפו ית פלשתאי
עד מעלנא דגיא ועד תרעי עקרון
ונפלו קטילי פלשתאי באורח
שערים ועד גת ועד עקרון׃ וישבו
בני ישראל מדלק אחרי פלשתים
וישסו את מחניהם׃ ותבו בני ישראל
מלמרדף בתר פלשתאי ובזו ית
משריתהון׃ ויקח דוד את ראש
הפלשתי ויבאהו ירושלם ואת כליו
שם באהלו׃ ונסיב דוד ית רישא
דפלשתאה ואיתייה לירושלם וית
זיניה שוי במשכניה׃ וכראות
שאול את דוד יצא לקראת הפלשתי
אמר אל אבנר שר הצבא בן מי זה
הנער אבנר ויאמר אבנר חי נפשך
המלך אם ידעתי׃ וכד חזא שאול
ית דוד נפיק לקדמות פלשתאה
אמר לאבנר רב חילא בר מן דין
עולימא אבנר ואמר אבנר חיי
נפשך מלכא אם ידענא׃ ויאמר
המלך שאל אתה בן מי זה העלם׃
ואמר מלכא שאל את בר מן דין
עולימא׃ ובשוב

דוד מהכות את הפלשתי ויקח
אתו אבנר ויבאהו לפני שאול
וראש הפלשתי בידו׃ וכד תב דוד
מלמקטל ית פלשתאה ודבר יתיה
אבנר ואיתייה לקדם שאול ורישא
דפלשתאה בידיה׃ ויאמר אליו
שאול בן מי אתה הנער ויאמר
דוד בן עבדך ישי בית הלחמי׃
ואמר ליה שאול בר מן את עולימא
ואמר דוד בר עבדך ישי דמבית
לחם׃ ויהי ככלתו לדבר אל שאול
ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד
ויאהבו יהונתן כנפשו׃ והוה כד
שיצי למללא עם שאול ונפשא
דיהונתן אתחברת בנפשא דדוד
ורחמיה יהונתן כנפשיה׃ ויקחהו
שאול ביום ההוא ולא נתנו לשוב
בית אביו׃ ודבריה שאול ביומא
ההוא ולא שבקיה למתב לבית
אבוהי׃ ויכרת יהונתן ודוד ברית
באהבתו אתו כנפשו׃ וגזר יהונתן
ודוד קים בדרחים יתיה כנפשיה׃
ויתפשט יהונתן את המעיל אשר
עליו ויתנהו לדוד ומדיו ועד
חרבו ועד קשתו ועד חגרו׃ ושלח
יהונתן ית מעילא דעלוהי ויהביה
לדויד ולבושוהי ועד חרביה ועד
קשתיה ועד זרזיה׃ ויצא דוד

מ״ל וכל כתו׳ כוות׳ מ״ל בנ״ חד חס׳ — ואת כליו ד׳ וקימנ׳ — ואת השלחן שם באהלו ויפשטהו ודברי

על אנשי ד׳ וסימנ׳ — וישמהו שאול על אנשי המלחמה ענתות ומן העיר וחבירו — ומדין ב׳ וסי׳
קרועים ועד חרבון

בכל אשר ישלחנו שאול ישכיל
וישמהו שאול על אנשי המלחמה
וייטב בעיני כל העם וגם בעיני
עבדי שאול: ונפק דוד בכל אתר
דשלחיה שאול מצלח ומנייה
שאול על גברי עבדי קרבא ושפר
בעיני כל עמא ואף בעיני עבדי
שאול: ויהי בבאם בשוב דוד
מהכות את הפלשתי ותצאנה
הנשים מכל ערי ישראל לשור
והמחלות לקראת שאול המלך
בתפים בשמחה ובשלשים: והוה
במיעלהון כד תב דוד מלמקטל
ית פלשתאה ונפקא נשיא מכל
קרוי ישראל לשבחא בחנגיא
לקדמות שאול מלכא בתופין
בחדוא ובצלצלין: ותענינה
הנשים המשחקות ותאמרן הכה
שאול באלפו ודוד ברבבתיו:
ואתיבא נשיא דמשבחן ואמרא
קטל שאול באלפין ודוד ברבוון:
ויחר לשאול מאד וירע בעיניו
הדבר הזה ויאמר נתנו לדוד
רבבות ולי נתנו האלפים ועוד
לו אך המלוכה: ותקיף לשאול
לחדא ובאיש בעינוהי פתגמא
הדין ואמר יהבו לדוד רבוון ולי
יהבו אלפיא ומכען לא אשתארת

ליה עוד אלהין מלכותא: ויהי שאול
עון את דוד מהיום ההוא והלאה:
והוה שאול כמין לדוד מיומא
ההוא ולהלאה: ויהי
ממחרת ותצלח רוח אלהים רעה
אל שאול ויתנבא בתוך הבית ודוד
מנגן בידו כיום ביום והחנית ביד
שאול: והוה ביומא דבתרוהי ושרת
רוח בישא מן קדם יי על שאול ואשתטי
בגו ביתא ודוד מנגין בידיה כיום
ביום ומורניתא בידא דשאול: ויטל
שאול את החנית ויאמר אכה בדוד
ובקיר ויסב דוד מפניו פעמים:
וארים שאול ית מורניתא ואמר
אמחינה בדוד ואכרזינה בכתלא
ואסתחר דוד מן קדמוהי תרתין
זמנין: ויירא שאול מלפני דוד
כי היה יהוה עמו ומעם שאול סר:
ודחיל שאול מן קדם דוד ארי הוה
מימרא דיי בסעדיה וית שאול
רחיק: ויסרהו שאול מעמו וישמהו
לו שר אלף ויצא ויבא לפני העם:
ואפקיה שאול מלותיה ומנייה
ליה רב אלפא ונפק ועל בריש עמא:
ויהי דוד לכל
דרכו משכיל ויהוה עמו: והוה
דוד לכל אורחתיה מצלח ומימרא
דיי בסעדיה: וירא שאול אשר הוא

ותאמרן ג׳ וסימנ׳ — המילדת אל פרעה כי לא כנשים איש מצרי הצילנו מיד הרועים הנשים המ׳

מי אנכי ג' וסימנ' כי אלך אל פרעה וכי אוציא מי אנכי ומי חיי ויבא המלך דויד דשמואל

משכיל מאד ויגר מפניו וחזא
שאול דהוא מצלח לחדא ודחיל
מן קדמוהי וכל ישראל ויהודה
אהב את דוד כי הוא יוצא ובא לפניהם ט' ג' מל'
וכל ישראל ויהודה רחמין ית דויד
ארי הוא נפיק ועליל ברישיהון
ויאמר שאול
אל דוד הנה בתי הגדולה מרב אתה
אתן לך לאשה אך היה לי לבן חיל
והלחם מלחמות יהוה ושאול אמר
אל תהי ידי בו ותהי בו יד פלשתים
ואמר שאול לדוד הא ברתי רבתא
מרב יתה אתין לך לאנתו ברם הוי לי
לגבר עביד קרבין ואגיח קרבי עמא
דיי ושאול אמר לא תהי ידי ביה
ויתמסר בידא דפלשתאי
ויאמר דוד אל שאול
מי אנכי ומי חיי משפחת אבי ג'
בישראל כי אהיה חתן למלך ואמר
דוד לשאול מן אנא ומא חיי ברם
זרעית אבא בישראל ארי איהי
חתנא למלכא ויהי בעת תת את
מרב בת שאול לדוד והיא נתנה
לעדריאל המחלתי לאשה והוה
בעידן דמטא אתיהבא מרב בת
שאול לדוד והיא אתיהיבת לעדריאל
דממחולת לאנתו ותאהב מיכל בת
שאול את דוד ויגדו לשאול ויישר

הדבר בעיניו ורחימת מיכל בת
שאול ית דוד וחויאו לשאול וכשר
פתגמא בעינוהי ויאמר שאול
אתננה לו ותהי לו למוקש ותהי יד
בו יד פלשתים ויאמר שאול אל רפי
דוד בשתים תתחתן בי היום ואמר
שאול אתננה ליה ותהי ליה לתקלא
ויתמסר בידא דפלשתאי ואמר
שאול לדוד בחדא מן תרתין
תתחתן בי יומא דין ויצו שאול
את עבדו דברו אל דוד בלט לאמר ב' דין חס' ק'
הנה חפץ בך המלך וכל עבדיך
אהבוך ועתה התחתן במלך ופקיד ג'
שאול ית עבדוהי מלילו עם דוד
ברז למימר הא אתרעי בך מלכא
וכל עבדוהי רחמוך וכען אתחתן
במלכא וידברו עבדי שאול
באזני דוד את הדברים האלה ל'
ויאמר דוד הנקלה בעיניכם התחתן ל'
במלך ואנכי איש רש ונקלה
ומלילו עבדי שאול קדם דוד ית
פתגמיא האלין ואמר דוד הזעירא
בעיניכון לאתחתנא במלכא
ואנא גבר מסכין והדיוט ויגדו
עבדי שאול לו לאמר כדברים
האלה דבר דוד וחויאו עבדי שאול
למימר כפתגמיא האלין מליל
דוד ויאמר שאול

אהבוך ג' וסימנ' וכל עבדיו אהבוך מישרים אהבוך על כן עלמות אהבוך ס' — ונקלה ל'

כה תאמרו לדוד אין חפץ למלך
במהר כי במאה ערלות פלשתים
להנקם באיבי המלך ושאול חשב
להפיל את דוד ביד פלשתים ואמר
שאול כדין תימרון לדוד לית רעוא
למלכא במוהרין אלהין במאה
ערלת פלשתאי לאתפרעא בסנאי
מלכא ושאול חשיב למסר ית
דויד בידא דפלשתאי ויגדו עבדיו
לדוד את הדברים האלה וישר
הדבר בעיני דוד להתחתן במלך
ולא מלאו הימים וחויאו עבדוהי
לדויד ית פתגמיא האלין וכשר פתגמא
בעיני דויד לאתחתנא במלכא ולא
שלימו יומיא ויקם דוד וילך הוא
ואנשיו ויך בפלשתים מאתים איש
ויבא דוד את ערלתיהם וימלאום
למלך להתחתן במלך ויתן לו שאול
את מיכל בתו לאשה וקם דויד
ואזל הוא וגברוהי וקטל בפלשתאי
מאתן גברא ואיתי דויד ית ערלתהון
ואשלימונון למלכא לאתחתנא
במלכא ויהב ליה שאול ית מיכל
ברתיה לאתו וירא
שאול וידע כי יהוה עם דוד ומיכל
בת שאול אהבתהו וחזא שאול
וידע ארי מימרא דיי בסעדא
דדויד ומיכל בת שאול רחימתיה

ויאסף שאול לרא מפני דוד עוד ויהי
שאול איב את דוד כל הימים ואוסיף
שאול למדחל מן קדם דויד עוד והוה
שאול בעיל דבב לדויד כל יומיא
ויצאו שרי פלשתים
ויהי מדי צאתם שכל דוד מכל עבדי
שאול וייקר שמו מאד ונפקו רברבי
פלשתאי והוה בזמן מפקהון אצלח
דויד מכל עבדי שאול וסגי שמיה
לחדא וידבר שאול
אל יונתן בנו ואל כל עבדיו להמית
את דוד ויהונתן בן שאול חפץ בדוד
מאד ומליל שאול עם יונתן בריה
ועם כל עבדוהי למקטל ית דויד
ויהונתן בר שאול אתרעי בדויד לחדא
ויגד יהונתן לדוד לאמר מבקש שאול
אבי להמיתך ועתה השמר נא בבקר
וישבת בסתר ונחבאת וחוי יהונתן
לדויד למימר בעי שאול אבא למקטלך
וכען אסתמר כען בצפרא ותתיב
בסתרא ותטמר ואני אצא ועמדתי
ליד אבי בשדה אשר אתה שם ואני
אדבר בך אל אבי וראיתי מה והגדתי
לך ואנא אפוק ואקום לות אבא
בחקלא דאת תמן ואנא אמליל עלך
פתגמין תקנין קדם אבא ואחזי מא
ואחוי לך וידבר
יהונתן בדוד טוב אל שאול אביו

ויאמר אליו אל יחטא המלך בעבדו
בדוד כי לוא חטא לך וכי מעשיו טוב ל מל
לך מאד׃ ומליל יהונתן על דוד
פתגמין תקנין קדם שאול אבוהי בספ
ואמר ליה לא יחטי מלכא בעבדיה
בדוד ארי לא חטא לך וארי עובדוהי
תקנין לך לחדא׃ וישם את נפשו
בכפו ויך את הפלשתי ויעש יהוה
תשועה גדולה לכל ישראל ראית
ותשמח ולמה תחטא בדם נקי להמית
את דוד חנם׃ ומסר ית נפשיה כער
גב לאתקטלא וקטל ית פלשתאה
ועבד יי פרקנא רבא לכל ישראל
חזיתא וחדיתא ולמא את חאיב בדם
זכי למקטל ית דוד מגן׃ וישמע
שאול בקול יהונתן וישבע שאול
חי יהוה אם יומת׃ וקביל שאול למימר
יהונתן וקיים שאול קיים הוא יי
אם יתקטיל׃ ויקרא יהונתן לדוד
ויגד לו יהונתן את כל הדברים
האלה ויבא יהונתן את דוד אל שאול
ויהי לפניו כאתמול שלשם׃ וקרא ב
יהונתן לדוד וחוי ליה ית כל פתגמיא
האלין ואיתי יהונתן ית דוד לות
שאול והוה משמיש קדמוהי
ומדקמוהי׃ ותוסף ג מל
המלחמה להיות ויצא דוד וילחם
בפלשתים ויך בהם מכה גדולה

וינסו מפניו׃ ואוסיפו עבדי קרבא
למהוי ונפק דוד ואגיח קרבא
בפלשתאי ומחא בהון מחא סגיאה
ואפכו מן קדמוהי׃ ותהי רוח יהוה
רעה אל שאול והוא בביתו יושב
וחניתו בידו ודוד מנגן ביד׃ ושרת
רוח בישא מן קדם יי על שאול והוא
בביתיה יתיב ומורניתיה בידיה
ודוד מנגין בידי׃ ויבקש שאול
להכות בחנית בדוד ובקיר ויפטר
מפני שאול ויך את החנית בקיר
ודוד נס וימלט בלילה הוא׃ ובעא
שאול למימחי במורניתא בדוד
ולמכרזה בכתלא ואתפטר מן
קדם שאול וקבע ית מורניתא
בליליא הוא בכתלא ערק דוד ואשתיזבי
וישלח שאול
מלאכים אל בית דוד לשמרו ולהמיתו
בבקר ותגד לדוד מיכל אשתו
לאמר אם אינך ממלט את נפשך
הלילה מחר אתה מומת׃ ושלח
שאול אזגדין לבית דוד למטריה
ולמקטליה בצפרא וחויאת לדוד
מיכל אתתיה למימר אם ליתך
משיזיב ית נפשך בליליא מחר
את מתקטיל׃ ותרד מיכל את דוד
בעד החלון וילך ויברח וימלט׃
ושלשילת מיכל ית דוד מן חרכא

ותוסף ג מל וסימנ׃ המלחמה להיות תגבורתיה אסתר ׃ בלילה הוא ד ומי שתא וימך וקם וערק

מראשתיו ח̇ וסימנ׳ — וישכב וישכם ותקח מיכל ויבאו המלאכים ויבא דויד ואבישי חלילה לי מיי׳ לא

ואזל וערק ואשתיזיב ותקח
מיכל את התרפים ותשם אל
המטה ואת כביר העזים שמה
מראשתיו ותכס בבגד ונסיבת
מיכל ית צלמניא ושויאת על
ערסא וית נודא דעזיא שויאת
איסדוהי וכסיאת בלבושא וישלח
שאול מלאכים לקחת את דוד
ותאמר חלה הוא ושלח שאול
אזגדין למדבר ית דוד ואמרת
מכרע הוא
וישלח שאול את המלאכים לראות
את דוד לאמר העלו אתו במטה
אלי להמיתו ושלח שאול ית
אזגדיא למסער ית דוד למימר
אסיקו יתיה בערסא לותי למקטליה
ויבאו המלאכים והנה התרפים
אל המטה וכביר העזים מראשתיו
ואתו אזגדיא והא צלמניא על
ערסא ונודא דעזיא איסדוהי
ויאמר שאול
אל מיכל למה ככה רמיתני ותשלחי
את איבי וימלט ותאמר מיכל
אל שאול הוא אמר אלי שלחני
למה אמיתך ואמר שאול למיכל
למא כדין שקרת בי ושלחת ית
בעיל דבבי ואשתיזב ואמרת
מיכל לשאול הוא אמר לי שלחיני
למא אקטלניך ודוד ברח וימלט

ויבא אל שמואל הרמתה ויגד לו
את כל אשר עשה לו שאול וילך
הוא ושמואל וישבו בנוית ודויד בניות ק̇
ערק ואשתיזיב ואתא לות שמואל
לרמתא וחוי ליה ית כל דעבד ליה
שאול ואזל הוא ושמואל ויתיבו בבית
אולפנא ויגד לשאול לאמר הנה בניות ק̇
דוד בניות ברמה ואתחוה לשאול
למימר הא דוד בבית אולפנא ברמתא
וישלח שאול מלאכים לקחת את
דוד וירא את להקת הנביאים נבאים
ושמואל עמד נצב עליהם ותהי על
מלאכי שאול רוח אלהים ויתנבאו
גם המה ושלח שאול אזגדין למדבר
ית דוד וחזו ית סיעת ספריא משבחין
ושמואל קאים מליף עליהון ושרת
על אזגדי שאול רוח נבואה מן קדם יי
ושבחו אף אנון ויגדו לשאול וישלח
מלאכים אחרים ויתנבאו גם המה
ויסף שאול וישלח
מלאכים שלשים ויתנבאו גם המה
וחויאו לשאול ושלח אזגדין תנינין
ושבחו אף אנון ואוסיף שאול ושלח
אזגדין תליתאין ושבחו אף אנון
וילך גם הוא הרמתה ויבא עד בור
הגדול אשר בשכו וישאל ויאמר
איפה שמואל ודוד ויאמר הנה
בנוית ברמה ואזל אף הוא לרמתא בניות ק̇
ואתא עד גובא רבא דבסכו ושאיל

טוב הדבר ויבט ד׳ מנה מראשת׳ בת׳ וכול חס׳ ו מראשותיהם וירמ׳ מל׳ — ד׳ כת׳ בניות וקר׳ בנות וסימ׳ ודוד ויבוא

לו ב כתיב וו וסימנ׳ — ואמר לו כי עתה הנה לו יעשה אבי דבר גדול או דבר קטן ׳׳

ואמר איכא שמואל ודוד ואמר הא
בבית אולפנא ברמתא׃ וילך שם
אל ניות ברמה ותהי עליו גם הוא רוח
אלהים וילך הלוך ויתנבא עד באו
בניות ברמה׃ ואזל לתמן לבית אולפנא
דברמתא ושרת עלוהי אף הוא רוח
נבואה מן קדם יי ואזל מיזל ומשבח
עד דאתא לבית אולפנא דברמתא׃
ויפשט גם הוא בגדיו ויתנבא גם
הוא לפני שמואל ויפל ערם כל היום
ההוא וכל הלילה על כן יאמרו הגם
שאול בנביאם׃ ושלח אף הוא
לבושוהי ושבח אף הוא קדם שמואל
ונפל ברשן כל יומא ההוא וכל
ליליא על כן יימרון האף שאול
בספריא׃ ויברח דוד
מניות ברמה ויבא ויאמר לפני יהונתן
מה עשיתי מה עוני ומה חטאתי
לפני אביך כי מבקש את נפשי׃
וערק דוד מבית אולפנא דברמתא
ואתא ואמר קדם יהונתן מא עבדית
מא חובי ומא סרחני קדם אבוך ארי
בעי למקטלי׃ ויאמר לו חלילה לא
תמות הנה לו יעשה אבי דבר גדול
או דבר קטן ולא יגלה את אזני
ומדוע יסתיר אבי ממני את הדבר
הזה אין זאת׃ ואמר ליה חס לא תמות
הא לא יעביד אבא פתגם רב או
פתגם זעיר ולא יחוי לי ומדין כסי

בטות ק

ב יעשה כת ק וו

אבא מני ית פתגמא הדין לית דא
קימא׃ וישבע עוד דוד ויאמר
ידע ידע אביך כי מצאתי חן
בעיניך ויאמר אל ידע זאת יהונתן
פן יעצב ואולם חי יהוה וחי נפשך
כי כפשע ביני ובין המות׃ וקיים
עוד דוד ואמר מידע ידע אבוך ארי
אשכחית רחמין בעינך ואמר לא
ידע דא יהונתן דלמא יבאש ליה ובלם קיים
הוא יי וחיי נפשך ארי כפסעא
חדא בינא ובין מותא׃ ויאמר יהונתן
אל דוד מה תאמר נפשך ואעשה
לך׃ ואמר יהונתן לדוד מא רעיא
נפשך ואעביד לך׃
ויאמר דוד אל יהונתן הנה חדש
מחר ואנכי ישב אשב עם המלך
לאכול ושלחתני ונסתרתי בשדה
עד הערב השלשית׃ ואמר דוד
ליהונתן הא ירחא מחר ואנא
אסחרא אסחר עם מלכא למיכל
ותשלחינני ואטמר בחקלא עד
עדן רמשא ביומא תליתאה׃
אם פקד יפקדני אביך ואמרת
נשאל נשאל ממני דוד לרוץ בית
לחם עירו כי זבח הימים שם לכל
המשפחה׃ אם מבעא יבעינני
אבוך ותימר אשתאלא אשתאיל
מני דויד למיזל לבית לחם קרתיה
ארי שירו נכסת קודשיא יומא דין

גג

יתשיים

ה
וחס
ו
מל

ה
וחס

לרוץ ג וסימנ׳ — בית לחם עירו כי זבח הימים ישיש כגבור לרוץ ארח רגלים ממהרות לרוץ לרשה׳

תמן לכל זרעית״א אם כה יאמר
טוב שלום לעבדך ואם חרה יחרה
לו דע כי כלתה הרעה מעמו׃ אם
כדין יימר טב שלם לעבדך ואם
מתקף יתקף ליה דע ארי גמירא
בישתא מניה׃ ועשית חסד על עבדך
כי בברית יהוה הבאת את עבדך
עמך ואם יש בי עון המיתני אתה
ועד אביך למה זה תביאני׃ ותעביד
טיבו עם עבדך ארי בקימא דיי
אעילתא ית עבדך עמך ואם אית
בי חובא קטולני את ולות אבוך
למא דנן תעלינני׃
ויאמר יהונתן חלילה לך כי אם ידע
אדע כי כלתה הרעה מעם אבי לבוא
עליך ולא אתה אגיד לך׃ ואמר יהונתן
חס לך ארי אם מדע אדע ארי גמירא
בישתא מן אבא למיתי עלך ולא
יתה אחוי לך׃ ויאמר דוד אל יהונתן
מי יגיד לי או מה יענך אביך קשה׃
ואמר דוד ליהונתן מן יחוי לי או
דלמא יתיבנך אבוך פתגמין קשין׃
ויאמר יהונתן
אל דוד לכה ונצא השדה ויצאו
שניהם השדה׃ ואמר יהונתן לדוד
איתא ונפוק לחקלא ונפקו תרויהון
לחקלא׃ ויאמר יהונתן
אל דוד יהוה אלהי ישראל כי אחקר

את אבי כעת מחר השלשית והנה
טוב אל דוד ולא אז אשלח אליך
וגליתי את אזנך׃ ואמר יהונתן לדוד
יי אלהא דישראל ארי אבדוק ית אבא
כעידנא הדין מחר או ביומא תליתאה
והא פתגמין תקנין מתאמרין על
דוד ולא מכען אשלח לותך ואחוי
לך׃ כה יעשה יהוה ליהונתן וכה יסיף
כי ייטב אל אבי את הרעה עליך
וגליתי את אזנך ושלחתיך והלכת
לשלום ויהי יהוה עמך כאשר היה
עם אבי׃ כדין יעביד יי ליהונתן
וכדין יוסיף ארי גמירא מן אבא למיתי
בישתא עלך ואחוי לך ואשלחינך
ותהך לשלם ויהי מימרא דיי בסעדך
כמא דהוה בסעדיה דאבא׃ ולא אם
עודני חי ולא תעשה עמדי חסד
יהוה ולא אמות׃ ולא עד דאנא קיים
ולא תעביד עמי טיבו מן קדם יי ולא
אמות׃ ולא תכרית את חסדך מעם
ביתי עד עולם ולא בהכרית יהוה את
איבי דוד איש מעל פני האדמה׃
ולא תפסיק ית טיבותך מן אנש ביתי
עד עלמא ולא כד ישיצי יי ית
סנאי דוד גבר מעל אפי ארעא׃ ויכרת
יהונתן עם בית דוד ובקש יהוה מיד
איבי דוד׃ וגזר יהונתן קים עם בית
דויד ואתפרע ליה יי מיד סנאי דויד׃

ולא תעשה ג׳ וסימנ׳ — כמעשיהם כי הרס תהרסם ולא תעשה עמדי חסד יי׳ ולא אמות בשני קרני

ויוסף יהונתן להשביע את דוד באהבתו
אתו כי אהבת נפשו אהבו: ואוסיף
יהונתן לאומאה ית דוד ברחמוהי יתיה
ארי רחמת נפשיה רחמיה:
ויאמר לו יהונתן
מחר חדש ונפקדת כי יפקד מושבך:
ואמר ליה יהונתן מחר ירחא ותתבעי
ארי יהי מרוח בית אסחרותך: ושלשת
תרד מאד ובאת אל המקום אשר
נסתרת שם ביום המעשה וישבת
אצל האבן האזל: ותלתות ירחא
תתבעי לחדא ותהך לאתרא דאטמרתא
תמן ביומא דחולא ותתיב בסטר
אבנא אתאי: ואני שלשת החצים צדה
אורה לשלח לי למטרה: ואנא
תלתה גירין בכישתא אשדי למחי לי
לפלגליסא: והנה אשלח את הנער
לך מצא את החצים אם אמר אמר
לנער הנה החצים ממך והנה קחנו
ובאה כי שלום לך ואין דבר חי יהוה:
והא אשלח ית עולימא איזיל אשכח
ית גיריא אם מימר אימר לעולימא
הא גיריא מנך ולכא סבהי ואיתא
ארי שלם לך ולית מדעם כיש קיים
הוא יי: ואם כה אמר לעלם הנה
החצים ממך והלאה לך כי שלחך
יהוה: ואם כדין אימר לעולימא הא
גיריא מנך ולהלא איזיל ארי שלחך

יי: והדבר אשר דברנו אני ואתה
הנה יהוה ביני ובינך עד עולם:
ופתגמא דמלילנא אנא ואת הא
מימרא דיי סהיד בינא ובינך עד
עלמא: ויסתר דוד
בשדה ויהי החדש וישב המלך על
הלחם לאכול: ואטמר דוד בחקלא
והוה ירחא ואסחר מלכא על לחמא
למיכל: וישב המלך על מושבו
כפעם בפעם אל מושב הקיר ויקם
יהונתן וישב אבנר מצד שאול
ויפקד מקום דוד: ואסחר מלכא
על שויה כזמן בזמן על שויא
דמתקן ליה בסטר כתלא וקם יהונתן
ואסחר אבנר מסטרא דשאול והוה
אתרא דדויד מרוח: ולא דבר שאול
מאומה ביום ההוא כי אמר מקרה
הוא בלתי טהור הוא כי לא טהור: ולא
מליל שאול מדעם ביומא ההוא
ארי אמר דלמא עירוע הוה ליה ולא
דכי הוא או דלמא לא אורח אזדמן
ואנתתא לא זמניה:
ויהי ממחרת החדש השני
ויפקד מקום דוד ויאמר
שאול אל יהונתן בנו מדוע לא בא
בן ישי גם תמול גם היום אל הלחם:
והוה ביומא דבתרוהי ההוא עבור
ירחא תניינא והוה אתרא דדויד מרוח

ואתה ג בקמ׳ וחד פת׳ וסימנ׳ ... בכריתה ברית אני ואתה והדבר אשר דיברנו אני ואתה ...

ואמר שאול ליהונתן בריה מא דין
לא אתא בר ישי אף תמלי אף יומא
דין ללחמא׃ ויען יהונתן את שאול
נשאל נשאל דוד מעמדי עד בית
לחם׃ ואתיב יהונתן ית שאול
אשתאלא אשתאיל דוד מני למיזל
עד בית לחם׃ ויאמר שלחני נא כי
זבח משפחה לנו בעיר והוא צוה לי
אחי ועתה אם מצאתי חן בעיניך
אמלטה נא ואראה את אחי על כן
לא בא אל שלחן המלך׃ ואמר
שלחני כען ארי שירון נכסת קודשיא
לכל זרעיתא לנא בקרתא והוא
פקיד לי אחי וכען אם כען אשכחית
רחמין בעינך אשתיזב כען ואחזי
ית אחי על כין לא על לפתורא
דמלכא׃ ויחר אף
שאול ביהונתן ויאמר לו בן נעות
המרדות הלוא ידעתי כי בחר אתה
לבן ישי לבשתך ולבשת ערות
אמך׃ ותקיף רגזא דשאול ביהונתן
ואמר ליה בר סרבניתא דמרדותא
קשיא הלא ידענא ארי רעי את
בבר ישי לבהתתך ולבהתת קלן
אמך׃ כי כל הימים אשר בן ישי
חי על האדמה לא תכון אתה
ומלכותך ועתה שלח וקח אתו אלי
כי בן מות הוא׃ ארי כל יומיא דבר

ישי קיים על ארעא לא תתקן את
ומלכותך וכען שלח ואיתיניה לותי
ארי גבר חייב קטול הוא׃
ויען יהונתן את שאול
אביו ויאמר אליו למה יומת מה
עשה׃ ואתיב יהונתן ית שאול אבוהי
ואמר ליה למא יתקטיל מא עבד׃
ויטל שאול את החנית עליו להכתו
וידע יהונתן כי כלה היא מעם אביו
להמית את דוד׃ וארים שאול ית
מורניתא עלוהי למחהי וידע
יהונתן ארי גמירא היא מן אבוהי
למקטל ית דוד׃ ויקם
יהונתן מעם השלחן בחרי אף ולא
אכל ביום החדש השני לחם כי נעצב
אל דוד כי הכלמו אביו׃ וקם יהונתן
מן פתורא בתקוף רגז ולא אכל ביום
עיבור ירחא תנינא לחמא ארי אתנסיס
על דוד ארי אכלמיה אבוהי׃ ויהי
בבקר ויצא יהונתן השדה למועד
דוד ונער קטן עמו׃ והוה בצפרא ונפק
יהונתן לחקלא לזמנא דאמר ליה
דוד ועולים זעיר עמיה׃ ויאמר לנערו
רץ מצא נא את החצים אשר אנכי
מורה הנער רץ והוא ירה החצי
להעבירו׃ ואמר לעולימיה רהוט
אשכח כען ית גיריא דאנא שדי
עולימא רהט והוא שדא גיריא׃

הביא ג̇ חד מל̇ וב̇ חס̇ וסימנ̇ הבא את האנשים הבא ידך הביא העיר וחד והבא מגעל דהעיר מל̇

לא על רותיה ויבא הנער עד מקום
החצי אשר ירה יהונתן ויקרא יהונתן
אחרי הנער ויאמר הלוא החצי
ממך והלאה ואתא עולימא עד
אתר גירא דשדא יהונתן וקרא
יהונתן בתר עולימא ואמר הלא
גירא מנך ולהלא ויקרא יהונתן
אחרי הנער מהרה חושה אל תעמד
וילקט נער יהונתן את החצי ויבא
אל אדניו וקרא יהונתן בתר עולימא
אוחי בפריע לא תעכיב ולקיט עולימא
דיהונתן ית גיריא ואתא לות רבוניהי
והנער לא ידע מאומה אך יהונתן
ודוד ידעו את הדבר ועולימא לא
ידע מדעם ברם יהונתן ודוד ידעין
ית פתגמא ויתן יהונתן את כליו
אל הנער אשר לו ויאמר לו לך
הביא העיר ויהב יהונתן ית זיניה
לעולימא דיליה ואמר ליה איזיל
אובלהי לקרתא הנער בא ודוד
קם מאצל הנגב ויפל לאפיו ארצה
וישתחו שלש פעמים וישקו איש
את רעהו ויבכו איש את רעהו עד
דוד הגדיל עולימא אתא ודויד
קם מסטר אבן אתא דלקביל דרומא
ונפל על אפוהי על ארעא וסגיד
תלת זמנין ונשיקו גבר ית חבריה
ובכו גבר עם חבריה עד דדוד אסגי

ויאמר יהונתן לדוד לך לשלום
אשר נשבענו שנינו אנחנו בשם
יהוה לאמר יהוה יהיה ביני ובינך
ובין זרעי ובין זרעך עד עולם
ואמר יהונתן לדוד איזיל לשלם
דקיימנא תרונא אנחנא בשמא דיי
למימר מימרא דיי יהי סהיד בינא
ובינך ובין בני ובין בנך עד עלמא
ויקם וילך
ויהונתן בא העיר וקם ואזל ויהונתן
על לקרתא ויבא דוד נבה אל
אחימלך הכהן ויחרד אחימלך
לקראת דוד ויאמר לו מדוע אתה
לבדך ואיש אין אתך ואתא דויד
לנוב לות אחימלך כהנא ואתבעית
אחימלך לקדמות דוד ואמר ליה
מדין את בלחודך וגבר לית עמך
ויאמר דוד לאחימלך הכהן המלך
צוני דבר ויאמר אלי איש אל ידע
מאומה את הדבר אשר אנכי
שלחך ואשר צויתך ואת הנערים
יודעתי אל מקום פלני אלמוני ואמר
דוד לאחימלך כהנא מלכא פקדני
פתגמא ואמר לי אנש לא ידע מדעם
ית פתגמא דאנא שלח לך ודפקידתך
וית עולימא שלחית קדמי לאתר
כסי וטמיר ועתה מה יש תחת ידך
חמשה לחם תנה בידי או הנמצא

לבדך ג̇ וסימנ̇ מדוע אתה יושב לבדך ויחרד אחימלך אתה הוא ובל̇ אותנה ופו̇ פי̇ בו̇ ותה

וכען מא אם אית פא תחות ידך
חמיש טורמין דלחמא הב בידי
או מא דאשתכח׃ ויען הכהן את
דוד ויאמר אין לחם חל אל תחת
ידי כי אם לחם קדש יש אם נשמרו
הנערים אך מאשה׃ ואתיב כהנא
ית דוד ואמר לית לחים חולין לתחות
ידי אלהין לחמא דקודשא אית ברם
אם נטירין עולימיא להון מסואבת
אתתא׃ ויען דוד
את הכהן ויאמר לו כי אם אשה
עצרה לנו כתמול שלשם בצאתי
ויהיו כלי הנערים קדש והוא דרך
חל ואף כי היום יקדש בכלי׃ ואתיב
דוד ית כהנא ואמר ליה בקשטא
אתתא מרחקא לנא כמאתמלי
ומדקמוהי במפקי והוו מניהון
דעולימיא דכן לקודשא והוא ולא
באורח חולא הוה אדיל דיומא דין
הוא מתאכיל ולא מתפסיל במאני׃
ויתן לו הכהן קדש כי לא היה שם
לחם כי אם לחם הפנים המוסרים
מלפני יהוה לשום לחם חם ביום
הלקחו׃ ויהב ליה כהנא קודשא
ארי לא הוה תמן לחים חולין אלהין
לחים אפיא דמעדן מן קדם יי
לשויותיה לחים חמים ביום
אתנסבותיהי׃ ושם

איש מעבדי שאול ביום ההוא נעצר
לפני יהוה ושמו דאג האדמי אביר
הרעים אשר לשאול׃ ותמן גוברא
מעבדי שאול ביומא ההוא כניש
קדם יי ושמיה דואג אדומאה רב רעותא
דלשאול׃ ויאמר דוד לאחימלך ואין
יש פה תחת ידך חנית או חרב כי גם
חרבי וגם כלי לא לקחתי בידי כי היה
דבר המלך נחוץ׃ ואמר דוד לאחימלך
ולא איתפא תחות ידך מורניתא או
חרבא ארי אף חרבי ואף זיני לא
נסיבית בידי ארי הוה פתגם מלכא
בבהילו׃ ויאמר הכהן
חרב גלית הפלשתי אשר הכית בעמק
האלה הנה היא לוטה בשמלה אחרי
האפוד אם אתה תקח לך קח כי אין
אחרת זולתה בזה ויאמר דוד אין כמוה
תנה לי׃ ואמר כהנא חרבא דגלית
פלשתאה דקטלתא במישר בטמא
הא היא מכרכא בשושיפא בתר
דשאיל ליה באיפודא אם אתה תסב
לך סב ארי לית אחרי בר מנה הכא
ואמר דוד לית דכותה הביתה לי׃
ויקם דוד ויברח ביום ההוא מפני
שאול ויבא אל אכיש מלך גת׃ וקם
דוד וערק ביומא ההוא מן קדם שאול
ואתא לות אכיש מלכא דגת׃ ויאמרו
עבדי אכיש אליו הלוא זה דוד מלך

ושם ה׳ ריש פסו׳ וסימנ׳ ושם אתנו נער עברי ושם איש מעבדי שאול ושם ראינו את הנפילים

הארץ הלוא לזה יענו במחולות לאמר ג׳
הכה שאול באלפו ודוד ברבבתו׃
ואמרו עבדי אכיש ליה הלא דין דוד
מלכא דארעא הלא לדין משמעין
בחנגיא למימר קטל שאול באלפין
ודוד ברבון׃ וישם דוד את הדברים
האלה בלבבו וירא מאד מפני אכיש
מלך גת׃ ושוי דוד ית פתגמיא האלין
בלביה ודחיל לחדא מן קדם אכיש
מלכא דגת׃ וישנו את טעמו בעיניהם
ויתהלל בידם ויתו על דלתות השער
ויורד רירו אל זקנו׃ ושני ית מדעיה
בעיניהון ואשתמם בידהון ומסריט
על דשי תרעא ומחית ריריה על
דקניה׃ ויאמר אכיש
אל עבדיו הנה תראו איש משתגע
למה תביאו אתו אלי׃ ואמר אכיש
לעבדוהי הא כד חזיתון לגבר שטי
הוא למא איתיתון יתיה לותי׃ חסר
משגעים אני כי הבאתם את זה
להשתגע עלי הזה יבוא אל ביתי׃
חסיר שטיא אנא ארי אתיתון ית
דין לאשתטאה קדמי הדין ייעול
לביתי׃ וילך דוד
משם וימלט אל מערת עדלם
וישמעו אחיו וכל בית אביו וירדו
אליו שמה׃ ואזל דוד מתמן ואשתיזב
למערת עדלם ושמעו אחוהי וכל

בית אבוהי ונחתו לותיה לתמן׃
ויתקבצו אליו כל איש מצוק וכל
איש אשר לו נשא וכל איש מר
נפש ויהי עליהם לשר ויהיו עמו
כארבע מאות איש׃ ואתכנישו
לותיה כל גבר מעיק רוח וכל גבר
דליה מרי רשון וכל גבר מריר נפש
והוה עליהון לרבא והוו עמיה כארבע
מאה גברא׃ וילך דוד משם מצפה
מואב ויאמר אל מלך מואב יצא
נא אבי ואמי אתכם עד אשר אדע
מה יעשה לי אלהים׃ ואזל דוד
מתמן למצפיא דמואב ואמר
למלכא דמואב יפוק כען אבא ואמא
עמכון עד דאדע מא יעביד לי
יי׃ וינחם את פני מלך מואב וישבו
עמו כל ימי היות דוד במצודה׃
ואשרינון קדם מלכא דמואב ויתיבו
עמיה כל יומין דהוה דוד מטמר
במצדיא׃ ויאמר גד
הנביא אל דוד לא תשב במצודה
לך ובאת לך ארץ יהודה וילך דוד
ויבא יער חרת׃ ואמר גד נביא
לדוד לא תתיב במצדיא איתא
ואיזיל לך לארעא דבית יהודה
ואזל דוד ואתא לחרשא דחרת׃
וישמע שאול
כי נודע דוד ואנשים אשר אתו

עשייה אלהים ו׳ וסימנ׳ — יצחק עשה לי אלהים ויאמר אל אחין השב וישמע יתרו ינא נא אבו ואמו

ושאול ישב בגבעה תחת האשל
ברמה וחניתו בידו וכל עבדיו נצבים
עליו׃ ושמע שאול ארי אתידע דוד
וגבריא דעמיה ושאול יתיב
בגבעתא תחות אשלא ברמתא
ומורניתיה בידיה וכל עבדוהי
קימין עלוהי׃ ויאמר שאול לעבדיו
הנצבים עליו שמעו נא בני ימיני
גם לכלכם יתן בן ישי שדות וכרמים
לכלכם ישים שרי אלפים ושרי
מאות׃ ואמר שאול לעבדוהי דקימין
עלוהי שמעו כען בני שבטא דבית
בנימן אף לכלכון יתין בר ישי חקלין
וכרמין לכלכון ימני רבני אלפי ורבני
מאותא׃ כי קשרתם כלכם עלי ואין
גלה את אזני בכרת בני עם בן ישי
ואין חלה מכם עלי וגלה את אזני
כי הקים בני את עבדי עלי לארב
כיום הזה׃ ארי מרדתון כלכון עלי
ולית דחוי לי כד גזר קים ברי עם
בר ישי ולית דכאיב ליה מנכון עלי
ומחוי לי ארי אקים ברי ית עבדי
עלי לכמנא כיומא הדין׃
ויען דאג האדמי
והוא נצב על עבדי שאול ויאמר
ראיתי את בן ישי בא נבה אל
אחימלך בן אחטוב׃ ואתיב דואג
אדומאה והוא ממנא על עבדי

שאול ואמר חזיתי ית בר ישי אתא
לנוב לות אחימלך בר אחיטוב׃ וישאל
לו ביהוה וצידה נתן לו ואת חרב גלית
הפלשתי נתן לו׃ ושאיל ליה במימרא
דיי וזוודין יהב ליה וית חרבא דגלית
פלשתאה יהב ליה׃ וישלח המלך
לקרא את אחימלך בן אחיטוב הכהן
ואת כל בית אביו הכהנים אשר בנב
ויבאו כלם אל המלך׃ ושלח מלכא
למקרי ית אחימלך בר אחיטוב כהנא
וית כל בית אבוהי כהניא דבנוב ואתו
כלהון לות מלכא׃
ויאמר שאול שמע נא בן אחיטוב
ויאמר הנני אדני׃ ואמר שאול שמע
כען בר אחיטוב ואמר האנא רבוני׃
ויאמר אלו שאול למה קשרתם (אליו ק׳ ג׳ וכת׳ לו)
עלי אתה ובן ישי בתתך לו לחם וחרב
ושאול לו באלהים לקום אלי לארב
כיום הזה׃ ואמר ליה שאול למא
מרידתון עלי את ובר ישי במתנך
ליה מזון וחרבא ושאילת ליה
במימרא דיי למקם עלי לכמנא
כיומא הדין׃ ויען
אחימלך את המלך ויאמר ומי בכל
עבדיך כדוד נאמן וחתן המלך וסר
אל משמעתך ונכבד בביתך׃ ואתיב
אחימלך ית מלכא ואמר ומן בכל
עבדך כדוד מהימן וחתנא דמלכא

אתכם — אלו ג׳ כתיב לו וקרי ליו וסימנ׳ — ויאמר אלו שאול למה קשרתם רוץ עבור

דוד עבר למשמעתך ויקיר בביתך היום
ההחלתי לשאול לו באלהים חלילה לי
אל ישם המלך בעבדו דבר בכל בית
אבי כי לא ידע עבדך בכל זאת דבר
קטן או גדול יומא דין שריתי
למשאל ליה במימרא דיי חס לי לא
ישוי מלכא בעבדיה פתגמא בכל
בית אבא ארי לא ידע עבדך בכל דא
פתגם זעיר או רבי ויאמר המלך מות
תמות אחימלך אתה וכל בית אביך
ואמר מלכא ממת תמות אחימלך
את וכל בית אבוך ויאמר המלך
לרצים הנצבים עליו סבו והמיתו כהני
יהוה כי גם ידם עם דוד וכי ידעו כי — אזני ק
ברח הוא ולא גלו את אזנו ולא אבו
עבדי המלך לשלח את ידם לפגע — פילג
בכהני יהוה ואמר מלכא לרהטיא — דגש או
דקימין עלוהי אסתחרו וקטילו — רפי
כהניא דיי ארי אף ידהון עם דויד
וארי ידעו ארי עריק הוא ולא חוו
ליה ולא אבו עבדי מלכא לאושטא
ית ידהון למשלט בכהניא דיי
ויאמר המלך
לדויג סב אתה ופגע בכהנים ויסב — לדואג ק
דויג האדמי ויפגע הוא בכהנים וימת — דואג ק
ביום ההוא שמנים וחמשה איש
נשא אפוד בד ואמר מלכא לדואג
אסתחר את ושלוט בכהניא ואסתחר

דואג אדומאה ושלוט הוא בכהניא
וקטל ביומא ההוא תמנן וחמשה
גברא כשרין למלבש אפוד דבוץ
ואת נב עיר הכהנים הכה לפי חרב
מאיש ועד אשה מעולל ועד יונק
ושור וחמור ושה לפי חרב וית נוב
קרית כהניא מחא לפתגם דחרב
מגבר ועד אתא מעולים ועד יניק
ותור וחמר ואמר לפתגם דחרב
וימלט בן אחד לאחימלך בן אחטוב — ג
ושמו אביתר ויברח אחרי דוד — חס
ואשתיזב בר חד לאחימלך בר
אחיטוב ושמיה אביתר וערק בתר
דויד ויגד אביתר לדוד כי הרג
שאול את כהני יהוה וחוי אביתר
לדוד ארי קטל שאול ית כהניא דיי
ויאמר דוד לאביתר ידעתי ביום
ההוא כי שם דויג האדמי כי הגד — דואג ק
יגיד לשאול אנכי סבתי בכל נפש
בית אביך ואמר דוד לאביתר
ידענא ביומא ההוא ארי תמן דואג
אדומאה ארי חזאה יחוי לשאול
ואנא גרמית לאסתקפא בכל נפש
בית אבוך שבה אתי אל תירא כי
אשר יבקש את נפשי יבקש את
נפשך כי משמרת אתה עמדי
תיב עמי לא תדחל ארי דבעי למקטלי
בעי למקטלך ארי נטיר את עמי

וימת ה׳ וסימנ׳ אבאש דואג לגדליה וקטל כנוה ׳ פירוש אונן דואג ויכו האחד גדליה אר׳

ויגד כ״ד וסימנ׳ לאברהם לרבקה לתמר ליהודה למלך מצרים ליהושע לאבימלך הכרמלה

ויגדו לדוד לאמר
הנה פלשתים נלחמים בקעילה
והמה שסים את הגרנות׃ וחויאו
לדוד למימר הא פלשתאי מגיחין
קרבא בקעילה ואנון בזזין ית
אדריא׃ וישאל דוד ביהוה לאמר
האלך והכיתי בפלשתים האלה
ויאמר יהוה אל
דוד לך והכית בפלשתים והושעת
את קעילה׃ ושאיל דויד במימרא
דיי למימר האיזיל ואקטול
בפלשתאי האילין ואמר יי לדויד
איזיל ותקטול בפלשתאי ותפרוק
ית קעילה׃ ויאמרו אנשי דוד אליו
הנה אנחנו פה ביהודה יראים ואף
כי נלך קעילה אל מערכות פלשתים׃
ואמרו גברי דויד ליה הא פה אנחנא
הכא בארעא דבית יהודה אנחנא
דחלין ואף אלהין דנזיל לקעילה
לסדרי פלשתאי׃ ויוסף עוד דוד
לשאל ביהוה ויענהו יהוה ויאמר
קום רד קעילה כי אני נתן את
פלשתים בידך׃ ואוסיף עוד דויד
למשאל במימרא דיי וקביל
צלותיה יי ואמר קום חות לקעילה
ארי אנא מסר ית פלשתאי בידך׃
וילך דוד ואנשו קעילה וילחם
בפלשתים וינהג את מקניהם

ויך בהם מכה גדולה ויושע דוד את
ישבי קעילה׃ ואזל דויד וגברוהי
לקעילה ואגיח קרבא בפלשתאי
ודבר ית גיתיהון ומחא בהון מחא
סגיאה ופרק דויד ית יתבי קעילה׃
ויהי בברח אביתר בן אחימלך אל
דוד קעילה אפוד ירד בידו׃ והוה כד
ערק אביתר בר אחימלך לות דויד
לקעילה אפודא אחית בידיה׃ ויגד
לשאול כי בא דוד קעילה ויאמר
שאול נכר אתו אלהים בידי כי נסגר
לבוא בעיר דלתים ובריח׃ ואתחוה
לשאול ארי אתא דויד לקעילה ואמר
שאול מסר יתיה יי בידי ארי נתמסר
למיעל בקרתא דדלהא דשין ועבריין׃
וישמע שאול את כל העם למלחמה
לרדת קעילה לצור אל דוד ואל
אנשיו׃ וכנש שאול ית כל עמא
לאגחא קרבא למיחת לקעילה למצר
על דויד ועל גברוהי׃ וידע דוד כי
עליו שאול מחריש הרעה ויאמר
אל אביתר הכהן הגישה האפוד׃
וידע דויד ארי עלוהי שאול כמין
בשתא ואמר לאביתר כהנא קריב
אפודא׃ ויאמר דוד
יהוה אלהי ישראל שמע שמע עבדך
כי מבקש שאול לבוא אל קעילה
לשחת לעיר בעבורי׃ ואמר דויד

בעות קעילה גת ברך ש חלאמה רצפה בת איה הנה אדניהו כי נס יואב כי הלך שמעי בדותן ויבא איש עלבית

ויחזק ה׳ וסימנ׳ ויל׳ך אל דוד חרשה ויחזק חרש את צרף עזר המצודות את המלוא וכל ויחזק ש׳

יי אלהא דישראל משמע שמע עבדך
ארי בעי שאול למיעל לקעילה
לחבלא לקרתא בדיליה היסגרני ל׳
בעלי קעילה בידו הירד שאול כאשר
שמע עבדך יהוה אלהי ישראל
הגד נא לעבדך ויאמר יהוה ירד׃ ג׳
הסבירין למסרי יתי קעילה
בידיה הסביר למיחת שאול כמא
דשמע עבדך יי אלהא דישראל חוי
כען לעבדך ואמר יי סביר למיחת׃
ויאמר דוד היסגרו ל׳
בעלי קעילה אתי ואת אנשי ביד
שאול ויאמר יהוה יסגירו׃ ואמר
דוד הסבירין למסרי יתי קעילה
יתי וית גברי בידא דשאול ואמר יי
סבירין למסרי׃ ויקם
דוד ואנשיו כשש מאות איש ויצאו
מקעלה ויתהלכו באשר יתהלכו ה׳
ולשאול הגד כי נמלט דוד מקעלה ג׳
ויחדל לצאת׃ וקם דויד וגברוהי חס׳
כשית מאה גברא ונפקו מקעילה וסי׳
והליכו באתר דכשר להון לכבא ואף כי נלך
ולשאול אתחוה ארי אשתיזב דוד ויגד לשאול
מקעילה ואתמנע מלמפק׃ וישב ולשאול הגד
דוד במדבר במצדות וישב בהר
במדבר זיף ויבקשהו שאול כל
הימים ולא נתנו אלהים בידו׃ ויתיב
דוד במדברא במצדתא ויתיב בטורא

במדברא דזיף ובעהי שאול כל
יומיא ולא מסריה יי בידיה׃ וירא
דוד כי יצא שאול לבקש את נפשו
ודוד במדבר זיף בחרשה׃ וחזא דוד
ארי נפק שאול למבעי למקטליה
ודוד במדברא דזיף בחורשא׃
ויקם יהונתן בן
שאול וילך אל דוד חרשה ויחזק ה׳
את ידו באלהים׃ וקם יהונתן בר
שאול ואזל לות דוד לחרשא ותקיף
ית ידיה במימרא דיי׃ ויאמר אליו
אל תירא כי לא תמצאך יד שאול
אבי ואתה תמלך על ישראל ואנכי
אהיה לך למשנה וגם שאול אבי ב׳
ידע כן׃ ואמר ליה לא תדחל ארי
לא תשכחינך ידא דשאול אבא
ואת תמלוך על ישראל ואנא אהוי
לך לתנין ואף שאול אבא ידע כין׃
ויכרתו שניהם ברית לפני יהוה
וישב דוד בחרשה ויהונתן הלך
לביתו׃ וגזרו תרויהון קים קדם יי
ויתיב דוד בחרשא ויהונתן אזל
לביתיה׃ ויעלו
זפים אל שאול הגבעתה לאמר
הלוא דוד מסתתר עמנו במצדות
בחרשה בגבעת החכילה אשר
מימין הישימון׃ וסליקו אנש זיף
לות שאול לגבעתא למימר הלא

ברוכים ג׳ ב׳ מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ כי חמלתם עלי עשה שמים וארץ מל׳ אשר עשיתם החסד חס׳

ישנו ד׳ וסימנ׳ כי את אשר ישנו פה עמנו כי אם ישנו ביונתן בני אם ישנו בארץ ישנו עם אחד

דוד מטמר עמנא במצדתא בחורשא
בגבעת חכילה דמדרום לישימון׃
ועתה לכל אות נפשך המלך לרדת
רד ולנו הסגירו ביד המלך׃ וכען
לכל רעות נפשך מלכא למיחת
חות ואנחנא נמסרניה בידא דמלכא׃
ויאמר שאול ברוכים אתם ליהוה
כי חמלתם עלי׃ ואמר שאול
בריכין אתון קדם יי׳ ארי חסתון עלי׃
לכו נא הכינו עוד ודעו וראו את
מקומו אשר תהיה רגלו מי ראהו
שם כי אמר אלי ערום יערם הוא׃
איזילו כען אתקינו עוד ודעו וחזו
ית אתריה דשרי ביה מן חזהי תמן
ארי אמרין לי דערים ונפיק הוא׃
וראו ודעו מכל המחבאים אשר
יתחבא שם ושבתם אלי אל נכון
והלכתי אתכם והיה אם ישנו בארץ
וחפשתי אתו בכל אלפי יהודה׃ וחזו
ודעו מכל מטמוריתא דטמר תמן
ותתובון לותי בקשוטא ואהך עמכון
ויהי אם איתוהי בארעא ואבלוש
יתיה בכל אלפיא דבית יהודה׃
ויקומו וילכו זיפה לפני שאול
ודוד ואנשיו במדבר מעון בערבה
אל ימין הישימון׃ וקמו ואזלו
לזיף לקדם שאול ודוד וגברוהי
במדברא דמעון במישרא דמדרום

לישימון׃ וילך שאול ואנשיו לבקש
ויגידו לדוד וירד הסלע וישב במדבר
מעון וישמע שאול וירדף אחרי
דוד מדבר מעון׃ ואזל שאול וגברוהי
למבעי וחויאו לדויד ונחת לכיפא
ויתיב במדברא דמעון ושמע שאול
ורדף בתר דויד למדברא דמעון׃
וילך שאול מצד ההר מזה ודוד
ואנשיו מצד ההר מזה ויהי דוד
נחפז ללכת מפני שאול ושאול ואנשיו
עטרים אל דוד ואל אנשיו לתפשם׃
ואזל שאול מסטר טורא מכא ודוד
וגברוהי מסטר טורא מכא והוה
דוד מתבעית למיזל מן קדם שאול
ושאול וגברוהי כמנין על דוד ועל
גברוהי למיחדהון׃ ומלאך בא אל
שאול לאמר מהרה ולכה כי פשטו
פלשתים על הארץ׃ ואזדא אתא
לות שאול למימר אוחי ואיזיל
ארי אתנגידו פלשתאי על ארעא׃
וישב שאול מרדף אחרי דוד וילך
לקראת פלשתים על כן קראו למקום
ההוא סלע המחלקות׃ ותב שאול
מלמרדף בתר דוד ואזל לקדמות
פלשתאי על כין קרו לאתרא ההוא
כיפ פלגותא אתרא דאתפליג ביה
לבא דמלכא למיזל לכא ולכא׃
ויעל דוד משם וישב במצדות עין

מהרה ב׳ וסימנ׳ כי פשטו פלשתים על הארץ מהרה מיכהו בן ימלא במצדות ל׳

גדיו: וסליק דוד מתמן ויתיב במצדת
עין גדי: ויהי כאשר
שב שאול מאחרי פלשתים ויגדו
לו לאמר הנה דוד במדבר עין גדי: והוה
כד תב שאול מבתר פלשתאי וחויאו
ליה למימר הא דוד במדבר עין גדי:
ויקח שאול שלשת
אלפים איש בחור מכל ישראל וילך
לבקש את דוד ואנשיו על פני צורי ל̇
היעלים: ודבר שאול תלתא אלפין
גבר עולים מכל ישראל ואזל למבעי
ית דוד וגברוהי על אפי שקיפי כיפיא:
ויבא אל גדרות הצאן על הדרך ושם ל̇
מערה ויבא שאול להסך את רגליו
ודוד ואנשיו בירכתי המערה ישבים:
ואתא לחטרי ענא דעל אורחא ותמן
מערתא ועל שאול למעבד צרכיה
ודוד וגברוהי בסיפי מערתא יתבין:
ויאמרו אנשי דוד אליו הנה היום ז̇
אשר אמר יהוה אליך הנה אנכי
נתן את איבך בידך ועשית לו כאשר יתיר יוד
יטב בעיניך ויקם דוד ויכרת את
כנף המעיל אשר לשאול בלט:
ואמרו גברי דוד ליה הא יומא דאמר
יי לך הא אנא מסר ית בעיל דבבך
בידך ותעביד ליה כמא דתקין
בעינך וקם דוד ופסק ית כנפא מעילא
דלשאול ברז: ויהי אחרי כן ויך

לב דוד אתו על אשר כרת את כנף
אשר לשאול: והוה בתר כין וחש
דוד בלביה על דפסק ית כנפא
דלשאול: ויאמר לאנשיו חלילה
לי מיהוה אם אעשה את הדבר הזה
לאדני למשיח יהוה לשלח ידי בו
כי משיח יהוה הוא: ואמר לגברוהי
חס לי מן קדם יי אם אעביד ית פתגמא
הדין לרבוני למשיחא דיי לאושטא
ידי ביה ארי משיחא דיי הוא:
וישסע דוד את אנשיו בדברים ל̇
ולא נתנם לקום אל שאול ושאול
קם מהמערה וילך בדרך: ופייס
דוד ית גברוהי בפתגמיא ולא
שבקינון למקם לות שאול ושאול
קם ממערתא ואזל באורחא:
ויקם דוד אחרי
מהמערה ק̇ כן ויצא מן המערה ויקרא אחרי
שאול לאמר אדני המלך ויבט
שאול אחריו ויקד דוד אפים ארצה
וישתחו: וקם דוד בתר כין ונפק
מן מערתא וקרא בתר שאול
למימר רבוני מלכא ואסתכי שאול
לאחורוהי וכרע דוד על אפוהי על
ארעא וסגיד: ויאמר דוד לשאול
למה תשמע את דברי אדם לאמר
הנה דוד מבקש רעתך: ואמר דוד
לשאול למא את שמע ית פתגמי

36

בני אנשא דאמרין הא דויד בעי
בישתך: הנה היום הזה ראו עיניך
את אשר נתנך יהוה היום בידי
במערה ואמר להרגך ותחס עליך
ואמר לא אשלח ידי באדני כי
משיח יהוה הוא: הא יומא הדין
חזאה עינך ית דמסרך יי יומא דין
בידי במערתא ואמרו אחרנין
למקטלך וחסית עלך ואמרית לא
אושיט ידי ברבוני ארי משיחא
דיי הוא: ואבי ראה גם ראה את
כנף מעילך בידי כי בכרתי את
כנף מעילך ולא הרגתיך דע וראה
כי אין בידי רעה ופשע ולא חטאתי
לך ואתה צדה את נפשי לקחתה:
ורבוני אסתכל אף חזי ית כנף מעילך
בידי ארי במפסקי ית כנף מעילך
ולא קטלתך דע וחזי ארי לית בידי
חובו וסרחן ולא חטית לך ואת כמין
על נפשי למקטלי: ישפט יהוה
ביני ובינך ונקמני יהוה ממך וידי
לא תהיה בך: ידין יי ביני ובינך
ויתפרע לי מנך וידי לא תהי בך:
כאשר יאמר משל הקדמני
מרשעים יצא רשע וידי לא תהיה
בך: כמא דאמרין מתלין דמין
מתלא מרשיעיא תפוק חובתהון
וידי לא תהי בך: אחרי מי יצא

מלך ישראל אחרי מי אתה רדף
אחרי כלב מת אחרי פרעש אחד:
בתר מן נפק מלכא דישראל בתר מן
את רדיף בתר חלש חד בתר הדיוט
חד: והיה יהוה לדין ושפט ביני ובינך
וירא וירב את ריבי וישפטני מידך:
ויהי יי לדין ועביד דין בינא ובינך
וגלי קדמוהי דינין דיני ויתפרע
עלבוני מנך: ויהי
ככלות דוד לדבר את הדברים האלה
אל שאול ויאמר שאול הקלך זה
בני דוד וישא שאול קלו ויבך: והוה
כד שיצי דויד למללא ית פתגמיא
האלין עם שאול ואמר שאול הקלך
דין ברי דויד וארים שאול קליה ובכא:
ויאמר אל דוד צדיק אתה ממני כי
אתה גמלתני הטובה ואני גמלתיך
הרעה: ואמר לדוד זכי את מני ארי
את גמלתני טבתא ואנא גמלתך
בישתא: ואת הגדת היום את אשר
עשיתה אתי טובה את אשר סגרני
יהוה בידך ולא הרגתני: ואת חויתא
יומא דין ית דעבדתא עמי טיבו
ית דמסרני יי בידך ולא קטלתני:
וכי ימצא איש את איבו ושלחו
בדרך טובה ויהוה ישלמך טובה
תחת היום הזה אשר עשיתה לי:
וארי ישכח גבר ית בעיל דבביה

נשיאה קול ג וסימנ׳ וישא עשו קלו ויבך ליהוס׳ וישא שאול קלו ויבך ושארין את קולו

דישלחיניה באורח תקנא ויי ישלמנך טבתא חלף יומא הדין דעבדת לי:
ועתה הנה ידעתי כי מלך תמלך וקמה בידך ממלכת ישראל: וכען הא ידענא ארי ממלך תמלוך ותתקיים בידך מלכותא דישראל:
ועתה השבעה לי ביהוה אם תכרית את זרעי אחרי ואם תשמיד את שמי מבית אבי: וכען קיים לי במימרא דיי דלא תשיצי ית בני בתריי ולא תפסיק ית שמי מבית אבא:
וישבע דוד לשאול וילך שאול אל ביתו ודוד ואנשיו עלו על המצודה: וקיים דויד לשאול ואזל שאול לביתיה ודוד וגברוהי סליקו למצדיא:
וימת שמואל ויקבצו כל ישראל ויספדו לו ויקברהו בביתו ברמה ויקם דוד וירד אל מדבר פארן: ומית שמואל ואתכנישו כל ישראל וספדו עלוהי וקברוהי בביתיה ברמתא וקם דוד ונחת למדברא דפארן:
ואיש במעון ומעשהו בכרמל והאיש גדול מאד ולו צאן שלשת אלפים ואלף עזים ויהי בגזז את צאנו בכרמל: וגברא במעון ונכסוהי בכרמלא וגברא רב לחדא וליה ען תלתת אלפין ואלף עזין והוה בגזז ית ענה בכרמלא:
ושם האיש נבל ושם אשתו אביגיל והאשה טובת שכל ויפת תאר והאיש קשה ורע מעללים והוא כלבו: ושום גברא נבל ושם אתתיה אביגיל ואתתא חכימת מדע ושפירת ריו וגברא קשי ובישׁ עובדין והוא מדבית כלבין:
וישמע דוד במדבר כי גזז נבל את צאנו: ושמע דוד במדברא ארי גזיז נבל ית עניה:
וישלח דוד עשרה נערים ויאמר דוד לנערים עלו כרמלה ובאתם אל נבל ושאלתם לו בשמי לשלום: ושלח דוד עסרא עולימין ואמר דוד לעולימיא סקו לכרמלא ותיתכון לות נבל ותשאלון ליה בשמי לשלם:
ואמרתם כה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום: ותימרון כדין לחייך ואת שלם וביתך שלם וכל דלך שלם:
ועתה שמעתי כי גזזים לך עתה הרעים אשר לך היו עמנו לא הכלמנום ולא נפקד להם מאומה כל ימי היותם בכרמל: וכען שמעית ארי גזזין לך כען רעיא דילך הוו עמנא לא אנזיקנונון ולא שגא להון מדעם כל יומין דהוו

קשה הקשה ה׳ בליש׳ וסימנ׳ את הדבר הקשה את מריך ואת ערפך והאיש קשה וספרתי מוראי

ויגידו ד' רפי וסימנ' שאל את נעריך ויגידו לך איש אפוא חכמיך ויגידו יגישו לעם כולו כי עשה

בכרמלא: שאל את נעריך ויגידו
לך וימצאו הנערים חן בעיניך כי
על יום טוב באנו תנה נא את אשר
תמצא ידך לעבדיך ולבנך לדוד:
שאיל ית עולימך ויחוון לך וישכחון
עולימיא רחמין בעינך ארי על
יום טב אתינא הב כען ית דתשכח
ידך לעבדך ולברך לדויד: ויבאו
נערי דוד וידברו אל נבל ככל
הדברים האלה בשם דוד וינוחו:
ואתו עולימי דויד ומלילו עם נבל
ככל פתגמיא האלין בשמא דדויד
ופסקו: ויען נבל את עבדי דוד
ויאמר מי דוד ומי בן ישי היום רבו
עבדים המתפרצים איש מפני
אדניו: ואתיב נבל ית עבדי דויד
ואמר מן דויד ומן בר ישי יומא דין
סגיאין עבדיא דערקין ודמטמרין
גבר מן קדם רבוניהון: ולקחתי את
לחמי ואת מימי ואת טבחתי
אשר טבחתי לגזזי ונתתי לאנשים
אשר לא ידעתי אי מזה המה:
ואסב ית מיכלי וית משתי וית
שירותי דאתקינית לגזזי ואתין
לגבריא דלא ידעית אי מנן אנון:
ויהפכו נערי דוד לדרכם וישבו
ויבאו ויגדו לו ככל הדברים
האלה: ואתחזרו עולימי דויד

לאורחהון ותבו ואתו וחויאו ליה
ככל פתגמיא האלין: ויאמר דוד
לאנשיו חגרו איש את חרבו ויחגרו
איש את חרבו ויחגר גם דוד את חרבו
ויעלו אחרי דוד כארבע מאות איש
ומאתים ישבו על הכלים: ואמר דויד
לגברוהי זריזו גבר ית חרביה וזריזו
גבר ית חרביה וזריז אף דויד ית
חרביה וסליקו בתר דויד כארבע מאה
גברא ומאתן אשתארו למטר מניא:
ולאביגיל אשת נבל הגיד נער אחד
מהנערים לאמר הנה שלח דוד
מלאכים מהמדבר לברך את אדנינו
ויעט בהם: ולאביגיל איתת נבל חוי
עולימא חד מעולימיא למימר הא
שלח דויד אזגדין ממדברא לברכא
ית רבונא ונזף בהון: והאנשים טובים
לנו מאד ולא הכלמנו ולא פקדנו
מאומה כל ימי התהלכנו אתם
בהיותנו בשדה: וגבריא טבין לנא
לחדא ולא אתנזקנא ולא שגאנא
מדעם כל יומין דהליכנא עמהון
כד הוינא בחקלא: חומה היו
עלינו גם לילה גם יומם כל ימי
היותנו עמם רעים הצאן: שור
מקף הוו עלנא אף בליליא אף
ביממא כל יומין דהוינא עמהון רען
ענא: ועתה דעי וראי מה תעשי כי

והאנשים ה' ריש פיסו' וסימנ' רעי צאן אשר שלח משה רדפו אחריהם והאנשים טובים לנו עשים

כלתה הרעה אל אדנינו ועל כל ביתו
והוא בן בליעל מדבר אליו וכען
דעי וחזא מא תעבדין ארי גמירא
בישתא למיתי על רבונא ועל כל
ביתיה והוא גבר רשיע מלמללא
עמיה ותמהר אבוגיל ותקח מאתים אביגיל ק׳
לחם ושנים נבלי יין וחמש צאן
עשוות וחמש סאים קלי ומאה צמקים עשויות ק׳
ומאתים דבלים ותשם על החמרים
ואוחיאת אביגיל ונסיבת מאתן
גריצן דלחים ותרין גרבין דחמר
וחמיש ען תוכברא וחמיש סאוין
קליא ומאה אתכלין דענבין יבישין
ומאתן מנן דבילתא ושויאת על
חמריא ותאמר לנעריה עברו לפני
הנני אחריכם באה ולאישה נבל יא בטע׳ בלף
לא הגידה ואמרת לעולימהא עברו
קדמי הא אנא בתריכון אתיא ולבעלה
נבל לא חויאת והיה היא רכבת על
החמור וירדת בסתר ההר והנה דוד
ואנשיו ירדים לקראתה ותפגש
אתם והות היא רכיבא על חמרא
ונחתא בסתר טורא והא דויד
וגברוהי נחתין לקדמותה וערעת
יתהון ודוד אמר אך לשקר שמרתי
את כל אשר לזה במדבר ולא נפקד ג
מכל אשר לו מאומה וישב לי רעה כ״ה
תחת טובה ודויד אמר ברם לשקרא

נטרית ית כל דלדין במדברא
ולא שגא מכל דליה מדעם ואתיב
לי בישתא חלף טבתא כה יעשה
אלהים לאיבי דוד וכה יסיף אם
אשאיר מכל אשר לו עד הבקר
משתין בקיר כדין יעביד יי
לסנאי דוד וכדין יוסיף אם אשאר
מכל דליה עד מיהך צפרא ידע
מדע ותרא אביגיל את דוד ותמהר
ותרד מעל החמור ותפל לאפי דוד
על פניה ותשתחו ארץ וחזת
אביגיל ית דוד ואוחיאת ואתרכינת
מעל חמרא ונפלת לאפי דויד על
אפהא וסגידת על ארעא ותפל
על רגליו ותאמר בי אני אדני העון
ותדבר נא אמתך באזניך ושמע ג
את דברי אמתך ונפלת קדם רגלוהי
ואמרת בבעו עלי רבוני חובא
ותמליל בבעו אמתך קדמך ושמע
ית פתגמי אמתך אל נא ישים
אדני את לבו אל איש הבליעל
הזה על נבל כי כשמו כן הוא נבל
שמו ונבלה עמו ואני אמתך לא
ראיתי את נערי אדני אשר שלחת
לא כען ישוי רבוני ית לביה על
גברא שטיא הדין על נבל ארי
כשמיה כן הוא נבל שמיה וטפשותא
עמיה ואנא אמתך לא חזיתי ית

עולימי רבוני דשלחתא׃ ועתה
אדני חי יהוה וחי נפשך אשר מנעך
יהוה מבוא בדמים והושע ידך לך
ועתה יהיו כנבל איביך והמבקשים
אל אדני רעה׃ וכען רבוני קיים הוא
יי וחיי נפשך דמנעך יי מלמשפך
דם זכי ולמפרק ידך לך וכען יהון
כנבל סנאך ודתבעין על רבוני
בשתא׃ ועתה הברכה הזאת אשר
הביא שפחתך לאדני ונתנה לנערים
המתהלכים ברגלי אדני׃ וכען
תקרובתא הדא דאיתיאת אמתך
לרבוני ותתיהיב לעולימיא דמשמשין
קדם רבוני׃ שא נא לפשע אמתך
כי עשה יעשה יהוה לאדני בית
נאמן כי מלחמות יהוה אדני נלחם
ורעה לא תמצא בך מימיך׃ שבוק
כען לחובי אמתך ארי קיימא יקיים
יי לרבוני מלכו קיימא ארי קרבי
עמא דיי רבוני מגיח ובשתא לא
אשתכחת בך מיומך׃ ויקם אדם
לרדפך ולבקש את נפשך והיתה
נפש אדני צרורה בצרור החיים
את יהוה אלהיך ואת נפש איביך
יקלענה בתוך כף הקלע׃ וקם
אנשא למרדפך ולמבעי למקטלך
ותהי נפשא דרבוני גניזא בגנז
חיי עלמא קדם יי אלהך וית נפש בעלי

דבבך יפרחינה כמא דמפרחין אבנא
בקלעא׃ והיה כי יעשה יהוה לאדני
ככל אשר דבר את הטובה עליך וצוך
לנגיד על ישראל׃ ויהי ארי יעביד יי
לרבוני ככל דמליל לאיתאה טבתא
עלך ויפקדינך למהוי מלכא על ישראל׃
ולא תהיה זאת לך לפוקה ולמכשול
לב לאדני ולשפך דם חנם ולהושיע
אדני לו והיטב יהוה לאדני וזכרת את
אמתך׃ ולא תהי דא לך לצפא ולתקלת
לב לרבוני ולמשפך דם זכי מגן
ולמפרק רבוני ליה וכד ייטיב יי לרבוני
ותדכר ית אמתך׃
ויאמר דוד לאביגל ברוך יהוה אלהי
ישראל אשר שלחך היום הזה לקראתי׃
ואמר דוד לאביגל בריך יי אלהא
דישראל דשלחיך יומא הדין לקדמותי׃
וברוך טעמך וברוכה את אשר
כלתני היום הזה מבוא בדמים והושע
ידי לי׃ ובריך מדעיך ובריכא את
דמנעתיני יומא הדין מלמשפך
דם זכי ולמפרק ידי לי׃ ואולם חי
יהוה אלהי ישראל אשר מנעני
מהרע אתך כי לולי מהרת ותבאתי
לקראתי כי אם נותר לנבל עד אור
הבקר משתין בקיר׃ וברם קיים הוא
יי אלהא דישראל דמנעני מלאבאשא
ליך ארי אלו לא פון אוחית ואתית

ואולם ה׳ ריש פיסוק וסימנ׳ בעבור זאת חי אני ואולם מנעני מלאתי כח וכל איוב כוות׳ בם׳ ג׳ דשריעוף

עלי ז וסימנ׳ ⁖ עלי באר ענו לה עלי לשלום לביתך צורי מדי על הר גבוה הגלעד גלעד וכחי

לקדמותי לא אשתאר לנבל עד
מיהר צפרא ידע מדע: ויקח דוד
מידה את אשר הביאה לו ולה אמר
עלי לשלום לביתך ראי שמעתי ו
בקולך ואשא פניך: וקביל דוד מנה
ית דאיתיאת ליה ולה אמר סקי לשלם
לביתיך חזא דקבילית מניך ונסיבית
אפיך: ותבא אביגיל אל נבל והנה
לו משתה בביתו כמשתה המלך
ולב נבל טוב עליו והוא שכר עד
מאד ולא הגידה לו דבר קטן וגדול ח
עד אור הבקר: ואתת אביגיל לות
נבל והא ליה משתיא בביתיה כמשתי
מלכיא ולבא דנבל שפיר עלוהי והוא
רוי עד לחדא ולא חויאת ליה פתגם
זעיר ורב עד מיהר צפרא: ויהי
בבקר בצאת היין מנבל ותגד לו
אשתו את הדברים האלה וימת לבו ב
בקרבו והוא היה לאבן: והוה בצפרא ותהי
כד פג חמרא מנבל וחויאת ליה
אתתיה ית פתגמיא האלין ומית לביה
במעוהי והוא הוה כאבנא: ויהי
כעשרת הימים ויגף יהוה את נבל
וימת: והוה לזמן עסרא יומין ומחא
יי ית נבל ומית: וישמע דוד כי מת
נבל ויאמר ברוך יהוה אשר רב
את ריב חרפתי מיד נבל ואת עבדו
חשך מרעה ואת רעת נבל השיב

יהוה בראשו וישלח דוד וידבר
באביגיל לקחתה לו לאשה: ושמע
דוד ארי מית נבל ואמר בריך יי
דדן ית דין חסודי מידא דנבל וית
עבדיה מנע מלמעבד בישא וית
בישת נבל אתיב ברישיה ושלח
דוד ושאיל באביגיל למסבה ליה
לאתו: ויבאו עבדי דוד אל אביגיל
הכרמלה וידברו אליה לאמר
דוד שלחנו אליך לקחתך לו
לאשה: ואתו עבדי דוד לות אביגיל
לכרמלא ומלילו עמה למימר
דוד שלחנא לותיך למסביך ליה
לאתו: ותקם ותשתחו אפים ארצה
ותאמר הנה אמתך לשפחה לרחץ
רגלי עבדי אדני: וקמת וסגידת
על אפהא על ארעא ואמרת הא
אמתך לאמהו לאסחאה רגלי
עבדי רבוני: ותמהר ותקם אביגיל
ותרכב על החמור וחמש נערתיה
ההלכות לרגלה ותלך אחרי מלאכי ג
דוד ותהי לו לאשה: ואוחיאת בליש
וקמת אביגיל ורכיבת על חמרא
וחמיש עולימתהא אזלן לקבלה
ואזלת בתר אזגדי דוד והות ליה
לאתו: ואת אחינעם לקח דוד ב
מיזרעאל ותהיין גם שתיהן לו
לנשים: וית אחינעם נסיב דוד

לרגלה ג בליש וסימנ׳ ⁖ ולא מצאה היונה מנוח לכף אשר לא נסתה כף רגלה ההלכות לרגלה

המדברה יב וסימנ׳ לקראת ישראל המדברה והשעיר אשר עלה עליו וסמך סיחון לקראת

מיזרעאל והוא אף תרויהון ליה
לנשין: ושאול נתן
את מיכל בתו אשת דוד לפלטי
בן ליש אשר מגלים: ושאול יהב
ית מיכל ברתיה אתת דוד לפלטי
בר ליש דמגלים: ויבאו הזפים
אל שאול הגבעתה לאמר הלוא
דוד מסתתר בגבעת החכילה על
פני הישימן: ואתו אנש זיף לות
שאול לגבעתא למימר הלא דוד
מטמר בגבעת חכילה דעל אפי
ישימון: ויקם שאול וירד אל
מדבר זיף ואתו שלשת אלפים
איש בחורי ישראל לבקש את
דוד במדבר זיף: וקם שאול ונחת
למדברא דזיף ועמיה תלתה אלפין
גברא בחורי ישראל למבעי ית
דוד במדברא דזיף: ויחן שאול
בגבעת החכילה אשר על פני הישימן
על הדרך ודוד ישב במדבר וירא
כי בא שאול אחריו המדברה: ושרא
שאול בגבעת חכילה דעל אפי
ישימון על אורחא ודוד יתיב
במדברא וחזא ארי אתא שאול
בתרוהי למדברא: וישלח דוד
מרגלים וידע כי בא שאול אל נכון:
ושלח דוד מאללין וידע ארי
אתא שאול בקשוט: ויקם דוד

ויבא אל המקום אשר חנה שם שאול
וירא דוד את המקום אשר שכב
שם שאול ואבנר בן נר שר צבאו
ושאול שכב במעגל והעם חנים
סביבתו: וקם דוד ואתא לאתרא
דשרא תמן שאול וחזא דויד ית
אתרא דשכיב תמן שאול ואבנר
בר נר רב חיליה ושאול יתיב בכרקומא
ועמא שרן סחרנוהי: ויען דוד ויאמר
אל אחימלך החתי ואל אבישי בן
צרויה אחי יואב לאמר מי ירד אתי
אל שאול אל המחנה ויאמר אבישי
אני ארד עמך: ואתיב דויד ואמר
לאחימלך חתאה ולאבישי בר צרויה
אחוהי דיואב למימר מן ייחות עמי
לות שאול למשריתא ואמר אבישי
אנא איחות עמך: ויבא דוד ואבישי
אל העם לילה והנה שאול שכב
ישן במעגל וחניתו מעוכה בארץ
מראשתו ואבנר והעם שכבים
סביבתו: ואתא דוד ואבישי לות עמא
בליליא והא שאול שכיב דמוך
בכרקומא ומורניתיה נעיצא בארעא
איסדוהי ואבנר ועמא שרן סחרנוהי:
ויאמר אבישי
אל דוד סגר אלהים היום את איבך
בידך ועתה אכנו נא בחנית ובארץ
פעם אחת ולא אשנה לו: ואמר אבישי

ישראל המדברה החירת ותתם פנו וסעו ונפן ונסע המקלט ונפנו ויכתו ושלאחריו והראש אחד

אחת האחת ה׳ זוג׳ פת׳ וסימנ׳ קח צנצנת אחת ויסבן סגר אלהים היום את איביך ויחלק לכל

לדוד מסר יי יומא דין ית בעל דבבך
בידך וכען אמחיניה כען במורניתא
ואבר זיניה בארעא זמנא חדא ולא
אתני ליה׃ ויאמר דוד אל אבישי
אל תשחיתהו כי מי שלח ידו במשיח
יהוה ונקה׃ ואמר דוד לאבישי לא ג
תחבליניה ארי מן אושיט ידיה
במשיחא דיי וזכאי׃
ויאמר דוד חי יהוה כי אם יהוה יגפנו ל
או יומו יבוא ומת או במלחמה ירד ל
ונספה׃ ואמר דוד קיים הוא יי אלהין
מן קדם יי יתמחי או יומיה ימטי וימות
או בקרבא ייחות ויתקטיל׃ חלילה
לי מיהוה משלח ידי במשיח יהוה
ועתה קח נא את החנית אשר מראשתו תיו
ואת צפחת המים ונלכה לנו׃ חס לי ק
מן קדם יי מלאושטא ידי במשיחא
דיי וכען סב כען ית מורניתא
דאיסדוהי וית מנא דמיא ונזיל לנא׃
ויקח דוד את החנית ואת צפחת
המים מראשתי שאול וילכו להם
ואין ראה ואין יודע ואין מקיץ כי
כלם ישנים כי תרדמת יהוה נפלה
עליהם׃ ונסיב דוד ית מורניתא וית
מנא דמיא מאיסדוי שאול ואזלו
להון ולית דחזי ולית דידע ולית
דמתער ארי כלהון דמכין ארי שינתא
תקיפא מן קדם יי נפלת עליהון׃ ויעבר

דוד העבר ויעמד על ראש ההר
מרחק רב המקום בינהם׃ ועבר
דוד עברא וקם על ריש טורא
מרחיק סגי אתרא ביניהון׃ ויקרא
דוד אל העם ואל אבנר בן נר
לאמר הלוא תענה אבנר ויען אבנר
ויאמר מי אתה קראת אל המלך׃
וקרא דוד לעמא ולאבנר בר נר
למימר הלא תעני אבנר ואתיב
אבנר ואמר מן דין דקרי בריש
מלכא׃ ויאמר דוד
אל אבנר הלוא איש אתה ומי כמוך
בישראל ולמה לא שמרת אל
אדניך המלך כי בא אחד העם
להשחית את המלך אדניך׃ ואמר
דוד לאבנר הלא גברא את ומן כותך
בישראל ולמא לא נטרתא על רבונך
מלכא ארי אתא חד מעמא לחבלא
ית מלכא רבונך׃ לא טוב הדבר
הזה אשר עשית חי יהוה כי בני
מות אתם אשר לא שמרתם על
אדניכם משיח יהוה ועתה ראה
אי חנית המלך ואת צפחת המים
אשר מראשתו׃ ולא תקין פתגמא תיו ק
הדין דעבדתא קיים הוא יי ארי
גברי חייבי קטול אתון דלא נטרתון
על רבונכון על משיחא דיי וכען
חזי אי מורניתא דמלכא וית מנא

איש ישראל גזרו ככר כיור ה׳ מחלוקת וכל חקה מדה שנה תורה סימן חמשת כוות בנ״ג נקי יהיה

אלין מלין יתיר הי ברישׁ תיבה וסימנ׳ — החנית ההמון המלח הספר הספרים תענ׳ הקחבות הכנפים

דמיא דאיסרו היין ויכר שאול את
קול דוד ויאמר הקולך זה בני דוד
ויאמר דוד קולי אדני המלך: ואשתמו
דע שאול ית קלא דדויד ואמר
הקלך דין ברי דוד ואמר דויד קלי
רבוני מלכא: ויאמר למה זה אדני
רדף אחרי עבדו כי מה עשיתי ומה
בידי רעה: ואמר למא דנן רבוני
רדיף בתר עבדיה ארי מא עבדית
ולית בידי חובא: ועתה ישמע נא
אדני המלך את דברי עבדו אם
יהוה הסיתך בי ירח מנחה ואם בני
האדם ארורים הם לפני יהוה כי
גרשוני היום מהסתפח בנחלת
יהוה לאמר לך עבד אלהים אחרים:
וכען ישמע כען רבוני מלכא ית
פתגמי עבדיה אם מן קדם יי אתגרית
בי יתקבל קרבנך ברעוא ואם בני
אנשא ליטין אנון קדם יי ארי תרכוני
יומא דין מלמדר באחסנת עמא
דיי למימר איזיל דור ביני עממיא
פלחי טעותא: ועתה אל יפל דמי
ארצה מנגד פני יהוה כי יצא מלך
ישראל לבקש את פרעש אחד
כאשר ירדף הקרא בהרים: וכען לא
יתאשד דמי לארעא מן קדם מימרא
דיי ארי נפק מלכא דישראל למבעי
ית פרעוש חד כמא דמתרדיף קוראה

בטוריא: ויאמר שאול חטאתי
שוב בני דוד כי לא ארע לך עוד
תחת אשר יקרה נפשי בעיניך היום
הזה הנה הסכלתי ואשגה הרבה
מאד: ואמר שאול חבית תוב ברי
דוד ארי לא אבאיש לך עוד חלף
דיקרת נפשי בעינך יומא הדין הא
אסתכלית ואטפשית סגי לחדא:
ויען דוד ויאמר החנית המלך
ויעבר אחד מהנערים ויקחה: ואתיב
דוד ואמר הא מורניתא דמלכא
ויעבר חד מעולימיא ויסבה: ויהוה
ישיב לאיש את צדקתו ואת אמנתו
אשר נתנך יהוה היום ביד ולא אביתי
לשלח ידי במשיח יהוה: ויי יתיב
לגבר ית זכותיה וית קשטיה דמסרך
יי יומא דין בידי ולא אביתי לאושטא
ידי במשיחא דיי: והיה כאשר
גדלה נפשך היום הזה בעיני כן
תגדל נפשי בעיני יהוה ויצלני מכל
צרה: והא כמא דיקרת נפשך יומא
הדין בעיני כין תיקר נפשי קדם יי
וישיזבינני מכל עקא: ויאמר שאול
אל דוד ברוך אתה בני דוד גם עשה
תעשה וגם יכל תוכל וילך דוד
לדרכו ושאול שב למקומו: ואמר
שאול לדויד בריך את ברי דויד אף
ממלך תמלוך ואף אצלחא תצלח

ויקחה ג׳ וחס׳ וסימנ׳ — לא בשמים היא לאמר ולא מעבר לים הוא לאמר הנה חנית המלך

ואזל דוד לאורחיה ושאול תב
לאתריה׃ ויאמר דוד
אל לבו עתה אספה יום אחד ביד
שאול אין לי טוב כי המלט אמלט
אל ארץ פלשתים ונואש ממני
שאול לבקשני עוד בכל גבול
ישראל ונמלטתי מידו׃ ואמר דוד
בלביה כען דלמא אתמסר יומא
חד בידא דשאול לית לי מידעם
דטב ארי אשתיזבא אשתיזב לארע
פלשתאי וינוח מני שאול למבעני
עוד בכל תחום ארעא דישראל
ואשתיזב מן ידיה׃ ויקם דוד ויעבר
הוא ושש מאות איש אשר עמו אל
אכיש בן מעוך מלך גת׃ וקם דויד
ועבר הוא ושית מאה גברא דעמיה
לות אכיש בר מעוך מלכא דגת׃
וישב דוד עם אכיש בגת הוא ואנשיו
איש וביתו דוד ושתי נשיו אחינעם
היזרעאלית ואביגיל אשת נבל
הכרמלית׃ ויתיב דוד עם אכיש בגת
הוא וגברוהי גבר ואנש ביתיה דוד
ותרתין נשוהי אחינעם דמיזרעאל
ואביגיל אתת נבל דמכרמלא׃ ויגד
לשאול כי ברח דוד גת ולא יוסף עוד
לבקשו׃ ואתחוה לשאול ארי ערק
דוד לגת ולא אוסיף עוד למבעיה׃
ויאמר דוד אל

אכיש אם נא מצאתי חן בעיניך יתנו
לי מקום באחת ערי השדה ואשבה
שם ולמה ישב עבדך בעיר הממלכה
עמך׃ ואמר דוד לאכיש אם כען
אשכחית רחמין בעינך יתנון לי
אתר בחדא מקרוי חקלא ואתיב
תמן ולמא יתיב עבדך בקרית
מלכותא עמך׃ ויתן לו אכיש ביום
ההוא את צקלג לכן היתה צקלג
למלכי יהודה עד היום הזה׃ ויהב
ליה אכיש ביומא ההוא ית ציקלג
בכין הות ציקלג למלכיא דבית
יהודה עד יומא הדין׃

ויהי מספר הימים אשר
ישב דוד בשדה פלשתים ימים
וארבעה חדשים׃ והוה מנין יומיא
דיתיב דויד בקרוי פלשתאי יומין
וארבעה ירחין׃ ויעל דוד ואנשיו
ויפשטו אל הגשורי והגרזי והעמלקי (והגזרי ק)
כי הנה ישבות הארץ אשר מעולם
בואך שורה ועד ארץ מצרים׃ וסליק
דוד וגברוהי ואתנגידו על גשוראי
וגזראי ועמלקאי ארי אנון יתבת
ארעא דמעלמא מעלנא דחגרא
ועד ארעא דמצרים׃ והכה דוד את
הארץ ולא יחיה איש ואשה ולקח
צאן ובקר וחמרים וגמלים ובגדים
וישב ויבא אל אכיש׃ ומחי דוד ית

הבאיש ב̇ ומל וסימנ׃ ולא הבאיש ורמה לא היתה בו הבאש הבאיש בעמו ישראל — לראשי

יתבי ארעא ולא מקיים גבר ואתא
ושבי ען ותורין וחמרין וגמלין
ונסיב לבושין ותאיב ואתי לות
אכיש׃ ויאמר אכיש אל פשטתם
היום ויאמר דוד על נגב יהודה
ועל נגב הירחמאלי ואל נגב
הקיני׃ ואמר אכיש לאן אתנגידתון
יומא דין ואמר דוד על דרום
יהודה ועל דרום ירחמלאה ולדרום
שלמאה׃ ואיש ואשה לא יחיה
דוד להביא גת לאמר פן יגדו עלינו
לאמר כה עשה דוד וכה משפטו
כל הימים אשר ישב בשדה
פלשתים׃ וגבר ואתתא לא מקיים
דוד לאיתאה לגת למימר דילמא
יחוון עלנא למימר כדין עבד
דויד וכדין הלכתיה כל יומיא דיתיב
בקרוי פלשתאי׃ ויאמן אכיש בדוד
לאמר הבאש הבאיש בעמו בישראל ב̇
והיה לי לעבד עולם׃ והימין אכיש
בדוד למימר אתגראה אתגרי
בעמיה בישראל ויהי לי עבד פלח
לעלם׃ ויהי בימים
ההם ויקבצו פלשתים את מחניהם
לצבא להלחם בישראל ויאמר
אכיש אל דוד ידע תדע כי אתי
תצא במחנה אתה ואנשיך׃ והוה
ביומיא האנון וכנשו פלשתאי

ית משריתהון לחילא לאגחא
קרבא בישראל ואמר אכיש לדוד
מדע תדע ארי עמי תפוק במשריתא
את וגברך׃ ויאמר דוד אל אכיש
לכן אתה תדע את אשר יעשה עבדך
ויאמר אכיש אל דוד לכן שמר
לראשי אשימך כל הימים׃ ואמר דוד לאכיש ל̇
בכין את תדע ית דיעביד עבדך
ואמר אכיש לדוד בכין נטורא דרישי
אשוינך כל יומיא׃
ושמואל מת ויספדו לו כל
ישראל ויקברהו ברמה ובעירו ו̇
ושאול הסיר האבות ואת הידענים
מהארץ׃ ושמואל מית וספדו עלוהי ל̇
כל ישראל וקברוהי ברמתא וספדון
עלוהי אנש בקרתיה ושאול פלי
בדין וזכורו מארעא׃ ויקבצו
פלשתים ויבאו ויחנו בשונם ויקבץ
שאול את כל ישראל ויחנו בגלבע׃ ב̇ ומל
ואתכנישו פלשתאי ואתו ושרון ב̇
בשונם וכנש שאול ית כל ישראל
ושרו בגלבע׃ וירא שאול את מחנה
פלשתים ויירא ויחרד לבו מאד׃ ל̇
וחזא שאול ית משרית פלשתאי
ודחיל וזע לביה לחדא׃ וישאל
שאול ביהוה ולא ענהו יהוה גם
בחלמות גם באורים גם בנביאים׃ ב̇
ושאיל שאול במימרא דיי ולא בבדן

ד̇ וסימנ׃ שמר לראשי אשימך כל הימים סוף חבוש לראשי סכוונה לראשי שמאלו תחת לראשי

קביל צלותיה יי אף בחלמיא אף
באוריא אף בספריא׃ ויאמר שאול
לעבדיו בקשו לי אשת בעלת אוב
ואלכה אליה ואדרשה בה ויאמרו
עבדיו אליו הנה אשת בעלת אוב
בעין דור׃ ואמר שאול לעבדוהי
בעו לי אתתא דידעא לאסקא בדין
ואהך לותה ואשתאיל בה ואמרו
עבדוהי ליה הא אתתא דידעא
לאסקא בדין בעין דור׃ ויתחפש
שאול וילבש בגדים אחרים וילך
הוא ושני אנשים עמו ויבאו אל
האשה לילה ויאמר קסומי נא לי
באוב והעלי לי את אשר אמר אליך׃
ואשתני שאול ולבש לבושין אחרנין
ואזל הוא ותרין גברין עמיה ואתו
לות אתתא בליליא ואמר קסומי
לי בבדין ואסיקי לי ית דאימר ליך׃
ותאמר האשה אליו הנה אתה
ידעת את אשר עשה שאול אשר
הכרית את האבות ואת הידעני מן
הארץ ולמה אתה מתנקש בנפשי
להמיתני׃ ואמרת אתתא ליה הא
את ידעת ית דעבד שאול דשיצי
ית בדין וית זכורו מן ארעא ולמא
את מתגרי בנפשי למקטלי׃ וישבע
לה שאול ביהוה לאמר חי יהוה אם
יקרך עון בדבר הזה׃ וקיים לה

שאול במימרא דיי למימר קיים
הוא יי אם יערעינך חובא בפתגמא
הדין׃ ותאמר האשה את מי אעלה
לך ויאמר את שמואל העלי לי׃
ואמרת אתתא ית מן אסיק לך
ואמר ית שמואל אסיקי לי׃ ותרא
האשה את שמואל ותזעק בקול
גדול ותאמר האשה אל שאול
לאמר למה רמיתני ואתה שאול׃
וחזת אתתא ית שמואל וצוחת בקל
רב ואמרת אתתא לשאול למימר
למא שקרתא בי ואת שאול׃ ויאמר
לה המלך אל תיראי כי מה ראית
ותאמר האשה אל שאול אלהים
ראיתי עלים מן הארץ׃ ואמר לה
מלכא לא תדחלין ארי מא חזית
ואמרת אתתא לשאול מלאכא
דיי חזיתי דסליק מן ארעא׃ ויאמר
לה מה תארו ותאמר איש זקן עלה
והוא עטה מעיל וידע שאול כי
שמואל הוא ויקד אפים ארצה
וישתחו׃ ואמר לה מא חזויה
ואמרת גברא סבא סליק והוא
עטיף מעילא וידע שאול ארי
שמואל הוא וכרע על אפוהי על
ארעא וסגיד׃ ויאמר שמואל אל
שאול למה הרגזתני להעלות אתי
ויאמר שאול צר לי מאד ופלשתים

אעלה ח׳ פת׳ וסימנ׳ ⁖ ואמר אעלה ויעל מלאך יי את מי אעלה לך כי קנו אקנה ודוב׳ ימ׳ ארוכה אבכה מחיס

נלחמים בי ואלהים סר מעלי ולא ענני עוד גם ביד הנביאים גם בחלמות ואקראה לך להודיעני מה אעשה: ואמר שמואל לשאול למא אזעיתני לאסקא יתי ואמר שאול עקתא לי לחדא ופלשתאי מגיחין קרבא בי ומימרא דיי רחיק יתי ולא קביל צלותי עוד אף ביד ספריא אף בחלמיא וקריתי לך להודעותני מא אעביד:

ויאמר שמואל ולמה תשאלני ויהוה סר מעליך ויהי ערך: ואמר שמואל ולמא את שאיל יתי ומימרא דיי רחיק יתך והוה בסעדיה דגברא דאת בעיל דבביה:

ויעש יהוה לו כאשר דבר בידי ויקרע יהוה את הממלכה מידך ויתנה לרעך לדוד: ועבד ייי ליה כמא דמליל בידי ואעדי ית מלכותא מנך ויהבה לחברך לדוד:

כאשר לא שמעת בקול יהוה ולא עשית חרון אפו בעמלק על כן הדבר הזה עשה לך יהוה היום הזה: כמא דלא קבילתא למימרא דייי ולא עבדתא תקוף רגזיה כד בעית עמלק על כין פתגמא הדין עבד לך ייי יומא הדין:

ויתן יהוה גם את ישראל עמך ביד פלשתים ומחר אתה ובניך עמי גם את מחנה ישראל יתן יהוה ביד פלשתים: ויימסר ייי אף ית ישראל עמך בידא דפלשתאי ומחרא את ובנך עמי ואף ית משריתא דישראל ימסר ייי בידא דפלשתאי:

וימהר שאול ויפל מלא קומתו ארצה וירא מאד מדברי שמואל גם כח לא היה בו כי לא אכל לחם כל היום וכל הלילה: ואוחי שאול ונפל מלי קומתיה לארעא ודחיל לחדא מפתגמי שמואל אף חילא לא הוה ביה ארי לא אכל לחמא כל יממא וכל ליליא:

ותבוא האשה אל שאול ותרא כי נבהל מאד ותאמר אליו הנה שמעה שפחתך בקולך ואשים נפשי בכפי ואשמע את דבריך אשר דברת אלי: ואתת אתתא לות שאול וחזת והא אתבהיל לחדא ואמרת ליה הא קבילת אמתך מנך ומסרית נפשי כעל גב לאתקטלא ושמעית ית פתגמך דמלילתא עמי:

ועתה שמע נא גם אתה בקול שפחתך ואשמה לפניך פת לחם ואכול ויהי בך כח כי תלך בדרך: וכען קביל כען אף את למימר אמתך ואשוי קדמך פתא דלחמא ואכול ויהי בך חילא ארי תיזיל באורחא:

וימאן ויאמר לא אכל ויפרצו בו עבדיו וגם האשה

ואלהים ה׳ וסימנ׳ פקד יפקד אתכם ואלהים סר מעלי אמר לבהלני ואלהים זולתי ואלהים מלכי

לקלם ג חס וסימ׳ וכל הארץ וישמע לקלם ויקם מהארץ ואתה תמנה לך ׳׳ ולא מינאותי ה׳ וסימ׳ לבתך

וישמע לקלם ויקם מהארץ וישב
אל המטה ושריבו ואמרו לא איכול
ואתקיפו ביה עבדוהי ואף אתתא
וקביל למימרהון וקם מארעא
ויתיב על ערסא ולאשה עגל
מרבק בבית ותמהר ותזבחהו ותקח
קמח ותלש ותפהו מצות ולאתתא
עיגל פטים בביתא ואוחיאת ונכסתיה
ונסיבת קמחא ולשת ואפתיה
פטירי ותגש לפני שאול ולפני
עבדיו ויאכלו ויקמו וילכו בלילה
ההוא וקריבת קדם שאול וקדם
עבדוהי ואכלו וקמו ואזלו בליליא
ההוא ויקבצו
פלשתים את כל מחניהם אפקה
וישראל חנים בעין אשר ביזרעאל
וכנשו פלשתאי ית כל
משריתהון לאפק וישראל שרן בעין
דביזרעאל וסרני פלשתים עברים
למאות ולאלפים ודוד ואנשיו עברים
באחרנה עם אכיש וטורני פלשתאי
עברין למאון ולאלפין ודוד וגברוהי
עברין בבתריתא עם אכיש ויאמרו
שרי פלשתים מה העברים האלה
ויאמר אכיש אל שרי פלשתים הלוא
זה דוד עבד שאול מלך ישראל
אשר היה אתי זה ימים או זה שנים
ולא מצאתי בו מאומה מיום נפלו
עד היום הזה ואמרו רברבי
פלשתאי מא יהודאי האלין ואמר
אכיש לרברבי פלשתאי הלא
דין דוד עבדא דשאול מלכא
דישראל דהוה עמי דנן יומין או
דנן שנין ולא אשכחית ביה מדעם
ביש מיומא דאתפרש לותי עד
יומא הדין ויקצפו
עליו שרי פלשתים ויאמרו לו
שרי פלשתים השב את האיש וישב
אל מקומו אשר הפקדתו שם
ולא ירד עמנו במלחמה ולא יהיה
לנו לשטן במלחמה ובמה יתרצה
זה אל אדניו הלוא בראשי האנשים
ההם ורגיזו עלוהי רברבי פלשתאי
ואמרו ליה רברבי פלשתאי אתיב
ית גברא ויתוב לאתריה דמניתיה
תמן ולא ייחות עמנא בקרבא ולא
יהי לסטן בקרבא ובמא יתרעי
דין לות רבוניה הלא ברישי גבריא
האנון הלוא זה דוד אשר יענו
לו במחלות לאמר הכה שאול
באלפו ודוד ברבבתו הלא דין
דוד דמשבחין ליה בחנגיא למימר
קטל שאול באלפין ודוד ברבון
ויקרא אכיש אל
דוד ויאמר אליו חי יהוה כי ישר
אתה וטוב בעיני צאתך ובאך

בתולים פלשתים ולמנחתים בקשה צדמי דפיסו ואבקש מהם ׳׳ ובמה ב׳ מיחד וסימ׳ יודע אפוא יתרצה זה אל אדניו

אתי במחנה כי לא מצאתי בך רעה
מיום באך אלי עד היום הזה ובעיני
הסרנים לא טוב אתה׃ וקרא אכיש
לדוד ואמר ליה קיים הוא יי׳ ארי
כשר את ותקין בעיני מפקך ומיעלך
עמי במשריתא ארי לא אשכחית
בך מדעם ביש מיומא דאתיתא
לותי עד יומא הדין ובעיני טרניא
לא תקין את׃ ועתה שוב ולך בשלום א
ולא תעשה רע בעיני סרני פלשתים׃ ח
וכען תוב ואיזיל בשלם ולא
תעביד ביש בעיני טרני פלשתאי׃
ויאמר דוד
אל אכיש כי מה עשיתי ומה מצאת
בעבדך מיום אשר הייתי לפניך
עד היום הזה כי לא אבוא ונלחמתי
באיבי אדני המלך׃ ואמר דויד
לאכיש ארי מא עבדית ומא
אשכחתא בעבדך מיומא דהויתי
משמיש קדמך עד יומא הדין
ארי לא איהך ואגיח קרבא בסנאי ל
רבוני מלכא׃ ויען אכיש ויאמר
אל דוד ידעתי כי טוב אתה בעיני ב
כמלאך אלהים אך שרי פלשתים בג׳ס
אמרו לא יעלה עמנו במלחמה׃ אל
ואתיב אכיש ואמר לדוד ידענא הגר
ארי תקין את בעיני כמלאכא
דיי׳ ברם רברבי פלשתאי אמרו

לא יסק עמנא בקרבא׃ ועתה השכם
בבקר ועבדי אדניך אשר באו אתך
והשכמתם בבקר ואור לכם ולכו׃ ג ג
וכען אקדים בצפרא ועבדי רבונך
דאתו עמך ותקדמון בצפרא ויהר
לכון ותיזלון׃ וישכם דוד הוא
ואנשיו ללכת בבקר לשוב אל ארץ
פלשתים ופלשתים עלו יזרעאל׃
ואקדים דוד הוא וגברוהי למיזל
בצפרא למתב לארע פלשתאי
ופלשתאי סליקו ליזרעאל׃
ויהי בבא דוד ז
ואנשיו צקלג ביום השלישי ועמלקי בטע
פשטו אל נגב ואל צקלג ויכו את בסף
צקלג וישרפו אתה באש׃ והוה כד
אתא דוד וגברוהי לציקלג ביומא
תליתאה ועמלקאי אתנגידו על
דרום ועל ציקלג ומחו ית ציקלג
ואוקידו יתה בנורא׃ וישבו את
הנשים אשר בה מקטן ועד גדול ט
לא המיתו איש וינהגו וילכו לדרכם׃ ט
ושבו ית נשיא דבה מזעירא ועד
רבא ולא קטלו אנש ודברו ואזלו
לאורחהון׃ ויבא דוד ואנשיו אל
העיר והנה שרופה באש ונשיהם ב
ובניהם ובנתיהם נשבו׃ ואתא דוד חד ג מל׳
וגברוהי לקרתא והא קליא בנורא וא חס
ונשיהון ובניהון ובנתהון אשתביאו׃ ס

וישא דוד והעם אשר אתו את קולם
ויבכו עד אשר אין בהם כח לבכות׃
וארים דוד ועמא דעמיה ית קלהון
ובכו עד דלא הוה בהון חילא למבכי
ושתי נשי דוד נשבו אחינעם ה
היזרעאלית ואביגיל אשת נבל
הכרמלי׃ ותרתין נשי דוד אשתביאה
אחינעם דמיזרעאל ואביגיל איתת
נבל דמכרמלא׃ ותצר לדוד מאד פ
כי אמרו העם לסקלו כי מרה נפש ו
כל העם איש על בנו ועל בנתיו בנו ק
ויתחזק דוד ביהוה אלהיו׃ ועקת
לדויד לחדא ארי אמרו עמא למרגמיה
ארי מרת נפשא דכל עמא גבר על
בנוהי ועל בנתיה ואתקף דוד במימרא
דיי אלהיה׃ ויאמר דוד
אל אביתר הכהן בן אחימלך הגישה ז
נא לי האפוד ויגש אביתר את האפוד
אל דוד׃ ואמר דוד לאביתר כהנא
בר אחימלך קריב לי כען אפודא
וקריב אביתר ית אפודא לות דוד׃
וישאל דוד ביהוה לאמר ארדף ח
אחרי הגדוד הזה האשגנו ויאמר וחס
לו רדף כי השג תשיג והצל תציל׃
ושאיל דוד במימרא דיי למימר
אירדוף בתר משריתא הדא האדבקנה
ואמר ליה רדוף ארי אדבקא תדביק
ושיזבא תשיזיב׃ וילך דוד הוא

ושש מאות איש אשר אתו ויבאו
ט עד נחל הבשור והנותרים עמדו׃
ואזל דוד הוא ושית מאה גוברא
דעמיה ואתו עד נחלא דבסור
ומקצתהון אשתארו׃ וירדף דוד
הוא וארבע מאות איש ויעמדו
מאתים איש אשר פגרו מעבר את
י נחל הבשור׃ ורדף דוד הוא וארבע
מאה גברא ואשתארו מאתן גברא
דאתמנעו מלמעבר ית נחלא דבסור׃
וימצאו איש מצרי בשדה ויקחו אתו
אל דוד ויתנו לו לחם ויאכל וישקהו
מים׃ ואשכחו גברא מצראה
בחקלא ואיתיאו יתיה לות דוד ויהבו
ליה לחמא ואכל ואשקיוהי מיא׃
ויתנו לו פלח דבלה ושני צמקים
ויאכל ותשב רוחו אליו כי לא אכל
לחם ולא שתה מים שלשה ימים
ושלשה לילות׃ ויהבו ליה פילחא
דבילתא ותרין אתכלין דענבין
יבישין ואכל ותבת רוחיה ליה ארי
לא אכל לחמא ולא שתא מיא
תלתה יממין ותלתה לילוון׃
ויאמר לו דוד למי
אתה ואי מזה אתה ויאמר נער
יג מצרי אנכי עבד לאיש עמלקי
בטע ויעזבני אדני כי חליתי היום
בנין שלשה׃ ואמר ליה דוד דמן את

ויגש ה' וסימנ' הגישה לי ושני ישראל מבחן מלקין ויסף את פר החטאות ויגש אביתר את האפד

ואימדין את ואמר עולימא מצראה
אנא עבדא דגברא עמלקאה
ושבקני רבוני ארי אתמרעית יומא
דין דנן תלתה יומין׃ אנחנו פשטנו
נגב הכרתי ועל אשר ליהודה ועל
נגב כלב ואת צקלג שרפנו באש׃
אנחנא אתנגידנא על דרום כרית
ועל דליהודה ועל דרום כלב וית
ציקלג אוקידנא בנורא׃ ויאמר
אליו דוד התורדני אל הגדוד הזה
ויאמר השבעה לי באלהים אם
תמיתני ואם תסגרני ביד אדני
ואורדך אל הגדוד הזה׃ ואמר ליה
דוד התחתינני למשריתא הדא
ואמר קיים לי במימרא דייי דלא
תקטולינני ולא תמסרנני בידא דרבוני
ואחתינך למשריתא הדא׃ וירדהו
והנה נטשים על פני כל הארץ
אכלים ושתים וחגגים בכל השלל
הגדול אשר לקחו מארץ פלשתים
ומארץ יהודה׃ ואחתיה והא לטישין
על אפי כל ארעא אכלין ושתן
וחגגין בכל עדאה סגיאה דשבו
מארע פלשתאי ומארעא דבית
יהודה׃ ויכם דוד מהנשף ועד הערב
למחרתם ולא נמלט מהם איש כי
אם ארבע מאות איש נער אשר
רכבו על הגמלים וינסו׃ ומחנון דוד

מקבלא ועד עידן רמשא דיומא
דבתרוהי ולא אשתיזב מנהון אנש
אלהין ארבע מאה גבר עולים דרכיבו
על גמליא ואפכו׃ ויצל דוד את כל
אשר לקחו עמלק ואת שתי נשיו
הציל דוד׃ ושיזיב דוד ית כל דשבו
עמלקאה וית תרתין נשוהי שיזיב
דוד׃ ולא נעדר להם מן הקטן ועד
הגדול ועד בנים ובנות ומשלל
ועד כל אשר לקחו להם הכל השיב
דוד׃ ולא שגא להון מן זעירא
ועד רבא ועד בנין ובנן ומבזתא
ועד כל דשבו להון כולא אתיב דוד׃
ויקח דוד את כל הצאן והבקר נהגו
לפני המקנה ההוא ויאמרו זה
שלל דוד׃ ודבר דוד ית כל ענא
ותורי דבררו קדם גיתיא האינון ואמרו
דין עדאה דדויד׃ ויבא דוד אל
מאתים האנשים אשר פגרו מלכת
אחרי דוד וישבם בנחל הבשור
ויצאו לקראת דוד ולקראת העם
אשר אתו ויגש דוד את העם וישאל
להם לשלום׃ ואתא דוד לות מאתן
גבריא דאתמנעו מלמיזל בתר
דוד ואותיבונון בנחלא דבסור ונפקו
לקדמות דויד ולקדמות עמא דעמיה
וקרב דויד ית עמא ושאיל להון
לשלם׃ ויען כל איש

רע ובליעל מהאנשים אשר הלכו
עם דוד ויאמרו יען אשר לא הלכו
עמי לא נתן להם מהשלל אשר
הצלנו כי אם איש את אשתו ואת
בניו וינהגו וילכו ואתיב כל גבר
ביש ורשיען מגבריא דאזלו עם
דוד ואמרו חלף דלא אזלו עמי לא
נתין להון מעדאה דשיזיבנא אלהין
גבר ית אתתיה וית בנוהי ידברון
ויזלון ויאמר דוד
לא תעשו כן אחי את אשר נתן יהוה
לנו וישמר אתנו ויתן את הגדוד
הבא עלינו בידנו ואמר דוד לא
תעבדון כין אחי ית דיהב יי לנא
ונטר יתנא ומסר ית משריתא
דאתת עלנא בידנא ומי ישמע
לכם לדבר הזה כי כחלק היורד
במלחמה וכחלק הישב על הכלים
יחדו יחלקו ומן ישמע לכון לפתגמא
הדין ארי כחולק דנחת בקרבא
וכחולק דאשתאר למטר מניא
כחדא יפלגון ויהי
מהיום ההוא ומעלה וישמה לחק
ולמשפט לישראל עד היום הזה
והוה מיומא ההוא ולעילא ושויה
לגזירת דין לישראל עד יומא הדין
ויבא דוד אל
צקלג וישלח מהשלל לזקני יהודה

לרעהו לאמר הנה לכם ברכה
משלל איבי יהוה ואתא דוד לצקלג
ושדר מביזתא לסבי בית יהודה
לרחמוהי למימר הא לכון מתנא
מביזת סנאי עמא דיי
לאשר בבית אל
ולאשר ברמות נגב ולאשר
ביתר ולדבבית אל ולדברמות נגב
ולדביתיר ולאשר בערער
ולאשר בשפמות
ולאשר באשתמע
ולדבערער ולדבספמות ולדבאש
תמוע ולאשר ברכל
ולאשר בערי הירחמאלי
ולאשר בערי הקיני
ולדברכל ולדבקרוי ירחמיאלאה
ולדבקרוי שלמאה
ולאשר בחרמה ולאשר
בבור עשן ולאשר בעתך
ולדבחרמה ולדבבור עשן ולדבעתך
ולאשר בחברון ולכל
המקמות אשר התהלך שם דוד
הוא ואנשיו ולדבחברון ולכל
אתריא דהליך תמן דויד הוא
וגברוהי ופלשתים
נלחמים בישראל וינסו אנשי
ישראל מפני פלשתים ויפלו חללים
בהר הגלבע ופלשתאי מגיחין

וישמה ב׳ חד מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ וישימה תל עולם מל׳ ויש׳ לחק ולמשפט לישראל חס׳

יבואו ג׳ מל׳ וסימנ׳ פן יבואו הערלים האלה דשמואל למה יבואו מלכי אשור כל גוים אשר עשית

קרבא בישראל ואפכו אנשי ישראל
מן קדם פלשתאי ונפלו קטילין
בטורא דגלבוע: וידבקו פלשתים ג׳
את שאול ואת בניו ויכו פלשתים
את יהונתן ואת אבינדב ואת מלכישוע
בני שאול: ואדביקו פלשתאי ית
שאול וית בנוהי וקטלו פלשתאי
ית יהונתן וית אבינדב וית מלכישוע
בני שאול: ותכבד המלחמה אל
שאול וימצאהו המורים אנשים
בקשת ויחל מאד מהמורים: ותקיפו
עבידי קרבא על שאול ואשכחוהי
קשתיא גברין דאומנין מגד בקשתא
ודחיל לחדא מקשתיא: ויאמר
שאול לנשא כליו שלף חרבך
ודקרני בה פן יבואו הערלים האלה
ודקרני והתעללו בי ולא אבה נשא
כליו כי ירא מאד ויקח שאול את
החרב ויפל עליה: ואמר שאול
לנטיל זיניה שלוף חרבך וקטולני
בה דלמא ייתון ערליא האלין
ויקטלו ונבזי ויתלעבון בי ולא אבא
נטיל זיניה ארי דחיל לחדא ונסיב
שאול ית חרבא ונפל עלה: וירא
נשא כליו כי מת שאול ויפל גם
הוא על חרבו וימת עמו: וחזא
נטיל זיניה ארי מית שאול ונפל
אף הוא על חרביה ומית עמיה:

וימת שאול ושלשת בניו ונשא
כליו גם כל אנשיו ביום ההוא יחדו:
ומית שאול ותלתה בנוהי ונטיל
זיניה אף כל גברוהי ביומא ההוא
כחדא: ויראו אנשי ישראל אשר
בעבר העמק ואשר בעבר הירדן
כי נסו אנשי ישראל וכי מתו שאול
ובניו ויעזבו את הערים וינסו ויבאו
פלשתים וישבו בהן: וחזו אנש
ישראל דבעברא דמישרא ודבעברא
דירדנא ארי אפכו אנש ישראל וארי
מיתו שאול ובנוהי ושבקו ית קרויא
ואפכו ואתו פלשתאי ויתיבו בהון:
ויהי ממחרת
ויבאו פלשתים לפשט את החללים
וימצאו את שאול ואת שלשת בניו
נפלים בהר הגלבע: והוה ביומא
דבתרוהי ואתו פלשתאי לחלצא
קטיליא ואשכחו ית שאול וית
תלתה בנוהי קטילין רמן בטורא
דגלבוע: ויכרתו את ראשו ויפשטו
את כליו וישלחו בארץ פלשתים
סביב לבשר בית עצביהם ואת העם:
ופסקו ית רישיה וחליצו ית זיניה
ושלחו בארע פלשתאי סחור סחור
לבסרא בית טעוותהון וית עמא:
וישימו את כליו בית עשתרות
ואת גויתו תקעו בחומת בית שן:

אין אותן מנך ב׳ קדמ׳ פלת תנינ׳ נסיבן וסימנ׳ גוית גויות גופת גופות ישועה ישועות לערוגת לערגות

ושויאו ית זיניה בית עשתרתא וית
גופיה צלבו בשורא דבית שן וישמעו
אליו ישבי יביש גלעד את אשר עשו
פלשתים לשאול ושמעו עלוהי
יתבי יביש גלעד ית דעבדו פלשתאי
לשאול ויקומו כל איש חיל וילכו
כל הלילה ויקחו את גוית שאול ואת
גוית בניו מחומת בית שן ויבאו
יבשה וישרפו אתם שם וקמו כל
גבר גיבר ואזלו כל ליליא ונסיבו
ית גופא דשאול וית גופי בנוהי משורא
דבית שן ואתו ליבש וקלו עליהון
כמא דקלן על מלכיא תמן ויקחו
את עצמתיהם ויקברו תחת האשל
ביבשה ויצמו שבעת ימים ונסיבו
ית גרמיהון וקברו תחות אשלא
ביבש וצמו שבעה יומין

ויהי אחרי מות שאול
ודוד שב מהכות את העמלק וישב
דוד בצקלג ימים שנים והוה בתר
דמית שאול ודוד תב מלממחי ית
דבית עמלק ויתיב דוד בצקלג
יומין תרין ויהי ביום השלישי והנה
איש בא מן המחנה מעם שאול
ובגדיו קרעים ואדמה על ראשו
ויהי בבאו אל דוד ויפל ארצה
וישתחו והוה ביומא תליתאה והא
גברא אתא מן משריתא מלות

שאול ולבושוהי מבזעין ועפרא
רמי ברישיה והוה כמיתוהי לות
דוד ונפל על ארעא וסגיד ויאמר
לו דוד אי מזה תבוא ויאמר אליו
ממחנה ישראל נמלטתי ואמר
ליה דוד אי מדין את אתי ואמר ליה
ממשריתא דישראל אשתיזבית
ויאמר אליו דוד מה היה הדבר
הגד נא לי ויאמר אשר נס העם מן
המלחמה וגם הרבה נפל מן העם
וימתו וגם שאול ויהונתן בנו מתו
ואמר ליה דוד מא הוה פתגמא
חוי כען לי ואמר דאפך עמא מן
קרבא ואף סגי נפל מן עמא ואתקטלו
אף שאול ויהונתן בריה מיתו ויאמר
דוד אל הנער המגיד לו איך ידעת
כי מת שאול ויהונתן בנו ואמר
דוד לעולימא דמחוי ליה איכדין
ידעת ארי מית שאול ויהונתן בריה
ויאמר הנער המגיד לו נקרא
נקריתי בהר הגלבע והנה שאול
נשען על חניתו והנה הרכב ובעלי
הפרשים הדבקהו ואמר עולימא
דמחוי ליה אתערעא אתערעית
בטורא דגלבע והא שאול סמיך
על מורניתיה והא רתיכיא ומשרית
פרשיא אדבקוהי ויפן אחריו
ויראני ויקרא אלי ואמר הנני

ואתפני לאחורוהי וחזני וקרא לי
ואמרית הא אנא ויאמר לי מי אתה
ויאמר אליו עמלקי אנכי ואמר
לי מן את ואמרית ליה עמלקאה
אנא ויאמר אלי עמד נא עלי ומתתני
כי אחזני השבץ כי כל עוד נפשי
בי ואמר לי קום כען עלי וקטולני
ארי אחדני רתיתא ארי כל עוד
נפשי בי ואעמד עליו ואמתתהו
כי ידעתי כי לא יחיה אחרי נפלו
ואקח הנזר אשר על ראשו ואצעדה
אשר על זרעו ואביאם אל אדני
הנה וקמית עלוהי וקטלתיה ארי
ידענא ארי לא ייחי בתר דנפל
ונסיבית כלילא דעל רישיה וטוטפתא
דעל דרעוהי ואיתיתנון לות רבוני
הלכא ויחזק דוד בבגדו ויקרעם
וגם כל האנשים אשר אתו ואתקיף
דוד בלבושוהי ובזעינון ואף כל
גבריא דעמיה ויספדו ויבכו ויצמו
עד הערב על שאול ועל יהונתן
בנו ועל עם יהוה ועל בית ישראל
כי נפלו בחרב וספדו ובכו וצמו
עד רמשא על שאול ועל יהונתן
בריה ועל עמא דיי ועל בית ישראל
ארי אתקטלו בחרבא
ויאמר דוד אל הנער המגיד
לו אי מזה אתה ויאמר בן איש גר

עמלקי אנכי ואמר דוד לעולימא
דמחוי ליה אי מדין את ואמר בר
גבר גיור עמלקאה אנא ויאמר
אליו דוד איך לא יראת לשלח ידך
לשחת את משיח יהוה ואמר ליה
דוד איכדין לא דחילתא לאושטא
ידך לחבלא ית משיחא דיי
ויקרא דוד לאחד
מהנערים ויאמר גש פגע בו ויכהו
וימת וקרא דוד לחד מעולימיא
ואמר קריב שלוט ביה ומחהי
וקטליה ויאמר אליו דוד דמך על
ראשך כי פיך ענה בך לאמר אנכי
מתתי את משיח יהוה ואמר ליה
דוד חובת קטולך תהי ברישך ארי
פומך אסהיד בך למימר אנא קטלית
ית משיחא דיי ויקנן
דוד את הקינה הזאת על שאול ועל
יהונתן בנו ואלא דוד ית אליא הדא
על שאול ועל יהונתן בריה ויאמר
ללמד בני יהודה קשת הנה כתובה
על ספר הישר ואמר לאלפא בני
יהודה מגד בקשתא הא כתיבא על
ספרא דאוריתא יה צבי ישראל
על במותיך חלל איך נפלו גבורים
את עתדתון ישראל על בית תקפיכון
אתר מיתון קטילין איכדין אתקטלו
גיבריא אל תגידו בגת אל תבשרו

לאמר ולאחד ג׳ וחד מ... מתת לוזהר מהם מבשר בנו ויקרא דוד ואלישע הנביא ואתם תלקטו מתנה נעם

קלו ד מלעיל וסימנ׳ ⁘ כי קלו המים מעל מנשרים קלו ימי קלו וימי קלו. וחד הקלו המים

בחוצת אשקלון פן תשמחנה בנות
פלשתים פן תעלזנה בנות הערלים
לא תחוון בגת לא תבסרון בשוקי
אשקלון דלמא יחדין בנת פלשתאי
דלמא ידוצן בנת ערלאי הרי
בגלבע אל טל ואל מטר עליכם
ושדי תרומת כי שם נגעל מגן
גבורים מגן שאול בלי משיח בשמן
טורי גלבע לא ייחות עליכון טלא
ומטרא לא תהי בכון עללא כמסת
דיעבדון מנה חלתא ארי תמן אתגלו
תריסי גיבריא תריסא דשאול דמשיח
כד כמשחא מדם חללים מחלב
גבורים קשת יהונתן לא נשוג אחור
וחרב שאול לא תשוב ריקם מדם
קטילין מתרב גיברין גרי קשתא
דיהונתן לא מסתחרין לאחרא וחרבא
דשאול לא תיבא ריקן שאול ויהונתן
הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם
לא נפרדו מנשרים קלו מאריות
גברו שאול ויהונתן דרחימין וחביבין
בחייהון ובמותהון לא אתפרשו
מעמהון מנשריא קלילין ומאריותא
גיברין בנות ישראל אל שאול בכינה
המלבשכם שני עם עדנים המעלה
עדי זהב על לבושכן בנת ישראל
על שאול בכאה דהוה מלביש לכון
לבושי צבענין ומוביל לכון תפנוקין

ומסיק תקוני דהבא על לבושכון
איך נפלו גברים בתוך המלחמה
יהונתן על במותיך חלל איכדין
אתקטלו גיבריא בגו קרבא יהונתן
על ביתקפך אתקטילתא צר לי
עליך אחי יהונתן נעמת לי מאד
נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים
עקת לי עלך אחי יהונתן חביבת
לי לחדא מפרשא רחמתך לי
מרחמת תרתין נשין איך נפלו
גבורים ויאבדו כלי מלחמה איכדין
אתקטלו גיבריא ואבדו מני קרבא

ויהי אחרי כן וישאל
דוד ביהוה לאמר האעלה באחת
ערי יהודה ויאמר יהוה אליו עלה
ויאמר דוד אנה אעלה ויאמר חברנה
והוה בתר כין ושאיל דוד במימרא
דיי למימר האסק בחדא מקרויא
דבית יהודה ואמר יי ליה סק ואמר
דוד לאן אסק ואמר לחברון ויעל
שם דוד וגם שתי נשיו אחינעם
היזרעלית ואביגיל אשת נבל
הכרמלי וסליק לתמן דויד ואף
תרתין נשוהי אחינעם דמיזרעאל
ואביגיל אתת נבל דמכרמלא
ואנשיו אשר עמו העלה דוד איש
וביתו וישבו בערי חברון וגברוהי
דעמיה אסיק דוד גבר ואנש ביתיה

חברונה ט ה מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ ⁘ ויעל יהושע ויהי אחרי כן ויבאו ושלאחרין לך בשלום ויבאו ושלאחרין

ברכים ג̇ ב̇ מל̇ וחד חס̇ וסימנ̇ כי חמלתם עלי עשה שמים וארץ מל̇ אשר עשיתם החסד חס̇

ויתיבו בקרוי חברון: ויבאו אנשי
יהודה וימשחו שם את דוד למלך
על בית יהודה ויגדו לדוד לאמר
אנשי יביש גלעד אשר קברו את
שאול: ואתו גברי שבט יהודה
ומשחו תמן ית דוד למהוי מלכא
על דבית יהודה וחויאו לדוד למימר
אנשי יביש גלעד דקברו ית שאול:
וישלח דוד
מלאכים אל אנשי יביש גלעד
ויאמר אליהם ברכים אתם ליהוה
אשר עשיתם החסד הזה עם אדניכם
עם שאול ותקברו אתו: ושלח דוד
אזגדין לות אנשי יביש גלעד ואמר
להון בריכין אתון קדם יי דעבדתון
חסדא הדין עם רבונכון עם שאול
וקברתון יתיה: ועתה יעש יהוה
עמכם חסד ואמת וגם אנכי אעשה
אתכם הטובה הזאת אשר עשיתם
הדבר הזה: וכען יעביד יי עמכון
טיבו וקשוט ואף אנא אעביד
עמכון טבתא הדא דעבדתון פתגמא
הדין: ועתה תחזקנה ידיכם והיו
לבני חיל כי מת אדניכם שאול וגם
אתי משחו בית יהודה למלך עליהם:
וכען יתקפן ידיכון והוו לגוברין
גיברין ארי מית רבונכון שאול:
ואף יתי משחו דבית יהודה למהוי

מלכא עליהון:
ואבנר בן נר שר צבא אשר לשאול
לקח את איש בשת בן שאול
ויעברהו מחנים: ואבנר בר נר
רבחילא דלשאול דבר ית איש בשת
בר שאול ואעבריה למחנים:
וימלכהו אל הגלעד ואל האשורי
ואל יזרעאל ועל אפרים ועל בנימן
ועל ישראל כלה: ואמליכיה על
דבית גלעד ועל דבית אשר ועל
יזרעאל ועל דבית אפרים ועל דבית
בנימן ועל ישראל כלהון:
בן ארבעים שנה איש
בשת בן שאול במלכו על ישראל
ושתים שנים מלך אך בית יהודה
היו אחרי דוד: בר ארבעין שנין
איש בשת בר שאול כד מלך על
ישראל ותרתין שנין מלך כרם דבית
יהודה הוו בתר דוד: ויהי מספר
הימים אשר היה דוד מלך בחברון
על בית יהודה שבע שנים וששה
חדשים: והוה מנין יומיא דהוה
דוד מלכא בחברון על דבית יהודה
שבע שנין ושתא ירחין:
ויצא אבנר בן נר
ועבדי איש בשת בן שאול ממחנים
גבעונה: ונפק אבנר בר נר ועבדי
איש בשת בר שאול ממחנים

כלה ג̇ כתיב ה̇י וסימנ̇ וימלכהו אל הגלעד ...

לגבעון׃ ויואב בן צרויה ועבדי דוד
יצאו ויפגשום על ברכת גבעון
יחדו וישבו אלה על הברכה מזה
ואלה על הברכה מזה׃ ויואב בר
צרויה ועבדי דוד נפקו וערעונין
על בריכתא דבגבעון כחדא ושרו
אלין על בריכתא מכא ואלין על בריכתא
מכא׃ ויאמר אבנר אל יואב יקומו
נא הנערים וישחקו לפנינו ויאמר
יואב יקמו׃ ואמר אבנר ליואב
יקומון כען עולימיא ויגחכון
קדמנא ואמר יואב יקומון׃ ויקמו
ויעברו במספר שנים עשר לבנימן
ולאיש בשת בן שאול ושנים עשר
מעבדי דוד׃ וקמו ועברו במנין
תרי עסר מדבית בנימן ומדאיש בשת
בר שאול ותרי עסר מעבדי דוד׃
ויחזקו איש בראש רעהו וחרבו בצד
רעהו ויפלו יחדו ויקרא למקום
ההוא חלקת הצרים אשר בגבעון׃
ואתקיפו גבר ברישׁ חבריה וחרביה
בסטר חבריה ואתקטילו כחדא
וקרא לאתרא ההוא אחסנת
קטיליא דבגבעון׃ ותהי המלחמה
קשה עד מאד ביום ההוא וינגף
אבנר ואנשי ישראל לפני עבדי
דוד׃ והוה קרבא תקיף עד לחדא
ביומא ההוא ואתבר אבנר ואנשי

ישראל קדם עבדי דוד׃ ויהיו שם
שלשה בני צרויה יואב ואבישי
ועשהאל ועשהאל קל ברגליו
כאחד הצבים אשר בשדה׃ והוו
תמן תלתא בני צרויה יואב ואבישי
ועשהאל ועשהאל קליל ברגלוהי
כחד מן טביי דבחקלא׃ וירדף
עשהאל אחרי אבנר ולא נטה ללכת
על הימין ועל השמאול מאחרי
אבנר׃ ורדף עשהאל בתר אבנר ולא
אתפני למיזל על ימינא ועל סמלא
מבתר אבנר׃ ויפן אבנר אחריו
ויאמר האתה זה עשהאל ויאמר
אנכי׃ ואתפני אבנר לאחורוהי
ואמר האת דין עשהאל ואמר אנא׃
ויאמר לו אבנר נטה לך על ימינך
או על שמאלך ואחז לך אחד
מהנערים וקח לך את חלצתו ולא
אבה עשהאל לסור מאחריו׃ ואמר
ליה אבנר אתפני לך על ימינך או
על סמלך ואחוד לך חד מעולימיא
וסב לך ית זרזיה ולא אבא עשהאל
למזר מבתרוהי׃ ויסף עוד אבנר
לאמר אל עשהאל סור לך מאחרי
למה אככה ארצה ואיך אשא פני
אל יואב אחיך׃ ואוסיף עוד אבנר
למימר לעשהאל זור לך מבתרי
למא אקטלינך וארמינך לארעא

שמאלך ב׳ חד חס׳ וחד מל׳ וסימנ׳ ויאמר לו אבנר נטה לך על ימינך חס׳ והכירו׳ מלג׳

ואיכרין אזקופת אפיו ואחמיה
ליואב אחוריו ימאן לסור ויכהו
אבנר באחרי החנית אל החמש
ותצא החנית מאחריו ויפל שם
וימת תחתו ויהי כל הבא אל המקום
אשר נפל שם עשהאל וימת
ויעמדו ולא אבא למזר ומחהי
אבנר באחורי מורניתא בסטר
ירכיה ונפקת מורניתא מאחורוהי
ונפל תמן ומית באתריה והוו כל
דאתי לאתרא דנפל תמן עשהאל
ומית וקימין וירדפו יואב ואבישי
אחרי אבנר והשמש באה והמה
באו עד גבעת אמה אשר על פני
גיח דרך מדבר גבעון ורדפו יואב
ואבישי בתר אבנר ושמשא ערלת
ואנון אתו עד גבעת אמתא דעל
אפי גיח אורח מדברא דגבעון
ויתקבצו בני בנימן אחרי אבנר
ויהיו לאגדה אחת ויעמדו על
ראש גבעה אחת ואתכנישו בני
בנימן בתר אבנר והוו לסיעא
חדא וקמו על ריש רמא חד ואו
ויקרא אבנר אל יואב ויאמר
הלנצח תאכל חרב הלוא ידעתה
כי מרה תהיה באחרונה ועד מתי
לא תאמר לעם לשוב מאחרי
אחיהם וקרא אבנר ליואב ואמר

הלא פשר תקטיל חרבא הלא ידעתא
ארי מררא תהי בסופא ועד אמתי
לא תימר לעמא למתב מבתר
אחיהון ויאמר יואב חי האלהים
כי לולא דברת כי אז מהבקר נעלה
העם איש מאחרי אחיו ואמר יואב
קים הוא ארי אלולא פון מלילתא
ארי כבין פון מצפרא אסתלק
עמא גבר מבתר אחוהי ויתקע
יואב בשופר ויעמדו כל העם ולא
ירדפו עוד אחרי ישראל ולא יספו
עוד להלחם ותקע יואב בשופרא
וקמו כל עמא ולא רדפו עוד בתר
ישראל ולא אוסיפו עוד לאגחא
ואבנר ואנשיו הלכו בערבה כל
הלילה ההוא ויעברו את הירדן וילכו
כל הבתרון ויבאו מחנים ואבנר
וגברוהי הליכו במישרא כל ליליא
ההוא ועברו ית ירדנא ואזלו כל
בתרון ואתו למחנים ויואב שב
מאחרי אבנר ויקבץ את כל העם
ויפקדו מעבדי דוד תשעה עשר איש
ועשהאל ויואב תב מבתר אבנר
וכנש ית כל עמא ושגו מעבדי דוד
תשעת עסר גברא ועשהאל ועבדי
דוד הכו מבנימן ובאנשי אבנר
שלש מאות וששים איש מתו
ועבדי דוד קטלו מדבית בנימן

מהבקר ג׳ וסימנ׳ כי אז מהבקר נעלה העם׳ מהבקר ועד הצהרים ועד עת מועד

וחזק ב̇ וסימנ׳ ויהי קול השופר הולך וחזק מאד ודוד הולך וחזק ובית שאול הלכים ודלים

ובגבריא דאבנר תלת מאה ושתין
גברא מיתו׃ וישאו את עשהאל
ויקברהו בקבר אביו אשר בית לחם ל̇
וילכו כל הלילה יואב ואנשיו ויאר וחס
להם בחברון׃ ונטלו ית עשהאל
וקברוהי בקברא דאבוהי דבית לחם
ואזלו כל ליליא יואב וגוברוהי
ונהר להון בחברון׃ ותהי המלחמה
ארכה בין בית שאול ובין בית דוד ג̇
ודוד הלך וחזק ובית שאול הלכים וחס
ודלים׃ והוה קרבא תקיף בין בית ב̇
שאול ובין בית דוד ובית דוד אזלין
ותקפין ובית שאול אזלין ומאכין׃
וילדו לדוד בנים ויולדו
בחברון ויהי בכורו אמנון לאחינעם ק̇ ל̇
היזרעאלית׃ ואתילידו לדוד בנין ג̇ מל
בחברון והוה בכריה אמנון לאחינעם אף מוגה
דמיזרעאל׃ ומשנהו כלאב לאביגל לאביגיל
אשת נבל הכרמלי והשלשי אבשלום ק̇
בן מעכה בת תלמי מלך גשור׃ ג̇ חס
ותניניה כלאב לאביגיל אתת נבל
דמכרמלא ותליתאה אבשלום בר
מעכה בת תלמי מלכא דגשור׃
והרביעי אדניה בן חגית והחמישי ח̇
שפטיה בן אביטל׃ ורביעאה אדוניה ב̇ ל̇
בר חגית וחמישאה שפטיה בר וד̇
אביטל׃ והששי יתרעם לעגלה ולאביטל
אשת דוד אלה ילדו לדוד בחברון׃

ושתיתאה יתרעם לעגלה אתת
דוד אלין אתילידו לדוד בחברון׃
ויהי בהיות
המלחמה בין בית שאול ובין בית
דוד ואבנר היה מתחזק בבית שאול׃
והות כד הוה קרבא בין בית שאול
ובין בית דוד ואבנר הוה מתקיף
בבית שאול׃ ולשאול פלגש ב̇
ושמה רצפה בת איה ויאמר אל חס
אבנר מדוע באתה אל פילגש אבי׃
ולשאול לחינתא ושמה רצפה
בת איה ואמר לאבנר מדין עלתא
לות לחינתא דאבא׃ ויחר לאבנר
מאד על דברי איש בשת ויאמר ל̇
הראש כלב אנכי אשר ליהודה
היום אעשה חסד עם בית שאול
אביך אל אחיו ואל מרעהו ולא ל̇
המציתך ביד דוד ותפקד עלי עון
האשה היום׃ ותקיף לאבנר לחדא
על פתגמי איש בשת ואמר הלא
רישא אנא מכען הויתי גבר
הדיוט לשלא דבית יהודה יומא
דין אעביד טיבו עם בית שאול
אבוך על אחוהי ועל רחמוהי
ולא מסרתך בידא דדוד ומכען
את מסער עלי חובא דאתתא יומא
דין׃ כה יעשה אלהים לאבנר
וכה יסיף לו כי כאשר נשבע יהוה

על דברי ו׳ וסימ׳ שגיון לכו ודרשו ב̇ בן לשמע מהבלים חבי הו על עולה הבצרות וכל דברי ימ׳ כוו ב̇מ̇ב̇ ולא

לדוד כי כן אעשה לו: כדין יעביד
יי לאבנר וכדין יוסיף ליה ארי
כמא דקיים יי לדוד ארי כין אעביד
ליה: להעביר הממלכה ולהקים [מבית שאול]
את כסא דוד על ישראל ועל יהודה
מדן ועד באר שבע: לאעברא
מלכותא מבית שאול ולאקמא
ית כרסי מלכותא דדוד על ישראל
ועל יהודה מדן ועד באר שבע: ולא
יכל עוד להשיב את אבנר דבר
מיראתו אתו: ולא יכיל עוד לאתבא
ית אבנר פתגמא מדדחיל מניה:
וישלח אבנר
[תחתיו ק׳] מלאכים אל דוד תחתו לאמר למי
ארץ לאמר כרתה בריתך אתי והנה
[כת׳ תחתו וקר׳ תחתיו] ידי עמך להסב אליך את כל ישראל:
ושלח אבנר אזגדין לות דוד מאתריה
למימר מקיימנא במן דעבד ארעא
למימר גזר קימך עמי והא ידי
עמך לאסחרא לותך ית כל ישראל:
ויאמר טוב אני אכרת אתך ברית
אך דבר אחד אנכי שאל מאתך
לאמר לא תראה את פני כי אם לפני
הביאך את מיכל בת שאול בבאך
לראות את פני: ואמר טב אנא
אגזר עמך קיים ברם פתגמא חד
אנא שאיל מנך למימר לא תחזי
ית אפי אלהין קדם מיתיותך ית

מיכל בת שאול במיתך לאתחזאה
קדמי: וישלח דוד
מלאכים אל איש בשת בן שאול
לאמר תנה את אשתי את מיכל
אשר ארשתי לי במאה ערלות
פלשתים: ושלח דוד אזגדין לות
איש בשת בר שאול למימר הב ית
אתתי ית מיכל דארסית לי במאה
ערלת פלשתאין: וישלח איש בשת
[לויש ק׳] ויקחה מעם איש מעם פלטיאל
בן לויש: ושלח איש בשת ודברה
מלות בעלה מלות פלטיאל בר לויש:
וילך אתה אישה הלוך ובכה אחריה
[ב̇] עד בחרים ויאמר אליו אבנר לך
[טו] שוב וישב: ואזל עמה בעלה אזיל
[פ״ס] ובכי בתרהא עד עלמת ואמר ליה
אבנר איזיל תוב ותב: ודבר אבנר
היה עם זקני ישראל לאמר גם
[ג̇] תמול גם שלשם הייתם מבקשים
[חס] את דוד למלך עליכם: ופתגם אבנר
[בנ״ב] הוה עם סבי ישראל למימר אף
[ובכת׳] אתמלי אף דקמוהי הויתון בען ית
דוד למהוי מלכא עליכון: ועתה
[ב̇] עשו כי יהוה אמר אל דוד לאמר
ביד דוד עבדי הושיע את עמי ישראל
מיד פלשתים ומיד כל איביהם:
וכען עבידו ארי יי אמר לדוד
למימר ביד עבדי דוד אפרוק ית

עמי ישראל מידא דפלשתאי ומיד כל
בעלי דבביהון׃ וידבר גם אבנר באזני
בנימן וילך גם אבנר לדבר באזני
דוד בחברון את כל אשר טוב בעיני
ישראל ובעיני כל בית בנימן׃ ומליל
אף אבנר קדם דבית בנימן ואזל
אף אבנר למללא קדם דויד בחברון
ית כל דתקין בעיני ישראל ובעיני כל
דבית בנימין׃ ויבא אבנר אל דוד
חברון ואתו עשרים אנשים ויעש
דוד לאבנר ולאנשים אשר אתו משתה׃
ואתא אבנר לות דויד לחברון ועמיה
עסרין גברין ועבד דויד לאבנר
ולגבריא דעמיה משתיא׃ ויאמר
אבנר אל דוד אקומה ואלכה ואקבצה
אל אדני המלך את כל ישראל
ויכרתו אתך ברית ומלכת בכל אשר
תאוה נפשך וישלח דוד את אבנר
וילך בשלום׃ ואמר אבנר לדויד אקום
ואיזיל ואכנוש לות רבוני מלכא
ית כל ישראל ויגזרון עמך קים ותמלוך
בכל דרעיא נפשך ושלח דויד ית
אבנר ואזל בשלם׃ והנה עבדי דוד
ויואב בא מהגדוד ושלל רב עמם
הביאו ואבנר איננו עם דוד בחברון
כי שלחו וילך בשלום׃ והא עבדי
דויד ויואב אתו ממשריתא ועדאה
סגיאה עמהון איתיאו ואבנר ליתוהי

עם דויד בחברון ארי שלחיה ואזל
בשלם׃ ויואב וכל הצבא אשר
אתו באו ויגדו ליואב לאמר בא
אבנר בן נר אל המלך וישלחהו
וילך בשלום׃ ויואב וכל חילא
דעמיה אתו וחויאו ליואב למימר
אתא אבנר בר נר לות מלכא
ושלחיה ואזל בשלם׃ ויבא יואב
אל המלך ויאמר מה עשיתה הנה
בא אבנר אליך למה זה שלחתו
וילך הלוך׃ ואתא יואב לות מלכא
ואמר מא עבדתא הא אתא אבנר
לותך למא דנן שלחתיהי ואזל
מיזל׃ ידעת את אבנר בן נר כי
לפתתך בא ולדעת את מוצאך ואת
מבואך ולדעת את כל אשר אתה
עשה׃ ידעת ית אבנר בר נר ארי
לאטעיותך אתא ולמידע ית מפקך
וית מיעלך ולמידע ית כל דאת
עביד׃ ויצא יואב מעם דוד וישלח
מלאכים אחרי אבנר וישבו אתו
מבור הסרה ודוד לא ידע׃ ונפק
יואב מלות דויד ושלח אזגדין בתר
אבנר ואתיבו יתיה מגובא דסירתא
ודויד לא ידע׃ וישב אבנר חברון
ויטהו יואב אל תוך השער לדבר
אתו בשלי ויכהו שם החמש וימת
קדם עשהאל אחיו׃ ותב אבנר

כל לשון בכייה על בג״ב אל וסימנ׃ ויבך אל קבר אבנר ויבכו כל העם אל שאול בכינה

לחברון ואפניה יואב לגו תרעא
למללא עמיה בשליא ומחהי תמן
בסטר ירכיה ומית בדמא דעשהאל
אחוהי׃ וישמע דוד מאחרי כן
ויאמר נקי אנכי וממלכתי מעם
מעם יהוה עד עולם מדמי אבנר
בן נר׃ ושמע דוד מבתר כין ואמר
זכי אנא ומלכותי מן קדם יי עד
עלמא מדמא דאבנר בר נר׃ יחלו
על ראש יואב ואל כל בית אביו
ואל יכרת מבית יואב זב ומצרע
ומחזיק בפלך ונפל בחרב וחסר
לחם׃ יחולון על רישא דיואב ועל
כל בית אבוהי ולא יפסוק מבית
יואב דאיב וסגיר ומתקיף באבר
ומתקטיל בחרבא וחסיר מזון׃
ויואב ואבישי אחיו הרגו לאבנר
על אשר המית את עשהאל אחיהם
בגבעון במלחמה׃ ויואב ואבישי
אחוהי קטלו לאבנר על דקטל ית
עשהאל אחוהון בגבעון בקרבא׃
ויאמר דוד אל
יואב ואל כל העם אשר אתו קרעו
בגדיכם וחגרו שקים וספדו לפני
אבנר והמלך דוד הלך אחרי המטה׃
ואמר דויד ליואב ולכל עמא
דעמיה בזעו לבושיכון ואיסרו
סקין וספודו קדם אבנר ומלכא

דויד אזיל בתר ערסא׃ ויקברו את
אבנר בחברון וישא המלך את קולו
ויבך אל קבר אבנר ויבכו כל העם׃
וקברו ית אבנר בחברון וארים מלכא
ית קליה ובכו על קברא דאבנר ובכו
כל עמא׃ ויקנן
המלך אל אבנר ויאמר הכמות נבל
ימות אבנר׃ ואלא מלכא על אבנר
ואמר הכממת רשיעין ימות אבנר׃
ידך לא אסרות ורגליך לא לנחשתים
הגשו כנפול לפני בני עולה נפלת
ויספו כל העם לבכות עליו׃ ידך לא
אסירן ורגלך לא לזקין דנחשא אתקרבא
במפל קדם גברין רשיעין נפלתא
ואוסיפו כל עמא למבכי עלוהי׃
ויבא כל העם להברות את דוד לחם
בעוד היום וישבע דוד לאמר כה
יעשה לי אלהים וכה יסיף כי אם
לפני בוא השמש אטעם לחם או כל
מאומה׃ ואתו כל עמא לאוכלא
ית דוד לחמא עד דיומא קיים וקיים
דוד למימר כדין יעביד לי יי וכדין
יוסיף אלהין קדם מיעל שמשא
אטעום לחמא או כל מדעם׃ וכל
העם הכירו וייטב בעיניהם ככל
אשר עשה המלך בעיני כל העם
טוב׃ וכל עמא אשתמודעו ושפר
בעיניהון ככל דעבד מלכא בעיני

בכפול לב׳ חד׳ מל׳ וחד חס׳ וסימנ׃ בהס בתחלה לפני בני עולה נפלת ויוספו כל העם לבכות׃

בארות ל' מל' בספ' ושא' ספר וכל' אור' ובארת נשברים חס' בעל' · והנה ג' וסימנ' באו אמרות תלבנה

כל עמא טבי׃ וידעו כל העם וכל
ישראל ביום ההוא כי לא היתה
מהמלך להמית את אבנר בן נר׃
וידעו כל עמא וכל ישראל ביומא
ההוא ארי לא הוה בעיצת מלכא
למקטל ית אבנר בר נרי

ויאמר המלך אל עבדיו
הלוא תדעו כי שר וגדול נפל היום
הזה בישראל׃ ואמר מלכא לעבדוהי
הלא אתון ידעין ארי רב ושליט נפל
יומא הדין בישראל׃ ואנכי היום רך
ומשוח מלך והאנשים האלה בני
צרויה קשים ממני ישלם יהוה לעשה
הרעה כרעתו׃ ואנא יומא דין הדיוט
ומרבא למלכו וגבריא האלין בני
צרויה קשן מני ישלים יי לעבדי
בישתא כבישתיה׃ וישמע
בן שאול כי מת אבנר בחברון וירפו
ידיו וכל ישראל נבהלו׃ ושמע בר
שאול ארי מית אבנר בחברון ואתרשלא
ידוהי וכל ישראל אתבהילו׃ ושני
אנשים שרי גדודים היו בן שאול
שם האחד בענה ושם השני רכב
בני רמון הבארתי מבני בנימן כי
גם בארות תחשב על בנימן׃ ותרין
גברין רבני רישי משריין
הוו עם בר שאול שום חד בענה
ושום תניינא רכב בני רמון דמבארות

מבני בנימן ארי אף בארות
מתחשבא על דבית בנימן׃ ויברחו
הבארתים גתימה ויהיו שם גרים
עד היום הזה׃ וערקו אנש בארות
לגתים והוו תמן דירין עד יומא
הדין׃ וליהונתן בן
שאול בן נכה רגלים בן חמש שנים
היה בבא שמעת שאול ויהונתן
מיזרעאל ותשאהו אמנתו ותנס
ויהי בחפזה לנוס ויפל ויפסח ושמו
מפיבשת׃ וליהונתן בר שאול
ברא לקי בתרתין רגלוהי בר חמיש
שנין הוה כד אתת בסורתא דשאול
ויהונתן מיזרעאל ונטלתיה תרביניתיה
ואפכת והוה כד את בבעתותיה למערק
ונפל ואתחגר ושמיה מפיבשת׃
וילכו בני רמון הבארתי רכב ובענה
ויבאו כחם היום אל בית איש בשת
והוא שכב את משכב הצהרים׃
ואזלו בני רמון דמבארות רכב
ובענה ואתו כמיחם יומא לבית
איש בשת והוא ית שנת מלכיא
והנה באו עד תוך הבית לקחי
חטים ויכהו אל החמש ורכב ובענה
אחיו נמלטו׃ והא אתו עד גו ביתא
כזבני חטין ומחוהי כסטר ירכיה
ורכב ובענה אחוהי אשתיזבו׃
ויבאו הבית והוא שכב על מטתו

ילי ו' בטעמ' בקפ' וסימנ' · ויהי כהזכירו את ארון הבו. שם בנו ויש כימנו בבוא שמעת דוד ויה'

ויתלו ב׳ וסימנ׳ ויתלו על הברכה בחברון ואת ראש ויתלו את המן על העץ אשר הכין

בחדר משכבו ויכהו וימתהו ויסירו
את ראשו ויקחו את ראשו וילכו דרך
הערבה כל הלילה: ואתו לבית והוא
שכיב על ערסיה באדרון בית
משכביה ומחוהי וקטלוהי ופסקו
ית רישיה ונסיבו ית רישיה ואזלו
באורח מישרא כל ליליא: ויבאו את
ראש איש בשת אל דוד חברון ויאמרו
אל המלך הנה ראש איש בשת בן
שאול איבך אשר בקש את נפשך
ויתן יהוה לאדני המלך נקמות היום
הזה משאול ומזרעו: ואיתיאו ית
ריש איש בשת לות דוד לחברון
ואמרו למלכא הא ריש איש בשת
בר שאול בעיל דבבך דבעא למקטלך ועבד
יי לרבוני מלכא פורענותא יומא
הדין משאול ומזרעיה: ויען דוד
את רכב ואת בענה אחיו בני רמון
הבארתי ויאמר להם חי יהוה אשר
פדה את נפשי מכל צרה: ואתיב
דוד ית רכב וית בענה אחוהי בני רמון
דמבארות ואמר להון קיים הוא יי
דפרק ית נפשי מכל עקא: כי המגיד
לי לאמר הנה מת שאול והוא היה
כמבשר בעיניו ואחזה בו ואהרגהו
בצקלג אשר לתתי לו בשרה: ארי
דחוי לי למימר הא מית שאול והוא
הוה כמבסר בעיני נפשיה ואחדית

ביה וקטלתיה בציקלג דהוה מדמי
למתן ליה מתנא בסורתיה: אף כי
אנשים רשעים הרגו את איש צדיק
בביתו על משכבו ועתה הלוא
אבקש את דמו מידכם ובערתי
אתכם מן הארץ: אף ארי גוברין
רשיעין קטלו ית גבר זכי בביתיה
על שיוויה וכען הלא אתבע ית דמיה
מידכון ואשיצי יתכון מן ארעא: ויצו
דוד את הנערים ויהרגום ויקצצו את
ידיהם ואת רגליהם ויתלו על הברכה
בחברון ואת ראש איש בשת לקחו
ויקברו בקבר אבנר בחברון: ופקיד
דוד ית עולימיא וקטלונון וקציצו
ית ידיהון וית רגליהון וצלבו על
בריכתא בחברון וית ריש איש בשת
נסיבו וקברוהי בקברא דאבנר
בחברון: ויבאו כל
שבטי ישראל אל דוד חברונה
ויאמרו לאמר הננו עצמך ובשרך
אנחנו: ואתו כל שבטיא דישראל
לות דוד לחברון ואמרו למימר הא
אנחנא קריבך ובסרך אנחנא: גם
אתמול גם שלשום בהיות שאול
מלך עלינו אתה היית מוציא
והמבי את ישראל ויאמר יהוה
לך אתה תרעה את עמי את ישראל
ואתה תהיה לנגיד על ישראל: אף

מלין ... המוציא דשמואל ידעת שחר ומיתתה לשכות וב׳ חלופ ... נסיב מן קדמ׳

תמליא אף דקמוהי כד הוה שאול
מלכא עלנא את הויתא נפיק ועליל
בריש ישראל ואמר יי לך את תפרנס
ית עמי ית ישראל ואת תהי למלכא
על ישראל׃ ויבאו כל זקני ישראל ט
אל המלך חברונה ויכרת להם המלך
דוד ברית בחברון לפני יהוה וימשחו
את דוד למלך על ישראל׃ ואתו כל
סבי ישראל לות מלכא לחברון וגזר
להון מלכא דוד קים בחברון קדם
יי ומשחו ית דוד למהוי מלכא על
ישראל׃ בן שלשים
שנה דוד במלכו ארבעים שנה מלך׃ ל
בר תלתין שנין דוד כד מלך ארבעין ס
שנין מלך׃ בחברון מלך על יהודה פ"ס
שבע שנים וששה חדשים ובירושלם כ"א
מלך שלשים ושלש שנה על כל
ישראל ויהודה׃ בחברון מלך על
דבית יהודה שבע שנין ושתא ירחין
ובירושלם מלך תלתין ותלת שנין
על כל ישראל ויהודה׃ וילך המלך
ואנשיו ירושלם אל היבסי יושב
הארץ ויאמר לדוד לאמר לא
תבוא הנה כי אם הסירך העורים ל כל
והפסחים לאמר לא יבא דוד הנה׃ יהודיא
ואזל מלכא וגברוהי לירושלם קמ וכל
לות יבוסאה יתיב ארעא ואמרו לדוד שמיא
למימר לא תיעול הלכא אלהין פת

פסחיא ית חטאיא וחיביא דאמרין
לא ייעול דוד הלכא׃
ל וילכד דוד את מצדת ציון
חס היא עיר דוד׃ וכבש דוד ית חקרא
בנב' דציון היא קרתא דדוד׃ ויאמר דוד
ביום ההוא כל מכה יבסי ויגע בצנור
שנאי ואת הפסחים ואת העורים שנאו
ק נפש דוד על כן יאמרו עור ופסח
לא יבוא אל הבית׃ ואמר דוד ביומא
ההוא כל דיקטול יבוסאה וישרי
למכבש כרכא וית חטאיא וית
חיביא דחיקת נפשא דדוד על כין
יימרון חטאיא וחייביא לא ייעלון
י לביתא׃ וישב דוד במצדה ויקרא
חס לה עיר דוד ויבן דוד סביב מן המלוא
וביתה׃ ויתיב דוד בחקרא וקרא
לה קרתא דדוד ובנא דוד סחור סחור
מן מליתא ולגיו׃ וילך דוד הלוך
ה וגדול ויהוה אלהי צבאות עמו׃
ואזל דוד אזיל וסגי ומימרא דיי
אלהי צבאות בסעדיה׃
וישלח חירם מלך
צר מלאכים אל דוד ועצי ארזים
וחרשי עץ וחרשי אבן קיר ויבנו
בית לדוד׃ ושלח חירם מלכא
דצור אזגדין לות דוד ואעי ארזין
ונגרין ואומנין למקץ אעין
ואדרי כלין דאמנין בבנין כתלין

לעלות יד̇ וסימנ׳ — והמשאות ובחר פלשתים הבמה המנחה במרכבה וחבי חזאל עודנו ויסיתהו לעלות

ובנו ביתא לדוד׃ וידע דוד כי הכינו
יהוה למלך על ישראל וכי נשא
ממלכתו בעבור עמו ישראל׃ וידע
דוד ארי אתקניה יי למהוי מלכא
על ישר׳ וארי מנטלא מלכותיה
בדיל עמיה ישר׳׃

ויקח דוד עוד פלגשים
ונשים מירושלם אחרי באו מחברון
ויולדו עוד לדוד בנים ובנות׃ ונסיב
דוד עוד לחינתן ונשין מירושלם
בתר דאתא מחברון ואתילידו עוד
לדוד בנין ובנן׃ ואלה שמות הילודים
לו בירושלם שמוע ושובב ונתן
ושלמה׃ ואלין שמהת דאתילידו
ליה בירושלם שמוע ושובב ונתן
ושלמה׃ ויבחר ואלישוע ונפג
ויפיע׃ ואלישמע ואלידע ואליפלט׃
וישמעו פלשתים
כי משחו את דוד למלך על ישראל
ויעלו כל פלשתים לבקש את דוד
וישמע דוד וירד אל המצודה׃
ושמעו פלשתאי ארי משחו ית
דוד למהוי מלכא על ישר׳ וסליקו
כל פלשתאי למבעי ית דוד ושמע
דוד ונחת לחקרא׃ ופלשתים באו
וינטשו בעמק רפאים׃ ופלשתאי
אתו ואתרטישו במישר גיבריא׃
וישאל דוד ביהוה לאמר האעלה

ב̇ אל פלשתים התתנם בידי ויאמר
יהוה אל דוד עלה כי נתן אתן את
הפלשתים בידך׃ ושאיל דויד
במימרא דיי למימר האסק על
פלשתאי התמסרינון בידי ואמר
יי לדוד סק ארי ממסר אמסר ית
פלשתאי בידך׃ ויבא דוד בבעל
פרצים ויכם שם דוד ויאמר פרץ
ל̇ יהוה את איבי לפני כפרץ מים על
כן קרא שם המקום ההוא בעל
פרצים׃ ואתא דוד במישר פרצים
ומחנון תמן דוד ואמר תבר יי
ית סנאי קדמי כתיבור מן דחסף
דמלי מיין על כין קרא שמיה
דאתרא ההוא מישר פרצים׃ ויעזבו
שם את עצביהם וישאם דוד ואנשיו׃
ושבקו תמן ית טעותהון ואוקידנון
דוד וגברוהי׃
יד̇ ויספו עוד פלשתים לעלות ויטשו
בעמק רפאים׃ ואוסיפו עוד
פלשתאי למסק ואתרטישו במישר
גיבריא׃ וישאל דוד ביהוה ויאמר
לא תעלה הסב אל אחריהם ובאת
להם ממול בכאים׃ ושאיל דוד
במימרא דיי ואמר לא תסק אסתחר
ל̇ג לאחוריהון ותסק להון מקביל
כשמעך ק̇ אילניא׃ ויהי בשמעך את קול
צעדה בראשי הבכאים אז תחרץ

אך הבל אל תשאף העיר הטה וכל אורי ויהוש׳ מות כמ׳ ג̇ וסימנ׳ — צו תצוה לבנות ס — שם האלהים ב̇ וס׳

כי אז יצא יהוה לפניך להכות במחנה
פלשתים׃ ויהי כמשמעך ית קל
זוחתא ברישי אילניא בכין תתקף
ארי בכין נפק מלאכא דיי לאצלחא
קדמך למקטל במשריית פלשתאי׃
ויעש דוד כן כאשר צוהו יהוה ויך
את פלשתים מגבע עד באך גזר׃
ועבד דוד כין כמא דפקדיה יי
וקטל ית פלשתאי מגבע עד מעלנא
דגזר׃ ויסף עוד דוד
את כל בחור בישראל שלשים אלף׃
ואוסיף עוד דוד למכנש ית כל בחירי
ישראל תלתין אלפין׃ ויקם וילך דוד
וכל העם אשר אתו מבעלי יהודה
להעלות משם את ארון האלהים
אשר נקרא שם שם יהוה צבאות
ישב הכרבים עליו׃ וקם ואזל דוד
וכל עמא דעמיה מקרויא דבית
יהודה לאסקא מתמן ית ארונא דיי
דאתקרי שמא שמא דיי צבאות
דשכינתיה שריא עילמן כרוביא
עלוהי׃ וירכבו את ארון האלהים
אל עגלה חדשה וישאהו מבית
אבינדב אשר בגבעה ועזא ואחיו
בני אבינדב נהגים את העגלה חדשה׃
ואחיתו ית ארונא דיי בעגלתא
חדתא ונטלוהי מבית אבינדב
דבגבעתא ועזא ואחיו בני אבינדב

מדברין ית עגלתא חדתא׃ וישאהו
מבית אבינדב אשר בגבעה עם
ארון האלהים ואחיו הלך לפני
הארון׃ ונטלוהי מבית אבינדב
דבגבעתא אתן עם ארונא דיי
ואחיו אזיל קדם ארונא׃ ודוד וכל
בית ישראל משחקים לפני יהוה
בכל עצי ברושים ובכנרות ובנבלים
ובתפים ובמנענעים ובצלצלים׃
ודוד וכל בית ישראל משבחין קדם יי
בכל מני בירוזן ובכנרין ובנבלין
ובתופין וברביעין ובצלצלין׃ ויבאו
עד גרן נכון וישלח עזא אל ארון
האלהים ויאחז בו כי שמטו הבקר׃
ואתו עד אתר מתקן ואושיט עזא
ידיה בארונא דיי ואחד ביה ארי
מרגוהי תוריא׃ ויחר אף יהוה בעזא
ויכהו שם האלהים על השל וימת
שם עם ארון האלהים׃ ותקיף רוגזא
דיי בעזא ומחהי תמן מימרא
דיי על דאשתלי ומית תמן עם
ארונא דיי׃ ויחר לדוד על אשר
פרץ יהוה פרץ בעזא ויקרא למקום
ההוא פרץ עזא עד היום הזה׃
ותקיף לדוד על דתרע יי תרעתא
בעזא וקרא לאתרא ההוא אתרא
דמיתביה עזא עד יומא הדין׃ ויירא
דוד את יהוה ביום ההוא ויאמר איך

וכל בית יב וסימנ׳ יוסף בית מלוא בית אביהו וימלטו אחימלך משחקים מעלים בית שאן ערלי לך אחיך

יבא אלי ארון יהוה׃ ודחיל דוד מן
קדם יי ביומא ההוא ואמר איכדין ייעול
לותי ארונא דיי׃ ולא אבה דוד
להסיר אליו את ארון יהוה על עיר
דוד ויטהו דוד בית עבד אדם הגתי׃
ולא אצבא דוד לאפנאה לותיה ית
ארונא דיי לקרתא דדוד ואפנייה
דוד לבית עובד אדום גתאה׃ וישב
ארון יהוה בית עבד אדם הגתי שלשה
חדשים ויברך יהוה את עבד אדם
ואת כל ביתו׃ ושרא ארונא דיי בית
עובד אדום גתאה תלתא ירחין ובריך
יי ית עובד אדום וית כל ביתיה׃
ויגד למלך דוד לאמר ברך יהוה
את בית עבד אדם ואת כל אשר לו
בעבור ארון האלהים וילך דוד ויעל
את ארון האלהים מבית עבד אדם
עיר דוד בשמחה׃ ואתחוה למלכא
דוד למימר בריך יי ית בית עובד
אדום וית כל דליה בדיל ארונא דיי
ואזל דוד ואסיק ית ארונא דיי מבית
עובד אדום לקרתא דדוד בחדוא׃
ויהי כי צעדו נשאי ארון יהוה
ששה צעדים ויזבח שור ומריא׃
והוה כד נטלו נטלי ארונא דיי
שתא זוגין ונכס תור ופטים׃ ודוד
מכרכר בכל עז לפני יהוה ודוד
חגור אפוד בד׃ ודוד משבח בכל

תקוף קדם יי׃ ודוד אסיר כרדוט דבוץ׃
ודוד וכל בית ישראל מעלים את
ארון יהוה בתרועה ובקול שופר׃
ודוד וכל בית ישראל מסקין ית ארונא
דיי ביבבא ובקל שופרא׃ והיה ארון
יהוה בא עיר דוד ומיכל בת שאול
נשקפה בעד החלון ותרא את המלך
דוד מפזז ומכרכר לפני יהוה ותבז
לו בלבה׃ והוה ארונא דיי אתא
לקרתא דדוד ומיכל בת שאול אסתכיאת
מן חרכא וחזת ית מלכא דוד מרקיד
ומשבח קדם יי ובסרת עלוהי בלבה׃
ויבאו את ארון יהוה ויצגו אתו
במקומו בתוך האהל אשר נטה לו
דוד ויעל דוד עלות לפני יהוה ושלמים׃
ואעילו ית ארונא דיי ואקימו יתיה
באתריה בגו משכנא דפרס ליה
דוד ואסיק דוד עלון קדם יי ונכסת
קודשין׃ ויכל דוד מהעלות העולה
והשלמים ויברך את העם בשם
יהוה צבאות׃ ושיצי דוד מלאסקא
עלתא ונכסת קודשיא ובריך ית
עמא בשמא דיי צבאות׃ ויחלק
לכל העם לכל המון ישראל למאיש
ועד אשה לאיש חלת לחם אחת
ואשפר אחד ואשישה אחת וילך
כל העם איש לביתו׃ ופליג לכל
עמא לכל המונא דישראל מגבר

על עיר דוד וסימנ׳ ולא אבה דוד להסיר אליו דשמואל והמטרתי על עיר אחת ב׳ בן שבועים שבעים׃

דכר ועד אתתא לגבר גריצתא דלחים חדא
ופליג חד ומנתא חדא ואזל כל עמא
גבר לביתיה וישב דוד לברך את
ביתו ותצא מיכל בת
שאול לקראת דוד ותאמר מה נכבד
היום מלך ישראל אשר נגלה היום
לעיני אמהות עבדיו כהגלות נגלות
אחד הרקים ואתא דוד לברכא ית
אנש ביתיה ונפקת מיכל בת שאול
לקדמות דוד ואמרת מא אתיקר
יומא דין מלכא דישראל דאתגלי
יומא דין לעיני אמהת עבדוהי כמא
דחליין ומתגלי חד מן סריקיא ויאמר
דוד אל מיכל לפני יהוה אשר בחר
בי מאביך ומכל ביתו לצות אתי
נגיד על עם יהוה על ישראל ושחקתי
לפני יהוה ואמר דוד למיכל קדם יי
דאתרעי בי מאבוך ומכל ביתיה
לפקדא יתי למהוי מלכא על עמא
דיי על ישראל ואשבחית קדם יי ונקלתי
עוד מזאת והייתי שפל בעיני ועם
האמהות אשר אמרת עמם אכבדה
ואזעיר לא עוד מדא ואיהי מכיך בעיני
נפשי מבכין ועם אמהתא דאת
אמרא בעיניהון איהי יקיר ולמיכל
בת שאול לא היה לה ילד עד יום
מותה ולמיכל בת שאול לא הוה
לה ולד עד יום מיתה

ויהי כי ישב המלך בביתו
ויהוה הניח לו מסביב מכל איביו
והוה כד יתיב מלכא בביתיה ויי
אניח ליה מסחור סחור מכל בעלי
דבבוהי ויאמר המלך אל נתן הנביא
ראה נא אנכי יושב בבית ארזים
וארון האלהים ישב בתוך היריעה
ואמר מלכא לנתן נביא חזי כען
דאנא יתיב בביתא דמטלל בכשורי
ארזיא וארונא דיי שרי במשכנא
בגו יריעתא ויאמר נתן אל המלך
כל אשר בלבבך לך עשה כי יהוה
עמך ואמר נתן למלכא כל דבלבך
איזיל עביד ארי מימרא דיי בסעדך
ויהי בלילה ההוא
ויהי דבר יהוה אל נתן
לאמר והוה בליליא ההוא והוה פתגם
נבואה מן קדם יי עם נתן למימר לך
ואמרת אל עבדי אל דוד כה אמר
יהוה האתה תבנה לי בית לשבתי
איזיל ותימר לעבדי דוד כדנן אמר
יי האת תבני קדמי ביתא לאשראה
שכינתי ביה כי לא ישבתי בבית
למיום העלתי את בני ישראל ממצרים
ועד היום הזה ואהיה מתהלך באהל
ובמשכן ארי לא אשריתי שכינתי
בביתא מיומא דאסיקית ית בני
ישראל ממצרים ועד יומא הדין והוית

האמהות ב׳ חד מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ — ובאה לשתי האמהות. ועם האמהות אשר אמרת קרי׳ חס׳ בתי׳

ז׳ מיקו סלקין ונחתין בטעמ׳ וסימנ׳ לכן אמר לבני ישראל כי תשא את ראש בכל אשר התהלכתי וחב׳ שורה ומריא

משרי שכינתי במשכנין ובירי עני
בכל אשר התהלכתי בכל בני
ישראל הדבר דברתי את אחד
שבטי ישראל אשר צויתי לרעות
את עמי ישראל למה לא בניתם
לי בית ארזים: בכל אתר דהליכית
בכל בני ישראל הפתגם מללית
עם חד משבטיא דישראל דפקידית
לפרנסא ית עמי ית ישראל למימר
למא לא בניתון קדמי ביתא ומטלל
בכיורי ארזיא: ועתה כה תאמר
לעבדי לדוד כה אמר יהוה צבאות
אני לקחתיך מן הנוה מאחר הצאן
להיות נגיד על עמי על ישראל:
וכען כדין תימר לעבדי לדוד כדנן
אמר יי צבאות אנא דברתך מן
דירא מבתר ענא למהוי מלכא
על עמי על ישראל: ואהיה עמך
בכל אשר הלכת ואכרתה את כל
איביך מפניך ועשתי לך שם גדול
כשם הגדלים אשר בארץ: והוה
מימרי בסעדך בכל אתר דהליכתא
ושיציתי ית כל בעלי דבבך מן
קדמך ועבדית לך שום רב כשום
רברביא דבארעא: ושמתי מקום
לעמי לישראל ונטעתיו ושכן תחתיו
ולא ירגז עוד ולא יסיפו בני עולה
לענותו כאשר בראשונה: ואשוי

אתר מתקן לעמי לישראל
ואקימנון וישרון באתריהון ולא
יזועון עוד ולא יוספון בני רשעא
לענואתהון כד בקדמיתא: ולמן
היום אשר צויתי שפטים על עמי
ישראל והניחתי לך מכל איביך
והגיד לך יהוה כי בית יעשה לך
יהוה: ולמן יומא דפקידית נגודין
על עמי ישראל ואניחית לך מכל
בעלי דבבך וחוי לך יי ארי מלכו
יקים לך יי: כי ימלאו ימיך ושכבת
את אבתיך והקימתי את זרעך
אחריך אשר יצא ממעיך והכנתי
את ממלכתו: ארי ישלמון יומך
ותשכוב עם אבהתך ואקים ית
בריך בתרך דתוליד ואתקין ית
מלכותיה: הוא יבנה בית לשמי
וכננתי את כסא ממלכתו עד עולם:
הוא יבני ביתא לשמי ואתקין ית
כרסי מלכותיה עד עלמא: אני אהיה
לו לאב והוא יהיה לי לבן אשר
בהעותו והכחתיו בשבט אנשים
ובנגעי בני אדם: אנא אהוי ליה
כאבא והוא יהי קדמי כבר ואם יסרח
ואלקיניה במרקות גוברין
ובמרדות בני אנשא: וחסדי לא
יסור ממנו כאשר הסרתי מעם
שאול אשר הסרתי מלפניך: וטובי

ד׳ מ״פ נחתין וסלקין בטע׳
ל׳ וב׳ הגיד לך כי שרם אדם
ו׳ כת׳ כן
שמואל מאחר דבר ימ׳ מאחרי
ל׳ וחס׳ ל׳ חס׳
ב׳ מל׳ בנב׳

וחב׳ וחצי שבט מנשה ויעלו בבעל פרצים נקפה מפני צריך קנה נגד הישבים בשם ד׳ וסי׳ בנו חנון ך דין

לא יעדי מניה כמא דאעדיתי מן
קדם שאול דאעדיתי מן קדמך׃
ונאמן ביתך וממלכתך עד עולם
לפניך כסאך יהיה נכון עד עולם׃
וקים ביתך ומלכותך עד עלמא
קדמך כרסי מלכותך יהי מתקן
עד עלמא׃ ככל הדברים האלה
וככל החזיון הזה כן דבר נתן אל
דוד׃ ככל פתגמיא האלין וככל
נבואתא הדא כין מליל נתן עם דוד׃
ויבא המלך דוד
וישב לפני יהוה ויאמר מי אנכי
אדני יהוה ומי ביתי כי הביאתני
עד הלם׃ ואתא מלכא דוד ויתיב
קדם יי ואמר לית אנא כמסת יי
אלהים ומן ביתי ארי אמטיתני עד
הלכא׃ ותקטן עוד זאת בעיניך
אדני יהוה ותדבר גם אל בית עבדך
למרחוק וזאת תורת האדם אדני
יהוה׃ וזעירת עוד דא קדמך יי אלהים
ומלילתא אף על בית עבדך לעלמא
דאתי ודא חזיא לבני אנשא יבי
אלהים׃ ומה יוסיף דוד עוד לדבר
אליך ואתה ידעת את עבדך אדני
יהוה׃ ומה יוסיף דוד עוד למללא
קדמך ואת עבדתא לעות עבדך
יי אלהים׃ בעבור דברך וכלבך
עשית את כל הגדולה הזאת

להודיע את עבדך׃ בדיל מימרך
וכרעותך עבדתא ית כל רבותא
האלין להודעא ית עבדך׃ על כן
גדלת יהוה אלהים כי אין כמוך ואין
אלהים זולתך בכל אשר שמענו
באזנינו׃ על כין רבאת יי אלהים ארי
לית כותך ולית אלה בר מנך ככל
דשמענא אמרו קדמנא׃ ומי כעמך
כישראל גוי אחד בארץ אשר
הלכו אלהים לפדות לו לעם ולשום
לו שם ולעשות לכם הגדולה
ונוראות לארצך מפני עמך אשר
פדית לך ממצרים גוים ואלהיו׃
ומן כעמך ישראל עמא חד בחיר
בארעא דאזלו שליחין מן קדם יי
למפרק ליה עם ולשואה ליה שום
ולמעבד לכון רברבן וחסינן עד
דעלו לארע בית שכינתך דתרכתא
להון מן קדם עמך דפרקתא לך
ממצרים גוים ואלהיון׃ ותכונן לך
את עמך ישראל לך לעם עד
עולם ואתה יהוה היית להם לאלהים׃
ואתקינת לך ית עמך ישראל קדמך
לעם עד עלמא ואת יי הויתא
להון לאלה׃ ועתה יהוה אלהים הדבר
אשר דברת על עבדך ועל ביתו
הקם עד עולם ועשה כאשר דברת׃
וכען יי אלהים פתגמא דמלילתא

מי אנכי ג׳ וסימנ׳ משה דויד המלך דויד דשמואל ומי ביתי כי הביאתני עד הלם׃

על עבדך ועל ביתך אקים עד עלמא
ועביד כמא דמלילתא׃ ויגדל שמך
עד עולם לאמר יהוה צבאות אלהים
על ישראל ובית עבדך דוד יהיה
נכון לפניך׃ ויסגי שמך עד עלמא
למימר יי צבאות אלהא על ישראל
ובית עבדך דוד יהי מתקן קדמך׃
כי אתה יהוה צבאות אלהי ישראל
גליתה את אזן עבדך לאמר בית
אבנה לך על כן מצא עבדך את
לבו להתפלל אליך את התפלה
הזאת׃ ארי את יי צבאות אלהא
דישראל חויתא לעבדך למימר מלכו
אקים לך על כין הות בלבא דעבדך
לצלאה קדמך ית צלותא הדא׃
ועתה אדני יהוה אתה הוא האלהים
ודבריך יהיו אמת ותדבר אל עבדך
את הטובה הזאת׃ וכען יי אלהים
את הוא יי ופתגמך אנון קשוט
ומלילתא על עבדך ית טבתא הדא׃
ועתה הואל וברך את בית עבדך
להיות לעולם לפניך כי אתה אדני
יהוה דברת ומברכתך יברך בית
עבדך לעולם׃ וכען שרי ובריך
ית בית עבדך למהוי לעלמא קדמך
ארי את יי אלהים מלילתא ומברכתך
יתברכון בתי עבדך צדיקיא לעלמין׃
ויהי אחרי כן

ויך דוד את פלשתים ויכניעם
ויקח דוד את מתג האמה מיד
פלשתים׃ והוה בתר כין ומחא
דוד ית פלשתאי ותברינון ונסיב
דוד ית תקון אמתא מידא דפלשתאי׃
ויך את מואב וימדדם בחבל
השכב אותם ארצה וימדד שני
חבלים להמית ומלא החבל להחיות
ותהי מואב לדוד לעבדים נשאי
מנחה׃ ומחא ית מואבאי ומשח
להון בערבא ארמי יתהון לארעא
ומשחתא תרין עדבין למקטל ומלי
עדבא לאחאה והוו מואבאי לדוד
לעבדין נטלי פרס׃ ויך דוד את
הדדעזר בן רחב מלך צובה בלכתו
להשיב ידו בנהר ומחא
דוד ית הדדעזר בר רחוב מלכא
דצובה כד אזל לאשנאה תחומיה
בנהר פרת׃ וילכד דוד ממנו אלף
ושבע מאות פרשים ועשרים אלף
איש רגלי ויעקר דוד את כל הרכב
ויותר ממנו מאה רכב׃ ואחד דויד
מנה אלף ושבע מאה פרשין ועסרין
אלפין גבר רגלי ועקר דויד ית כל
רתכיא ואשאר מנהון מאה רתכין׃
ותבא ארם דמשק לעזר להדדעזר
מלך צובה ויך דוד בארם עשרים
ושנים אלף איש׃ ואתו אנש ארם

וברך ג׳ וסימנ׳ השקיפה ממעון קדשך מן השמים ושתה הואל הושיעה את עמך חדבת׳ וג׳ בנביא׳

דמסק למסעד להדדעזר מלכא
דצובה ומחא דוד בארם עסרין
ותרין אלפין גברא׃ וישם דויד נציבים
בארם דמשק ויהי ארם לדויד
לעבדים נושאי מנחה ויושע יהוה
את דויד בכל אשר הלך׃ ומני דוד
אסטרטיגין בארם דמסק והוו
אנש ארם לדוד לעבדין נטרי
פרס ופרק יי ית דוד בכל אתר דהליך׃
ויקח דויד את שלטי הזהב אשר היו
על עבדי הדדעזר ויביאם ירושלם׃
ונסיב דוד ית שלטי דדהבא דהוו
על עבדי הדדעזר ואיתינון לירושלם׃
ומבטח ומברתי ערי הדדעזר
לקח המלך דויד נחשת הרבה מאד׃
ומבטח ומבירות קרוי הדדעזר
נסיב מלכא דוד נחשא סגי לחדא׃
וישמע תעי מלך
חמת כי הכה דויד את כל חיל הדדעזר׃
ושמע תועי מלכא דחמת ארי
מחא דוד ית כל משרית הדדעזר׃
וישלח תעי את יורם בנו אל המלך
דויד לשאל לו לשלום ולברכו על
אשר נלחם בהדדעזר ויכהו כי
איש מלחמות תעי היה הדדעזר
ובידו היו כלי כסף וכלי זהב וכלי
נחשת׃ ושלח תועי ית יורם בריה
לות מלכא דוד למשאלא ליה לשלם

ולברכותיה על דאגיח קרבא
בהדדעזר וקטליה ארי גבר עביד
קרבין עם תועי הוה הדדעזר
ועמיה הוו מני כספא ומני דדהבא
ומני נחשא׃ גם אתם הקדיש המלך
דויד ליהוה עם הכסף והזהב אשר
הקדיש מכל הגוים אשר כבש׃
אף יתהון אקדיש מלכא דוד קדם יי
עם כספא ודדהבא דאקדיש מכל
עממיא דכביש׃ מארם וממואב
ומבני עמון ומפלשתים ומעמלק
ומשלל הדדעזר בן רחב מלך
צובה׃ מארם ומואב ומבני עמון
ומפלשתאי ומעמלקאי ומבזת
הדדעזר בר רחוב מלכא דצובה׃
ויעש דויד שם בשבו מהכותו את
ארם בגיא מלח שמונה עשר אלף׃
וכנש דוד משריין כד תב מלמחי
ית ארם בגי מלחא תמנת עשר אלפין׃
וישם באדום נצבים בכל אדום
שם נצבים ויהי כל אדום עבדים
לדויד ויושע יהוה את דויד בכל
אשר הלך׃ ומני באדום אסטרטיגין
בכל אדום מני אסטרטיגין והוו
כל אנש אדום עבדין לדוד ופרק
יי ית דוד בכל אתר דהליך׃ וימלך
דויד על כל ישראל ויהי דויד עשה
משפט וצדקה לכל עמו׃ ומלך

סימן דמיטע דשמואל ויהי כל אדום עבדים דדב׳ ימים ויהיו כל אדום וחד פיכון סימ׳ ויהי בשכם ישראל ויהי

דוד על כל ישראל והוה דוד עביד
דין וקשוט וזכו לכל עמיה ויואב
בן צרויה על הצבא ויהושפט בן
אחילוד מזכיר ויואב בר צרויה
ממנא על חילא ויהושפט בר אחילוד
ממנא על דכרניא וצדוק בן אחיטוב
ואחימלך בן אביתר כהנים ושריה
סופר וצדוק בר אחיטוב ואחימלך
בר אביתר כהניא ושריה ספרא
ובניהו בן יהוידע והכרתי והפלתי
ובני דוד כהנים היו ובניה בר יהוידע
ממנא על קשתיא ועל קלעיא
ובני דוד רברבין הוו

ויאמר דוד הכי יש עוד
אשר נותר לבית שאול ואעשה
עמו חסד בעבור יהונתן ואמר דוד
האית כא עוד דאשתאר לבית שאול
ואעביד עמיה טיבו בדיל יהונתן
ולבית שאול עבד ושמו ציבא
ויקראו לו אל דוד ויאמר המלך
אליו האתה ציבא ויאמר עבדך
ולבית שאול עבדא ושמיה ציבא
וקרו ליה לות דוד ואמר מלכא ליה
האת ציבא ואמר עבדך ויאמר
המלך האפס עוד איש לבית שאול
ואעשה עמו חסד אלהים ויאמר
ציבא אל המלך עוד בן ליהונתן
נכה רגלים ואמר מלכא האית

עוד גברא לבית שאול ואעביד
עמיה טיבו מן קדם יי ואמר ציבא
למלכא עוד ברא ליהונתן לקי
בתרתין רגלוהי ויאמר לו המלך
איפה הוא ויאמר ציבא אל המלך
הנה הוא בית מכיר בן עמיאל בלו
דבר ואמר ליה מלכא איכא הוא
ואמר ציבא למלכא הא הוא בבית
מכיר בר עמיאל בלו דברין וישלח
המלך דוד ויקחהו מבית מכיר בן
עמיאל מלו דבר ושלח מלכא דוד
ודבריה מבית מכיר בר עמיאל מלו
דברין ויבא מפיבשת בן יהונתן בן
שאול אל דוד ויפל על פניו וישתחו
ויאמר דוד מפיבשת ויאמר הנה
עבדך ואתא מפיבשת בר יהונתן
בר שאול לות דוד ונפל על אפוהי
וסגיד ואמר דוד מפיבשת ואמר
הא עבדך ויאמר לו דוד אל תירא
כי עשה אעשה עמך חסד בעבור
יהונתן אביך והשבתי לך את כל
שדה שאול אביך ואתה תאכל
לחם על שלחני תמיד ואמר ליה
דוד לא תדחל ארי מעבד אעביד
עמך טיבו בדיל יהונתן אבוך
ואתיב לך ית כל אחסנת שאול
אבוך ואת תיכול לחמא על פתורי
תדירא וישתחו ויאמר מה עבדך

סימ' מלוא קמצין מלוא הספל מלוא כתיב · מלו חטנה מלו כתיב ושארא מלא כתיב · ב' מלו דבר

כי פנית אל הכלב המת אשר כמוני
וסגיד ואמר מא עבדך ארי
אתפניתא על גבר הדיוט דכותי
ויקרא המלך אל ציבא נער שאול
ויאמר אליו כל אשר היה לשאול
ולכל ביתו נתתי לבן אדניך ׃ וקרא
מלכא לציבא עולימא דשאול
ואמר ליה כל דהוה לשאול ולכל
ביתיה יהבית לבר רבונך ׃ ועבדת
לו את האדמה אתה ובניך ועבדיך
והבאת והיה לבן אדניך לחם ואכלו
ומפיבשת בן אדניך יאכל תמיד
לחם על שלחני ולציבא חמשה
עשר בנים ועשרים עבדים ׃ ותפלח
ליה ית ארעא את ובנך ועבדך
ותעיל ויהי לבר רבונך מזון ויתפרנס
ומפיבשת בר רבונך איכול תדירא
לחמא על פתורי ולציבא חמישת
עסר בנין ועסרין עבדין ׃ ויאמר
ציבא אל המלך ככל אשר יצוה
אדני המלך את עבדו כן יעשה
עבדך ומפיבשת אכל על שלחני
כאחד מבני המלך ׃ ואמר ציבא
למלכא ככל דיפקיד רבוני מלכא
ית עבדיה כין יעביד עבדך ומפיבש
איכיל על פתורי כחד מבני מלכא ׃
ולמפיבשת בן קטן ושמו מיכא
וכל מושב בית ציבא עבדים
למפיבשת ׃ ולמפיבשת ברא
זעירא ושמיה מיכה וכל מותב
בית ציבא עבדין למפיבשת ׃
ומפיבשת ישב בירושלם כי על
שלחן המלך תמיד הוא אכל והוא
פסח שתי רגליו ׃ ומפיבשת יתיב
בירושלם ארי על פתורא דמלכא
תדירא הוא אכיל והוא לקי בתרתין
רגלוהי ׃ ויהי אחרי
כן וימת מלך בני עמון וימלך
חנון בנו תחתיו ׃ והוה בתר כין ומית
מלכא דבני עמון ומלך חנון בריה
תחותוהי ׃ ויאמר דוד אעשה חסד
עם חנון בן נחש כאשר עשה אביו
עמדי חסד וישלח דוד לנחמו ביד
עבדיו אל אביו ויבאו עבדי דוד
ארץ בני עמון ׃ ואמר דוד אעביד
טיבו עם חנון בר נחש כמא דעבד
אבוהי עמי טיבו ושלח דויד
לנחמותיה בידא דעבדוהי על אבוהי
ואתו עבדי דויד לארע בני עמון ׃
ויאמרו שרי בני עמון אל חנון
אדניהם המכבד דוד את אביך
בעיניך כי שלח לך מנחמים הלוא
בעבור חקר את העיר ולרגלה
ולהפכה שלח דוד את עבדיו אליך ׃
ואמרו רברבי בני עמון לחנון
רבונהון המיקר דויד ית אבוך

וכל אתנח וסו פיס׳ כון

סימ׳ דמיטע דשמו כאשר עשה אבין עמדי חסד ׃ דדב׳ ימ׳ כאשר עשה אבין עמי ׃ וחד פיסו ותרב בעשך

צובא ב׳ כתי׳ אלף וסימנ׳ ויראו בני עמון כי נבאשו ויצאו בני עמון ויערכו ואינון [illegible]

בעינך ארי שלח לך מנחמין הלא
בדיל למחקר ית ארעא ולאללותה
ולמכבשה שלח דוד ית עבדוהי
לותך ויקח חנון את עבדי דוד
ויגלח את חצי זקנם ויכרת את
מדויהם בחצי עד שתותיהם וישלחם
ונסיב חנון ית עבדי דוד וגלע ית
פלגות דקנהון ופסיק ית לבושיהון
עד פלגיהון עד אתר בית בהתתהון
ושלחינון ויגדו לדוד וישלח
לקראתם כי היו האנשים נכלמים
מאד ויאמר המלך שבו בירחו
עד יצמח זקנכם ושבתם וחויאו
לדוד ושלח לקדמותהון ארי הוו
גבריא מתכלמין לחדא ואמר
מלכא תיבו בירחו עד דיצמח דקנכון
ותתובון ויראו בני עמון כי נבאשו
בדוד וישלחו בני עמון וישכרו
את ארם בית רחב ואת ארם צובא
עשרים אלף רגלי ואת מלך מעכה
אלף איש ואיש טוב שנים עשר
אלף איש וחזו בני עמון ארי אתגריאו
בדוד ושלחו בני עמון ואגרו ית
ארם בית רחוב וית ארם צובה עסרין
אלפין גבר רגלי וית מלך מעכה אלף
גבר ואיש טוב תרי עסר אלפין גברא
וישמע דוד וישלח את יואב ואת
כל הצבא הגבורים ושמע דוד

ושלח ית יואב וית כל חילא דגבריא
ויצאו בני עמון ויערכו מלחמה
פתח השער וארם צובא ורחוב
ואיש טוב ומעכה לבדם בשדה
ונפקו בני עמון וסדרו קרבא במעלנא
דתרעא וארם צובה ורחוב ואיש
טוב ומעכה בלחודיהון בחקלא
וירא יואב כי היתה אליו פני המלחמה
מפנים ומאחור ויבחר מכל בחורי
בישראל ויערך לקראת ארם
וחזא יואב ארי תקיפו עלוהי עבדי
קרבא מאפוהי ומאחורוהי ובחר
מכל בחורי ישראל וסדר לקדמות
ארם ואת יתר העם נתן ביד
אבשי אחיו ויערך לקראת בני עמון
וית שאר עמא יהב בידא דאבישי אחוהי
וסדר לקדמות בני עמון ויאמר
אם תחזק ארם ממני והיתה לי
לישועה ואם בני עמון יחזקו ממך
והלכתי להושיע לך ואמר אם
תתקף ארם מני ותהי לי לפריק ואם
יתקפון מנך בני עמון ואהך למפרק
לך חזק ונתחזק בעד עמנו ובעד
ערי אלהינו ויהוה יעשה הטוב
בעיניו אתקף ונתקף על עמנא ועל
קרוי אלהנא ויי יעביד דתקין קדמוהי
ויגש יואב והעם אשר עמו למלחמה
בארם וינסו מפניו וקריב יואב

סימ׳ וישמע [illegible] ארם ממנו [illegible] סימ׳ ויקרא אלהים משה וישבו אלון וידבר משה אלהים

ועמא דעמיה לאגחא קרבא
באנש ארם ואפכו מן קדמוהי ובני
עמון ראו כי נס ארם וינסו מפני
אבישי ויבאו העיר וישב יואב
מעל בני עמון ויבא ירושלם
ובני עמון חזו ארי אפכו אנש ארם
וערקו מן קדם אבישי ואתו לקרתא
ותב יואב מלות בני עמון ואתא
לירושלם וירא ארם כי נגף לפני יב
ישראל ויאספו יחד וחזו אנש
ארם ארי אתברו קדם ישראל
ואתכנישו כחדא וישלח הדדעזר
המלכים ל׳ ויצא את ארם אשר מעבר הנהר יג
ויבאו חילם ושובך שר צבא חס
הדדעזר לפניהם ושלח הדדעזר
ואפיק ית אנש ארם דמעבר פרת
ואתו לחילם ושובך רב חילא כד
דהדדעזר קדמיהון ויגד לדוד
ויאסף את כל ישראל
ויעבר את הירדן ויבא חלאמה
ויערכו ארם לקראת דוד וילחמו
עמו ואתחואת לדוד וכנש ית כל
ישראל ועבר ית ירדנא ואתא לחילם
וסדרו אנש ארם לקדמות דוד ואגיחו
קרבא עמיה וינס ארם מפני
ישראל ויהרג דוד מארם שבע
מאות רכב וארבעים אלף פרשים ל׳
ואת שובך שר צבאו הכה וימת שם׃

ואפכו אנש ארם מן קדם ישר׳
וקטל דוד בארם שבע מאה רתכין
וארבעין אלפין פרשין וית שובך
רב חיליה מחהי ומית תמן ויראו
כל המלכים עבדי הדדעזר כי
ג נגפו לפני ישראל וישלמו את
חס ישראל ויעבדום ויראו ארם להושיע
ב׳ לוי׳ עוד את בני עמון וחזו כל מלכיא
עבדי הדדעזר ארי אתברו קדם
ישראל ואשלימו עם ישראל ופלחונון
ודחילו אנש ארם למפרק עוד ית
בני עמון   ויהי לתשובת
המלכים ק׳ השנה לעת צאת המלאכים וישלח
דוד את יואב ואת עבדיו עמו ואת
כל ישראל וישחתו את בני עמון
ה׳ מל׳ ויצרו על רבה ודוד יושב בירושלם
בספ׳ והוה לזמן סופה דשתא לעידן
מפק מלכיא ושלח דוד ית יואב
וית עבדוהי עמיה וית כל ישראל
וחבילו ית בני עמון וצרו על רבת
ודוד יתיב בירושלם׃
ויהי לעת הערב ויקם דוד
מעל משכבו ויתהלך על גג בית
המלך וירא אשה רחצת מעל הגג
ה והאשה טובת מראה מאד והוה
לעידן רמשא וקם דוד מעל שוויה
והליך על איגר בית מלכא וחזא
איתתא משתטפא מעל איגרא

נסה מפני ג׳ וסימנ׳ ∴ אנוסה מפני ישראל ויהי בנוסם מפני ישראל וינס ארם מפני ישראל

לאשה ה׳ וסימנ׳ מה זאת עשית והשביע הכהן את ויגד וידרש לאשה וישאל וחי ולאשה עגל מרכב

ואתתא שפירת חיזו לחדא׃ וישלח
דוד וידרש לאשה ויאמר הלוא
זאת בת שבע בת אליעם אשת
אוריה החתי׃ ושלח דוד ושאיל
באתתא ואמר הלא דא בת שבע
בת אליעם אתת אוריה חתאה׃
וישלח דוד מלאכים ויקחה ותבוא
אליו והיא מתקדשת מטמאתה
ותשב אל ביתה׃ ושלח דוד אזגדין
ודברה ואתת לותיה ושכיב עמה
והיא מתדכיא מסאובתה ותבת
לביתה׃ ותהר האשה ותשלח ותגד
לדוד ותאמר הרה אנכי׃ ועדיאת
אתתא ושלחת וחויאת לדוד ואמרת
מעדיא אנא׃ וישלח דוד אל יואב
שלח אלי את אוריה החתי וישלח
יואב את אוריה אל דוד׃ ושלח
דוד לות יואב שדר לי ית אוריה
חתאה ושדר יואב ית אוריה לות
דוד׃ ויבא אוריה אליו וישאל דוד
לשלום יואב ולשלום העם ולשלום
המלחמה׃ ואתא אוריה לותיה
ושאיל דוד לשלם יואב ולשלם
עמא ולשלם עבדי קרבא׃ ויאמר
דוד לאוריה רד לביתך ורחץ רגליך
ויצא אוריה מבית המלך ותצא
אחריו משאת המלך׃ ואמר דוד
לאוריה חות לביתך ושטוף רגלך

ונפק אוריה מבית מלכא ונפקת
בתרוהי סעודתא דמלכא׃ וישכב
אוריה פתח בית המלך את כל עבדי
אדניו ולא ירד אל ביתו׃ ושכיב אוריה
בתרע בית מלכא עם כל עבדי
רבוניה ולא נחת לביתיה׃ ויגדו לדוד
לאמר לא ירד אוריה אל ביתו ויאמר
דוד אל אוריה הלוא מדרך אתה
בא מדוע לא ירדת אל ביתך׃ וחויאו
לדוד למימר לא נחת אוריה לביתיה
ואמר דוד לאוריה הלא מאורחא
את אתי ומדין לא נחתא לביתך׃
ויאמר אוריה אל דוד הארון
וישראל ויהודה ישבים בסכות
ואדני יואב ועבדי אדני על פני
השדה חנים ואני אבוא אל ביתי
לאכל ולשתות ולשכב עם אשתי
חיך וחי נפשך אם אעשה את
הדבר הזה׃ ואמר אוריה לדוד ארונא
דישראל ויהודה יתבין במטלליא
ורבוני יואב ועבדי רבוני על אפי
ברא שרן ואנא איעול לביתי למיכל
ולמשתי ולמשכב עם אתתי חייך
וחיי נפשך אם אעביד ית פתגמא
הדין׃ ויאמר דוד אל אוריה שב
בזה גם היום ומחר אשלחך וישב
אוריה בירושלם ביום ההוא וממחרת׃
ואמר דוד לאוריה תיב הכא אף

משאת ו׳ וסימנ׳ בעמין ממשאת כלם משאת העשן ויאמר דויד לאוריה ויקרא המלך ויתכו כל מנחה

וממחרת ג׳ וסימנ׳ ביום הקריבו יאכל וממחרת ביום זבחכם יאכל אוריה ושא׳ קרי ממחרת

יומא דין ומחר אשלחינך ויתיב
אוריה בירושלם ביומא ההוא וביומא
דבתרוהי׃ ויקרא לו דוד ויאכל לפניו ל׳
וישת וישכרהו ויצא בערב לשכב
במשכבו עם עבדי אדניו ואל ביתו ג׳
לא ירד׃ וקרא ליה דוד ואכל קדמוהי
ושתי ורוייה ונפק ברמשא למשכב
בשויה עם עבדי רבוניה ולביתיה
לא נחת׃ ויהי בבקר ויכתב דוד ספר
אל יואב וישלח ביד אוריה׃ והוה ל׳
בצפרא וכתב דויד אגרתא לות יואב
ושדר ביד אוריה׃ ויכתב בספר
לאמר הבו את אוריה אל מול פני
המלחמה החזקה ושבתם מאחריו ל׳
ונכה ומת׃ וכתב באגרתא למימר
הבו ית אוריה לקביל אפי קרבא
ותתובון מבתרוהי ויתקטיל וימות׃ ל׳
ויהי בשמור יואב
אל העיר ויתן את אוריה אל המקום
אשר ידע כי אנשי חיל שם׃ והוה
כד צר יואב על קרתא ויהב ית
אוריה לאתרא דידע ארי גוברין
גיברין תמן׃ ויצאו אנשי העיר
וילחמו את יואב ויפל מן העם מעבדי
דוד וימת גם אוריה החתי׃ ונפקו
אנשי קרתא ואגיחו קרבא עם יואב
ואתקטיל מן עמא מעבדי דויד
ומית אף אוריה חתאה׃ וישלח יואב

ויגד לדוד את כל דברי המלחמה׃
ושלח יואב וחוי לדויד ית כל עסקי
קרבא׃ ויצו את המלאך לאמר
ב׳ ככלותך את כל דברי המלחמה
חד לדבר אל המלך׃ ופקיד ית אזגדא
מל׳ וא׳ למימר כד תשיציתך ית כל עסקי
חס׳ קרבא למללא עם מלכא׃ והיה אם
תעלה חמת המלך ואמר לך מדוע
נגשתם אל העיר להלחם הלוא
ל׳ ידעתם את אשר ירו מעל החומה׃
חס׳ ויהי אם יסלק רוגזא דמלכא ויימר
לך מא דין אתקרבתון לקרתא לאגחא
הלא ידעתון ית דירמון עליכון מן
שורא׃ מי הכה את אבימלך בן
ירבשת הלוא אשה השליכה עליו
פלח רכב מעל החומה וימת בתבץ
ג׳ למה נגשתם אל החומה ואמרת
גם עבדך אוריה החתי מת׃ מן קטל
ית אבימלך בר ירבשת הלא אתתא
רמת עלוהי פלגות רכב רחי מן
שורא ומית בתבץ למא אתקרבתון
לשורא ותימר אף עבדך אוריה
חתאה מית׃ וילך המלאך ויבא ויגד
לדוד את כל אשר שלחו יואב׃ ואזל
אזגדא ואתא וחוי לדויד ית כל
דשלחיה יואב׃ ויאמר המלאך אל
דוד כי גברו עלינו האנשים ויצאו אלינו
ב׳ השדה ונהיה עליהם עד פתח השער׃

ככלותך ב׳ חד מל׳ וחד חס׳ וסימ׳ דברי המלחמה מל׳ לקרא חס׳ אל החומה ג׳ וסי׳ אבימלך ודוד ישב ונשב

ואמר אזגדא לדוד ארי תקיפו עלנא
גבריא ונפקו לותנא לחקלא והוינא
טרדין להון עד מעלנא דתרעא
ויראו המוראים אל עבדיך מעל — ויורו המורים ק׳
החומה וימותו מעבדי המלך וגם
עבדך אוריה החתי מת ושדו קשתיא
בעבדך מן שורא ואתקטלו מעבדי
מלכא ואף עבדך אוריה חתאה
מית ויאמר דוד
אל המלאך כה תאמר אל יואב אל
ירע בעיניך את הדבר הזה כי כזה — ג׳
וכזה תאכל החרב החזק מלחמתך — ל׳
אל העיר והרסה וחזקהו ואמר — ב׳
דוד לאזגדא כדין תימר ליואב לא
יבאש בעינך ית פתגמא הדין ארי
כדין וכדין תקטיל חרבא אתקיף
קרבא על קרתא ופגרה ותקיפהי
ותשמע אשת אוריה כי מת אוריה — ל׳
אישה ותספד על בעלה ושמעת
אתת אוריה ארי מית אוריה בעלה
וספדת על בעלה ויעבר האבל — ל׳
וישלח דוד ויאספה אל ביתו ותהי
לו לאשה ותלד לו בן וירע הדבר
אשר עשה דוד בעיני יהוה ועבר
אבלא ושלח דוד וכנשה לביתיה
והות ליה לאתו וילידת ליה בר ובאיש
פתגמא דעבד דוד קדם יי
וישלח יהוה את נתן

אל דוד ויבא אליו ויאמר לו שני
אנשים היו בעיר אחת אחד עשיר
ואחד ראש ושלח יי ית נתן לות
דוד ואתא לותיה ואמר ליה תרין
גברין הוו בקרתא חדא חד עתירא
וחד מסכינא לעשיר היה צאן ובקר — ב׳
הרבה מאד ולעתירא הוו ענין ותורין
סגי לחדא ולרש אין כל כי אם
כבשה אחת קטנה אשר קנה ויחיה — ל׳ וחס
ותגדל עמו ועם בניו יחדו מפתו — ל׳
תאכל ומכסו תשתה ובחיקו תשכב — ל׳
ותהי לו כבת ולמסכינא לית כל
מדעם אלהין אמרתא חדא זעירתא
דזבנה וקיימה ורבת עמיה ועם
בנוהי כחדא מפתיה אכלא ומכסיה
שתיא ובחוביה שכבא והות ליה
כברתא ויבא הלך לאיש העשיר — ב׳
ויחמל לקחת מצאנו ומבקרו לעשות — ל׳
לארח הבא לו ויקח את כבשת האיש
הראש ויעשה לאיש הבא אליו — ב׳ במשפט
ואתא ארחא לגברא עתירא וחס
למסב מעניה ומתוריה למעבד
לארחא דאתא ליה ונסיב ית אמרתא
דגברא מסכינא ועבדה לגוברא
דאתא לותיה ויחר אף דוד באיש
מאד ויאמר אל נתן חי יהוה כי בן
מות האיש העשה זאת ותקיף רוגזא
דדוד בגוברא לחדא ואמר לנתן

וחזקהו ב׳ וסימנ׳ ויצו את יהושע וחזקהו ואמצהו כי הוא יעבר ויאמר דוד אל המלאך כה תאמר

קיים הוא יי׳ ארי גבר חייב קטול
גברא דעבד דא: ואת הכבשה
ישלם ארבעתים עקב אשר עשה
את הדבר הזה ועל אשר לא חמל:
וית אמרתא ישלים על חד ארבעה
חלף דעבד ית פתגמא הדין ועל
דלא חס: ויאמר נתן
אל דוד אתה האיש כה אמר יהוה
אלהי ישראל אנכי משחתיך
למלך על ישראל ואנכי הצלתיך
מיד שאול: ואמר נתן לדוד את
גברא כדנן אמר יי׳ אלהא דישראל
אנא משחתך למהוי מלכא על
ישראל ואנא שיזבתך מידא דשאול:
ואתנה לך את בית אדניך ואת נשי
אדניך בחיקך ואתנה לך את בית
ישראל ויהודה ואם מעט ואספה
לך כהנה וכהנה: ויהבית לך ית בית
רבונך וית נשי רבונך בחנך ויהבית
לך ית בית ישראל ויהודה ואם זעיר
ואוסיף לך כאלין וכאלין: מדוע בזית
את דבר יהוה לעשות הרע בעינו
את אוריה החתי הכית בחרב ואת
אשתו לקחת לך לאשה ואתו
הרגת בחרב בני עמון: מדין בסרתא
על פתגמא דיי׳ למעבד דביש
קדמוהי ית אוריה חתאה קטלתא
בחרבא וית אתתיה נסיבתא לך

לאתו וית יה קטלתא בחרבא דבני
עמון: ועתה לא תסור חרב מביתך
עד עולם עקב כי בזתני ותקח
את אשת אוריה החתי להיות לך
לאשה: וכען לא תפסוק חרבא
מן אנש ביתך עד עלמא חלף
דאשיטתני ונסיבתא ית אתת
אוריה חתאה למהוי לך לאתו:
כה אמר יהוה
הנני מקים עליך רעה מביתך
ולקחתי את נשיך לעיניך ונתתי
לרעיך ושכב עם נשיך לעיני
השמש הזאת: כדנן אמר יי׳ הא אנא
מקים עלך בישא מביתך ואדבר
ית נשך לעינך ואתין לחברך וישכוב
עם נשך לעיני שמשא הדא: כי
אתה עשית בסתר ואני אעשה את
הדבר הזה נגד כל ישראל ונגד
השמש: ארי את עבדתא בסתרא
ואנא אעביד ית פתגמא הדין קדם
כל ישראל וקדם שמשא:
ויאמר דוד אל נתן
חטאתי ליהוה ויאמר נתן אל דוד
גם יהוה העביר חטאתך לא תמות:
ואמר דוד לנתן חבית קדם יי׳ ואמר
נתן לדוד אף יי׳ אעבר חובך לא
תמות: אפס כי נאץ נאצת את איבי
יהוה בדבר הזה גם הבן הילוד לך

מות ימות׃ ברם אם מפתח פתחתא
פומא דסנאי עמא דיי בפתגמא
הדין אף ברא דאתיליד לך ממת
ימות׃ וילך נתן אל ביתו ויגף יהוה
את הילד אשר ילדה אשת אוריה
לדוד ויאנש׃ ואזל נתן לביתיה
ותבר יי ית רביא דילידת אתת
אוריה לדויד ואתמרע׃ ויבקש דוד
את האלהים בעד הנער ויצם דוד
צום ובא ולן ושכב ארצה׃ ובעא
דויד רחמין מן קדם יי על רביא וצם
דויד צומא ועאל ובת ושכיב על
ארעא׃ ויקמו זקני ביתו עליו
להקימו מן הארץ ולא אבה ולא
ברא אתם לחם׃ וקמו סבי ביתיה
עלוהי לאקמותיה מן ארעא ולא
אבא ולא אכל לחמא׃ ויהי ביום
השביעי וימת הילד ויראו עבדי
דוד להגיד לו כי מת הילד כי אמרו
הנה בהיות הילד חי דברנו אליו ולא
שמע בקולנו ואיך נאמר אליו מת
הילד ועשה רעה׃ והוה ביומא
שביעאה ומית רביא ודחילו עבדי
דויד לחואה ליה ארי מית רביא ארי
אמרו הא כד הוה רביא קיים מלילנא
עמיה ולא קביל מננא ואיכדין
נימר ליה מית רביא ויעביד בישא׃
וירא דוד כי עבדיו מתלחשים ויבן

דוד כי מת הילד ויאמר דוד אל עבדיו
המת הילד ויאמרו מת׃ וחזא דויד
ארי עבדוהי מתלחשין וסבר דויד
ארי מית רביא ואמר דויד לעבדוהי
מית רביא ואמרו מית׃ ויקם דוד
מהארץ וירחץ ויסך ויחלף שמלתו
ויבא בית יהוה וישתחו ויבא אל
ביתו וישאל וישימו לו לחם ויאכל׃
וקם דויד מארעא ומשא ושפר ושני
כסותיה ועאל לבית מקדשא דיי
וסגיד ואתא לביתיה ושאיל ושויאו
ליה לחמא ואכל׃ ויאמרו עבדיו
אליו מה הדבר הזה אשר עשיתה
בעבור הילד חי צמת ותבך וכאשר
מת הילד קמת ותאכל לחם׃ ואמרו
עבדוהי ליה מא פתגמא הדין דעבדתא
עד דרביא קיים צמתא ובכיתא וכד
מית רביא קמתא ואכלתא לחמא׃
ויאמר בעוד הילד חי צמתי ואבכה
כי אמרתי מי יודע יחנני יהוה וחי
הילד׃ ואמר עד דרביא קיים צמית
ובכיתית ארי אמרית מן ידע דלמא
יתרחם עלי מן קדם יי ויחי רביא׃
ועתה מת למה זה אני צם האוכל
להשיבו עוד אני הלך אליו והוא לא
ישוב אלי׃ וכען מית למא דנן אנא
צאים האיכול לאתבותיה עוד אנא
אזיל לותיה והוא לא תאיב לותי׃

להקימו ג̇ וסימנ׳ — ויקמו זקני ביתו עליו להקימו מן הארץ ואין שנו להקימו חד בנביאים וחד בכת׳

ותקרא את שמו ו׳ וסימנ׳ שת גד אשר זבולון יוסף אונן את שמו שלה את שמו שמשון שמו שלמה

ויְנחם דוד את בת שבע אשתו ויבא
אליה וישכב עמה ותלד בן ויקרא
את שמו שלמה ויהוה אהבו ונחים
דוד ית בת שבע אתתיה ועל לותה
ושכיב עמה וילידת בר וקרת ית
שמיה שלמה וי״י רחים ליה וישלח
ביד נתן הנביא ויקרא את שמו ידידיה
בעבור יהוה ושלח ביד נתן נביא
וקרא ית שמיה ידיד יה בעבור יי׳
וילחם יואב ברבת
בני עמון וילכד את עיר המלוכה
ואגיח קרבא יואב ברבת בני עמון
וכבש ית קרית מלכותא וישלח
יואב מלאכים אל דוד ויאמר נלחמתי
ברבה גם לכדתי את עיר המים ושלח
יואב אזגדין לות דוד ואמר אגיחית
ברבה אף כבשית ית קרית מלכותא
ועתה אסף את יתר העם וחנה על
העיר ולכדה פן אלכד אני את העיר
ונקרא שמי עליה וכען כנוש ית
שאר עמא ושרי על קרתא וכבשה
דלמא אכבוש אנא ית קרתא ויתקרי
שמי עלה ויאסף דוד את כל העם
וילך רבתה וילחם בה וילכדה וכנש
דוד ית כל עמא ואזל לרבת ואגיח
קרבא בה וכבשה ויקח את עטרת
מלכם מעל ראשו ומשקלה ככר
זהב ואבן יקרה ותהי על ראש דוד

ושלל העיר הוציא הרבה מאד
ונסיב ית כלילא דמלכהון מעל
רישיה ומתקלה ככרא דדהבא וביה
אבן טבא והות על רישא דדויד
ועדי קרתא אפיק סגי לחדא ואת
העם אשר בה הוציא וישם במגרה
ובחרצי הברזל ובמגזרת הברזל
והעביר אתם במלכן וכן יעשה
לכל ערי בני עמון וישב דוד וכל
העם ירושלם וית עמא דבה אפיק
ומסר יתהון במסרין ובמורגי
ברזלא ובמגזרי ברזלא וגרר יתהון
בשוקיא וכין עבד לכל קרוי בני
עמון ותב דוד וכל עמא לירושלם
ויהי אחרי כן
ולאבשלום בן דוד אחות יפה ושמה
תמר ויאהבה אמנון בן דוד והוה
בתר כין ולאבשלום בר דוד אחתא
שפירתא ושמה תמר ורחמה אמנון
בר דוד ויצר לאמנון להתחלות
בעבור תמר אחותו כי בתולה היא
ויפלא בעיני אמנון לעשות לה מאומה
ועקת לאמנון לאתמרעא בדיל
תמר אחתיה ארי בתולתא היא והוה
מכסא בעיני אמנון למעבד לה
מדעם ולאמנון רע ושמו יונדב
בן שמעה אחי דוד ויונדב איש חכם
מאד ולאמנון שושבינא ושמיה

ויצר ג׳ וסימנ׳ יעקב אשתבע לאמנון אחות ג׳ וסימנ׳ ולאבשלום בן דוד יפה קטנה

ותלש ב̇ וסימנ׳ — ולאשה עגל מרבק בבית ותקח את הבצק ותלש ותלבב לעיניו וכול בספ׳

61

יונדב בר שמעה אחוהי דדוד ויונדב
גבר חכים לחדא ויאמר לו מדוע
אתה ככה דל בן המלך בבקר בבקר
הלוא תגיד לי ויאמר לו אמנון את
תמר אחות אבשלם אחי אני אהב
ואמר ליה מדין את כדין חשוך בר
מלכא בצפר בצפר הלא תחוי לי
ואמר ליה אמנון ית תמר אחתיה
דאבשלום אחי אנא רחים ויאמר
לו יהונדב שכב על משכבך והתחל
ובא אביך לראותך ואמרת אליו תבא
נא תמר אחותי ותברני לחם ועשתה
לעיני את הבריה למען אשר אראה
ואכלתי מידה ואמר ליה יהונדב
שכוב על שוויך ואתמרע וייתי
אבוך למחזך ותימר ליה תיתי כען
תמר אחתי ותיכליני לחמא ותעביד
לעיני ית סעודתא בדיל דאחזי ואיכול
מן ידהא וישכב אמנון ויתחל ויבא
המלך לראותו ויאמר אמנון אל המלך
תבא נא תמר אחותי ותלבב לעיני
שתי לבבות ואברה מידה ושכיב
אמנון ואתמרע ואתא מלכא למחזיה
ואמר אמנון למלכא תיתי כען תמר
אחתי ותחלוט לעיני תרתין חליטתא
ואיכול מן ידהא וישלח דוד אל תמר
הביתה לאמר לכי נא בית אמנון
אחיך ועשי לו הבריה ושלח דויד

לות תמר לביתא למימר איזילי כען
לבית אמנון אחוך ועבידי ליה
סעודתא ותלך תמר בית אמנון אחיה
והוא שכב ותקח את הבצק ותלוש ותלש ל̇
ותלבב לעיניו ותבשל את הלבבות
ואזלת תמר לבית אמנון אחוהא
והוא שכיב ונסיבת ית לישא ולשת
וחליטת לעינוהי ובשילת ית חליטתא
ותקח את המשרת ותצק לפניו וימאן
לאכול ויאמר אמנון הוציאו כל איש
מעלי ויצאו כל איש מעליו ונסיבת
ית מסריתא ואריקת קדמוהי ולא
אבא למיכל ואמר אמנון אפיקו כל
אנש מעלוהי ונפקו כל אנש מעלוהי
ויאמר אמנון אל תמר הביאי הבריה
החדר ואברה מידך ותקח תמר את
הלבבות אשר עשתה ותבא לאמנון
אחיה החדרה ואמר אמנון לתמר
איעילי סעודתא לאדרון בית משכבא
ואיכול מן ידיך ונסיבת תמר ית
חליטתא דעבדת ואעילת לאמנון
אחוהא לאדרון בית משכבא ותגש
אליו לאכל ויחזק בה ויאמר לה בואי
שכבי עמי אחותי וקריבת לקדמוהי
ולא אבא למיכל ואתקיף בה ואמר
לה עולי שכובי עמי אחתי ותאמר
לו אל אחי אל תענני כי לא יעשה
כן בישראל אל תעשה את הנבלה

הביאי ג̇ ומל׳ וסימנ׳ — ויאמר אמנון אל תמר הביאי הבריה החדר הביאי דני מרחוק עזרה

ועליה ג וסימ' כתנת פסים למרוס שובה יכרעון ... וישנאה ב חד ריש פס' וחד סוף פס' וסימ' וישנאה אמנון אחר

הזאת ואמרת ליה בבעו אחי לא
תענינני ארי לא מתעביד כין בישראל
לא תעביד ית קלנא הדין ואני אנה
אוליך את חרפתי ואתה תהיה כאחד יג
הנבלים בישראל ועתה דבר נא אל
המלך כי לא ימנעני ממך ואנא
לאן אוביל ית חסודי ואת תהי כחד
מן שטיא בישראל וכען מליל כען
עם מלכא ארי לא ימנעני מנך ולא
אבה לשמע בקולה ויחזק ממנה
ויענה וישכב אתה ולא אבא לקבלא יד
מנה ותקיף מנה ועניה ושכיב עמה
וישנאה אמנון שנאה גדולה מאד טו
כי גדולה השנאה אשר שנאה
מאהבה אשר אהבה ויאמר לה אמנון
קומי לכי וסנא אמנון סנאתא רבתא
לחדא ארי סגיאה סנאתא דסנה
מרחמתא דרחמה ואמר לה אמנון
קומי איזילי ותאמר לו אל אודת טז
הרעה הגדולה הזאת מאחרת אשר
עשית עמי לשלחני ולא אבה
לשמע לה ואמרת ליה על עיסק
בישתא רבתא הדא מבתר דעבדת
עמי את אמר לשלחותני ולא אבא
לקבלא מנה ויקרא את נערו משרתו יז
ויאמר שלחו נא את זאת מעלי
החוצה ונעל הדלת אחריה וקרא
ית עולימיה משומשניה ואמר

שלחו כען ית דא מלותי לברא ואגיף
דשא בתרהא ועליה כתנת פסים יח
כי כן תלבשן בנות המלך הבתולת
מעילים ויצא אתה משרתו החוץ
ונעל הדלת אחריה ועלה כתונא
דפסי ארי כין לבשן בנת מלכיא
בתולתא פרדוטין ואפיק יתה
משומשניה לברא ואגיף דשא
בתרהא ותקח תמר אפר על ראשה יט
וכתנת הפסים אשר עליה קרעה
ותשם ידה על ראשה ותלך הלוך
וזעקה ונסיבת תמר קטמא על
רישה וכתונא דפסי דעלה בזעת
ושויאת ידה על רישה ואזלא מיזל
וצוחא ויאמר אליה אבשלום אחיה כ
האמינון אחיך היה עמך ועתה אחותי
החרישי אחיך הוא אל תשיתי את
לבך לדבר הזה ותשב תמר ושממה
בית אבשלום אחיה ואמר לה
אבשלום אחוהא האמינון אחוך
הוה עמיך וכען אחתי שתוקי אחוך
הוא לא תשוון ית לביך לפתגמא
הדין ויתיבת תמר וצדיא בית אבשלום
אחוהא והמלך דוד שמע את כל כא
הדברים האלה ויחר לו מאד ומלכא
דוד שמע ית כל פתגמיא האלין ותקיף
ליה לחדא ולא דבר אבשלום עם כב
אמנון למרע ועד טוב כי שנא אבשלום

שנא ה' וסימנ' כי תועבת יי אשר שנא ולא תקים לך מצבה אבשלום את אמנון כי שנא שלח

את אמנון על דבר אשר ענה את
תמר אחתו: ולא מליל אבשלום
עם אמנון למביש ועד טב ארי
סני אבשלום ית אמנון על עיסק
דעני ית תמר אחתיה:
ויהי לשנתים ימים ויהיו גזזים
לאבשלום בבעל חצור אשר עם
אפרים ויקרא אבשלום לכל בני
המלך: והוה לזמן תרתין שנין והוו
גזזין לאבשלום במישר חצור
דעם בית אפרים וזמין אבשלום
לכל בני מלכא: ויבא אבשלום אל
המלך ויאמר הנה נא גזזים לעבדך
ילך נא המלך ועבדיו עם עבדך:
ואתא אבשלום לות מלכא ואמר
הא כען גזזין לעבדך ייזול כען
מלכא ועבדוהי עם עבדך: ויאמר
המלך אל אבשלום אל בני אל נא
נלך כלנו ולא נכבד עליך ויפרץ
בו ולא אבה ללכת ויברכהו: ואמר
מלכא לאבשלום לא ברי לא כען
ניזיל כולנא ולא נתקף עלך ואתקיף
ביה ולא אבא למיזל וברכיה: ויאמר
אבשלום ולא ילך נא אתנו אמנון
אחי ויאמר לו המלך למה ילך
עמך: ואמר אבשלום ולא ייזיל כען
עמנא אמנון אחי ואמר ייזיל עמך:
ויפרץ בו אבשלום וישלח אתו

את אמנון ואת כל בני המלך: ואתקיף
ביה אבשלום ושלח עמיה ית אמנון
וית כל בני מלכא:
ויצו אבשלום את נעריו לאמר
ראו נא כטוב לב אמנון ביין ואמרתי
אליכם הכו את אמנון והמתם אתו
אל תיראו הלוא כי אנכי צויתי אתכם
חזקו והיו לבני חיל: ופקיד אבשלום
ית עולימוהי למימר חזו כען כד
ישפר ליבא דאמנון בחמרא ואימר
לכון קטולו ית אמנון ותקטלון יתיה
לא תדחלון הלא ארי אנא פקידית
יתכון אתקפו והוו לגברין גיברין:
ויעשו נערי אבשלום לאמנון
כאשר צוה אבשלום ויקמו כל בני
המלך וירכבו איש על פרדו וינסו:
ועבדו עולימי אבשלום לאמנון
כמא דפקיד אבשלום וקמו כל בני
מלכא ורכיבו גבר על כודנתיה
ואפכו: ויהי המה בדרך והשמעה
באה אל דוד לאמר הכה אבשלום
את כל בני המלך ולא נותר מהם
אחד: והוה עד דאנון באורחא ושמועתא
אתת לות דוד למימר קטל אבשלום
ית בני מלכא ולא אשתאר מנהון
חד: ויקם המלך ויקרע
את בגדיו וישכב ארצה וכל עבדיו
נצבים קרעי בגדים: וקם מלכא

כתוב ד' וסימנ' לבם לארצו המלך אמנון — נכבד ב' וסימנ' מה נכבד היום ולא נכבד

ובזע ית לבושוהי ושכיב על ארעא
וכל עבדוהי מעתדין כד מבזעין
לבושיהון׃ ויען יונדב
בן שמעה אחי דוד ויאמר אל יאמר
אדני את כל הנערים בני המלך
המיתו כי אמנון לבדו מת כי על פי
אבשלום היתה שימה מיום ענתו
את תמר אחתו׃ ואתיב יונדב בר
שמעה אחוהי דדוד ואמר לא יימר
רבוני ית כל עולימיא בני מלכא
קטילו ארי אמנון בלחודוהי מית
ארי בעלילא דאבשלום הות כמינא
מיומא דעני ית תמר אחתיה׃ ועתה
אל ישם אדני המלך אל לבו דבר
לאמר כל בני המלך מתו כי אם אמנון
לבדו מת׃ וכען לא ישוי רבוני מלכא
על לביה פתגמא למימר כל בני מלכא
אתקטלו ארי אמנון בלחודוהי מית׃
ויברח אבשלום
וישא הנער הצפה את עינו וירא
והנה עם רב הלכים מדרך אחריו מצד
ההר׃ ועירק אבשלום וזקף עולימא
סכואה ית עינוהי וחזא והא עם סגי
אתן מאורח מאחורוהי מסטר טורא׃
ויאמר יונדב אל המלך הנה בני המלך
באו כדבר עבדך כן היה׃ ואמר יונדב
למלכא הא בני מלכא אתו כפתגם
עבדך כן הוה׃ ויהי ככלתו לדבר

והנה בני המלך באו וישאו קולם
ויבכו וגם המלך וכל עבדיו בכו
בכי גדול מאד׃ והוה כד שיצי
למללא והא בני מלכא אתו וארימו
קלהון ובכו ואף מלכא וכל עבדוהי
בכו בכי סגיאה לחדא׃ ואבשלום
ברח וילך אל תלמי בן עמיחור
מלך גשור ויתאבל על בנו כל הימים׃
ואבשלום ערק ואזל לות תלמי בר
עמיהוד מלכא דגשור ואתאבל
על בריה כל יומיא׃ ואבשלום ברח
וילך גשור ויהי שם שלש שנים׃
ואבשלום ערק ואזל לגשור והוה
תמן תלת שנין׃ ותכל דוד המלך
לצאת אל אבשלום כי נחם על
אמנון כי מת׃ וחמידת נפשא דדוד
מלכא למפק על אבשלום ארי
אתנחם על אמנון ארי מית׃
וידע יואב בן צרויה
כי לב המלך על אבשלום׃ וידע
יואב בר צרויה ארי בלבא דמלכא
למפק על אבשלום׃ וישלח יואב
תקועה ויקח משם אשה חכמה
ויאמר אליה התאבלי נא ולבשי נא
בגדי אבל ואל תסוכי שמן והיית
כאשה זה ימים רבים מתאבלת
על מת׃ ושלח יואב לתקוע ודבר
מתמן אתתא חכימתא ואמר לה

ונמתהו ה׳ חס בל״ש וסימנ׳ בפגעו בו הוא ימתנו וישלח שאול והנה קמה ועשרה אנשים ויכה

אתאבלי כען ולבשי כען לבושי
אבלא ולא תשופין משחא ותהון
כאתתא דנן יומין סגיאין מתאבלא
על מיתא׃ ובאת אל המלך ודברת ה׳
אליו כדבר הזה וישם יואב את
הדברים בפיה׃ ותהכין לות מלכא
ותמללין עמיה כפתגמא הדין
ושוי יואב ית פתגמיא בפומה׃
ותאמר האשה התקעית אל המלך ב׳
ותפל על אפיה ארצה ותשתחו חד
ותאמר הושעה המלך׃ ואמרת חס
אתתא דמתקוע למלכא ונפלת וא׳ מל׳
על אפהא על ארעא וסגידת ואמרת
פרוק מלכא׃ ויאמר לה המלך מה
לך ותאמר אבל אשה אלמנה אני
וימת אישי׃ ואמר לה מלכא מא
ליך ואמרת בקשטא אתתא ארמלתא
אנא ומית בעלי׃ ולשפחתך שני
בנים וינצו שניהם בשדה ואין ב׳ במחנה
מציל ביניהם ויכו האחד את האחד ו׳ — בחס׳ ויכו
וימת אתו׃ ולאמתך תרין בנין
ואתנציאו תרויהון בחקלא ולית
דמשיזיב ביניהון ומחא חד ית חד
וקטל יתיה׃ והנה קמה כל המשפחה
על שפחתך ויאמרו תני את מכה
אחיו ונמתהו בנפש אחיו אשר הרג ה׳ חס
ונשמידה גם את היורש וכבו את בל״ש
גחלתי אשר נשארה לבלתי שום שים ק׳

לאישי שם ושארית על פני האדמה׃
והא קמת כל זרעיתא על אמתך
ואמרו הבי ית דקטל אחוהי ונקטלניה
בחובת נפשא דאחוהי דקטל ונשיצי
אף ית ירותא ויבען למקטל ית חד
יחידי דאשתאר בדיל דלא לשואה
לבעלי שום ושאר על אפי ארעא׃
ו׳ ויאמר המלך אל
האשה לכי לביתך ואני אצוה עליך׃
ואמר מלכא לאתתא איזילי לביתיך
ואנא אפקיד עליך׃ ותאמר האשה
ב׳ התקועית אל המלך עלי אדני המלך
חד מל׳ העון ועל בית אבי והמלך וכסאו נקי׃
וחד ואמרת אתתא דמתקוע למלכא עלי
חס דילי ריבוני מלכא חובא ועל בית אבא
ומלכא וכרסי מלכותיה זכין׃ ויאמר
א׳ המלך המדבר אליך והבאתו אלי
ולא יסיף עוד לגעת בך׃ ואמר מלכא
מן דיימר ליך מלה ותיתיניה לותי
ולא יוסיף עוד לאנזקא ביך׃ ותאמר
בת ק׳ יזכר נא המלך את יהוה אלהיך
מהרבית גאל הדם לשחת ולא ישמידו
את בני ויאמר חי יהוה אם יפל
משערת בנך ארצה׃ ואמרת ידכר
כען מלכא מא דכתיב בספר
אוריתא דייי אלהך בדיל דלא לאסגאה
אורחא קדם גאיל דמא דחבלא
ולא ישיצון ית ברי ואמר קיים הוא

המדבר ו׳ וסימנ׳ והנה עיניכם ראות ועיני אחי בנימין ויאמר המלך לכן ידעתי לפלמוני המדבר

יפל מסער רישא דבריך לארעא
ותאמר האשה
תדבר נא שפחתך אל אדני המלך
דבר ויאמר דברי. ואמרת אתתא
תמליל כען אמתך קדם רבוני מלכא
פתגמא ואמר מליל. ותאמר האשה
ולמה חשבתה כזאת על עם אלהים
ומדבר המלך הדבר הזה כאשם
לבלתי השיב המלך את נדחו. ואמרת
אתתא ולמא חשיבתא כהדא על עמא
דיי ומליל מלכא פתגמא הדין כגבר
חייב בדיל דלא לאתבא מלכא ית
בדוריה. כי מות נמות וכמים הנגרים
ארצה אשר לא יאספו ולא ישא אלהים
נפש וחשב מחשבות לבלתי ידח
ממנו נדח. ארי מיתא דמאית הא
כמיא דמתאשדין לארעא דלא
אפשר להון דיתספון כין לית אפשר
דדינא דקשטא דקבלא ממון דשקר
ודמחשיב מחשבן בדיל דלא לרחקא
מניה בדוריה. ועתה אשר באתי לדבר
אל המלך אדני את הדבר הזה כי
יראני העם ותאמר שפחתך אדברה
נא אל המלך אולי יעשה המלך את
דבר אמתו. וכען דאתיתי למללא
קדם מלכא רבוני ית פתגמא הדין
ארי דחלוני עמא ואמרת אמתך
אמליל כען קדם מלכא מא אם

יעביד מלכא ית פתגמא דאמתיה
כי ישמע המלך להציל את אמתו
מכף האיש להשמיד אתי ואת בני
יחד מנחלת אלהים. ארי ישמע מלכא
לשיזבא ית אמתיה מיד גוברא
דשיצאה יתי וית ברי כחדא מאחסנת
עמא דיי. ותאמר שפחתך יהיה
נא דבר אדני המלך למנחה כי
כמלאך האלהים כן אדני המלך
לשמע הטוב והרע ויהוה אלהיך
יהי עמך. ואמרת אמתך יהי כען
פתגמא דרבוני מלכא למשמע
טב וביש ומימרא דיי אלהך יהי
בסעדך. ויען המלך
ויאמר אל האשה אל נא תכחדי
ממני דבר אשר אנכי שאל אתך
ותאמר האשה ידבר נא אדני המלך
ואתיב מלכא ואמר לאתתא לא
כען תכסא מני פתגמא דאנא שאיל
יתך ואמרת אתתא ימליל כען
רבוני מלכא. ויאמר המלך היד יואב
אתך בכל זאת ותען האשה ותאמר
חי נפשך אדני המלך אם אש להמין
ולהשמיל מכל אשר דבר אדני
המלך כי עבדך יואב הוא צוני והוא
שם בפי שפחתך את כל הדברים
האלה. ואמר מלכא היד יואב עמיך
בכל דא ואתיבת אתתא ואמרת

אש האש ב׳ חס בליש וסימנ׳ חי נפשך אדני המלך אם אש להימין על האש בית רשע תכחדי

לבעבור ג׳ וסימנ׳ — נסות אתכם הבית סבב את — ופני ג׳ וסימנ׳ לא יראו ופני לא יראה הייתי נרדם

חיי נפשך רבוני מלכא אם אית
למסטי לימינא ולסמלא מכל
דמליל רבוני מלכא ארי עבדך יואב
הוא פקדני והוא שוי בפומא דאמתך
ית כל פתגמיא האילין׃ לבעבור סבב ג׳
את פני הדבר עשה עבדך יואב את בק׳
הדבר הזה ואדני חכם כחכמת מלאך
האלהים לדעת את כל אשר בארץ׃
בדיל לאקפא ית אפי פתגמא עבד
עבדך יואב ית פתגמא הדין ורבוני
חכים כחכמת מלאכא דיי למדע
ית כל דבארעא׃
ויאמר המלך אל יואב הנה נא עשיתי
את הדבר הזה ולך השב את הנער יא׳ בק׳
את אבשלום׃ ואמר מלכא ליואב
הא כען עבדתא ית פתגמא הדין
ואיזיל אתיב ית עולימא ית אבשלום׃
ויפל יואב אל פניו ארצה וישתחו
ויברך את המלך ויאמר יואב היום
ידע עבדך כי מצאתי חן בעיניך
אדני המלך אשר עשה המלך את
דבר עבדו׃ ונפל יואב על אפוהי עבדך ק׳
על ארעא וסגיד ובריך ית מלכא
ואמר יואב יומא דין ידע עבדך
ארי אשכחית רחמין בעינך רבוני
מלכא דעבד מלכא ית פתגמא דעבדך׃
ויקם יואב וילך גשורה ויבא את נא׳
אבשלום ירושלם׃ וקם יואב ואזל

לגשור ואיתי ית אבשלום לירושלם׃
ויאמר המלך יסב
ג׳ אל ביתו ופני לא יראה ויסב אבשלום
יז׳ אל ביתו ופני המלך לא ראה׃ ואמר
מלכא יסתחר לביתיה ואפי לא יחזי
ואסתחר אבשלום לביתיה ואפי
מלכא לא חזא׃
ל׳ ה׳ וכאבשלום לא היה איש יפה בכל
ישראל להלל מאד מכף רגלו ועד
קדקדו לא היה בו מום׃ וכאבשלום
לא הוה גבר שפיר בכל ישראל לשבחא
לחדא מפרסת רגליה ועד מוחיה
ל׳ לא הוה ביה מומא׃ ובגלחו את ראשו
בדפוס יגלח ה׳ והיה מקץ ימים לימים אשר יגלח
דגש׳ כי כבד עליו וגלחו ושקל את שער
ראשו מאתים שקלים באבן המלך׃
וכספרותיה ית רישיה והוי מזמן
עידן לעידן דמספר ארי יקר עלוהי
ומספר ליה ותקיל ית סער רישיה
מאתן סלעין במתקלא דמלכא׃
ה׳ ויולדו לאבשלום שלושה בנים ובת
אחת ושמה תמר היא היתה אשה
יפת מראה׃ ואתילידו לאבשלום
תלתה בנין וברתא חדא ושמה תמר
היא הות איתתא שפירת חיזו׃
וישב אבשלום בירושלם
יז׳ שנתים ימים ופני המלך לא ראה׃
בק׳ ויתיב אבשלום בירושלם תרתין
הלה ימים

לימים ה׳ דגש׳ וסימנ׳ — וערך בגדים ובגלחו את ראשו והיה מקץ ימים ובאותו היעמד לבך על בן קראו

שנין ואפי מלכא לא חזא׃ וישלח
אבשלום אל יואב לשלח אתו אל
המלך ולא אבה לבוא אליו וישלח
עוד שנית ולא אבה לבוא׃ ושלח
אבשלום לות יואב לשלחא יתיה
למלכא ולא אבא למיתי לותיה ושלח
עוד תניינות ולא אבא למיתי׃ ויאמר
אל עבדיו ראו חלקת יואב אל ידי
ולו שם שערים לכו והוציתה באש והציתוה ק׳
ויציתו עבדי אבשלום את החלקה
באש׃ ואמר לעבדוהי חזו אחסנתא
דיואב דסמיכא לדילי וליה תמן
סערין איזילו ואדליקוהא בנורא
ואדליקו עבדי אבשלום ית אחסנתא
בנורא׃ ויקם יואב
ויבא אל אבשלום הביתה ויאמר אליו
למה הציתו עבדיך את החלקה אשר
לי באש׃ וקם יואב ואתא לות אבשלום
לביתא ואמר ליה למא אדליקו עבדך
ית אחסנתא דילי בנורא׃ ויאמר
אבשלום אל יואב הנה שלחתי אליך
לאמר בא הנה ואשלחה אתך אל
המלך לאמר למה באתי מגשור טוב
לי עד אני שם ועתה אראה פני המלך
ואם יש בי עון והמתני׃ ואמר
אבשלום ליואב הא שלחית לותך
למימר איתא הלכא ואשלח יתך
לות מלכא למימר למא אתיתי

מגשור טב לי עוד דאנא תמן וכען
אחזי אפי מלכא ואם אית בי חובא
יקטלינני׃ ויבא יואב אל המלך ויגד
לו ויקרא אל אבשלום ויבא אל המלך
וישתחו לו על אפיו ארצה לפני
המלך וישק המלך לאבשלום׃
ואתא יואב לות מלכא וחוי ליה
וקרא לאבשלום ואתא לות מלכא
וסגיד ליה על אפוהי על ארעא
קדם מלכא ונשיק מלכא לאבשלום׃
ויהי מאחרי כן
ויעש לו אבשלום מרכבה וססים
וחמשים איש רצים לפניו׃ והוה
מבתר כין ועבד ליה אבשלום
רתכין וסוסון וחמשין גברא רהטין
קדמוהי׃ והשכים אבשלום ועמד
על יד דרך השער ויהי כל האיש
אשר יהיה לו ריב לבוא אל המלך
למשפט ויקרא אבשלום אליו
ויאמר אי מזה עיר אתה ויאמר
מאחד שבטי ישראל עבדך׃ ומקדים
אבשלום וקאים על כיבש אורח
תרעא והוי כל גברא דיהי ליה דין
למיעל לקדם מלכא למדן וקרי
אבשלום ליה ואמר אי מדין קרי
את ואמר מחד שבטיא דישראל
עבדך׃ ויאמר אליו אבשלום ראה
דבריך טובים ונכחים ושמע אין

ב׳ וסימנ׳ כל ימי האנשים טוב לי שלשה אריב תטהרי הצאן רד עם אל ואשובך היורש יבאו וישבו אתו

לך מאת המלך׃ ואמר ליה אבשלום
חזי פתגמך תקנין ותריצין ושמע לית
לך מן קדם מלכא׃ ויאמר אבשלום
מי ישמני שפט בארץ ועלי יבוא
כל איש אשר יהיה לו ריב ומשפט
והצדקתיו׃ ואמר אבשלום מן
ימנינני דיינא בארעא וקדמי ייתי
כל גבר דיהי ליה דין ומצו ואדיננה
בקשוט׃ והיה בקרב איש להשתחות
לו ושלח את ידו והחזיק לו ונשק
לו׃ והוה כד קריב גברא למסגד ליה
ומושיט ית ידיה ומתקיף ביה
ונשיק ליה׃ ויעש אבשלום כדבר
הזה לכל ישראל אשר יבאו למשפט
אל המלך ויגנב אבשלום את לב
אנשי ישראל׃ ועבד אבשלום
כפתגמא הדין לכל ישראל דאתן
למדן קדם מלכא וגניב אבשלום
ית ליבא דאנשי ישראל׃

ויהי מקץ ארבעים
שנה ויאמר אבשלום אל המלך
אלכה נא ואשלם את נדרי אשר
נדרתי ליהוה בחברון׃ והוה מסוף
ארבעין שנין ואמר אבשלום
למלכא איזיל כען ואשלים ית
נדרי דנדרית קדם יי בחברון׃ כי נדר
נדר עבדך בשבתי בגשור בארם
לאמר אם ישיב ישיבני יהוה

ירושלם ועבדתי את יהוה׃ ארי
נדרא נדר עבדך במתבי בגשור
בארם למימר אם אתבא יתיבינני
יי לירושלם ואפלח קדם יי׃ ויאמר
לו המלך לך בשלום ויקם וילך
חברונה׃ ואמר ליה מלכא איזיל
בשלם וקם ואזל לחברון׃ וישלח
אבשלום מרגלים בכל שבטי ישראל
לאמר כשמעכם את קול השפר
ואמרתם מלך אבשלום בחברון׃
ושלח אבשלום מאללין בכל
שבטיא דישראל למימר כמשמעכון
ית קל שופרא ותימרון מלך אבשלום
בחברון׃ ואת אבשלום הלכו מאתים
איש מירושלם קראים והלכים
לתמם ולא ידעו כל דבר׃ ועם
אבשלום אזלו מאתן גברא מירושלם
זמינין ואזלין לתומהון ולא ידעין
כל מדעם׃ וישלח אבשלום את
אחיתפל הגילני יועץ דוד מעירו
מגלה בזבחו את הזבחים ויהי
הקשר אמץ והעם הולך ורב את
אבשלום׃ ושלח אבשלום ית
אחיתפל גילונאה מלכא דדוד
מקרתיה מגילו כד דבח ית
דבחיא והוה מרדא תקיף ועמא
אזיל וסגי עם אבשלום׃ ויבא
המגיד אל דוד לאמר היה לב איש

ולא ידעו ג׳ וסימנ׳ כל דבר נכחה כי רפאתים הולך ג׳ מל׳ וסימנ׳ ויהי הקשר אמץ ...

ישראל אחרי אבשלום: ואתא
דמחוי לות דוד למימר אתפני לבא
דאנש ישראל בתר אבשלום: ויאמר
דוד לכל עבדיו אשר אתו בירושלם
קומו ונברחה כי לא תהיה לנו
פליטה מפני אבשלום מהרו ללכת
פן ימהר והשגנו והדיח עלינו את
הרעה והכה העיר לפי חרב: ואמר
דוד לכל עבדוהי דעמיה בירושלם
קומו ונערוק ארי לא תהי לנא שיזבא
מן קדם אבשלום אוחו למיזל
דלמא יוחי וידבקננא ויכמון עלנא
ית בישתא וימחי קרתא לפתגם
דחרב: ויאמרו עבדי המלך אל
המלך ככל אשר יבחר אדני המלך
הנה עבדיך: ואמרו עבדי מלכא
למלכא ככל דיימר רבוני מלכא
הא עבדך: ויצא המלך וכל ביתו
ברגליו ויעזב המלך את עשר נשים
פלגשים לשמר הבית: ונפק מלכא
וכל אנש ביתיה עמיה ושבק מלכא
ית עשר נשין לחינתא למטר ביתא:
ויצא המלך וכל העם ברגליו ויעמדו
בית המרחק: ונפק מלכא וכל
עמא דעמיה וקמו באתר רחיק:
וכל עבדיו עברים על ידו וכל
הכרתי וכל הפלתי וכל הגתים שש
מאות איש אשר באו ברגלו מגת

עברים על פני המלך: וכל עבדוהי
עברין על ידוהי וכל קשתיא וכל
קלעיא וכל גיתאי שית מאה גברא
דאתו עמיה מגת עברין קדם מלכא:
ויאמר המלך
אל אתי הגתי למה תלך גם אתה
אתנו שוב ושב עם המלך כי נכרי
אתה וגם גלה אתה למקומך: ואמר
מלכא לאתי גיתאה למא תיזיל
אף את עמנא תוב ותיב עם מלכא
ארי נכריא את ואף גליאת איזיל
לך לאתרך: תמול בואך והיום
אנועך עמנו ללכת ואני הולך על
אשר אני הולך שוב והשב את
אחיך עמך חסד ואמת: תמלי
אתיתא ויומא דין אטלטלינך עמנא
למיזל ואנא אזיל לאתר דלית
אנא ידע לאן אנא אזיל תוב ואתיב
ית אחך עמך ועביד עמהון טיבו
וקשוט: ויען אתי את המלך ויאמר
חי יהוה וחי אדני המלך כי אם
במקום אשר יהיה שם אדני המלך
אם למות אם לחיים כי שם יהיה
עבדך: ואתיב אתי ית מלכא ואמר
קיים הוא יי וחיי רבוני מלכא אלהין
באתרא דיהי תמן רבוני מלכא אם
למותא אם לחיי ארי תמן יהי עבדך
ויאמר דוד אל אתי לך ועבר ויעבר

וכל ביתו ג וסימנ׳ ויצל האיש וכל ביתו ויצא המלך וכל ביתו ברגליו וימת שאול וכל

אתי הגתי וכל אנשיו וכל הטף אשר
אתו: ואמר דוד לאתי איזיל עבר
ועבר אתי גתאה וכל גברוהי וכל
טפלא דעמיה: וכל הארץ בוכים
קול גדול וכל העם עברים והמלך
עבר בנחל קדרון וכל העם עברים
על פני דרך את המדבר: וכל דיירי
ארעא בכן קל רב וכל עמא עברין
ומלכא עבר בנחלא דקדרון וכל
עמא עברין על אפי אורח מדברא:
והנה גם צדוק וכל הלוים אתו נשאים
את ארון ברית האלהים ויצקו את
ארון האלהים ויעל אביתר עד
תם כל העם לעבור מן העיר: והא
אף צדוק וכל ליואי עמיה נטלין
ית ארון קימא דיי ואקימו ית
ארונא דיי וסליק אביתר עד
דשלים כל עמא למעבר מן קרתא:
ויאמר המלך
לצדוק השב את ארון האלהים
העיר אם אמצא חן בעיני יהוה
והשבני והראני אתו ואת נוהו: ואמר
מלכא לצדוק אתיב ית ארונא דיי
לקרתא אם אשכח רחמין קדם יי
יתיבינני ויחזינני קדמוהי ואפלח
קדמוהי בבית מקדשיה: ואם כה
יאמר לא חפצתי בך הנני יעשה לי
כאשר טוב בעיניו: ואם כדין יימר

לא רעוא קדמי בך הא אנא יעביד לי
כמא דתקין קדמוהי:
ויאמר המלך אל צדוק הכהן
הרואה אתה שבה העיר בשלום
ואחימעץ בנך ויהונתן בן אביתר
שני בניכם אתכם: ואמר מלכא
לצדוק כהנא חזוא את תוב לקרתא
בשלם ואחימעץ ברך ויהונתן בר
אביתר תרין בניכון עמכון: ראו אנכי
מתמהמה בעברות המדבר עד בוא (בערבות ק׳)
דבר מעמכם להגיד לי: חזו דאנא
מתעכב במישרי מדברא עד דימטי
פתגמא מנכון לחואה לי: וישב
צדוק ואביתר את ארון האלהים
ירושלם וישבו שם: ואתיב צדוק
ואביתר ית ארונא דיי לירושלם
ויתיבו תמן: ודוד עלה במעלה הזיתים
עלה ובוכה וראש לו חפוי והוא הלך
יחף וכל העם אשר אתו חפו איש
ראשו ועלו עלה ובכה: ודויד סליק
במסקנא דטור זיתיא סליק ובכי
ורישיה ליה מכסי והוא אזיל יחיף
וכל עמא דעמיה כריכו גבר רישיה
וסלקין מסק ובכן: ודוד הגיד לאמר
אחיתפל בקשרים עם אבשלום
ויאמר דוד סכל נא את עצת אחיתפל
יהוה: ולדוד אתחוה למימר
אחיתפל במרודיא עם אבשלום

הרואה ב׳ חד מל׳ וב׳ חס׳ וסימנ׳ ויאמר המלך אל צדוק מל׳ מה הם עשים חס׳ — כתנתו ב׳ וסימ׳ ויפשיטו את

למשא ג וסימנ׳ והית עלי למשא ולמה יהיה ואהיה עלי למשא ◦ וכל אנשיו ל׳ הסבל ל׳

ואמר דוד קלקיל כען ית מלכא
דאחיתפל ׃ ויהי דוד בא עד
הראש אשר ישתחוה שם לאלהים
והנה לקראתו חושי הארכי קרוע
כתנתו ואדמה על ראשו ׃ והוה
דוד אתא עד ריש טורא דיסגוד
תמן קדם יי׳ והא לקדמותיה חושי
ארכאה מבזעין לבושוהי ועפרא
רמי בר רישיה ׃ ויאמר לו דוד אם
עברת אתי והית עלי למשא ׃ ואמר
ליה דוד אם עברת עמי ותהי עלי
למטול ׃ ואם העיר תשוב ואמרת
עבדך אני המלך אהיה עבד אביך
ואני מאז ועתה ואני עבדך והפרתה
לי את עצת אחיתפל ׃ ואם לקרתא
תתוב ותימר לאבשלום עבדך אנא
מלכא איהי עבדא דאבוך ואנא
מבכין וכען ואנא עבדך ותקלקיל
לי ית מלכא דאחיתפל ׃ והלוא עמך
שם צדוק ואביתר הכהנים והיה כל
הדבר אשר תשמע מבית המלך
תגיד לצדוק ולאביתר הכהנים ׃
והלא עמך תמן צדוק ואביתר
כהניא ויהי כל פתגמא דתשמע מנית
מלכא תחוי לצדוק ולאביתר כהניא ׃
הנה שם עמם שני בניהם אחימעץ
לצדוק ויהונתן לאביתר ושלחתם
בידם אלי כל דבר אשר תשמעו ׃

הא תמן עמהון תרין בניהון אחימעץ
לצדוק ויהונתן לאביתר ותשלחון
בידהון לותי כל מדעם דתשמעון ׃
ויבא חושי רעה דוד העיר ואבשלום
יבוא ירושלם ׃ ואתא חושי שושבינא
דדוד לקרתא ואבשלום אתא
לירושלם ׃ ודוד עבר
מעט מהראש והנה ציבא נער
מפיבשת לקראתו וצמד חמורים
חבשים ועליהם מאתים לחם
ומאה צמוקים ומאה קיץ ונבל
יין ׃ ודוד עבר זעיר מריש טורא
והא ציבא עולימא דמפיבשת
לקדמותיה וזוג חמרין חשיקין
ועליהון מתן גריצן דלחים ומאה
אתפלין דענבין יבישין ומאה
מנן דבילתא וגרב דחמר ׃ ויאמר
המלך אל ציבא מה אלה לך
ויאמר ציבא החמורים לבית המלך
לרכב ולהלחם והקיץ לאכול
הנערים והיין לשתות היעף במדבר ׃
ואמר מלכא לציבא מא אילין לך
ואמר ציבא חמריא לבית מלכא
למרכב ולחמא ודבילתא למיכל
עולימיא וחמרא למשתי דמשלהי
במדברא ׃ ויאמר המלך ואיה בן
אדניך ויאמר ציבא אל המלך
הנה יושב בירושלם כי אמר היום

רעה ג וסימנ׳ ויבא חושי רעה דוד העיר כאשר בא חושי הארכי וזבוד בן נתן ◦ מהראש ◦

יצוא ג׳ וסימנ׳ — הערב כלה יצחק ׃ יצא הרצח שמעי נעמן יואב ירמיה תלותה מנה׳ן מל׳ ואנון הערב שמעי נעמן ול׳ חס׳

ישיבו לי בית ישראל את ממלכות
אבי׃ ואמר מלכא ואן בר רבונך
ואמר ציבא למלכא הא יתיב בירושלם
ארי אמר יומא דין יתיבון לי בית
ישראל ית מלכותא דאבא׃ ויאמר
המלך לצבא הנה לך כל אשר
למפיבשת ויאמר ציבא השתחויתי
אמצא חן בעיני אדני המלך׃ ואמר
מלכא לציבא הא לך כל דלמפיבשת
ואמר ציבא מודינא אשכח רחמין
בעינך רבוני מלכא׃ ובא המלך
דוד עד בחורים והנה משם איש
יוצא ממשפחת בית שאול ושמו
שמעי בן גרא יצא יצוא ומקלל׃ ואתא
מלכא דוד עד עלמת והא מתמן
גברא נפיק מזרעית בית שאול
ושמיה שמעי בר גרא נפיק מפק
ומלטיט׃ ויסקל באבנים את דוד
ואת כל עבדי המלך דוד וכל העם
וכל הגבורים מימינו ומשמאלו׃
ורגים באבניא ית דוד וית כל עבדי
מלכא דוד וכל עמא וכל גיבריא
מימיניה ומסמאליה׃ וכה אמר
שמעי בקללו צא צא איש הדמים
ואיש הבליעל׃ וכדין אמר שמעי
בלטטותיה פוק פוק גבר חייב קטול
וגבר רשיעא׃ השיב עליך יהוה כל
דמי בית שאול אשר מלכת תחתו

ויתן יהוה את המלוכה ביד אבשלום
בנך והנך ברעתך כי איש דמים אתה׃
אתיב עלך ייי כל חובי בית שאול
דמלכתא תחותוהי ואצלח ייי ית
מלכותא בידא דאבשלום ברך והא
את לבשתך ארי גבר חייב קטול
את׃ ויאמר אבישי בן צרויה אל
המלך למה יקלל הכלב המת הזה
את אדני המלך אעברה נא ואסירה
את ראשו׃ ואמר אבישי בר צרויה
למלכא למא ילטיט כלבא מיתא
הדין ית רבוני מלכא אעבר כען
ואעדי ית רישיה׃ ויאמר המלך
מה לי ולכם בני צרויה כי יקלל
וכי יהוה אמר לו קלל את דוד ומי
יאמר מדוע עשית כן׃ ואמר מלכא
מא לי ולכון בני צרויה כדין ילטיט
ארי ייי אמר ליה לטיט ית דוד ומן
יימר מדין עבדתא כין׃ ויאמר דוד
אל אבישי ואל כל עבדיו הנה בני
אשר יצא ממעי מבקש את נפשי
ואף כי עתה בן הימיני הניחו לו ויקלל
כי אמר לו יהוה׃ ואמר דוד לאבישי
ולכל עבדוהי הא ברי דאולידית
בעי למקטלי ואף ארי כען בר שבט
בנימן שבוקו מניה וילטיט ארי
אמר ליה ייי׃ אולי יראה יהוה בעוני
והשיב יהוה לי טובה תחת קללתו

ואקירה ג׳ וסימנ׳ — אבימלך ראשו כל בהולך — ויקלל ג׳ וסימנ׳ — ויקב הפלשתי את ושמעי הלך

היום הזה: ומא אם גליא ק׳ יי׳ דמעת
עינו ויתיב יי׳ לי טבתא חלף לוטתיה
יומא הדין: וילך דוד ואנשיו בדרך
ושמעי הלך בצלע ההר לעמתו
הלך ויקלל ויסקל באבנים לעמתו
ועפר בעפר: ואזל דוד וגוברוהי
באורחא ושמעי אזיל בסטר טורא
לקבליה אזיל ומלטיט ומרגים
באבניא לקבליה ומשדי עפרא:
ויבא המלך וכל
העם אשר אתו עיפים וינפש שם:
ואתא מלכא וכל עמא דעמיה כד
משלהן ונח תמן: ואבשלום וכל
העם איש ישראל באו ירושלם
ואחיתפל אתו: ואבשלום וכל עמא
אנש ישר׳ אתו לירושלם ואחיתפל
עמיה: ויהי כאשר בא חושי הארכי
רעה דוד אל אבשלום ויאמר חושי
אל אבשלום יחי המלך יחי המלך:
והוה כד אתא חושי ארכאה שושבינא
דדוד לות אבשלום ואמר חושי
לאבשלום יצלח מלכא יצלח
מלכא: ויאמר אבשלום אל חושי
זה חסדך את רעך למה לא הלכת
את רעך: ואמר אבשלום לחושי
דא טיבותך דעם רחמך למא לא
אזלתא עם רחמך: ויאמר חושי
אל אבשלום לא כי אשר בחר יהוה

והעם הזה וכל איש ישראל לא
אהיה ואתו אשב: ואמר חושי לאבשלום
לא אלהין דאתרעי יי׳ ועמא הדין
וכל אנש ישר׳ דיליה אהי ועמיה
אתיב: והשנית למי אני אעבד הלוא
לפני בנו כאשר עבדתי לפני אביך
כן אהיה לפניך: ותנינות קדם מן
אנא אפלח הלא קדם בריה כמא
דפלחית קדם אבוך כין איהי פלח
קדמך: ויאמר אבשלום
אל אחיתפל הבו לכם עצה מה נעשה:
ואמר אבשלום לאחיתפל הבו לכון
מלכא מא נעביד: ויאמר אחיתפל
אל אבשלום בוא אל פלגשי אביך
אשר הניח לשמור הבית ושמע כל
ישראל כי נבאשת את אביך וחזקו
ידי כל אשר אתך: ואמר אחיתפל
לאבשלום עול לות לחינתא דאבוך
דשבק למטר ביתא וישמעון כל ישר׳
ארי אתגריתא באבוך ויתקפן ידי
כל דעמך: ויטו לאבשלום האהל
על הגג ויבא אבשלום אל פלגשי
אביו לעיני כל ישראל: ונגדו
לאבשלום קינופין על איגרא ועל
אבשלום לות לחינתא דאבוהי לעיני
כל ישר׳: ועצת אחיתפל אשר יעץ
בימים ההם כאשר ישאל
בדבר האלהים כן כל עצת אחיתפל

איש ק׳ ולא כת׳

68

גם לדוד גם לאבשלם׃ ומלכא דאחיתפל
דמליך ביומיא האנון כמא דשאיל
גברא בפתגמא דיי כין כל מלכא
דאחיתפל אף לדוד אף לאבשלום׃
ויאמר אחיתפל
אל אבשלם אבחרה נא שנים עשר
אלף איש ואקומה וארדפה אחרי
דוד הלילה׃ ואמר אחיתפל לאבשלום
אבחר כען תרי עסר אלפין גוברא
ואקום ואדרוף בתר דוד בליליא׃
ואבוא עליו והוא יגע ורפה ידים
והחרדתי אתו ונס כל העם אשר
אתו והכיתי את המלך לבדו׃ ואתך
עלוהי כד הוא משלהי ידוהי ומכשלן
ואזיע יתיה דיערוק כל עמא דעמיה
ואקטול ית מלכא בלחודוהי׃ ואשיבה
כל העם אליך כשוב הכל האיש אשר
אתה מבקש כל העם יהיה שלום׃
ואתיב כל עמא לותך יתובון כלהון
בתר דיתקטיל גברא דאת בעי כל
עמא יהי שלם׃ ויישר הדבר בעיני
אבשלם ובעיני כל זקני ישראל׃
ובשר פתגמא בעיני אבשלום ובעיני
כל סבי ישראל׃ ויאמר
אבשלום קרא נא גם לחושי הארכי
ונשמעה מה בפיו גם הוא׃ ואמר
אבשלום קרי כען אף לחושי ארכאה
ונשמע מא דיימר אף הוא׃ ויבא חושי

אל אבשלום ויאמר אבשלום אליו
לאמר כדבר הזה דבר אחיתפל
הנעשה את דברו אם אין אתה דבר׃ ואתא
חושי לות אבשלום ואמר אבשלום
ליה למימר כפתגמא הדין מליל
אחיתפל העביד ית פתגמיה אם לא
דכשר בעינך את מליל׃
ויאמר חושי אל אבשלום
לא טובה העצה אשר יעץ אחיתפל
בפעם הזאת׃ ואמר חושי לאבשלום
לא תקין מלכא דמליך אחיתפל
בזמנא הדא׃ ויאמר חושי אתה
ידעת את אביך ואת אנשיו כי גברים
המה ומרי נפש המה כדב שכול
בשדה ואביך איש מלחמה ולא ילין
את העם׃ ואמר חושי את ידעת ית
אבוך וית גברוהי ארי גיברין אנון
ומרירי נפשא אנון כדוב תכול
בחקלא ואבוך גבר עביד קרבין
ולא יבית עם עמא׃ הנה עתה הוא
נחבא באחת הפחתים או באחד
המקומת והיה כנפל בהם בתחלה
ושמע השמע ואמר היתה מגפה
בעם אשר אחרי אבשלם׃ הא כען
הוא כמיר בחד מן מקמציא או בחד
מן אתריא ויהי כמפל בהון בקדמיתא
דישמע דשמע ויימר הות מחתא
בעמא דבתר אבשלום׃ והוא גם בן

ויישר ויישר ג' מל' וסימנ' בעיני האלהים ויישר הדבר בעיני אבשלום ובעיני כל זקני בעיני יחזקיהו

הביא ח̇ וסימנ — כי ידעתו למען ואתכן הוציא לבעבור תוסיפו ׃ בושו תשמעון וגם אני המטפחת בתו׳

חיל אשר לבו כלב האריה המס ימס
כי ידע כל ישראל כי גבור אביך
ובני חיל אשר אתו ׃ והוא אף גבר
גיבר דליביה כליבא דאריא ממסא
מסי ארי ידעו כל ישראל ארי גיבר
אבוך וגברין גיברין דעמיה ׃ כי
יעצתי האסף יאסף עליך כל ישראל
מדן ועד באר שבע כחול אשר על
הים לרב ופניך הלכים בקרב ׃ כדין
מלכית אתכנשא יתכנשון עלך
כל ישראל מדן ועד באר שבע כחלא
דעל ימא לסגי ואת תהי אזיל בריש
כלנא ׃ ובאנו אליו באחת המקומת
אשר נמצא שם ונחנו עליו כאשר
יפל הטל על האדמה ולא נותר בו
ובכל האנשים אשר אתו גם אחד ׃
ונהך עלוהי בחד מן אתריא דנשתכח
תמן ונשרי עלוהי כמא דשרי טלא
על ארעא ולא נשאר ביה ובכל
גבריא דעמיה אף חד ׃ ואם אל עיר
יאסף והשיאו כל ישראל אל העיר
ההיא חבלים וסחבנו אתו עד הנחל
עד אשר לא נמצא שם גם צרור ׃
ואם לקרתא יתכניש ויתכנשון כל
ישראל על קרתא ההיא ויקפונה
משרין ונעקר יתה וית אבנהא
ונרמינה לנחלא עד דלא נשאר תמן
אבנא ׃
ויאמר אבשלום
וכל איש ישראל טובה עצת חושי
הארכי מעצת אחיתפל ויהוה צוה
להפר את עצת אחיתפל הטובה
לבעבור הביא יהוה אל אבשלום
את הרעה ׃ ואמר אבשלום וכל אנש
ישראל תקין מלכא דחושי ארכאה
ממלכא דאחיתפל ויי פקיד לקלקלא
ית מלכא דאחיתפל תקנא בדיל
דייתי יי על אבשלום ית בישתא ׃
ויאמר חושי אל
צדוק ואל אביתר הכהנים כזאת
וכזאת יעץ אחיתפל את אבשלם
ואת זקני ישראל וכזאת וכזאת
יעצתי אני ׃ ואמר חושי לצדוק
ולאביתר כהניא כדין וכדין מלך
אחיתפל ית אבשלום וית סבי ישראל
וכדין וכדין מלכית אנא ׃ ועתה
שלחו מהרה והגידו לדוד לאמר
אל תלן הלילה בערבות המדבר וגם
עבור תעבור פן יבלע למלך ולכל
העם אשר אתו ׃ וכען שלחו בפריע
וחוו לדוד למימר לא תבית בליליא
במישרי מדברא ואף מעבר תעבר
דלמא יתהני למלכא ולכל עמא
דעמיה ׃ ויהונתן ואחימעץ עמדים
בעין רגל והלכה השפחה והגידה
להם והם ילכו והגידו למלך דוד כי
לא יוכלו להראות לבוא העירה ׃

יבלע ב̇ פת̇ חד פת̇ וחד קמ̇ וסימנ — פן יבלע למלך ולכל העם ׃ היספר לו כי אדבר קדמ̇ פת̇ בתרא

ויהונתן ואחימעץ קימין בעין
קצרא ואזלת אמתא וחויאת להון
ואנון איזלון ויחוון למלכא דויד
ארי לא יכלין לאתחזאה למיעל
לקרתא׃ וירא אתם נער ויגד לאבשלם
וילכו שניהם מהרה ויבאו אל בית
איש בבחרים ולו באר בחצרו וירדו
שם׃ וחזא יתהון עולימא וחוי
לאבשלום ואזלו תרויהון בפריע
ועלו לבית גברא בעלמת ולה
גובא בדרתיה ונחתו תמן׃ ותקח
האשה ותפרש את המסך על פני
הבאר ותשטח עליו הרפות ולא
נודע דבר׃ ונסיבת אתתא ופרסת
ית פרסא על פומא דבירא ושטחת
עלוהי דקילן ולא אתידע מדעם׃
ויבאו עבדי אבשלום אל האשה
הביתה ויאמרו איה אחימעץ ויהונתן
ותאמר להם האשה עברו מיכל
המים ויבקשו ולא מצאו וישבו
ירושלם׃ ואתו עבדי אבשלום לות
אתתא לביתא ואמרו אן אחימעץ
ויהונתן ואמרת להון אתתא כבר
עברו ירדנא ובעו ולא אשכחו ו
ותבו לירושלם׃ ויהי
אחרי לכתם ויעלו מהבאר וילכו
ויגדו למלך דוד ויאמרו אל דוד
קומו ועברו מהרה את המים כי כה

יעץ עליכם אחיתפל׃ והוה בתר
מיזלהון וסליקו מגובא ואזלו
וחויאו למלכא דויד ואמרו לדויד
קומו ועברו בפריע ית ירדנא ארי
כדין מליך עליכון אחיתפל׃ ויקם
דוד וכל העם אשר אתו ויעברו את
הירדן עד אור הבקר עד אחד לא
נעדר אשר לא עבר את הירדן׃ ו
וקם דויד וכל עמא דעמיה ועברו
ית ירדנא עד מיהר צפרא עד חד
לא שגא דלא עבר ית ירדנא׃ ואחיתפל
ראה כי לא נעשתה עצתו ויחבש
את החמור ויקם וילך אל ביתו אל
עירו ויצו אל ביתו ויחנק וימת ויקבר
בקבר אביו׃ ואחיתפל חזא ארי לא
אתקיים מלכיה וזריז ית חמרא
וקם ואזל לביתיה לקרתיה ופקיד
על אנש ביתיה ואתחניק ומית ואתקבר
בקברא דאבוהי׃
ודוד בא מחנימה ואבשלם עבר את
הירדן הוא וכל איש ישראל עמו׃ ו
ודוד אתא למחנים ואבשלום עבר
ית ירדנא הוא וכל אנש ישראל עמיה׃
ואת עמשא שם אבשלם תחת יואב
על הצבא ועמשא בן איש ושמו
יתרא הישראלי אשר בא אל אביגל
בת נחש אחות צרויה אם יואב׃ וית
עמשא מני אבשלום חלף יואב על

חילא ועמשא בר גברא ושמיה
יתרא ישראילאה דעל לות אביגל
בת נחש אחתה דצרויה אמיה דיואב
ויחן ישראל ואבשלם ארץ הגלעד
ושרא ישראל ואבשלום בארע גלעד
ויהי כבוא דוד
מחנימה ושבי בן נחש מרבת בני
עמון ומכיר בן עמיאל מלו דבר
וברזלי הגלעדי מרגלים והוה כד
אתא דוד למחנים ושובי בר נחש
מרבת בני עמון ומכיר בר עמיאל
מלו דבר וברזלי גלעדאה מרגלים
משכב וספות וכלי יוצר וחטים
ושערים וקמח וקלי ופול ועדשים
וקלי מצעין וקנולין ומן דחסף
וחטין וסערין וקמחא וקליא ופולא
וטלופחין וקליא ודבש וחמאה
וצאן ושפות בקר הגישו לדוד
ולעם אשר אתו לאכול כי אמרו
העם רעב ועיף וצמא במדבר ודבש
ושמן ועאן וגבנין דחלב תורין
קריבו לדוד ולעמא דעמיה למיכל
ארי אמרו עמא כפין ומשלהי
וצחי במדברא
ויפקד דוד את העם אשר אתו וישם
עליהם שרי אלפים ושרי מאות
ומנא דוד ית עמא דעמיה ומני
עליהון רבני אלפי ורבני מאותא

וישלח דוד את העם השלשית ביד
יואב והשלשית ביד אבישי בן צרויה
אחי יואב והשלשת ביד אתי הגתי
ויאמר המלך אל העם יצא אצא גם
אני עמכם ושלח דוד ית עמא
תלתא ביד יואב ותלתא ביד אבישי
בר צרויה אחוהי דיואב ותלתא ביד
אתי גתאה ואמר מלכא לעמא מפק
אפוק אף אנא עמכון ויאמר העם
לא תצא כי אם נס ננוס לא ישימו
אלינו לב ואם ימתו חצינו לא ישימו
אלינו לב כי עתה כמנו עשרה
אלפים ועתה טוב כי תהיה לנו מעיר
לעזיר ואמר עמא לא תפוק ארי
אם מערק נערוק לא ישוון עלנא
לב ואם יתקטלון פלגנא לא ישוון
עלנא לב ארי כען את זכיר למסער
פותנא עסרא אלפין וכען טב ארי
תצלי עלנא מקרתא למסעד
ויאמר אליהם המלך
אשר ייטב בעיניכם אעשה ויעמד
המלך אל יד השער וכל העם יצאו
למאות ולאלפים ואמר להון מלכא
דתקין בעיניכון אעביד וקם מלכא
על כיבש אורח תרעא וכל עמא
נפקו למאון ולאלפין ויצו המלך את
יואב ואת אבישי ואת אתי לאמר
לאטי לי לנער לאבשלום וכל העם

אל יד ה׳ וסימנ׳ ויעמד המלך שמות השבטים ב׳ בן הנה כשנו עבדים ב׳ בו וכל אסתר כוות במ״ג ונתנו

שמעו בצות המלך את כל השרים
על דבר אבשלום ופקיד מלכא ית
יואב וית אבישי וית אתי למימר
אסתמרו לי בעולימא באבשלום
וכל עמא שמעו כד פקיד מלכא
ית כל רבניא על עיסק אבשלום
ויצא העם השדה לקראת ישראל
ותהי המלחמה ביער אפרים ונפק
עמא לחקלא לקדמות ישראל והוה
קרבא בחורשא דבית אפרים וינגפו
שם עם ישראל לפני עבדי דוד
ותהי שם המגפה גדולה ביום ההוא
עשרים אלף ואתברו תמן עמא
ישראל קדם עבדי דוד והות תמן מחתא
רבתא ביומא ההוא עסרין אלפין
ותהי שם המלחמה נפצות על פני — נפוצת ק
כל הארץ וירב היער לאכל בעם
מאשר אכלה החרב ביום ההוא והוו
תמן עבדי קרבא מתבדרין על אפי
כל ארעא ואסגיאת חיות חורשא
לקטלא בעמא מדקטילת חרבא
ביומא ההוא ויקרא אבשלום לפני
עבדי דוד ואבשלום רכב על הפרד
ויבא הפרד תחת שובך האלה הגדולה
ויחזק ראשו באלה ויתן בין השמים
ובין הארץ והפרד אשר תחתיו עבר
ואתערע אבשלום קדם עבדי דוד
ואבשלום רכיב על כודנתא ועלת

כודנתא לתחות סובכא דבטמא רבתא
ואתאחד רישיה בבטמא ואתתלי
בין שמיא ובין ארעא וכודנתא
דתחותוהי עברת וירא איש אחד
ויגד ליואב ויאמר הנה ראיתי את
אבשלם תלוי באלה וחזא גברא
חד וחוי ליואב ואמר הא חזיתי ית
אבשלום תלי בבטמא ויאמר יואב
לאיש המגיד לו והנה ראית ומדוע
לא הכיתו שם ארצה ועלי לתת לך
עשרה כסף וחגרה אחת ואמר יואב
לגברא דמחוי ליה והא חזיתא ומדין
לא מחיתהי תמן ורמיתהי לארעא
ועלי פון למתן לך עסר סלעין דכסף
ואספניקי חדא ויאמר האיש אל
יואב ולא אנכי שקל על כפי אלף — ולו ק
כסף לא אשלח ידי אל בן המלך כי
באזנינו צוה המלך אתך ואת אבישי
ואת אתי לאמר שמרו מי בנער
באבשלום ואמר גברא ליואב ודלא
אנא תקיל על ידי אלף סלעין דכסף
לא אושיט ידי בבר מלכא ארי
קדמנא פקיד מלכא יתך וית אבישי
וית אתי למימר אסתמרו לי
בעולימא באבשלום או עשיתי
בנפשו שקר וכל דבר לא יכחד מן
המלך ואתה תתיצב מנגד ואו פון
עבדית בנפשי שקרא וכל מדעם

תלוי ג וסימנ׳ כי קללת אלהים תלוי אבשלום תלוי באלה אלף הכגן תלוי ... חד בחתו וחד בנבי׳ וחד

לא יתכסא מן מלכא ואת תתעתד
מקביל׃ ויאמר יואב לא כן אחילה
לפניך ויקח שלשה שבטים בכפו
ויתקעם בלב אבשלום עודנו חי
בלב האלה׃ ואמר יואב הלא מבכין
אנא אשרי קדמך ונסיב תלתא
גססין בידיה וקבעינון בליבא
דאבשלום עד פון קיים בגו בטמא׃
ויסבו עשרה נערים נשאי כלי יואב
ויכו את אבשלום וימתהו׃ ואסחרו
עסרא עולימין נטלי זיניה דיואב
ומחו ית אבשלום וקטלוהי׃ ויתקע
יואב בשפר וישב העם מרדף
אחרי ישראל כי חשך יואב את
העם׃ ותקע יואב בשופרא ותב עמא
מלמרדף בתר ישראל ארי זער
יואב ית עמא׃ ויקחו את אבשלום
וישליכו אתו ביער אל הפחת הגדול
ויצבו עליו גל אבנים גדול מאד
וכל ישראל נסו איש לאהלו׃
ונסיבו ית אבשלום ורמו יתיה בחרשא
לגו קומצא רבא ואקימו עלוהי
דגורא אבנין רב לחדא וכל ישראל
אפכו גבר לקרווהי׃
ואבשלם לקח ויצב לו
בחיו את מצבת אשר בעמק המלך
כי אמר אין לי בן בעבור הזכיר
שמי ויקרא למצבת על שמו

ויקרא לה יד אבשלום עד היום הזה׃
ואבשלום נסיב ואקים ליה בחיוהי
ית קמתא דבמישר מלכא ארי
אמר לית לי בר קיים בדיל לאדכרא
שמי וקרא לקמתא על שמיה
ואתקרי לה אתרא דאבשלום עד
יומא הדין׃ ואחימעץ
בן צדוק אמר ארוצה נא ואבשרה
את המלך כי שפטו יהוה מיד איביו׃
ואחימעץ בר צדוק אמר ארהוט
כען ואבסר ית מלכא ארי אתפרע
ליה יי מיד בעלי דבבוהי׃ ויאמר
לו יואב לא איש בשרה אתה היום
הזה ובשרת ביום אחר והיום הזה
לא תבשר כי על בן המלך מת׃
ואמר ליה יואב לא גבר בשר לבסורא
את יומא הדין ותבסר ביום אחרן
ויומא הדין לא תבסר ארי על בר
מלכא מית׃ ויאמר יואב לכושי
לך הגד למלך אשר ראיתה וישתחו
כושי ליואב וירץ׃ ואמר יואב
לכושי איזיל חוי למלכא מא דחזיתא
וסגיד כושי ליואב ורהט׃ ויסף עוד
אחימעץ בן צדוק ויאמר אל יואב
ויהי מה ארצה נא גם אני אחרי
הכושי ויאמר יואב למה זה אתה
רץ בני ולכה אין בשורה מוצאת׃
ואוסיף עוד אחימעץ בר צדוק

אוחילה ג׳ וסימנ׳ — לא כן אחילה לפניך כת׳ ◦ מעי מעי אחולה כתיב ◦ לאלהי ישעי אוחילה כתיב

ארוץ ד׳ וסימנ׳ — ויהי מה ארוץ כי בך ארוץ גדוד ותבירו דתלים דרך מצותיך ארוץ ס׳ נשאו י״ג וסי׳

ואמר ליואב ויהי מא ארהוט כען
אף אנא בתר כושי ואמר יואב למא
דנן את רהיט ברי ולך לית בסורא
מתיהבא ויהי מה ארוץ ויאמר לו ל׳
רוץ וירץ אחימעץ דרך הככר
ויעבר את הכושי ויהי מא כבדין
ארהוט ואמר ליה רהוט ורהט אחימ׳
באורח מישרא וקדים ית כושי ודוד
ישב בין שני השערים וילך הצפה
אל גג השער אל החומה וישא את ל׳ ג
עיניו וירא והנה איש רץ לבדו ודוד
יתיב בין תרין תרעיא ואזל סכואה
על אגר תרעא על שורא וזקף ית
עינוהי וחזא והא גברא רהיט בלחודוהי
ויקרא הצפה ויגד למלך ויאמר
המלך אם לבדו בשורה בפיו וילך ל׳
הלוך וקרב וקרא סכואה וחוי למלכא
ואמר מלכא אם בלחודוהי יהיא
בסורתא בפומיה ואזל מיזל וקריב
וירא הצפה איש אחר רץ ויקרא
הצפה אל השער ויאמר הנה איש
רץ לבדו ויאמר המלך גם זה מבשר
וחזא סכואה גברא אחרנא רהיט
וקרא סכואה לנטר תרעא ואמר
הא גברא רהיט בלחודוהי ואמר
מלכא אף דין מבסר ויאמר הצפה ק
אני ראה את מרוצת הראשון כמרצת ל׳
אחימעץ בן צדוק ויאמר המלך חס

איש טוב זה ואל בשורה טובה
יבא ואמר סכואה אנא חזי ית
רהטא דקדמאה כרהטא דאחימעץ
בר צדוק ואמר מלכא גבר טב דין
ואף בסורא טבא ייתי ויקרא אחימעץ
השתחויה ויאמר אל המלך שלום וישתחו
לאפיו למלך לאפיו ארצה ויאמר
ג ברוך יהוה אלהיך אשר סגר את
י״א האנשים אשר נשאו את ידם באדני
המלך וקרא אחימעץ ואמר למלכא
שלם וסגיד למלכא על אפוהי על
ארעא ואמר בריך יי אלהך דמסר ית
גבריא דארימו ית ידהון ברבוני
מלכא ויאמר המלך
שלום לנער לאבשלום ויאמר
ל׳ אחימעץ ראיתי ההמון הגדול לשלח
את עבד המלך יואב ואת עבדך
ח ולא ידעתי מה ואמר מלכא שלם
לעולימא לאבשלום ואמר אחימעץ
חזיתי המונא סגיאה כתר דשלח
עבדא דמלכא יואב ית עבדך ולא
ז ידעית מא ויאמר המלך סב התיצב
חס כה ויסב ויעמד ואמר מלכא אסתחר
אתעתד כדין ואסתחר וקם והנה
ל׳ הכושי בא ויאמר הכושי יתבשר
ל׳ אדני המלך כי שפטך יהוה היום
מיד כל הקמים עליך והא כושי
אתא ואמר כושי יתבסר רבוני מלכא

עבדיך נשאו אחימעץ קול צפיך נשאו ומשנאיך נשאו נהרות ב׳ בן ערוס הלבן את רגלי כי נשאו מבנותיהם

ארי אתפרע לך יי יומא דין מיד כל
דקימין עלך׃ ויאמר המלך אל
הכושי השלום לנער לאבשלום
ויאמר הכושי יהיו כנער איבי אדני
המלך וכל אשר קמו עליך לרעה׃
ואמר מלכא לכושי השלם לעולימא
לאבשלום ואמר כושי יהון כעולימא
סנאי רבוני מלכא וכל דקמו עלך
לבישא׃ וירגז המלך
ויעל על עלית השער ויבך וכה
אמר בלכתו בני אבשלום בני בני
אבשלום מי יתן מותי אני תחתיך
אבשלום בני בני׃ ורגיז מלכא
וסליק על עלית תרעא ובכא וכדין
אמר במיזליה ברי אבשלום ברי
ברי אבשלום לוי דמיתית אנא חלופך
ואתקיים יומא דין אבשלום ברי
ברי׃ ויגד ליואב הנה המלך בכה
ויתאבל על אבשלום׃ ואתחוה
ליואב הא מלכא בכי ומתאבל על
אבשלום׃ ותהי התשעה ביום ההוא
לאבל לכל העם כי שמע העם ביום
ההוא לאמר נעצב המלך על בנו׃
והות תשועתא ביומא ההוא לאבלא
לכל עמא ארי שמע עמא ביומא
ההוא למימר אתנסיס מלכא על
בריה׃ ויתגנב העם ביום ההוא לבוא
העיר כאשר יתגנב העם הנכלמים

בנסם במלחמה׃ ומתגנבין עמא
ביומא ההוא למיעל לקרתא כמא
דמתגנבין עמא ומתכלמין
במיפכהון בקרבא׃ והמלך לאט
את פניו ויזעק המלך קול גדול
בני אבשלום אבשלום בני בני׃
ומלכא כריך ית אפוהי וצוח מלכא
בקל רב ברי אבשלום אבשלום ברי
ברי׃ ויבא יואב אל
המלך הבית ויאמר הבשת היום
את פני כל עבדיך הממלטים את
נפשך היום ואת נפש בניך ובנתיך
ונפש נשיך ונפש פילגשיך׃ ואתא
יואב לות מלכא לביתא ואמר
אבהיתתא יומא דין ית כל אפי עבדך
דשיזיבו ית נפשך יומא דין וית
נפש בנך ובנתך ונפש נשך ונפש
לחינתך׃ לאהבה את שנאיך ולשנא
את אהביך כי הגדת היום כי אין לך
שרים ועבדים כי ידעתי היום כי
לא אבשלום חי וכלנו היום מתים
כי אז ישר בעיניך׃ למרחם ית
סנאך ולמסני ית רחמך ארי חויתא
יומא דין ארי לית לך רבנין ועבדין
ארי ידענא יומא דין ארי אלו אבשלום
קיים וכולנא יומא דין מתקטלין
ארי כן כשר בעינך׃ ועתה קום
צא ודבר על לב עבדיך כי ביהוה

קב׳ ז׳ חס׳ וסימנ׳ הניצב כה סב אל אחרי ווזבירו את ההר הזה פנו לכם דמהלך ויאמר המלך ליואב

ורעה ט̇ ובישין וג̇ טבין וסימנ׃ עינך לא תשבע בך זאת לא ראינו גם זה הבל בלבבם הכרמל והקימותי ועמד ורעה

נשבעתי כי אינך יוצא אם ילין איש
אתך הלילה ורעה לך זאת מכל
הרעה אשר באה עליך מנעריך
עד עתה׃ וכען קום פוק ומלל על
לבא דעבדך ארי במימרא דיי
קיימית ארי ליתך נפיק אם יבית גבר
עמך בליליא ותהי בישא לך דא
מכל בישתא דאתת עלך מזעורך
עד כען׃ ויקם המלך
וישב בשער ולכל העם הגידו לאמר
הנה המלך יושב בשער ויבא כל
העם לפני המלך וישראל נס איש
לאהליו׃ וקם מלכא ויתיב בתרעא
ואתו כל עמא לקדם מלכא וישראל
אפכו גבר לקרווהי׃
ויהי כל העם נדון בכל שבטי ישראל
לאמר המלך הצילנו מכף איבינו
והוא מלטנו מכף פלשתים ועתה
ברח מן הארץ מעל אבשלום׃ והוו
כל עמא מתוכחין בכל שבטיא
דישראל למימר מלכא שיזבנא
מיד בעלי דבבנא והוא פרקנא
מידא דפלשתאי וכען ערק מן
ארעא מלות אבשלום׃ ואבשלום
אשר משחנו עלינו מת במלחמה
ועתה למה אתם מחרשים להשיב
את המלך׃ ואבשלום דמשחנא עלנא
מית בקרבא וכען למא אתון

שתקין לאתבא ית מלכא׃
והמלך דוד שלח אל
צדוק ואל אביתר הכהנים לאמר
דברו אל זקני יהודה לאמר למה
תהיו אחרנים להשיב את המלך אל
ביתו ודבר כל ישראל בא אל המלך
אל ביתו׃ ומלכא דוד שלח לצדוק
ולאביתר כהניא למימר מלילו עם
סבי יהודה למימר למא תהון בתראין
לאתבא ית מלכא לביתיה ופתגם
כל ישראל אתא לות מלכא לביתיה׃
אחי אתם עצמי ובשרי אתם ולמה
תהיו אחרנים להשיב את המלך׃
אחי אתון קריבי ובסרי אתון ולמא
תהון בתראין לאתבא ית מלכא׃
ולעמשא תמרו הלוא עצמי ובשרי
אתה כה יעשה לי אלהים וכה יוסיף
אם לא שר צבא תהיה לפני כל הימים
תחת יואב׃ ולעמשא תימרון הלא
קריבי ובסרי את כדין יעביד לי יי
וכדין יוסיף אם לא רב חילא תהי
קדמי כל יומיא חלף יואב׃ ויט את
לבב כל איש יהודה כאיש אחד
וישלחו אל המלך שוב אתה וכל
עבדיך׃ ואתפני לבא דכל אנש
יהודה כגברא חד ושלחו למלכא
תוב את וכל עבדך׃ וישב המלך ויבא
עד הירדן ויהודה באה הגלגלה

והמלך דוד ג̇ ריש פסוק וסימנ׃ והמלך דוד שלח אל צדוק והמלך דוד שמע והמלך דוד זקן בא

ללכת לקראת המלך להעביר את
המלך את הירדן: ותב מלכא ואתא
עד ירדנא ודבית יהודה אתו לגלגלא
למיזל לקדמות מלכא לאעברא
ית מלכא ית ירדנא: וימהר שמעי
בן גרא בן הימיני אשר מבחורים
וירד עם איש יהודה לקראת המלך
דוד: ואוחי שמעי בר גרא בר שבט
בנימן דמעלמת ונחת עם אנש יהודה
לקדמות מלכא דוד: ואלף איש עמו ד׳
מבנימן וציבא נער בית שאול ב׳
וחמשת עשר בניו ועשרים עבדיו
אתו וצלחו הירדן לפני המלך:
ואלף גברא עמיה משבטא דבית
בנימן וציבא עולימא דבית שאול
וחמישת עסר בנוהי ועסרין
עבדוהי עמיה וגלו ירדנא קדם
מלכא: ועברה העברה להעביר את ל׳ ל׳ ל׳
בית המלך ולעשות הטוב בעינו בעינו ק׳
ושמעי בן גרא נפל לפני המלך
בעברו בירדן: ואעברו מגזתא
לאעברא ית בית מלכא ולמעבד
דתקין בעינוהי ושמעי בר גרא נפל
קדם מלכא במעבריה בירדנא:
ויאמר אל המלך אל יחשב לי אדני ל׳
עון ואל תזכר את אשר העוה עבדך ד׳
ביום אשר יצא אדני המלך מירושלם נקוד
לשום המלך אל לבו: ואמר למלכא בנ״ב

לא יחשיב עלי ריבוני חובא
ולא תדכר ית דסרח עבדך ביומא
דנפק ריבוני מלכא מירושלם
לשואה מלכא על ליביה: כי ידע
עבדך כי אני חטאתי והנה באתי
היום ראשון לכל בית יוסף לרדת
לקראת אדני המלך: ארי ידע עבדך
ארי אנא חבית והא אתית יומא דין
קדמאי לכל בית יוסף למיחת
לקדמות ריבוני מלכא:
ויען אבישי בן צרויה
ויאמר התחת זאת לא יומת שמעי ג׳
כי קלל את משיח יהוה: ואתיב אבישי יעקב
בר צרויה ואמר החלף דין לא יתקטיל יוסף
שמעי ארי לוט ית משיחא דיי׳: שמעי
ויאמר דוד מה לי
ולכם בני צרויה כי תהיו לי היום
לשטן היום יומת איש בישראל
כי הלוא ידעתי כי היום אני מלך
על ישראל: ואמר דוד מא לי ולכון
בני צרויה ארי תהון לי יומא דין
לסטן יומא דין יתקטיל גברא מישראל
ארי הלא ידענא ארי יומא דין אנא
מלכא על ישראל: ויאמר המלך
אל שמעי לא תמות וישבע לו המלך:
ואמר מלכא לשמעי לא תמות
דקיים ליה מלכא: ב׳
ומפבשת בן שאול ירד לקראת חס

איש עמו ד׳ וסימנ׳ — ויאבק איש עמו עד עלות השחר וישבו המלאכים אל יעקב אמש ואלף איש עמו

ולא עשה ה׳ וסימנ׳ ומפיבשת בן שאול ב׳ בן עשרים שנה דאחז דמלכים וחב׳ דדברי ימ׳ וירא האלהים דעננה

המלך ולא עשה רגליו ולא עשה
שפמו ואת בגדיו לא כבס למן היום
לכת המלך עד היום אשר בא בשלום׃
ומפיבשת בר שאול נחת לקדמות
מלכא ולא שטף רגלוהי ולא ספר
ספמיה וית לבושוהי לא חור למן
יומא דאזל מלכא עד יומא דאתא
בשלמא׃ ויהי כי בא ירושלם לקראת
המלך ויאמר לו המלך למה לא
הלכת עמי מפיבשת׃ והוה כד אתא
לירושלם לקדמות מלכא ואמר ליה
מלכא למא לא אזלתא עמי מפיבשת׃
ויאמר אדני המלך עבדי רמני כי
אמר עבדך אחבשה לי החמור
וארכב עליה ואלך את המלך כי
פסח עבדך׃ ואמר רבוני מלכא עבדי
שקר בי ארי אמר עבדך אחשוק לי
חמרא וארכוב עלה ואהך עם מלכא
ארי מחגר עבדך׃ וירגל בעבדך
אל אדני המלך ואדני המלך כמלאך
האלהים ועשה הטוב בעיניך׃ ואמר
על עבדך מילין דלא כשרן קדם
רבוני מלכא ורבוני מלכא חכים
כמלאכא דיי ועביד דתקין בעינך׃
כי לא היה כל בית אבי כי אם אנשי
מות לאדני המלך ותשת את עבדך
באכלי שלחנך ומה יש לי עוד
צדקה ולזעק עוד אל המלך׃ ארי

לא הוון כל בית אבא אלהין גברין חייבי
קטול לרבוני מלכא ושויתא ית
עבדך באכלי פתורך ומא אית לי
עוד זכו ולמקבל עוד קדם מלכא׃
ויאמר לו המלך למה תדבר עוד
דבריך אמרתי אתה וציבא תחלקו
את השדה׃ ואמר ליה מלכא למא
תמליל עוד פתגמך אמרית את
וציבא תפלגון ית אחסנתא׃ ויאמר
מפיבשת אל המלך גם את הכל
יקח אחרי אשר בא אדני המלך
בשלום אל ביתו׃ ואמר מפיבשת
למלכא אף ית כולא יסב בתר דאתא
רבוני מלכא בשלמא לביתיה׃
וברזלי הגלעדי
ירד מרגלים ויעבר את המלך
הירדן ק׳ הירדן לשלחו את בירדן׃ וברזלי
גלעדאה נחת מרגלים ועבר עם
מלכא ירדנא לאלוויותיה ית ירדנא׃
וברזלי זקן מאד בן שמנים שנה
והוא כלכל את המלך בשיבתו
במחנים כי איש גדול הוא מאד׃
וברזלי סיב לחדא בר תמנן שנין
והוא סובר ית מלכא במתביה
במחנים ארי גבר רב הוא לחדא׃
ויאמר המלך אל ברזלי אתה
עבר אתי וכלכלתי אתך עמדי
בירושלם׃ ואמר מלכא לברזלי

וציבא ב׳ וסימנ׳ נער בית שאול אמרתי אתה וציבא תחלקו את השדה כלכל ל׳ כלכל ל׳

שרים ה̇ בל̇יש̇ וסימנ̇ קדמו שרים כה̇ו̇ חללים בקול שרים ושרות וכנרות עשיתי בקינותיהם ומח̇לנג

את עבר עמי ואסובר יתך עמי
בירושלם ויאמר ברזלי אל המלך
כמה ימי שני חיי כי אעלה את המלך
ירושלם ואמר ברזלי למלכא כמה
יומי שני חיי ארי אסק עם מלכא
לירושלם בן שמנים שנה אנכי
היום האדע בין טוב לרע אם יטעם
עבדך את אשר אכל ואת אשר
אשתה אם אשמע עוד בקול שרים
ושרות ולמה יהיה עבדך עוד למשא
אל אדני המלך בר תמנן שנין אנא
יומא דין האדע בין טב לביש אם
יטעם עבדך ית מא דאיכול וית
מא דאשתי ואם אשמע עוד בקל
כנרין ותשבחן ולמא יהי עבדך
עוד למטול על רבוני מלכא כמעט
יעבר עבדך את הירדן את המלך
ולמה יגמלני המלך הגמולה
הזאת כזעיר יעבר עבדך ית ירדנא
עם מלכא ולמא ישלמינני מלכא
תשלמתא הדא ישב נא עבדך ואמת
בעירי עם קבר אבי ואמי והנה
עבדך כמהם יעבר עם אדני המלך
ועשה לו את אשר טוב בעיניך
יתוב כען עבדך ואמות בקרתי
ואתקבר בקברא דאבא ודאמא והא
עבדך כמהם יעבר עם רבוני
מלכא ועביד ליה ית דתקין בעינך

ויאמר המלך
אתי יעבר כמהם ואני אעשה לו
את הטוב בעיניך וכל אשר תבחר
עלי אעשה לך ואמר מלכא עמי
יעבר כמהם ואנא אעביד ליה ית
דתקין בעינך וכל דתרמי עלי אעביד
לך ויעבר כל העם את הירדן והמלך
עבר וישק המלך לברזלי ויברכהו
וישב למקמו ועבר כל עמא ית
ירדנא ומלכא עבר ונשיק מלכא
לברזלי ובר כיה ותב לאתריה
ויעבר המלך הגלגלה
וכמהן עבר עמו וכל עם יהודה
ויעבירו את המלך וגם חצי עם
ישראל ועבר מלכא לגלגלא וכמהן
עבר עמיה וכל עמא דבית יהודה
אעברו ית מלכא ואף פלגות עמא
ישראל והנה כל איש ישראל באים
אל המלך ויאמרו אל המלך מדוע
גנבוך אחינו איש יהודה ויעברו
את המלך ואת ביתו את הירדן וכל
אנשי דוד עמו והא כל אנש ישראל
אתן לות מלכא ואמרו למלכא מדין
כסיור מננא אחנא אנש יהודה
ואעברו ית מלכא וית אנש ביתיה
ית ירדנא וכל גברי דוד עמיה
ויען כל איש יהודה
על איש ישראל כי קרוב המלך אלי

והנה כל ה̇ וסימנ̇ מדוע גנבוך אחינו כל הדרך כל הנשים כל תבנית הארץ ישבת

ולמה זה חרה לך על הדבר הזה
האכול אכלנו מן המלך אם נשאת
נשא לנו׃ ואתיבו כל אנש יהודה
לאנש ישראל ארי קריב לי מלכא
מן דילך ולמא דנן תקוף על פתגמא
הדין המיכל אכלנא מנכסי מלכא
אם מתנא מני לנא׃
ויען איש ישראל את איש יהודה
ויאמר עשר ידות לי במלך וגם
בדוד אני ממך ומדוע הקלתני ולא
היה דברי ראשון לי להשיב את מלכי
ויקש דבר איש יהודה מדבר איש
ישראל׃ ואתיבו אנש ישראל ית
אנש יהודה ואמר עסרה חולקין
אית לי במלכא ואף בדוד אנא רעינא
מנך ומדין אושיטתני ולא הוה
פתגמי קדמותא לי לאתבא ית
מלכי ותקיף פתגם אנש יהודה
מפתגם אנש ישראל׃
ושם נקרא איש בליעל
ושמו שבע בן בכרי איש ימיני
ויתקע בשופר ויאמר אין לנו חלק
בדוד ולא נחלה לנו בבן ישי איש
לאהליו ישראל׃ ותמן אתערע
גבר רשיעו ושמיה שבע בר בכרי
גברא משבטא דבית בנימן ותקע
בשופרא ואמר לית לנא חולק
ולא אחסנא בבר ישי גבר לקרווהי

ישראל׃ ויעל כל איש ישראל מאחרי
דוד אחרי שבע בן בכרי ואיש
יהודה דבקו במלכם מן הירדן ועד
ירושלם׃ וסליק כל אנש ישראל
מבתר דוד למיזל בתר שבע בר
בכרי ואנש יהודה לוו עם מלכהון
מן ירדנא ועד ירושלם׃ ויבא דוד
אל ביתו ירושלם ויקח המלך את
עשר נשים פלגשים אשר הניח
לשמור הבית ויתנם בית משמרת
ויכלכלם ואליהם לא בא ותהיינה
צררות עד יום מתן אלמנות חיות׃
ואתא דוד לביתיה לירושלם ודבר
מלכא ית עסר נשין לחינתא דשבק
למטר ביתא ומנינן בית מטרא
ומסובר להון ולותהון לא עאל והואה
נטירן ומתקרין עד יום מותהון
ארמלן דבעליהון קיים׃
ויאמר המלך אל עמשא
הזעק לי את איש יהודה שלשת
ימים ואתה פה עמד׃ ואמר מלכא
לעמשא כנוש קדמי ית אנש יהודה
יומין ואת הכא קום׃ וילך עמשא
להזעיק את יהודה ויוחר מן המועד
אשר יעדו׃ ואזל עמשא למכנש
ית דבית יהודה ואוחר מן זמנא דאמר
ליה׃ ויאמר דוד
אל אבישי עתה ירע לנו שבע בן

במלכם ג וסימנ׳ ואיש יהודה דבקו במלכם והנשבעים במלכם בני ציון יגילו במלכם

בכרי מן אבשלום אתה קח את עבדי
אדניך ורדף אחריו פן מצא לו ערים
בצרות והציל עיננו׃ ואמר דוד
לאבישי כען דלמא יבאיש לנא
שבע בר בכרי מן אבשלום את
ית עבדי רבונך ורדוף בתרוהי דלמא
ישכח ליה קרוין כריכן ויעיק לנא׃
ויצאו אחריו אנשי יואב והכרתי
והפלתי וכל הגברים ויצאו מירושלם
לרדף אחרי שבע בן בכרי׃ ונפקו
בתרוהי גברי יואב וקשתיא וקלעיא
וכל גיבריא ונפקו מירושלם למרדף
בתר שבע בר בכרי׃ הם עם האבן
הגדולה אשר בגבעון ועמשא בא
לפניהם ויואב חגור מדו לבשו
ועלו חגור חרב מצמדת על מתניו
בתערה והוא יצא ותפל׃ אינון עם
אבנא רבתא דבגבעון ועמשא אתי
לאפיהון ויואב אסיר מזרז לבושוהי
ועלוהי אספניקי חרב מזרזא על
חרציה בנרתקה והוא אזיל ופסעי׃
ויאמר יואב לעמשא השלום אתה
אחי ותחז יד ימין יואב בזקן עמשא
לנשק לו׃ ואמר יואב לעמשא
השלם את אחי ואחדת יד ימינא דיואב
בדיקנא דעמשא למנשק ליה׃
ועמשא לא נשמר בחרב אשר
ביד יואב ויכהו בה אל החמש וישפך

מעיו ארצה ולא שנה לו וימת
ויואב ואבישי אחיו רדף אחרי
שבע בן בכרי׃ ועמשא לא אסתמר
בחרבא דביד יואב ומחהי בה
בסטר ירכיה ושפך מעוהי לארעא
ולא תנא ליה ומית ויואב ואבישי
אחוהי רדפו בתר שבע בר בכרי׃
ואיש עמד עליו מנערי יואב
ויאמר מי אשר חפץ ביואב ומי
אשר לדוד אחרי יואב׃ וגברא קם
עלוהי מעולימי יואב ואמר מן
דרעי ביואב ומן דלדוד ייזיל
בתר יואב׃ ועמשא מתגלל בדם
בתוך המסלה וירא האיש כי עמד
כל העם ויסב את עמשא מן המסלה
השדה וישלך עליו בגד כאשר
ראה כל הבא עליו ועמד׃ ועמשא
מתפרש בדמא בגו כבשא וחזא
גברא ארי קם כל עמא ואסחר
ית עמשא מן כבשא לחקלא
ורמא עלוהי לבושא כד חזא כל
דאתי עלוהי וקאים׃ כאשר הגה
מן המסלה עבר כל איש אחרי
יואב לרדף אחרי שבע בן בכרי׃
כד אפניה מן כבשא עבר כל
גברא בתר יואב למרדף בתר שבע
בר בכרי׃ ויעבר בכל שבטי ישראל
אבלה ובית מעכה וכל הברים

ויקלהו ויבאו אף אחריו ועבר
בכל שבטיא דישראל לאבל ולבית
מעכה וכל בירין ואתכנישו ואתו
אף אנון בתרוהי ויבאו ויצרו עליו
באבלה בית המעכה וישפכו סללה
אל העיר ותעמד בחל וכל העם
אשר את יואב משחיתים להפיל
החומה ואתו וצרו עלוהי באבל
ובית מעכה וצברו מליתא על קרתא
ואקפה משרין וכל עמא דעם
יואב מתעשתין לחבלא שורא
ותקרא אשה חכמה מן העיר שמעו
שמעו אמרנא אל יואב קרב עד
הנה ואדברה אליך וקרת אתתא
חכימתא מן קרתא שמעו שמעו
אמרו כען ליואב קרב עד הכא
ואמליל עמך ויקרב אליה ותאמר
האשה האתה יואב ויאמר אני
ותאמר לו שמע דברי אמתך
ויאמר שמע אנכי וקריב לותה
ואמרת אתתא האת יואב ואמר
אנא ואמרת ליה שמע ית פתגמי
אמתך ואמר שמע אנא ותאמר
לאמר דבר ידברו בראשנה לאמר
שאל ישאלו באבל וכן התמו
ואמרת למימר אדכר כען מא
דכתיב בספר אוריתא למשאל
בקרתא בקדמין למימר הכדין יהוה

לך למשאל באבל אם משלמין
אנכי שלמי אמוני ישראל אתה
מבקש להמית עיר ואם בישראל
למה תבלע נחלת יהוה אנחנא
משלמין בהימנותא עם ישראל
דאת בעי לחבלא קריה דהיא כרך
רב ואמא בישראל למא תקלקיל
אחסנת עמא דיי
ויען יואב ויאמר חלילה חלילה לי
אם אבלע ואם אשחית ואתיב יואב
ואמר חס חס לי אם אקלקיל ואם
אחביל לא כן הדבר כי איש מהר
אפרים שבע בן בכרי שמו נשא
ידו במלך בדוד תנו אתו לבדו ואלכה
מעל העיר ותאמר האשה אל יואב
הנה ראשו משלך אליך בעד החומה
לא כין פתגמא ארי גברא מטורא
דבית אפרים שבע בר בכרי שמיה
ארים ידיה במלכא בדוד הבו יתיה
בלחודוהי ואהך מעל קרתא ואמרת
אתתא ליואב הא רישיה מתרמי
לך מן שורא ותבוא האשה אל כל
העם בחכמתה ויכרתו את ראש
שבע בן בכרי וישלכו אל יואב
ויתקע בשפר ויפצו מעל העיר איש
לאהליו ויואב שב ירושלם אל
המלך ואתת אתתא לות כל עמא
בחכמתה ופסקו ית ריש שבע בר

שאול ב׳ ומל׳ וסימנ׳ שאול שאל האיש לנו ולמולדתינו באבל וכן התמו וחד ושאול לו באלהים

בכרי ורמון ליואב ותקע בשופרא
ואתפרדו מעל קרתא גבר לקרווהי
ויואב תב לירושלם לות מלכא׃
ויואב אל כל הצבא
ישראל ובניה בן יהוידע על הכרי הכרתי ק
ועל הפלתי׃ ויואב ממנא על כל חילא
דישראל ובניה בר יהוידע ממנא
על קשתיא ועל קלעיא׃ ואדרם
על המס ויהושפט בן אחילוד המזכיר׃
ואדורם ממנא על מסקי מסין
ויהושפט בר אחילוד ממנא על
דכרניא׃ ושיא ספר וצדוק ואביתר ושוא ק
כהנים׃ ושוא ספרא וצדוק ואביתר
כהניא׃ וגם עירא היאירי היה כהן
לדוד׃ ואף עירא דמתקוע הוה רב
לדוד׃ ויהי רעב בימי
דוד שלש שנים שנה אחרי שנה
ויבקש דוד את פני יהוה
ויאמר יהוה אל שאול
ואל בית הדמים על אשר המית את
הגבענים׃ והוה כפנא ביומי דויד
תלת שנין שתא בתר שתא ובעא
דויד רחמין מן קדם יי ואמר יי על
שאול ועל בית חובי קטול על
דקטל ית גבעונאי׃ ויקרא המלך
לגבענים ויאמר אליהם והגבענים
לא מבני ישראל המה כי אם מיתר
האמרי ובני ישראל נשבעו להם

ויבקש שאול להכתם בקנאתו
לבני ישראל ויהודה׃ וקרא מלכא
לגבעונאי ואמר להון וגבעונאי
לא מבני ישראל אנון אלהין משאר
אמוראי ובני ישראל קיימו להון ובעא
שאול לקטלותהון בדקנו לבני
ישראל ויהודה׃ ויאמר דוד אל
הגבענים מה אעשה לכם ובמה
אכפר וברכו את נחלת יהוה׃ ואמר
דויד לגבעונאי מא אעביד לכון
במא אכפר ובריכו ית אחסנת עמא
דיי׃ ויאמרו לו הגבענים אין לי לנו ק
כסף וזהב עם שאול ועם ביתו ואין
לנו איש להמית בישראל ויאמר
מה אתם אמרים אעשה לכם׃
ואמרו ליה גבעונאי לית אנחנא
צריכין למסב כסף ודהב מן שאול
ומן ביתיה ואף לא אנש למקטל
בישראל ואמר מה אתון אמרין
אעביד לכון׃ ויאמרו אל המלך
האיש אשר כלנו ואשר דמה לנו
נשמדנו מהתיצב בכל גבול ישראל׃
ואמרו למלכא גברא דשיצינא
ודחשיב עלנא אשתיצנא מלמתעתדא
בכל תחום ארעא דישראל׃ ינתן לנו יתן ק
שבעה אנשים מבניו והוקענום
ליהוה בגבעת שאול בחיר יהוה
ויאמר המלך אני אתן׃ יתיהבון

בניה ובניה ז׳ בריש וסימנ׳ ויואב בהנבאי ואליועיני מקבצאל אוחי עשתי עשר ויחזיאל וכל עזר

ובדכו ב׳ וסימנ׳ את נחלתיש ובדכו אתונו פ׳ — נתך ג׳ וסימנ׳ ומטר לא נתך ארצה נתך מים אפו

לנא שבעה גברין מבנוהי ונצלובנון
קדם יי בגבעתא דשאול בחירא דיי
ואמר מלכא אנא אתין ויחמל
המלך על מפיבשת בן יהונתן בן
שאול על שבעת יהוה אשר בינתם
בין דוד ובין יהונתן בן שאול וחס
מלכא על מפיבשת בר יהונתן בר
שאול על שבועתא דיי דביניהון
בין דוד ובין יהונתן בר שאול ויקח
המלך את שני בני רצפה בת איה
אשר ילדה לשאול את ארמני ואת
מפיבשת ואת חמשת בני מיכל
בת שאול אשר ילדה לעדריאל
בן ברזלי המחלתי ודבר מלכא ית
תרין בני רצפה בת איה דילידת
לשאול ית ארמוני וית מפיבשת
וית חמשה בני מרב דרביאת מיכל
בת שאול דילידת לעדריאל בר
ברזלי דמחולתי ויתנם ביד הגבענים
ויקיעם בהר לפני יהוה ויפלו שבעתים
יחד והם המתו בימי קציר בראשנים
תחלת קציר שערים ומסרנון ביד
גבעונאי וצלבונון בטורא קדם יי
ונפלו שבעתהון כחדא ואינון
אתקטלו ביומי חצדא בקדמאין
בשירות חצד סערין ותקח רצפה
בת איה את השק ותטהו לה אל
הצור מתחלת קציר עד נתך מים

עליהם מן השמים ולא נתנה
עוף השמים לנוח עליהם יומם
ואת חית השדה לילה ונסיבת רצפה
בת איה ית סקא ופרסתיה לה על
טנרא משירות חצדא עד דנחת
עליהון מטרא מן שמיא ולא שבקת
עופא דשמיא למנח עליהון בימאמא
וית חית ברא בליליא ויגד לדוד את
אשר עשתה רצפה בת איה פלגש
שאול ואתחוה לדוד ית דעבדת
רצפה בת איה לחינתא דשאול וילך
דוד ויקח את עצמות שאול ואת
עצמות יהונתן בנו מאת בעלי
יבש גלעד אשר גנבו אתם מרחב
בית שן אשר תלום שם הפלשתים
ביום הכות פלשתים את שאול בגלבע
ואזל דוד ונסיב ית גרמי שאול
וית גרמי יהונתן בריה מרות יתבי
יבש גלעד דגנבו יתהון משורא
דבית שן דצלבונין תמן פלשתאי
ביומא דקטלו פלשתאי ית שאול
בגלבוע ויעל משם את עצמות
שאול ואת עצמות יהונתן בנו
ויאספו את עצמות המוקעים ואסיק
מתמן ית גרמי שאול וית גרמי
יהונתן בריה וכנשו ית גרמי צליביא
ויקברו את עצמות שאול ויהונתן
בנו בארץ בנימן בצלע בקבר קיש

כל לשון צור הצור על קר׳ ב״מ ג׳ אל וסימנ׳ ותטהו לה אל הצור הביטו אל צור חצבתם ישראל

ויעתר ה׳ וסימנ׳ — יצחק ליי׳ לנכח אשתו ויקברו את עצמות ותעצר המגפה ונעמה ויתפלל אלין

אביו ויעשו כל אשר צוה המלך
ויעתר אלהים לארץ אחרי כן׃ ה׳
וקברו ית גרמי שאול ויהונתן בריה
בארע שיבט בנימן בצלע בקברא
דקיש אבוהי ועבדו כל דפקיד
מלכא וקביל יי׳ צלות דיירי ארעא
בתר כין׃ ותהי עוד
מלחמה לפלשתים את ישראל
וירד דוד ועבדיו עמו וילחמו את
פלשתים ויעף דוד׃ והוה עוד קרבא
לפלשתאי עם ישראל ונחת דויד
ועבדוהי עמיה ואגיח קרבא עם
פלשתאי ואשתלהי דוד׃ וישבו וישבי ק׳
בנב אשר בילידי הרפה ומשקל ל׳
קינו שלש מאות משקל נחשת
והוא חגור חדשה ויאמר להכות ל׳
את דוד׃ ויעזר לו אבישי בן צרויה
ויך את הפלשתי וימיתהו אז נשבעו
אנשי דוד לו לאמר לא תצא עוד
אתנו למלחמה ולא תכבה את נר
ישראל׃ וישבי בנוב דבבני גיברא
ומתקל סופיניה מתקל תלת מאה
סלעין נחשא והוא אסיר איספניקי
חדתא ואמר למקטל ית דוד וסעד
ליה אבישי בר צרויה ומחא ית
פלשתאה וקטליה בכין קיימו גברי
דוד ליה למימר לא תפוק עוד
עמנא לקרבא ולא תטפי ית מלכותא

דישראל׃ ויהי אחרי
כן ותהי עוד המלחמה בגוב עם
פלשתים אז הכה סבכי החשתי
את סף אשר בילדי הרפה׃ והוה ב׳
בתר כין והוה עוד קרבא בגוב עם חס׳
פלשתאי בכין קטל סבכי דמן בליש׳
חושת ית סף דבבני גיבראי׃
ותהי עוד המלחמה
בגוב עם פלשתים ויך אלחנן בן
יערי ארגים בית הלחמי את גלית
הגתי ועץ חניתו כמנור ארגים׃
והוה עוד קרבא בגוב עם פלשתאי
וקטל דוד בר ישי מחי פרוכית בית
מקדשא ית גלית גתאה ואע
דמורניתיה כאכסן דגרדאין׃
ותהי עוד מלחמה
בגת ויהי איש מדין ואצבעת ידיו מדון ק׳
ואצבעת רגליו שש ושש עשרים
וארבע מספר וגם הוא ילד להרפה׃
והוה עוד קרבא בגת והוה גבר
דמשחן ואצבעת ידוהי ואצבעת
רגלוהי שית ושית עסרין וארבע
מנין ואף הוא אתיליד לגיבראי׃
ויחרף את ישראל ויכהו יהונתן
בן שמעי אחי דוד׃ וחסיד ית ישראל שמעה ק׳
וקטליה יהונתן בר שמעא אחוהי
דדוד׃ את ארבעת אלה ילדו להרפה ד׳ כת׳ הי
בגת ויפלו ביד דוד וביד עבדיו׃ ית וב׳ כת׳ א׳

ילדי ב׳ חס׳ בליש׳ וסימנ׳ — את סף אשר בילדי הרפה וגם ילדי הענק ראינו שם

תאכל ג' וסימנ' האדם כהן כהן הבשר הבשר דמו מגור עולה עולה השלש בערה לחמך החנך אש צפיה יצא ימיש

ארבעה אלה אתילדו להרפה בגת
ויפלו ביד דוד וביד עבדיו
פ

וידבר דוד ליהוה את דברי השירה הזאת
ביום הציל יהוה אתו מכף כל
איביו ומכף שאול ויאמר יהוה
סלעי ומצדתי ומפלטי לי אלהי
צורי אחסה בו מגני וקרן ישעי
משגבי ומנוסי משעי מחמס תשעני
מהלל אקרא יהוה ומאיבי אושע
כי אפפני משברי מות נחלי
בליעל יבעתני חבלי שאול סבני
קדמני מקשי מות בצר לי
אקרא יהוה ואל אלהי אקרא
וישמע מהיכלו קולי ושועתי באזני
ותגעש ותרעש הארץ מסדות
השמים ירגזו ויתגעשו כי חרה
לו עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל
גחלים בערו ממנו ויט שמים וירד
וערפל תחת רגליו וירכב על כרוב
ויעף וירא על כנפי רוח וישת
חשך סביבתיו סכות חשרת מים
עבי שחקים מנגה נגדו בערו
גחלי אש ירעם מן שמים יהוה
ועליון יתן קולו וישלח חצים ויפיצם
ברק ויהמם ויראו אפיקי ים יגלו
מוסדות תבל בגערת יהוה מנשמת
רוח אפו ישלח ממרום יקחני

ימשני ממים רבים יצילני מאיבי
עז משנאי כי אמצו ממני יקדמני
ביום אידי ויהי יהוה משען לי ויצא
למרחב אתי יחלצני כי חפץ בי יגמלני
יהוה כצדקתי כבר ידי ישיב לי כי
שמרתי דרכי יהוה ולא רשעתי מאלהי
כי כל משפטו לנגדי וחקתיו לא
אסור ממנה ואהיה תמים לו ואשתמרה
מעוני וישב יהוה לי כצדקתי כברי
לנגד עיניו עם חסיד תתחסד עם
גבור תמים תתמם עם נבר תתבר
ועם עקש תתפל ואת עם עני תושיע
ועיניך על רמים תשפיל כי אתה
נירי יהוה ויהוה יגיה חשכי כי בכה
ארוץ גדוד באלהי אדלג שורי האל
תמים דרכו אמרת יהוה צרופה מגן
הוא לכל החסים בו כי מי אל מבלעדי
יהוה ומי צור מבלעדי אלהינו האל מעוזי
חיל ויתר תמים דרכו משוה רגליו
כאילות ועל במותי יעמדני מלמד
ידי למלחמה ונחת קשת נחושה
זרעתי ותתן לי מגן ישעך וענתך
תרבני תרחיב צעדי תחתני ולא מעדו
קרסלי ארדפה איבי ואשמידם ולא
אשוב עד כלותם ואכלם ואמחצם
ולא יקומון ויפלו תחת רגלי ותזרני
חיל למלחמה תכריע קמי תחתני
ואיבי תתה לי ערף משנאי ואצמיתם

ישיב כב' וסימנ' לן ישטמנו בעל הבור רבות מעט ידבה הדנינו לאיש כבוד כבר אמרי דעת יונה בנשף עני חבל וריב הכעס

ישעו ואין מושיע אל יהוה ולא
ענם ואשחקם כעפר ארץ כטיט
חוצות ארקם ארקעם ותפלטני
מריבי עמי תשמרני לראש גוים עם לא
ידעתי יעבדני בני נכר יתכחשו לי
לשמוע אזן ישמעו לי בני נכר יבלו
ויחגרו ממסגרותם חי יהוה וברוך
צורי וירם אלהי צור ישעי האל
הנתן נקמת לי ומריד עמים תחתני
ומוציאי מאיבי ומקמי תרוממני
מאיש חמסים תצילני על כן
אודך יהוה בגוים ולשמך אזמר
מגדיל ישועות מלכו ועשה חסד דול ק׳
למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם
וידבר

ושבח דוד בנבואה קדם יי ית פתגמי
תשבחתא הדא על כל יומיא דשיזיב
יי ית ישראל מיד כל בעלי דבביהון
ואף לדוד מחרבא דשאול׃ ואמר
יי תקפי ורחצני ומשיזיב יתי׃ אלהי
דאתרעי בי קרבני לדחלתיה תקפי
דמן קדמוהי מתיהיב לי תקוף ופרקן
לאתגברא על בעלי דבבי רחצני
דעל מימריה אנא רחיץ בעדן עקא
מגין עלי מבעלי דבבי ואמר לאומא
קרני בפרקניה סמכני דהות מימריה
סמך לי כד הויתי ערוק מן קדם רדפי
פרקני מבעלי דבבי ואף מיד כל

חטופין שיזיב יתי׃ אמר דוד בתשבחא
אנא מצלי קדם יי דבכל עדן מבעלי
דבבי פריק יתי׃ ארי אקיפתני עקא
כאתא דיתבא על מתברא וחיל לית
לה למילד והיא מסכנא למתסיעת
חיבין בעיתת יתי׃ משרית רשיעין
אקפוני קדמוני דמזינין במני קטול׃
אמר דוד כד עקא לי אנא מצלי
קדם יי וקדם אלהי אנא מתחנן ומקביל
מהיכליה צלותי ובעותי קדמוהי
מתעבדא׃ ואתרגיפת ואתרגושת
ארעא שכלולי שמיא זעו ואתרכינו
ארי תקוף רגזיהי׃ סליק זדוניה
דפרעה כתננא קדמוהי כבין שלח
רגזיה כאישא בערא דמן קדמוהי
משיציא מזופיתיה כגמרין דנור
דלקא ממימריהי׃ וארכין שמיא
ואתגלי יקריה ועננא אמטתא כיבש
קדמוהי׃ ואתגלי בגבורתיה על
כרובין קלילין ודבר בתקוף על כנפי
רוחא׃ אשרי שכינתיה בערפלא
ענן יקר סחור ליה מחית מיין
תקיפין מרכבת ענין קלילין ברום
עלמא׃ מזיו יקריה מבהקין שמי
שמיא מזופיתיה כגמרין דנור
דלקא ממימריהי׃ אכלי מן שמיא
יי ועלאה ארים מימריה׃ ושלח
מחתיה כגרין ובדרינון ברקין ושגישנון׃

ואתחזיאו עומקי ימא אתגליאו שכלולי
תבל במזופיתא מן קדם יי ממימר תקוף
רגזיה׃ שלח נביאוהי מלך תקיף
דיתיב בתקוף רומא דברני שיזבני
מעממין סגיאין׃ שיזבני מסנאי
ארי תקיפני מבעלי דבבי ארי אתגברו
עלי׃ יקדמוני ביום טלטולי והוה
מימרא דיי סמך לי׃ ואפיק לרווחא
יתי שיזבני ארי אתרעי בי׃ אמר דוד
ישלמינני יי כזכותי כברירות ידי
יתיב לי׃ ארי נטרית אורחן דתקנן
קדם יי ולא הליכית ברשע קדם אלהי׃
ארי כל דינוהי גלן לקבלי למעבדהון
וקימוהי לא עדית מנהון׃ והוית שלים
בדחלתיה והוית נטר נפשי מחובין׃
ואתיב יי לי כזכותי כברירותי
קדם מימריה׃ אברהם דאשתכח
חסיד קדמך בכין אסגיתא למעבד
חסדא עם זרעיה יצחק דהוה שלים
בדחלתך בכין אשלימתא מימר
רעותך עמיה׃ יעקב דהליך בברירותא
קדמך בחרתא בנוהי מכל עממיא
אפרישתא זרעיה מכל פסולא פרעה
ומצראי דחשיבו מחשבן על עמך
בדבירתינון כמחשבתהון׃ וית
עמא בית ישראל דמתקרן בעלמא הדין
עם חשיך את עתיד למפרק ובמימרך
תקיפיא דמתגברין עליהון תמאיך׃

ארי את הוא מריה נהוריה דישראל
יי ויי יפקנני מחשוכא לנהורא
יחזינני בעלמא דעתיד למיתי
לצדיקיא׃ ארי במימרך אסגי משרין
במימר אלהי אכביש כל כרכין תקיפין׃
אלהא דכיונא אורחיה אוריתא
דיי בחירא היא תקוף הוא לכל
דמתרחצין על מימריה׃ בכין על
נסא ופורקנא דתעביד למשיחך
ולשארא דעמך דישתארון יודון
כל עממיא ולישניא ויימרון
לית אלהא אלא יי ארי לית בר מנך ועמך
יימרון לית דתקיף אלא אלהנא׃ אלהא
דסעיד לי בחילא ומתקין שלים
אורחי׃ משוי רגלי קלילין כאילתא
ועל בית תקפי יקימינני׃ מליף ידי
למעבד קרבא ומתקיף כקשת נחשא
דרעי׃ ויהבת לי תקוף פורקנך
ובמימרך אסגיתני׃ אסגיתא פסעתי
קדמי ולא אזדעזעא רכובתי׃ רדפית
סנאי ושיציתינון ולא תבית עד
דגמרתינון׃ ושיציתינון וגמרתנון
ולא יכילו למקם ונפלו קטילין תחות
פרסת רגלי׃ וסעדתני בחילא
למעבד קרבא תברתא עממיא דקימין
לאבאשא לי תחותי׃ וסנאי תברתא
קדמי מחזרי קדל בעלי דבבי
ושיציתינון׃ בען סעיד ולית להון

ירעת אלהים ג׳ וסימנ׳ רק אין יראת אלהים צדיק מושל מפני יראת אלהים ג׳ בת׳ וג׳ בנב׳ וג׳ בכת׳
ס

פריק ומצלן קשוט לא מתקבלא
צלותהון: ודושישתינון כעפרא
דארעא פסין שוקין כטינת כהון
רפסתינון: ותשיזבנני מפלוגת
עממיא תמנינני רישא לעממיא עם
דלא ידעית יפלחונני: בני עממיא
יתכדבון לי לשימע אודן ישתמעון
לי: בני עממיא יסופון ויזועון מבירניתהון:
בכין על נסא ופרקנא דעבדתא
לעמך אודיאו ואמרו קיים הוא יי
ובריך תקיפא דמן קדמוהי מתיהיב
לנא תקוף ופרקן ומרומם אלהא תקוף
פרקננא: אלהא דעביד פורענותא
לי ותבר עממיא דקימין לאבאשא
לי תחותי: ופרקי מסנאי ועל
דקימין לאבאשא לי תגברנני מגוג
ומשרית עממין חטופין דעמיה
תשיזבנני: על כין אודי קדמך
יי בעממיא ולשמך אימר תשבחא:
מסגי למעבד פרקן עם מלכיה
ועביד טיבו למשיחיה לדוד ולזרעיה
עד עלמא: ואלה
דברי דוד האחרנים נאם דוד בן ישי
ונאם הגבר הקם על משיח אלהי ג׳
יעקב ונעים זמרות ישראל: אלין ב׳
פתגמי נבואת דוד דאתנבי לסוף מל׳
עלמא ליומי נחמתא דעתידין וא׳
למיתי אמר דוד בר ישי אמר גברא חס׳

דמרבא למלכן משיחא במימרא דאלהא
דיעקב ודתקין למימני כחיך בסים
תשבחתיה דישראל: רוח יהוה דבר בי ל׳
ומלתו על לשוני: אמר דוד ברוח
נבואה קדם יי אנא ממליל אלין ופתגמי
קדשיה בפומי אנא סדרי: אמר
אלהי ישראל לי דבר צור ישראל
מושל באדם צדיק מושל יראת ג׳
אלהים: אמר דוד אלהא דישראל עלי
מליל תקיפא דישראל דשליט בבני
אנשא קשטא דאין אמר למנאה
לי מלכא הוא משיחא עתיד דיקום
דישלוט בדחלתא דיי: וכאור בקר
יזרח שמש בקר לא עבות מנגה ב׳ ל׳ מל׳
ממטר דשא מארץ: טוביכון צדיקיא דרמו
עבדתון לכון עובדין טבין דאתון מים
עתידין לאזהרא בזיהור יקרכון
כניהור צפרא דאזיל ותקין וכשמשא
דעתיד לאזהרא בזיהור יקריה על
חד תלת מאה ארבעין ותלתא כניהור
שבעת יומיא יתיר מכדין תתרבון
וייטב לכון דהויתון מחמדין לשני
נחמתא דאתיין הא כאברא ומסגי
כשני בצרתא דייחות מטרא על
ארעא: כי לא כן ביתי עם אל כי
ברית עולם שם לי ערוכה בכל ל׳ דגש׳
ושמרה כי כל ישעי וכל חפץ כי ל׳
לא יצמיח: אמר דוד יתיר מכדין ניתי
ס

בכל ל׳ דגש׳ וסימנ׳ והוא יהיה פרא אדם ואברהם זקן ערוכה בכל ויתרון ויכלו והעושר ומלבבו

קדם אלהא ארי קיים עלם קיים לי למהוי
מלכותי קיימא כמא דקיימין סדרי
בראשית ונטירא לעלמא דאתיא ארי
כל צרכי וכל בעותי קדמוהי מתעבדין
בכין כל מלכו עוד לא תתקיים
ובליעל כקוץ מנד כלהם כי לא ביד
יקחו׃ ורשיעיא עבדי חטאה דמן
דלכובין דכמפקהון דליכין למקטף
וכד אנש חאיס עליהון ושביק להון
אזלין ותקפין עד דלית אפשר למקרב
להון בידיה׃ ואיש יגע בהם ימלא
ברזל ועץ חנית ובאש שרוף ישרפו
בשבת׃ אף כין כל אנש דמשרי
למקרב בהון אזלין ותקפין עלוהי
עד דחפן ליה כלבוש דברזל דלא
יכלין ליה באעי מורנין ורמחין כבין
ית פורענותהון ביד אנש אלהין
באישתא עתידין אתוקדא יתוקדון
באתגלאה בית דינא רבא למתב על
כרסי דינא למדן ית עלמא׃

אלה שמות הגברים
אשר לדוד ישב בשבת תחכמני
ראש השלשי הוא עדינו העצני
על שמנה מאות חלל בפעם אחד׃
אלין שמהת גיבריא דהוו עם דויד
גיברא ריש משריתא יתיב על כרסי
דינא וכל נביא וסביא מקפין ליה
משיח כמשח קודשא בחיר ומפלק

שפיר פריקיה ודאי בחזויה חכים
בחכמתא וסכלתן בעיצה גיבר
בגיברותא ריש גיבריא הוא מתקן
במני זינא נפיק בפוס קלא ונצח
בקרבא ומתליב על ידי מורניתיה
תמני מאה קטילין בזמן חדא׃
ואחרו אלעזר בן דדי בן אחחי
בשלשה גברים עם דוד בחרפם
בפלשתים נאספו שם למלחמה ויעלו
איש ישראל׃ ובתרוהי אלעזר בר דודו
בר אחוח כתלתא גיבריא עם דויד כד
חסידו פלשתאי ואתכנישו תמן
לאגחא קרבא וסליקו אנש ישראל׃
הוא קם ויך בפלשתים עד כי יגעה ידו
ותדבק ידו אל החרב ויעש יהוה
תשועה גדולה ביום ההוא והעם ישבו
אחריו אך לפשט׃ הוא קם וקטל
בפלשתאי עד דלאיאת ידיה
ואדביקת ידיה עם חרבא ועבד יי
פרקנא רבא ביומא ההוא ועמא תבו
בתלוהי ברם לחלצא קטיליא׃
ואחריו שמה בן אגא
הררי ויאספו פלשתים לחיה ותהי
שם חלקת השדה מלאה עדשים
והעם נס מפני פלשתים׃ ובתלוהי
שמה בר אגא טוראה ואתכנישו
פלשתאי לחיתא והות תמן אחסנת
חקלא מליא טלופחין ועמא אפך

הררי ב׳ בקפ׳ וסימנ׳ שמה בן אגא הררי כתיב אחיאם בן שרר האררי כתיב

מן קדם פלשתאי ויתיצב בתוך
החלקה ויצילה ויך את פלשתים
ויעש יהוה תשועה גדולה ואתעתד
בגו אחסנתא ושיזבה וקטל ית
פלשתאי ועבד יי פורקנא רבא
וירדו שלשים מהשלשים ראש שלשה ק
ויבאו אל קציר אל דוד אל מערת
עדלם וחית פלשתים חנה בעמק
רפאים ונחתו תלתא גיברין מגיברי
רישי משריתא ואתו לחצדא לות
דוד למערת עדלם ומשרית
פלשתאי שריא במישר גיבריא
ודוד אז במצודה ומצב פלשתים
אז בית לחם ודוד בכין בחקרא
ואסטרטיג פלשתאי בכין בית לחם
ויתאוה דוד ויאמר מי ישקני מים
מבאר בית לחם אשר בשער מבור ק
וחמידת נפשא דדוד ואמר מן
ישקינני מיא מגובא דבית לחם
דבתרעא ויבקעו שלשת הגברים
במחנה פלשתים וישאבו מים
מבאר בית לחם אשר בשער וישאו מבור ק
ויבאו אל דוד ולא אבה לשתותם
ויסך אתם ליהוה ובזעו תלתא
גיבריא במשרית פלשתאי ומלו
מיא מגובא דבית לחם דבתרעא
ונסיבו ואיתיאו לות דוד ולא אבא
למשתיהון ואמר לנסכא יתהון קדי

ויאמר חלילה לי יהוה מעשתי
חס בליש זאת הדם האנשים ההלכים בנפשתם
ולא אבה לשתותם אלה עשו שלשת
הגברים ואמר חס לי מן קדם יי
מלמעבד דא האדם גבריא דאזלו
בנפשתהון ולא אבא למשתיהון
אלין עבדו תלתא גיבריא ואבישי
השלשה ק אחי יואב בן צרויה הוא ראש השלשי
והוא עורר את חניתו על שלש
מאות חלל ולו שם בשלשה ואבישי
אחוהי דיואב בר צרויה הוא ריש
גיבריא והוא תקיף ית מורניתיה על
תלת מאה קטילין וליה שום בתלתא
גיבריא מן השלשה הכי נכבד
ויהי להם לשר ועד השלשה לא בא
מן גיבריא הוה יקיר והוה להון לרבא
ולתלתא גבורין לא מטא

ובניהו בן יהוידע בן
חיל ק איש חי רב פעלים מקבצאל הוא
ו הכה את שני אראל מואב והוא ירד
חס הארי והכה את הארי בתוך הבאר ביום
הבור ק השלג ובניה בר יהוידע בר גבר חיל
חטאין דליה עובדין מקבצאל הוא
קטל ית תרין רברבי מואב והוא נחת
וקטל ית אריא בגו גובא ביומא דתלגא
איש ק והוא הכה את איש מצרי אשר מראה
וביד המצרי חנית וירד אליו בשבט
ויגזל את החנית מיד המצרי ויהרגהו

בחניתו׃ והוא קטל יתה גברא מצראה
בבר דחזוא וביליא דמצראה מורניתא
ונחת עלוהי בחוטרא ואנס ית מורניתא
מידא דמצראה וקטליה במורניתיה׃
אלה עשה בניהו בן יהוידע ולו שם
בשלשה הגברים׃ אלין עבד בניהו בר
יהוידע וליה שום בתלתה גיבריא׃ מן
השלשים נכבד ואל השלשה לא
בא וישמהו דוד אל משמעתו׃ מן
גיבריא יקיר ולתלת גבורן לא מטא
ומניה דוד על משמעתיה׃
עשהאל אחי יואב בשלשים
אלחנן בן דודו בית לחם׃ עשהאל אחוהי
דיואב בגיבריא אלחנן בר דודיה דמבית
לחם׃ שמה החרדי אליקא החרדי׃
שמה דמן חרוד אליקא דמן חרוד׃
חלץ הפלטי עירא בן עקש התקועי׃
חלץ דמפלט עירא בר עקש דמתקוע׃
אביעזר הענתתי מבני החשתי׃ אביעזר
דמענתות מבני דמן חושת׃ צלמון
האחחי מהרי הנטפתי׃ צלמון דמן
אחוח מהרי דמנטופה׃ חלב בן בענה
הנטפתי אתי בן ריבי מגבעת בני
בנימן׃ חלב בר בענה דמנטופה
אתי בר ריבי מגבעתא דבני בנימן׃
בניהו פרעתני הדי
מנחלי געש׃ בניה דמפרעתון הדי
דמנחלי געש׃ אבי עלבון הערבתי

עזמות הברחמי׃ אבי עלבון דמערבת
עזמות דמברחום׃ אליחבא השעלבני
בני ישן יהונתן׃ אליחבא דמשעלבון
בני ישן יהונתן׃ שמה ההררי אחיאם
בן שרר הארריִ׃ שמה טורא אחיאם
בר שרר דמהר גבוה׃
אליפלט בן אחסבי בן המעכתי
אליעם בן אחיתפל הגלני׃ אליפלט
בר אחסבי בר מעכתא אליעם בר אחיתפל
גילונאה׃ חצרו הכרמלי פערי הארבי׃
חצרי דמן כרמלא פערי דמן ארבי׃
יגאל בן נתן מצבה בני הגדי׃ יגאל בר
נתן מצובה בני דמשבט גדי׃
צלק העמני נחרי הבארתי
נשאי כלי יואב בן צרויה׃ צלק דמבני
עמון נחרי דמבירות נטיל זיניה
דיואב בר צרויה׃ עירא
היתרי גרב היתרי׃ עירא דמן יתיר
גרב דמן יתרי׃ אוריה החתי כל שלשים
ושבעה׃ אוריה חתאה כל גיבריא
תלתין ושבעה׃ ויסף
אף יהוה לחרות בישראל ויסת את דוד
בהם לאמר לך מנה את ישראל ואת
יהודה׃ ואוסיף רגזא דיי למתקף
בישראל וגרי ית דוד בהון למימר
איזיל מני ית ישראל וית דבית יהודה׃
ויאמר המלך אל יואב שר החיל
אשר אתו שוט נא בכל שבטי ישראל

מדן ועד באר שבע ופקדו את העם
וידעתי את מספר העם ואמר מלכא
ליואב רב חילא דעמיה הליך כען
שבטיא דישראל מדן ועד באר שבע
ומנו ית עמא ואדע ית חושבן עמא
ויאמר יואב אל
המלך ויוסף יהוה אלהיך אל העם
כהם וכהם מאה פעמים ועיני אדני
המלך ראות ואדני המלך למה חפץ
בדבר הזה ואמר יואב למלכא
ויוסף יי אלהך על עמא כאינון וכאינון
מאה זמנין ועיני רבוני מלכא
חזין ורבוני מלכא למא את רעי
בפתגמא הדין ויחזק דבר המלך
אל יואב ועל שרי החיל ויצא יואב
ושרי החיל לפני המלך לפקד את
העם את ישראל ותקיף פתגמא
דמלכא על יואב ועל רבני חילא
ונפק יואב ורבני חילא קדם מלכא
למימני ית עמא ית ישראל ויעברו
את הירדן ויחנו בערוער ימין העיר
אשר בתוך הנחל הגד ואל יעזר
ועברו ית ירדנא ושרו בערוער דרום
קרתא ובגו נחלא דשבט גד וביעזר
ויבאו הגלעדה ואל ארץ תחתים
חדשי ויבאו דנה יען וסביב אל צידון
ואתו לגלעד ולארע דרומא לחדשי
ואתו לדן יען ומתמן אסתחר לצידון

ויבאו מבצר צר וכל ערי החוי
והכנעני ויצאו אל נגב יהודה באר
שבע ועברו לקרוין כריכן וכל קרוי
חואי וכנענאי ונפקו לדרום יהודה
לבאר שבע וישטו בכל הארץ
ויבאו מקצה תשעה חדשים ועשרים
יום ירושלם ואזלו בכל ארעא
ואתו מסיפי תשעה ירחין ועסרין
יומין לירושלם ויתן יואב את מספר
מפקד העם אל המלך ותהי ישראל
שמנה מאות אלף איש חיל שלף
חרב ואיש יהודה חמש מאות אלף
איש ויהב יואב ית חושבן מנין עמא
למלכא והוו ישראל תמני מאה אלפין
גבר גיבר שלפי סיפא ואנש יהודה
חמיש מאה אלפין גברא ויך לב דוד
אתו אחרי כן ספר את העם
ויאמר דוד אל יהוה
חטאתי מאד אשר עשיתי ועתה
יהוה העבר נא את עון עבדך כי
נסכלתי מאד וחש דוד בליביה בתר
דמנא ית עמא ואמר דוד קדם יי
חבית לחדא דעבדית הדא וכען יי
אעבר כען ית חובא דעבדך ארי
אסתכלית לחדא ויקם דוד בבקר
ודבר יהוה היה אל גד הנביא חזה
דוד לאמר וקם דוד בצפרא ופתגם
נבואה מן קדם יי הוה עם גד נביא חזוא

ושני ג׳ במנה׳ ריש פיסו׳ וסימנ׳ ועינו לאה עשבכם ראות ועיני ישראל יוסף יואב אל המלך וישח לחלק יגיד

81

דדויד למימרי הלוך ודברת אל דוד
כה אמר יהוה שלש אנכי נוטל
עליך בחר לך אחת מהם ואעשה
לך ׃ איזיל ותמליל עם דויד למימר
כדנן אמר יי׳ חדא מתלת אנא רמי
עלך בחר לך חדא מנהון ואעביד
לך ׃ ויבא גד אל דוד ויגד לו ויאמר
לו התבוא לך שבע שנים רעב
בארצך ואם שלשה חדשים נסך
לפני צריך והוא רדפך ואם היות
שלשת ימים דבר בארצך עתה דע
וראה מה אשיב שלחי דבר ׃ ואתא
גד לות דויד וחוי ליה ואמר ליה
הייתין לך שבע שנין כפנא בארעך
אם תלתה ירחין תהי עריק קדם
סנאך והוא רדיף לך ואם מהוי תלתה
יומין מותא בארעך כען דע וחזי
מא אתיב שלחי פתגם ׃
ויאמר דוד אל גד צר לי
מאד נפלה נא ביד יהוה כי רבים
רחמו וביד אדם אל אפלה ׃ ואמר
דויד לגד עקתלי לחדא נתמסר כען
ביד מימרא דיי׳ ארי סגיאין רחמוהי
וביד דאנשא לא אתמסרין ׃ ויתן
יהוה דבר בישראל מהבקר ועד עת
מועד וימת מן העם מדן ועד באר
שבע שבעים אלף איש ׃ ויהב יי׳
מותא בישראל מעידן דמתנכיס

תמידא ועד דמתסק ומית מן עמא
מדן ועד באר שבע שבעין אלפין
גברא ׃ וישלח ידו המלאך ירושלם
לשחתה וינחם יהוה אל הרעה ויאמר
למלאך המשחית בעם רב עתה
הרף ידך ומלאך יהוה היה עם גרן
האורנה היבסי ׃ ואושיט ידיה
מלאכא לירושלם ותב יי׳ מן נשתא
ואמר למלאכא דמחביל בעמא
מסת כען אנח ידך ומלאכא דיי׳
הוה שרי בבית אדריה דארון יבוסאה ׃
ויאמר דוד אל יהוה
בראתו את המלאך המכה בעם
ויאמר הנה אנכי חטאתי ואנכי
העויתי ואלה הצאן מה עשו תהי
נא ידך בי ובבית אבי ׃ ואמר דויד
קדם יי׳ כד חזא ית מלאכא דמקטיל
בעמא ואמר הא אנא חבית ואנא
סרחית ואלין עמא דאנון כענא ביד
רעיא מא עבדו תהוי כען מחתך
בי ובבית אבאי ׃ ויבא
גד אל דוד ביום ההוא ויאמר לו
עלה הקם ליהוה מזבח בגרן ארניה
היבסי ׃ ואתא גד לות דויד ביומא
ההוא ואמר ליה סק אקים קדם יי׳
מדבחא בבית אדרי דארון יבוסאה ׃
ויעל דוד כדבר גד כאשר צוה יהוה ׃
וסליק דויד כפתגמא דגד כמא דפקיד

הארונה ק׳

ארונה ק׳

אמנע ואצרב מכין רשעים ― בראתו ב׳ חד חס׳ וחד מל׳ וסימנ׳ ― את המלאך המכה בעם ילדין

שינו וישקף ארונה וירא את המלך
ואת עבדיו עברים עליו ויצא ארונה
וישתחו למלך אפיו ארצה׃ ואסתכי
ארונה וחזא ית מלכא וית עבדוהי
עברין עלוהי ונפק ארונה וסגיד
למלכא על אפוהי על ארעא׃ ויאמר
ארונה מדוע בא אדני המלך אל
עבדו ויאמר דוד לקנות מעמך את
הגרן לבנות מזבח ליהוה ותעצר
המגפה מעל העם׃ ואמר ארונה
מה דין אתא רבוני מלכא לות עבדיה
ואמר דוד למזבן מנך ית בית אדרי
למבני מדבחא קדם יי ויתכלי מותנא
מעל עמא׃ ויאמר ארונה אל דוד
יקח ויעל אדני המלך הטוב בעינו
ראה הבקר לעלה והמרגים וכלי
הבקר לעצים׃ ואמר ארונה לדוד יסב
ויסיק רבוני מלכא דתקין בעינוהי
חזי תוריא כשרין לעלתא ומוריגיא
ומני תוריא לאעיא׃ הכל נתן ארונה
המלך למלך ויאמר ארונה אל
המלך יהוה אלהיך ירצך׃ כולא יהב
ארונה למלכא ורעוא מניה מלכא
ואמר ארונה למלכא יי אלהך
יקביל קרבנך ברעוא׃ ויאמר המלך
לא כי קנו אקנה מאותך במחיר
ולא אעלה ליהוה אלהי עלות חנם
ויקן דוד את הגרן ואת הבקר בכסף

שקלים חמשים׃ ואמר מלכא
לארונה לא ארי מזבן אזבון מנך
בדמין ולא אסיק קדם יי אלהי עלון
מגן וזבן דוד ית בית אדרי וית
תוריא בכסף סלעין חמשין׃ ויבן
שם דוד מזבח ליהוה ויעל עלות
ושלמים ויעתר יהוה לארץ ותעצר
המגפה מעל ישראל׃ ובנא תמן
דוד מדבחא קדם יי ואסיק עלון
ונכסת קדשין וקביל יי צלות דיתבי
ארעא ואתכלי מותנא מעל ישראל׃

ברוך יי׳ לעולם
אמן ואמן

סכום הפסוקים של ספר שמואל אלף וחמש מאות וששה

אדניה ואדניה טו וסימנ׳ והרביעי וחבירו מתנשא ויעזרו ועתה והשמועה ועמהם ב בגוי

והמלך דוד זקן בא בימים ויכסהו
בבגדים ולא יחם לו ומלכא דויד
סיב על ביומין ומכסן ליה בלבושין
ולא שחין ליה ויאמרו לו עבדיו
יבקשו לאדני המלך נערה בתולה
ועמדה לפני המלך ותהי לו סכנת
ושכבה בחיקך וחם לאדני המלך
ואמרו ליה עבדוהי יבעון לרבוני
מלכא עולימא בתולה ותשמיש
קדם מלכא ותהי ליה קריבא ותשכוב
לותך ויישחן לרבוני מלכא ויבקשו
נערה יפה בכל גבול ישראל וימצאו
את אבישג השונמית ויבאו אתה
למלך ובעו עולימא שפירא בכל
תחום ארעא דישראל ואשכחו ית
אבישג דמן שונם ואיתיאו יתה
למלכא והנערה יפה עד מאד ותהי
למלך סכנת ותשרתהו והמלך לא
ידעה ועולימתא שפירא עד לחדא
והות למלכא קריבא ומשמשא ליה
ומלכא לא ידעה ואדניה בן חגית
מתנשא לאמר אני אמלך ויעש לו
רכב ופרשים וחמשים איש רצים
לפניו ואדניה בר חגית מתרברב
למימר אנא אמלוך ועבד ליה רתכין
ופרשין וחמשין גברא רהטין קדמוהי
ולא עצבו אביו מימיו לאמר מדוע
ככה עשית וגם הוא טוב תאר מאד

ואתו ילדה אחרי אבשלום ולא
אכלמיה אבוהי מיומוהי למימר
מדין כדין את עביד ואף הוא שפיר
בריויה לחדא ויתיה ילידת בתר
אבשלום ויהיו דבריו עם יואב
בן צרויה ועם אביתר הכהן ויעזרו
אחרי אדניה והוו פתגמוהי בעיצא
עם יואב בר צרויה ועם אביתר
כהנא וסעדין בתר אדניה וצדוק
הכהן ובניהו בן יהוידע ונתן הנביא
ושמעי ורעי והגבורים אשר לדוד
לא היו עם אדניהו וצדוק כהנא
ובניה בר יהוידע ונתן נביא ושמעי
ורעי וגיבריא דלדויד לא הוו בעיצת
אדניהו ויזבח אדניהו צאן ובקר
ומריא עם אבן הזחלת אשר אצל
עין רגל ויקרא את כל אחיו בני
המלך ולכל אנשי יהודה עבדי המלך
ונכס אדניה ען ותורין ופטימין עם
אבן סכותא דבסטר עין קצרא
וזמין ית כל אחוהי בני מלכא ולכל
גברי שילט יהודה עבדי מלכא ואת
נתן הנביא ובניהו ואת הגבורים ואת
שלמה אחיו לא קרא וית נתן נביא
ובניה וית גיבריא וית שלמה אחוהי
לא זמין ויאמר נתן אל בת שבע
אם שלמה לאמר הלוא שמעת כי
מלך אדניהו בן חגית ואדנינו דוד

וגם הוא ג וסימנ׳ יגדל עזי אובד ילד להרפה וחבירו הוא טוב תאר מאד חכם ויצא רע וגם הוא

לא ידעי׃ ואמר נתן לבת שבע
אמיה דשלמה למימר הלא שמעת
ארי מלך אדניה בר חגית ורבוננא
דוד לא ידעי׃ ועתה לכי איעצך נא
עצה ומלטי את נפשך ואת נפש
בנך שלמה׃ וכען איתא אמלכניך
כען מלכא ושיזיבי ית נפשיך וית
נפש בריך שלמה׃ לכי ובאי אל
המלך דוד ואמרת אליו הלא אתה
אדני המלך נשבעת לאמתך לאמר
כי שלמה בנך ימלך אחרי והוא
ישב על כסאי ומדוע מלך אדניהו׃
איזילי ותיעלין לות מלכא דוד
ותימרין ליה הלא את רבוני מלכא
קיימתא לאמתך למימר ארי שלמה
בריך ימלוך בתרי והוא יתיב על
כרסי מלכותי ומדין מלך אדניה׃
הנה עודך מדברת שם עם המלך
ואני אבוא אחריך ומלאתי את
דבריך׃ הא עד דאת ממללא קדם
תמן עם מלכא ואנא איעול בתרך
ואקיים ית פתגמיכי׃ ותבא בת שבע
אל המלך החדרה והמלך זקן מאד
ואבישג השונמית משרתת את המלך׃
ועלת בת שבע לות מלכא לאדרון
בית משכבא ומלכא סיב לחדא
ואבישג דמן שונים משמשא קדם
מלכא׃ ותקד בת שבע ותשתחו למלך

ויאמר המלך מה לך׃ וכרעת בת
שבע וסגידת למלכא ואמר מלכא
מאליך׃ ותאמר לו אדני אתה נשבעת
ביהוה אלהיך לאמתך כי שלמה
בנך ימלך אחרי והוא ישב על כסאי׃
ואמרת ליה רבוני את קיימתא
במימרא דיי׳ אלהך לאמתך ארי
שלמה בריך ימלוך בתרי והוא
יתיב על כרסי מלכותי׃ ועתה הנה
אדניה מלך ועתה אדני המלך לא
ידעת׃ וכען הא אדניה מלך וכען
רבוני מלכא לא ידעתא׃ ויזבח שור
ומריא וצאן לרב ויקרא לכל בני
המלך ולאביתר הכהן וליאב שר
הצבא ולשלמה עבדך לא קרא׃
ונכס תורין ופטימין ועאן לסגי וזמין
לכל בני מלכא ולאביתר כהנא
וליואב רב חילא ולשלמה עבדך
לא זמין׃ ואתה אדני המלך עיני כל
ישראל עליך להגיד להם מי ישב
על כסא אדני המלך אחריו׃ ואת
רבוני מלכא עיני כל ישראל סבירן
עלך לחואה להון מן יתיב על כרסי
מלכותא דרבוני מלכא בתרוהי׃
והיה כשכב אדני המלך עם אבתיו
והייתי אני ובני שלמה חטאים׃
ויהי כד ישכוב רבוני מלכא עם
אבהתוהי ואהי אנא וברי שלמה

ה׳ מתרבין׃ והנה עודנה מדברת
ריש׳ עם המלך ונתן הנביא בא׃ והא
פיס׳ עד דהיא ממללא קדם מלכא ונתן
בספ׳ נביא על׃ ויגידו למלך לאמר הנה
נתן הנביא ויבא לפני המלך וישתחו
למלך על אפיו ארצה׃ וחויאו למלכא
למימר הא נתן נביא ואתא לקדם
מלכא וסגיד למלכא על אפוהי על
ארעא׃ ויאמר נתן אדני המלך
אתה אמרת אדניהו ימלך אחרי
והוא ישב על כסאי׃ ואמר נתן
רבוני מלכא את אמרת אדניה ימלוך
בתרי והוא יתיב על כרסי מלכותי׃
ומריא ל׳ כי ירד היום ויזבח שור ומריא וצאן
לרב ויקרא לכל בני המלך ולשרי
הצבא ולאביתר הכהן והנם אכלים
ושתים לפניו ויאמרו יחי המלך
אדניהו׃ ארי נחת יומא דין ונכס
תורין ופטימין ועאן לסגי וזמין לכל
בני מלכא ולרבני חילא ולאביתר
כהנא והא אינון אכלין ושתן קדמוהי
ח׳ ואמרו יצלח מלכא אדניה׃ ולי אני
ב׳ עבדך ולצדק הכהן ולבניהו בן
ג׳ יהוידע ולשלמה עבדך לא קרא׃
חס׳ ולי דאנא עבדך ולצדוק כהנא
וז׳ מל׳ ולבניה בר יהוידע ולשלמה עבדך
לא זמין׃ אם מאת אדני המלך
ח׳ נהיה הדבר הזה ולא הודעת את

דר ק׳ עבדיך מי ישב על כסא אדני
המלך אחריו׃ אם מן רבוני מלכא
הוה פתגמא הדין ולא הודעתא ית
עבדך מן יתיב על כרסי מלכותא
דרבוני מלכא בתרוהי׃

ויען המלך דוד ויאמר
כו״ל קראו לי לבת שבע ותבא לפני המלך
חס׳ ותעמד לפני המלך׃ ואתיב מלכא
במ׳ יא׳ דוד ואמר קרו לי לבת שבע ועלת
מל׳ לקדם מלכא וקמת קדם מלכא׃
וישבע המלך ויאמר חי יהוה
אשר פדה את נפשי מכל צרה׃
וקיים מלכא ואמר קיים הוא יי
דפרק ית נפשי מכל עקא׃ כי כאשר
נשבעתי לך ביהוה אלהי ישראל
לאמר כי שלמה בנך ימלך אחרי
והוא ישב על כסאי תחתי כי כן
אעשה היום הזה׃ ארי כמא דקיימית
לך במימרא דיי אלהא דישראל למימר
ארי שלמה בריך ימלוך בתרי
והוא יתיב על כרסי מלכותי תחותי
ארי כין אעביד יומא הדין׃ ותקד
ב׳ בת שבע אפים ארץ ותשתחו
למלך ותאמר יחי אדני המלך דוד
יח׳ לעלם׃ וכרעת בת שבע על אפהא
חס׳ על ארעא וסגידת למלכא ואמרת
יתקיים רבוני מלכא דוד לעלמי׃
ויאמר המלך דוד

אל גחון ל על גחון ל אל גבעת ל על גבעת ל אל גת ל על גת ל אל גבזי ל על גנדי ל אל גבול ל על גבול ל

קראו לי לצדוק הכהן ולנתן
הנביא ולבניהו בן יהוידע ויבאו
לפני המלך: ואמר מלכא דויד קרו
לי לצדוק כהנא ולנתן נביא ולבניה
בר יהוידע ואתו לקדם מלכא:
ויאמר המלך להם קחו עמכם את
עבדי אדניכם והרכבתם את שלמה
בני על הפרדה אשר לי והורדתם
אתו אל גחון: ואמר מלכא להון
דברו עמכון ית עבדי רבונכון
ותרכבון ית שלמה ברי על כודנתא
דילי ותחתון יתיה לשילוחא: ומשח
אתו שם צדוק הכהן ונתן הנביא
למלך על ישראל ותקעתם בשופר
ואמרתם יחי המלך שלמה: וימשח
יתיה צדוק כהנא ונתן נביא למהוי
מלכא על ישראל ותתקעון בשופרא
ותימרון יצלח מלכא שלמה:
ועליתם אחריו ובא וישב על כסאי
והוא ימלך תחתי ואתו צויתי להיות
נגיד על ישראל ועל יהודה: ותסקון
בתרוהי וייתי ויתיב על כרסי
מלכותי והוא ימלוך תחותי ויתיה
פקידית למהוי מלכא על ישראל
ועל דבית יהודה: ויען בניהו בן
יהוידע את המלך ויאמר אמן כן
יאמר יהוה אלהי אדני המלך:
ואתיב בניה בר יהוידע ית מלכא

ואמר אמן כין תהי רעוא מן ק
שי' אלהיה דרבוני מלכא: כאשר
היה יהוה עם אדני המלך כן יהי — יהיה ק
עם שלמה ויגדל את כסאו מכסא
אדני המלך דוד: כמא דהוה מימרא
דיי' בסעדיה דרבוני מלכא כין יהי
בסעדיה דשלמה וירבי ית כרסוהי — ל
מכרסי מלכותא דרבוני מלכא
דויד: וירד צדוק הכהן ונתן הנביא — אל ק
ובניהו בן יהוידע והכרתי והפלתי
וירכבו את שלמה על פרדת המלך — ל
דוד וילכו אתו על גחון: ונחת צדוק — וחס ג
כהנא ונתן נביא ובניה בר יהוידע — כה
וקשתיא וקלעיא וארכיבו ית — כן
שלמה על כודנתא דמלכא דויד — וחנון
ואובילו יתיה לשילוחא: ויקח — בענ
צדוק הכהן את קרן השמן מן
האהל וימשח את שלמה ויתקעו
בשופר ויאמרו כל העם יחי המלך — בטע
שלמה: ונסיב צדוק כהנא ית
קרנא דמשחא מן משכנא ומשח
ית שלמה ותקעו בשופרא ואמרו
כל עמא יצלח מלכא שלמה:
ויעלו כל העם אחריו והעם
מחללים בחללים ושמחים שמחה
גדולה ותבקע הארץ בקולם: וסליקו — ל
כל עמא בתרוהי ועמא משבחין
בחנגיא וחדן חדוא רבא וזעת

מחללים ומחללים ג חד לשון כלי ושמחה וב' בחילול וסימנ' והעם ואתם השבת יתבקע וסימנ'

ארעא בקלהון: וישמע אדניהו
וכל הקראים אשר אתו והם כלו
לאכל וישמע יואב את קול השופר
ויאמר מדוע קול הקריה הומה:
ושמע אדוניה וכל זמיניא דעמיה
ואנון סופיקו למיכל ושמע יואב
ית קל שופרא ואמר מא דין קל
קרתא אשתגישת: עודנו מדבר
והנה יונתן בן אביתר הכהן בא
ויאמר אדניהו בא כי איש חיל
אתה וטוב תבשר: עד דהוא ממליל
והא יונתן בר אביתר כהנא אתא
ואמר אדוניה עול ארי גבר דחיל
חטאין את וטב תבסר: ויען יונתן
ויאמר לאדניהו אבל אדנינו
המלך דוד המליך את שלמה:
ואתיב יונתן ואמר לאדוניה
בקשטא רבוננא מלכא דויד
אמליך ית שלמה: וישלח אתו
המלך את צדוק הכהן ואת נתן
הנביא ובניהו בן יהוידע והכרתי
והפלתי וירכבו אתו על פרדת
המלך: ושלח עמיה מלכא ית
צדוק כהנא וית נתן נביא ובניה
בר יהוידע וקשתיא וקלעיא
וארכיבו יתיה על כודנתא דמלכא:
וימשחו אתו צדוק הכהן ונתן
הנביא למלך בגחון ויעלו משם

שמחים ותהם הקריה הוא הקול
אשר שמעתם: ומשחו יתיה
צדוק כהנא ונתן נביא למהוי
מלכא בשילוחא וסליקו מתמן
כד חדן ואשתגישת קרתא הוא
קלא דשמעתון: וגם ישב שלמה
על כסא המלוכה: ואף יתיב שלמה
על כרסי מלכותא: וגם באו עבדי
המלך לברך את אדנינו המלך
דוד לאמר ייטב אלהיך את שם
שלמה משמך ויגדל את כסאו
מכסאך וישתחו המלך על המשכב:
ואף אתו עבדי מלכא לברכא ית
רבוננא מלכא דויד למימר יוטיב
יי ית שום שלמה משמך ויתרבי
ית כרסוהי מכרסי מלכותך וסגיד
מלכא על שיויה: וגם ככה אמר
המלך ברוך יהוה אלהי ישראל
אשר נתן היום ישב על כסאי ועיני
ראות: ואף כדין אמר מלכא בריך
יי אלהא דישראל דיהב יומא דין יתיב
על כרסי מלכותי ועיני חזין: ויחרדו
ויקמו כל הקראים אשר לאדניהו
וילכו איש לדרכו: ותוהו וקמו כל
זמיניא דלאדוניה ואזלו גבר
לאורחיה: ואדניהו ירא מפני שלמה
ויקם וילך ויחזק בקרנות המזבח:
ואדוניה דחיל מן קדם שלמה וקם

ו׳ייטב אלהים ייטב אלהים מעל אחיך ייטב כולה מלא — ואת נתן ב׳ וסימנ׳ — ובניהו בן יהוידע

ימית ח׳ וסימנ׳ — גאל הדם ימית וחבירו שלחו את ארון אלהי ישראל אדניהו הנמלט וברוח שפתיו

ואזל ואתקיף בקרנת מדבחא׃
ויגד לשלמה לאמר הנה אדניהו
ירא את המלך שלמה והנה אחז
בקרנות המזבח לאמר ישבע לי
כיום המלך שלמה אם ימית את
עבדו בחרב׃ ואתחוה לשלמה
למימר הא אדוניה דחיל מן מלכא
שלמה והא אחד בקרנת מדבחא
למימר יקיים לי כיומא דין מלכא
שלמה דלא יקטול ית עבדיה
בחרבא׃ ויאמר שלמה אם יהיה
לבן חיל לא יפל משערתו ארצה
ואם רעה תמצא בו ומת׃ ואמר
שלמה אם יהי לגבר דחיל חטאין
לא יפול מסער רישיה לארעא ואם
בשתא תשתכח ביה יתקטיל׃ וישלח
המלך שלמה וירדהו מעל המזבח
ויבא וישתחו למלך שלמה ויאמר
לו שלמה לך לביתך׃ ושלח מלכא
שלמה ואחתוהי מעילוי מדבחא
ואתא וסגיד למלכא שלמה ואמר
ליה שלמה איזיל לביתך׃
ויקרבו ימי דוד
למות ויצו את שלמה בנו לאמר׃
וקריבו יומי דויד לממת ופקיד
ית שלמה בריה למימר׃ אנכי
הלך בדרך כל הארץ וחזקת והיית
לאיש׃ אנא אזיל באורח כל ארעא

ותתקף ותהי לגבר דחיל חטאין׃
ושמרת את משמרת יהוה אלהיך
ללכת בדרכיו לשמר חקתיו
מצותיו ומשפטיו ועדותיו ככתוב
בתורת משה למען תשכיל את
כל אשר תעשה ואת כל אשר
תפנה שם׃ ותטר ית מטרת מימרא
דיי אלהך למהך באורחן דתקנן
קדמוהי למטר קימוהי פקודוהי
ודינוהי וסהדותיה כמא דכתיב
באוריתא דמשה בדיל דתצלח ית
כל דתעביד ולכל אתר דתתפני
לתמן׃ למען יקים יהוה את דברו
אשר דבר עלי לאמר אם ישמרו
בניך את דרכם ללכת לפני באמת
בכל לבבם ובכל נפשם לאמר לא
יכרת לך איש מעל כסא ישראל׃
בדיל דיקיים יי ית פתגמוהי דמליל
עלי למימר אם יטרון בנך ית
אורחהון למהך קדמי בקשוט בכל
לבהון ובכל נפשהון למימר לא
יפסוק לך גבר מעל כרסי מלכותא
דישראל׃ וגם אתה ידעת את אשר
עשה לי יואב בן צרויה אשר עשה
לשני שרי צבאות ישראל לאבנר
בן נר ולעמשא בן יתר ויהרגם
וישם דמי מלחמה בשלם ויתן
דמי מלחמה בחגרתו אשר במתניו

אם שוט ימית ׳ — ועדותיו ה׳ בל״ש וסימנ׳ — ושמרת וימאסו ויעמד ויעמד מפע ׳ — צבאות ג׳ וסימנ׳ — ויצאו

ובנעליו אשר ברגליו ואף את ידעת
ית דעבד לי יואב בר צרויה דעבד
לתרין רבני חילותא דישראל
לאבנר בר נר ולעמשא בר יתר
דקטילינון בערימותיה ודמי
דמתחשיב דמהון עלוהי כדם
תבירי קרבא ויהיב להון בכמנת
שלמא ואשד דמהון באספניקי
דבחרציה ודיש בסנדליתא דברגלוהי:
ועשית כחכמתך ולא תורד שיבתו ב
בשלם שאל: ותעביד כחכמתך מל בליש
ולא תחית סיבתיה בשלמא לשאול: ותמהר
ולבני ברזלי הגלעדי
תעשה חסד והיו באכלי שלחנך
כי כן קרבו אלי בברחי מפני אבשלום
אחיך: ולבני ברזלי גלעדאה
תעביד טיבו ויהון באכלי פתורך
ארי אנון סופיקו צרכי במערקי מן
קדם אבשלום אחוך: והנה עמך
שמעי בן גרא בן הימיני מבחרים ג
והוא קללני קללה נמרצת ביום חס בליש
לכתי מחנים והוא ירד לקראתי
הירדן ואשבע לו ביהוה לאמר אם
אמיתך בחרב: והא עמך שמעי
בר גרא בר שבט בנימן מעלמת
והוא לטני ליטן מרירן ביומא
דאזלית למחנים והוא נחת לקדמותי לירדנא
וקיימית ליה במימרא דיי למימר

דלא אקטלינך בחרבא: ועתה
אל תנקהו כי איש חכם אתה וידעת
את אשר תעשה לו והורדת את
שיבתו בדם שאול: וכען לא
תזכיניה ארי גבר חכים את ותדע
ית דתעביד ליה ותחית ית סיבתיה
בקטלא לשאול: וישכב דוד עם
אבתיו ויקבר בעיר דוד: ושכיב דויד
עם אבהתוהי ואתקבר בקרתא
דדויד: והימים אשר מלך דוד על
ישראל ארבעים שנה בחברון כא
מלך שבע שנים ובירושלם מלך
שלשים ושלש שנים: ויומיא
דמלך דויד על ישראל ארבעין שנין
בחברון מלך שבע שנין ובירושלם
מלך תלתין ותלת שנין: ושלמה
ישב על כסא דוד אביו ותכן מלכתו טו ג
מאד: ושלמה יתיב על כרסי חס
מלכותא דדויד אבוהי ואתקנת
מלכותיה לחדא:
ויבא אדניהו בן חגית אל בת שבע
אם שלמה ותאמר השלום באך
ויאמר שלום: ואתא אדוניה בר
חגית לות בת שבע אמיה דשלמה
ואמרת השלם מיתך ואמר שלם:
ויאמר דבר לי אליך ותאמר דבר:
ואמר פתגם אית לי למללא עמך
ואמרת מליל: ויאמר את ידעת

בחרים ג חס בליש וסימנ — וילך אתה אישה עד בחרים שמעי בן גרא בן הימיני מבחרים אז תשעה

למלך ג' וסימנ' דויד מלכא נפק - מאתך ה' וסימנ' והיה הקשורת שאלה שאלה שתים

כי לי היתה המלוכה ועלי שמו
כל ישראל פניהם למלך ותסב
המלוכה ותהי לאחי כי מיהוה
היתה לו ואמר את ידעת ארי דילי
הות מלכותא ועלי שויאו כל ישראל
אפיהון למהוי מלכא ואסתחרת
מלכותא והות לאחי ארי מן קדם יי
הות ליה ועתה שאלה אחת אנכי
שאל מאתך אל תשבי את פני
ותאמר אליו דבר וכען שאלא
חדא אנא שאיל מנך לא תתיבין
ית אפי ואמרת ליה מליל ויאמר
אמרי נא לשלמה המלך כי לא
ישיב את פניך ויתן לי את אבישג
השונמית לאשה ואמר אמרי
כען לשלמה מלכא ארי לא יתיב
ית אפך ויתין לי ית אבישג דמן
שונים לאיתו ותאמר בת שבע
טוב אנכי אדבר עליך אל המלך
ואמרת בת שבע טבא אנא אמליל
עלך קדם מלכא ותבא בת שבע
אל המלך שלמה לדבר לו על
אדניהו ויקם המלך לקראתה
וישתחו לה וישב על כסאו וישם
כסא לאם המלך ותשב לימינו
ואתת בת שבע לקדם מלכא שלמה
למללא עמיה על אדוניה וקם
מלכא לקדמותה וסגיד לה ויתיב

על כרסוהי ושוי כרסיא לאמא
דמלכא ויתיבת לימיניה ותאמר
שאלה אחת קטנה אנכי שאלת
מאתך אל תשב את פני ויאמר לה
המלך שאלי אמי כי לא אשיב
את פניך ואמרת שאילא חדא
זעירתא אנא שאלא מנך לא
תתיב ית אפי ואמר לה מלכא שאלי
אמי ארי לא אתיב ית אפיך ותאמר
יתן את אבישג השנמית לאדניהו
אחיך לאשה ואמרת יתיהיב ית
אבישג דמן שונים לאדניה אחוך
לאיתו ויען המלך שלמה ויאמר
לאמו ולמה את שאלת את אבישג
השנמית לאדניהו ושאלי לו את
המלוכה כי הוא אחי הגדול ממני
ולו ולאביתר הכהן וליואב בן צרויה
ואתיב מלכא שלמה ואמר לאמיה
ולמא את שאלא ית אבישג דמן
שונים לאדניה ושאלי ליה ית
מלכותא ארי הוא אחי קשיש מני
הלא בעיצא הוו הוא ואביתר
כהנא ויואב בר צרויה
וישבע המלך שלמה ביהוה
לאמר כה יעשה לי אלהים וכה
יוסיף כי בנפשו דבר אדניהו את
הדבר הזה קיים מלכא שלמה
במימרא דיי למימר כדין יעביד

יתן ז' וסימנ' זרע לרב הרב את הארץ לנו את אבישג נעמן סגור וחד ויתן בין השמים והבעצם

לי ײ וכדין יוסיף ארי בנפשיה
מליל אדוניה ית פתגמא הדין׃ ועתה
חי יהוה אשר הכינני ויושיבני
על כסא דוד אבי ואשר עשה לי
בית כאשר דבר כי היום יומת אדניהו׃
וכען קיים הוא ײ דאתקנני ואותבני
על כרסי מלכותא דדויד אבא
ודקיים לי מלכו כמא דמליל ארי
יומא דין יתקטיל אדוניה׃ וישלח
המלך שלמה ביד בניהו בן יהוידע
ויפגע בו וימת׃ ושלח מלכא שלמה
ביד בניה בר יהוידע ושליט ביה
וקטליה׃ ולאביתר
הכהן אמר המלך ענתת לך על
שדיך כי איש מות אתה וביום הזה
לא אמיתך כי נשאת את ארון אדני
יהוה לפני דוד אבי וכי התענית
בכל אשר התענה אבי׃ ולאביתר
כהנא אמר מלכא לענתות איזיל
לך לקרוך ארי גבר חייב קטול את
וביומא הדין לא אקטלינך ארי
נטלתא ית ארונא דײ אלהים קדם
דויד אבא וארי אתענית בכל
דאתעני אבא׃ ויגרש שלמה את
אביתר מהיות כהן ליהוה למלאת
דבר יהוה אשר דבר על בית עלי
בשלה׃ ותריך שלמה ית אביתר
מלמהוי כהין משמיש קדם ײ
לקימא ית פתגמא דײ דמליל
על בית עלי בשילו׃
והשמעה באה עד יואב כי יואב
נטה אחרי אדניה ואחרי אבשלום
לא נטה וינס יואב אל אהל יהוה
ויחזק בקרנות המזבח׃ ובסורתא
מטת עד יואב ארי יואב אתפני
בתר אדוניה ובתר אבשלום לא
אתפני ואפך יואב למשכנא דײ
ואתקיף בקרנת מדבחא׃ ויגד למלך
שלמה כי נס יואב אל אהל יהוה
והנה אצל המזבח וישלח שלמה
את בניהו בן יהוידע לאמר לך פגע
בו׃ ואתחוה למלכא שלמה ארי
אפך יואב למשכנא דײ והא בסטר
מדבחא ושלח שלמה ית בניה בר
יהוידע למימר איזיל שלוט ביה׃
ויבא בניהו אל אהל יהוה ויאמר
אליו כה אמר המלך צא ויאמר
לא כי פה אמות וישב בניהו את
המלך דבר לאמר כה דבר יואב
וכה ענני׃ ואתא בניה למשכנא דײ
ואמר ליה כדנן אמר מלכא פוק
ואמר לא ארי כא אתקטיל ואתיב
בניה ית מלכא פתגמא למימר
כדין מליל יואב וכדין אתיבני׃
ויאמר לו המלך עשה כאשר דבר
ופגע בו וקברתו והסירת דמי חנם

וטובים ג׳ וסימנ׳ והשיב יי׳ את דמו באזני ראשם ב׳ מנ׳ מ״ל וג׳ חס׳ — ואבי ב׳ וסימ׳ ראה גם ראה

אשר שפך יואב מעלי ומעל בית
אבי ואמר ליה מלכא עביד כמא
דמליל ותשלוט ביה ותקבריניה
ותפלי חובת דם זכי דאשד יואב
מגן מני ומן בית אבאי והשיב יהוה
את דמו על ראשו אשר פגע בשני
אנשים צדיקים וטובים ממנו
ויהרגם בחרב ואבי דוד לא ידע את
אבנר בן נר שר צבא ישראל ואת
עמשא בן יתר שר צבא יהודה
ויתיב יי׳ ית חובת קטוליה ברישיה
דשלט בתרין גברין דזכאין וטבין
מניה וקטילינון בחרבא ואבא
דוד לא ידע ית אבנר בר נר רבחילא
דישראל וית עמשא בר יתר רבחילא
דבית יהודה ושבו דמיהם בראש
יואב ובראש זרעו לעלם ולדוד
ולזרעו ולביתו ולכסאו יהיה שלום
עד עולם מעם יהוה ויתוב דמהון
ברישי יואב וברישי בנוהי לעלם
ולדוד ולזרעיה ולביתיה ולכרסוהי
יהי שלמא עד עלמא מן קדם יי׳
ויעל בניהו בן יהוידע ויפגע בו
וימיתהו ויקבר בביתו במדבר
וסליק בניה בר יהוידע ושליט ביה
וקטליה ואתקבר בביתיה במדברא
ויתן המלך את בניהו בן יהוידע
תחתיו על הצבא ואת צדוק הכהן

נתן המלך תחת אביתר ומני
מלכא ית בניה בר יהוידע חליפוהי
על חילא וית צדוק כהנא מני מלכא
חלף אביתר וישלח
המלך ויקרא לשמעי ויאמר לו
בנה לך בית בירושלם וישבת שם
ולא תצא משם אנה ואנה ושלח ג׳
מלכא וקרא לשמעי ואמר ליה ב׳
בני לך ביתא בירושלם ותתיב תמן
ולא תפוק מתמן לכא ולכא והיה
ביום צאתך ועברת את נחל קדרון
ידע תדע כי מות תמות דמך יהיה
בראשך ויהי ביום מפקך ותעבר
ית נחלא דקדרון מידע תדע ארי
ממת תמות חובת קטולך תהי ברישך
ויאמר שמעי למלך טוב הדבר
כאשר דבר אדני המלך כן יעשה ה׳
עבדך וישב שמעי בירושלם ימים
רבים ואמר שמעי למלכא תקין
פתגמא כמא דמליל רבוני מלכא
כין יעביד עבדך ויתיב שמעי
בירושלם יומין סגיאין
ויהי מקץ שלש שנים
ויברחו שני עבדים לשמעי אל
אכיש בן מעכה מלך גת ויגידו
לשמעי לאמר הנה עבדיך בגת
והוה מסוף תלת שנין וערקו תרין
עבדין לשמעי לות אכיש בר מעכה

מלכא דגת וחויאו לשמעי למימר
הא עבדך בגת ויקם שמעי ויחבש
את חמרו וילך גתה אל אכיש לבקש
את עבדיו וילך שמעי ויבא את
עבדיו מגת וקם שמעי וזריז ית
חמריה ואזל לגת לות אכיש למבעי
ית עבדוהי ואזל שמעי ואיתי ית
עבדוהי מגת ויגד לשלמה כי הלך
שמעי מירושלם גת וישב ואתחוה
לשלמה ארי אזל שמעי מירושלם
לגת ותב וישלח
המלך ויקרא לשמעי ויאמר אליו
הלוא השבעתיך ביהוה ואעד בך
לאמר ביום צאתך והלכת אנה
ואנה ידע תדע כי מות תמות ותאמר
אלי טוב הדבר שמעתי ושלח
מלכא וקרא לשמעי ואמר ליה
הלא קיימית עלך במימרא דיי
ואסהידית בך למימר ביום מפקך
ותהך לכא ולכא מידע תדע ארי
ממת תמות ואמרת לי תקין פתגמא
שמעית ומדוע לא שמרת את
שבעת יהוה ואת המצוה אשר
צויתי עליך ומדין לא נטרתא
ית שבועתא דיי וית תפקידתא
דפקידית עלך ויאמר המלך
אל שמעי אתה ידעת את כל
הרעה אשר ידע לבבך אשר עשית

לדוד אבי והשיב יהוה את רעתך
בראשך ואמר מלכא לשמעי
את ידעת ית כל בישתא די ידע לבך
די עבדת לדוד אבא ואתיב יי ית
בישתך ברישך והמלך שלמה
ברוך וכסא דוד יהיה נכון לפני יהוה
עד עולם ומלכא שלמה בריך
וכרסי מלכותא דדוד יהי מתקן
קדם יי עד עלמא ויצו המלך את
בניהו בן יהוידע ויצא ויפגע בו
וימת והממלכה נכונה ביד שלמה
ופקיד מלכא ית בניה בר יהוידע
ונפק ושלט ביה וקטליה ומלכותא
אתקנת בידא דשלמה
ויתחתן שלמה את פרעה
מלך מצרים ויקח את בת פרעה
ויביאה אל עיר דוד עד כלתו לבנות
את ביתו ואת בית יהוה ואת חומת
ירושלם סביב ואתחתן שלמה
בפרעה מלכא דמצרים ונסיב ית
בת פרעה ואיתיה לקרתא דדוד עד
דשיצי למבני ית ביתיה וית בית
מקדשא דיי וית שורא דירושלם
סחור סחור רק העם מזבחים בבמות
כי לא נבנה בית לשם יהוה עד
הימים ההם לחוד עמא מדבחין
על במתא ארי לא אתבני ביתא
לשמא דיי עד יומא ההוא

אלהי ה׳ קמ׳ וסימנ׳ ולעבדך אתה יי לשמוע למה המולכת ויתמרמר הרעות שפטים בינה וכל התה״נ וסו׳

ויאהב שלמה
את יהוה ללכת בחקות דוד אביו
רק בבמות הוא מזבח ומקטיר
ורחים שלמה ית פלחנא דיי
למיזל בגזירת דוד אבוהי לחוד
על במתא הוא מדבח ומסיק בוסמין
וילך המלך גבענה לזבח שם כי
היא הבמה הגדולה אלף עלות
יעלה שלמה על המזבח ההוא
ואזל מלכא לגבעון לדבחא תמן
ארי היא במתא רבתא אלף עלון
אסיק שלמה על מדבחא ההוא
בגבעון נראה יהוה
אל שלמה בחלום הלילה ויאמר
אלהים שאל מה אתן לך בגבעון
אתגלי יי לשלמה בחלמא דליליא
ואמר יי שאל מא אתין לך ויאמר
שלמה אתה עשית עם עבדך
דוד אבי חסד גדול כאשר הלך
לפניך באמת ובצדקה ובישרת
לבב עמך ותשמר לו את החסד
הגדול הזה ותתן לו בן ישב על
כסאו כיום הזה ואמר שלמה את
עבדתא עם עבדך אבא חסדא
רבא כמא דהליך קדמך בקשוט
ובזכו ובתריצות לבא קדמך
ונטרתא ליה ית חסדא רבא הדין
ויהבתא ליה בר יתיב על כורסיה

כיומא הדין ועתה יהוה אלהי אתה
המלכת את עבדך תחת דוד אבי
ואנכי נער קטן לא אדע צאת
ובא וכען יי אלהי את אמליכתא
ית עבדך תחות דוד אבא ואנא
יניק זעיר לית אנא ידע למפק ולמיעל
ועבדך בתוך עמך אשר בחרת
עם רב אשר לא ימנה ולא יספר
מרב ועבדך בגו עמך דאתרעיתא
עם סגי דלא יתחשבון ולא יתמנון
מסגי ונתת לעבדך לב שמע לשפט
את עמך להבין בין טוב לרע כי מי
יוכל לשפט את עמך הכבד הזה
ותתין לעבדך לבא ספר למדין ית
עמך למסבר בין טב לביש ארי
מן יכול למדין ית עמך סגיאה
הדין וייטב הדבר בעיני אדני כי
שאל שלמה את הדבר הזה ושפר
פתגמא קדם יי ארי שאל שלמה
ית פתגמא הדין ויאמר אלהים
אליו יען אשר שאלת את הדבר
הזה ולא שאלת לך ימים רבים ולא
שאלת לך עשר ולא שאלת נפש
איביך ושאלת לך הבין לשמע
משפט ואמר יי ליה חלף דשאילתא
ית פתגמא הדין ולא שאילתא
לך יומין סגיאין ולא שאילתא לך
עותרא ולא שאילתא נפש בעלי

כיום כוותה ב׳מ׳ב׳ וסימנ׳ שמרה בחצריך הבין ה׳ וסימנ׳ ושאלת לך והכלביה דועה כפרך

דבכך ושאילתא לך סכלותא
למשמע דינא הנה עשיתי כדברך
הנה נתתי לך לב חכם ונבון אשר
כמוך לא היה לפניך ואחריך לא
יקום כמוך הא עבדית כפתגמך
הא יהבית לך לב חכים וסכלתן
דכותך לא הוה קדמך ובתרך לא
יקום כותך וגם אשר לא שאלת
נתתי לך גם עשר גם כבוד אשר
לא היה כמוך איש במלכים כל
ימיך ואף דלא שאילתא יהבית
לך אף עותרא אף יקרא דלא הוה
כותך גבר במלכיא כל יומך ואם
תלך בדרכי לשמר חקי ומצותי
כאשר הלך דויד אביך והארכתי
את ימיך ואם תהך באורחן דתקנן
קדמי למטר קימי ופקודי כמא
דהליך דוד אבוך ואוריך ית יומך
ויקץ שלמה
והנה חלום ויבוא ירושלם ויעמד
לפני ארון ברית יהוה ויעל עלות
ויעש שלמים ויעש משתה לכל
עבדיו ואתער שלמה והא חלמא
ואתא לירושלם וקם קדם ארון
קימא דיי ואסיק עלון ונכיס
נכסת קדשין ועבד משתיא
לכל עבדוהי אז
תבאנה שתים נשים זנות אל

המלך ותעמדנה לפניו בכין
אתאה תרתין נשין פנדקאן
למדן קדם מלכא וקמא קדמוהי
ותאמר האשה האחת בי אדני
אני והאשה הזאת ישבת בבית
אחד ואלד עמה בבית ואמרת
אתתא חדא בבעו רבוני אנא
ואתתא הדא יתבן בביתא חד
וילידית עמה בביתא ויהי ביום
השלישי ללדתי ותלד גם האשה
הזאת ואנחנו יחדו אין זר אתנו
בבית זולתי שתים אנחנו בבית
והוה ביומא תליתאה למילדי
וילידת אף אתתא הדא ואנחנא
כחדא לית נכרי עמנא בביתא
אלהין תרתין אנחנא בביתא וימת
בן האשה הזאת לילה אשר שכבה
עליו ומית בר אתתא הדא בליליא
דשכיבת עלוהי ותקם בתוך
הלילה ותקח את בני מאצלי
ואמתך ישנה ותשכיבהו בחיקה
ואת בנה המת השכיבה בחיקי
וקמת בגו ליליא ונסיבת ית ברי
מלותי ואמתך דמכא ואשכבתיה
לותה וית ברה מיתא אשכיבת
לותי ואקם בבקר להיניק את
בני והנה מת ואתבונן אליו
בבקר והנה לא היה בני אשר

ישנה ב׳ וסימנ׳ — אני ישנה ולבי ער ותקח את בני מאצלי ואמתך ישנה — להיניק ל׳ ומל׳

ילדתיה וקמית בצפרא לאוניקא
ית ברי והא מית ואסתכלית ביה
בצפרא והא לא הוה ברי דילידית׃
ותאמר האשה האחרת לא כי בני
החי ובנך המת וזאת אמרת לא כי
בנך המת ובני החי ותדברנה לפני
המלך׃ ואמרת איתתא אחרנתא
לא כין ברי חיא וברך מיתא ודא
אמרא לא כין בריך מיתא וברי
חיא ודיינן קדם מלכא׃ ויאמר
המלך זאת אמרת זה בני החי ובנך
המת וזאת אמרת לא כי בנך המת
ובני החי׃ ואמר מלכא דא אמרא
דין ברי חיא ובריך מיתא ודא אמרא
לא כין בריך מיתא וברי חיא׃

ויאמר המלך קחו
לי חרב ויבאו החרב לפני המלך׃
ואמר מלכא איתו לי חרבא ואיתיאו
חרבא קדם מלכא׃ ויאמר המלך
גזרו את הילד החי לשנים ותנו את
החצי לאחת ואת החצי לאחת׃
ואמר מלכא פסוקו ית רביא חיא
לתרין והבו פלגיה לחדא ופלגיה
לחדא׃ ותאמר האשה אשר בנה
החי אל המלך כי נכמרו רחמיה
על בנה ותאמר בי אדני תנו לה את
הילוד החי והמת אל תמיתהו וזאת
אמרת גם לי גם לך לא יהיה גזרו׃

ואמרת איתתא דברה חיא למלכא
ארי אתגוללו רחמהא על ברה
ואמרת בבעו רבוני הבו לה ית
רביא חיא ומקטל לא תקטלוניה
ודא אמרא אף דילי אף דיליך
לא יהי פסוקו׃ ויען המלך ויאמר
תנו לה את הילוד החי והמת לא
תמיתהו היא אמו׃ ואתיב מלכא
ואמר הבו לה ית רביא חיא ומקטל
לא תקטלוניה היא אמיה׃ וישמעו
כל ישראל את המשפט אשר
שפט המלך ויראו מפני המלך
כי ראו כי חכמת אלהים בקרבו
לעשות משפט׃ ושמעו כל
ישראל ית דינא דדן מלכא ודחילו
מן קדם מלכא ארי חזו ארי חכמתא
דיי במעוהי למעבד דינא׃ ויהי
המלך שלמה מלך על כל ישראל׃
והוה מלכא שלמה מלכא על כל
ישראל׃ ואלה השרים
אשר לו עזריהו בן צדוק הכהן׃
ואילין רברביא דיליה עזריה בר
צדוק כהנא׃ אליחרף ואחיה בני
שישא ספרים יהושפט בן אחילוד
המזכיר׃ אליחרף ואחיה בני
שישא ספריא יהושפט בר אחילוד
ממנא על דכרניא׃ ובניהו בן
יהוידע על הצבא וצדוק ואביתר

סימן דמיטע קדמאה והמת אל תמיתהו ׳ בתראה והמת לא תמיתהו וחד פיסק סימ׳ אל בני כי לא טובה

כהנים׃ ובניה בר יהוידע ממנא
על חילא וצדוק ואביתר כהניא׃
ועזריהו בן נתן על הנצבים
וזבוד בן נתן כהן רעה המלך׃
ועזריה בר נתן ממנא על
אסטרטיגיא וזבוד בר נתן כהנא
שושבינא דמלכא׃ ואחישר
על הבית ואדנירם בן עבדא על
המס׃ ואחישר ממנא על ביתא
ואדונירם בר עבדא ממנא על
מסקי מסין׃ ולשלמה
שנים עשר נצבים על כל ישראל
וכלכלו את המלך ואת ביתו חדש
בשנה יהיה על האחד לכלכל׃
ולשלמה תרי עסר אסטרטיגין
ממנן על כל ישראל ומסוברין ית
מלכא וית אנש ביתיה ירחא בשתא
מטי לחד לסוברא׃
ואלה שמותם בן חור בהר אפרים׃
ואלין שמהתהון בר חור בטורא
דבית אפרים׃ בן דקר במקץ
ובשעלבים ובית שמש ואילון
בית חנן׃ בר דקר במקץ ובשעלבים
ובית שמש ואילון דמבית חנן׃
בן חסד בארבות לו שכה וכל
ארץ חפר׃ בר חסד בארובות
דיליה סוכו וכל ארע חפר׃ בן
אבינדב כל נפת דאר טפת בת

שלמה היתה לו לאשה׃ בר אבינדב
כל פלכי דור טפת בת שלמה הות
ליה לאתו׃ בענא בן אחילוד תענך
ומגדו וכל בית שאן אשר אצל
צרתנה מתחת ליזרעאל מבית
שאן עד אבל מחולה עד מעבר
ליקמעם׃ בענה בר אחילוד תענך
ומגדו וכל בית שאן דבסטר צרתן
מלרע ליזרעאל מבית שאן עד
מישר מחולה עד מעבר ליקמעם׃
בן גבר ברמת גלעד לו חות יאיר
בן מנשה אשר בגלעד לו חבל
ארגב אשר בבשן ששים ערים
גדלות חומה ובריח נחשת׃ בר גבר
ברמות גלעד דיליה כפרני יאיר
בר מנשה דבגלעד דיליה בית
פלך טרכונא דבמתנן שתין קרוין
רברבן מקפן שורים דירהון
עברין דנחשא׃ אחינדב בן עדא
מחנימה׃ אחינדב בר עדוא דיליה
מחנים׃ אחימעץ בנפתלי גם הוא
לקח את בשמת בת שלמה לאשה׃
אחימעץ בשבטא דבית נפתלי
אף הוא נסיב ית בשמת בת שלמה
לאתו׃ בענא בן חושי באשר
ובעלות׃ בענה בר חושי בשיבט
אשר ובעלות׃ יהושפט בן פרוח
ביששכר׃ יהושפט בר פרוח

מגישים ג̇ חד חס ותרי מל̇ וסימנ̇ מגשים מנחה מגישים אליה והיא מוצקת מגישים על מזבחי

בשבטא דיששכר׃ שמעי בן אלא
בבנימן׃ שמעי בר אלא בשבטא
דבית בנימין׃ גבר בן ארי בארץ
גלעד ארץ סיחון מלך האמרי
ועג מלך הבשן ונציב אחד אשר
בארץ׃ גבר בר אורי בארע גלעד
ארע סיחון מלכא אמוראה ועוג
מלכא דמתנן ואסטרטיגא חד
דממנא בארעא׃ יהודה וישראל
רבים כחול אשר על הים לרב
אכלים ושתים ושמחים׃ יהודה
וישראל סגיאין כחלא דעל ימא לסגי
אכלין ושתן וחדן׃ ושלמה היה
מושל בכל הממלכות מן הנהר
ארץ פלשתים ועד גבול מצרים
מגשים מנחה ועבדים את שלמה
כל ימי חייו׃ ושלמה הוה שליט
בכל מלכותא מן פרת ארע פלשתאי
ועד תחום מצרים מקרבין קרבנא
ופלחין ית שלמה כל יומי חיוהי׃
ויהי לחם שלמה
ליום אחד שלשים כר סלת וששים
כר קמח׃ והוה לחמא דשלמה
ליומא חד תלתין כורין סולתא
ושתין כורין קמחא׃ עשרה בקר
בראים ועשרים בקר רעי ומאה
צאן לבד מאיל וצבי ויחמור
וברברים אבסים׃ עסרה תורין

דפטמא ועסרין תורין דרעיא
ומאה ענא בר מאילין וטבין
ויחמורין ועופא פטימא׃ כי הוא
רדה בכל עבר הנהר מתפסח ועד
עזה בכל מלכי עבר הנהר ושלום
היה לו מכל עבריו מסביב׃ ארי הוא
מפלח בכל עבר פרת מתפסח ועד
עזה בכל מלכי עבר פרת ושלמא
הוה ליה מכל עברוהי מסחור סחור׃
וישב יהודה וישראל לבטח איש
תחת גפנו ותחת תאנתו מדן ועד
באר שבע כל ימי שלמה׃ ויתיב
יהודה וישראל לרחצן גבר תחות פירי
גפנוהי ותחות פירי תינוהי מדן ועד
באר שבע כל יומי שלמה׃
ויהי לשלמה ארבעים
אלף ארות סוסים למרכבו ושנים
עשר אלף פרשים׃ והוה לשלמה
ארבעין אלפין אורון סוסון לרתכוהי
ותרי עסר אלפין פרשין׃ וכלכלו
הנצבים האלה את המלך שלמה
ואת כל הקרב אל שלחן המלך
שלמה איש חדשו לא יעדרו דבר׃
ומסובלין אסטרטיגיא האלין ית
מלכא שלמה וית כל דקריב לפתורא
דמלכא שלמה גבר ירחיה לא
מעכבין מדעם׃ והשערים והתבן
לסוסים ולרכש יבאו אל המקום

ושלום ה̇ וסימנ̇ מתפסח ב̇ולדי לעוזריך חסד הקרב ב̇ וסימנ̇ והזר כל הקרב הקרב

שירו ב׳ חד כת׳ ו וחד כתיב הי וסימנ׳ ויהי שירו חמשה ואלף ובלילה שירה עמי ... לא יכול

אשר יהיה שם איש במשפטו׃
וסעריא ותבנא לסוסותא ולרכשא
מיתן לאתרא דיהי תמן גבר
פהלכתיה׃ ויתן
אלהים חכמה לשלמה ותבונה
הרבה מאד ורחב לב כחול אשר
על שפת הים׃ ויהב יי חכמתא
לשלמה וסכלתנותא סגי לחדא
ופתיות לבא כחלא דעל כיף ימא׃
ותרב חכמת שלמה מחכמת כל ב
בני קדם ומכל חכמת מצרים׃
וסגיאת חכמת שלמה מחכמת
כל בני מדנחא ומכל חכמת מצרים׃
ויחכם מכל האדם מאיתן האזרחי בא
והימן וכלכל ודרדע בני מחול
ויהי שמו בכל הגוים סביב׃ וחכים
מכל אנשא מאיתן בר זרח והימן
וכלכל ודרדע בני מחול והוה
שמיה סגי בכל עממיא סחור
סחורין׃ וידבר שלשת אלפים משל
ויהי שירו חמשה ואלף׃ ומליל ב
תלתה אלפין מתלין והואה תשבח ד
תיה אלף וחמישין׃ וידבר על כת
העצים מן הארז אשר בלבנון ו
ועד האזוב אשר יצא בקיר ז׳
וידבר על הבהמה ועל העוף ועל כת
הרמש ועל הדגים׃ ואתנבי על ה
מלכי בית דויד דעתידין למשלט

בעלמא הדין ובעלמא דמשיחא
ואתנבי על בעירא ועל עופא ועל
רחשא ועל נוניא׃ ויבאו מכל
העמים לשמע את חכמת שלמה
מאת כל מלכי הארץ אשר שמעו את
חכמתו׃ ואתן מכל עממיא למשמע
ית חכמת שלמה מן כל מלכי
ארעא דשמעין ית חכמתיה׃
וישלח חירם מלך
צור את עבדיו אל שלמה כי
שמע כי אתו משחו למלך תחת
אביהו כי אהב היה חירם לדוד כל
הימים׃ ושלח חירם מלכא דצור
ית עבדוהי לות שלמה ארי שמע
ארי יתיה משחו למהוי מלכא
תחות אבוהי ארי רחמא הוה חירם
לדוד כל יומיא׃
וישלח שלמה אל חירם לאמר׃
ושלח שלמה לות חירם למימר׃
אתה ידעת את דוד אבי כי לא יכל
לבנות בית לשם יהוה אלהיו
מפני המלחמה אשר סבבהו עד
תת יהוה אתם תחת כפות רגלו
את ידעת ית דויד אבא ארי לא
יכיל למבני ביתא לשמא דיי
אלהיה מן קדם עבדי קרבא
דאקפוהי עד דמסר יי יתהון
תחות פרסת רגלוהי׃ ועתה הניח

וסימנ׳ ויראו כי לא יכול לו אתה ידעת את דוד ואחיהו ויקדש דדברי ימים וכל לא יוכל כוותה בגד
וכסה ... לשמאת לבו

ירדו ב׳ וסימנ׳ חד מל׳ דמל׳ וחד חס׳ דחס׳ המשכן על׳ דמל׳ מן הלבנון חס׳ דחס׳

יהוה אלהי לי מסביב אין שטן ואין
פגע רע׃ וכען אניח יי אלהי לי
מסחור סחור לית סטן ולית דפגע
ג בישׁ׃ והנני אמר לבנות בית לשם
יהוה אלהי כאשר דבר יהוה אל
דוד אבי לאמר בנך אשר אתן
תחתיך על כסאך הוא יבנה הבית
לשמי׃ והא אנא אמר למבני ביתא
לשמא דיי אלהי כמא דמליל יי עם
דוד אבא למימר ברך דאתין תחותך
על כרסי מלכותך הוא יבני ביתא
ג לשמי׃ ועתה צוה ויכרתו לי ארזים
מן הלבנון ועבדי יהיו עם עבדיך
ב ושכר עבדיך אתן לך ככל אשר
תאמר כי אתה ידעת כי אין בנו איש
ידע לכרת עצים כצדנים׃ וכען
פקיד ויקצון לי ארזין מן לבנן ועבדי
יהון עם עבדך ואגר עבדך אתין
לך ככל דתימר ארי את ידעת ארי
לית בנא גברא דידע למקץ אעין
ד כצידונאי׃ ויהי
בטע כשמע חירם את דברי שלמה
בספ וישמח מאד ויאמר ברוך יהוה היום
אשר נתן לדוד בן חכם על העם הרב
הזה׃ והוה כד שמע חירם ית פתגמי
שלמה וחדי לחדא ואמר בריך יי
יומא דין דיהב לדוד בר חכים על
עמא סגיאה הדין׃ וישלח חירם

אל שלמה לאמר שמעתי את
אשר שלחת אלי אני אעשה את
כל חפצך בעצי ארזים ובעצי
ברושים׃ ושלח חירם לות שלמה
למימר שמעית ית דשלחתא לותי
אנא אסופיק ית כל צרכך באעי
ארזין ובאעי ברותין׃ עבדי ירדו
מן הלבנון ימה ואני אשימם דברות
בים עד המקום אשר תשלח אלי
ונפצתים שם ואתה תשא ואתה
תעשה את חפצי לתת לחם ביתי׃
עבדי יחתון מן לבנן לימא ואנא
אשוינון תרגסין בימא עד אתרא
דתשלח לי ואדמינון תמן ואת
תטול ואת תסופיק ית צרכי למתן
מזון לאנש ביתי׃ ויהי חירום נתן
לשלמה עצי ארזים ועצי ברושים
כל חפצו׃ והוה חירום יהיב לשלמה
אעי ארזין ואעי ברותין כל צרכיה׃
ושלמה נתן לחירם עשרים אלף
כר חטים מכלת לביתו ועשרים
כר שמן כתית כה יתן שלמה לחירם
שנה בשנה׃ ושלמה יהב לחירם
עסרין אלפין כורין חטין פרנוס
לאנש ביתיה ועסרין אלפין משחא
כתישא כדין יתין שלמה לחירם
שנא בשנא׃ ויהוה
נתן חכמה לשלמה כאשר דבר לו

ויי׳ ו׳ בטעמ׳ בריש פיסק וסימנ׳ המטיר על סדם הטיל נתן חכמה לשלמה ויי׳ נתן קולו ויי׳ שב בירך

ויהי שלם בין חירם ובין שלמה
ויכרתו שניהם ברית׃ ויהי יהב
חכמתא לשלמה כמא דמליל
ליה והוה שלמא בין חירם ובין
שלמה וגזרו קים תרויהון׃ ויעל המלך
שלמה מס מכל ישראל ויהי המס שלשים אלף
איש׃ ואסיק מלכא שלמה מסקי מסין
מכל ישראל והוו מסקי מסין תלתין
אלפין גבראין׃ וישלחם לבנונה
עשרת אלפים בחדש חליפות
חדש יהיו בלבנון שנים חדשים
בביתו ואדנירם על המס׃ ושלחינון
ללבנן עסרה אלפין בירחא משתנן
ירחא הוו בלבנן תרין ירחין גבר
בביתה ואדונירם ממנא על
מסקי מסין׃ ויהי
לשלמה שבעים אלף נשא סבל
ושמנים אלף חצב בהר׃ והוו
לשלמה שבעין אלפין דנטלין
בכתפא ותמנן אלפין דפסלין
בטורא׃ לבד משרי הנצבים לשלמה
אשר על המלאכה שלשת
אלפים ושלש מאות הרדים בעם
העשים במלאכה׃ בר מרבני
אסטרטיגיא דממנן על עבידתא
דלשלמה תלתה אלפין ותלת מאה
דמפלחין בעמא דעבדין בעבידתא׃
ויצו המלך ויסעו אבנים גדלות

ד̇ וסי̇ המארב יהושע לבננה מגררמון

אבנים יקרות ליסד הבית אבני
גזית׃ ופקיד מלכא ועקרו אבנין
רברבן אבנין טבן לשכללא
ביתא אבנין פסילן׃ ויפסלו בני
שלמה ובני חירום והגבלים
ויכינו העצים והאבנים לבנות
הבית׃ ופסלו ארדיכלי שלמה
וארדיכלי חירום וארגובליא
ואתקינו אעיא ואבניא למבני
ביתא׃ ויהי בשמונים
שנה וארבע מאות שנה לצאת
בני ישראל מארץ מצרים בשנה
הרביעית בחדש זו הוא החדש השני
למלך שלמה על ישראל ויבן הבית
ליהוה׃ והוה בארבע מאה ותמנן
שנין למפק בני ישראל מארעא
דמצרים בשתא רביעיתא בירח זיו
נצניא הוא ירחא תנינא למימלך
שלמה על ישראל ובנא ביתא ק
ייי׃ והבית אשר בנה המלך שלמה
ליהוה ששים אמה ארכו ועשרים
רחבו ושלשים אמה קומתו׃ וביתא
דבנא מלכא שלמה ק ייי שתין
אמין ארכיה ועסרין פתייה ותלתין
אמין רומיה׃ והאולם על פני היכל
הבית עשרים אמה ארכו על פני
רחב הבית עשר באמה רחבו על
פני הבית׃ ואולמא על אפי היכלא

ד̇ ופס אתנ וסו פס כון
ו̇ מל̇ ג̇ ג̇ וחס̇

וישלחם ד̇ וסימנ — המארב וישלחנו יהושע וישלחם לבנונה עשרת אלפים וישלחם

לצאת ג וסימנ ׃ בירחא סלק ובנא ׃ בית ו קמצ וסימנ ׃ ילוד בית ילוד בית ליסד הבית

דביתא עסרין אמין ארכיה על אפי
פתיא דביתא עסר אמין פתייה על
אפי ביתא׃ ויעש לבית חלוני שקפים
אטמים׃ ועבד לביתא כוין פתיחן
מלגיו וסתימן מלברא וחפין כלינסא
ביתא כהתרישי שרית ארזיא׃ ויבן
על קיר הבית יצוע סביב את קירות
הבית סביב להיכל ולדביר ויעש
צלעות סביב׃ ובנא על כתלי ביתא
זיזא סחור סחור אקיף ית כתלי ביתא
סחור סחור להיכלא ולבית כפורי
ועבד מחציא סחור סחור׃ היצוע
התחתנה חמש באמה רחבה והתיכנה
שש באמה רחבה והשלישית שבע
באמה רחבה כי מגרעות נתן לבית
סביב חוצה לבלתי אחז בקירות הבית׃
מחצתא ארעיתא חמיש אמין פתיה
ומציעיתא שית אמין פתיה
ותליתיתא שבע אמין פתיה ארי
נפקתא עבד לביתא סחור סחור לגיו
לברא מן מחציא למהוי רישי
שריתא ניחן על זיזיא ולא יהוין
שריתא מעברן בכתלי ביתא׃ והבית
בהבנתו אבן שלמה מסע נבנה
ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא
נשמע בבית בהבנתו׃ וביתא
באתבנאותיה אבנין שלמן מתקנן
אתבני וארזובין וחוליין וכל מן

דברזל לא אשתמע בביתא באתבנאותיה׃
פתח הצלע התיכנה אל כתף הבית
הימנית ובלולים יעלו על התיכנה
ומן התיכנה אל השלשים׃ תרעא
דמחצתא ארעיתא פתיח לעיבר
ביתא מימינא ובמספתא סלקין מן
ארעיתא לעליתא באורח מציעתא׃
ויבן את הבית ויכלהו ויספן את
הבית גבים ושדרת בארזים׃ ובנא
ית ביתא ושכלליה וטליל ית ביתא
בהנתופין ועילא מנהון סדרא לכפת
במרישי ארזיא׃ ויבן את היצוע
על כל הבית חמש אמות קומתו
ויאחז את הבית בעצי ארזים׃ ובנא
ית תיקא על כל כתלי ביתא חמיש
אמין רומיה וטליל ית ביתא באעי
ארזיא׃ ויהי דבר
יהוה אל שלמה לאמר׃ והוה פתגם
נבואה מן קדם יי עם שלמה למימר׃
הבית הזה אשר אתה בנה אם תלך
בחקתי ואת משפטי תעשה ושמרת
את כל מצותי ללכת בהם והקמתי
את דברי אתך אשר דברתי אל דוד
אביך׃ ביתא הדין דאת בני אם תהך
בקימי ויתדיני תעביד ותיטר ית
כל פקודי למהך בהון ואקים ית
פתגמי עמך דמלילית עם דוד
אבוך׃ ושכנתי בתוך בני ישראל

ויעש לבית חלוני וכל אתנח וסו פיסו' כוותה ׃ שדרת ב חס בליש' וסימנ ׃ בארזים מגיה ודרת

דברי יג וסימנ היקרך דברי הקילותי הבית הזה התשבי יצא מפי אביט היטבת הנביא בבו כאש

ולא אעזב את עמי ישראל׃ ואשרי
שכינתי בגו בני ישראל ולא ארחיק
ית עמי ישראל׃ ויבן
שלמה את הבית ויכלהו׃ ובנא
שלמה ית ביתא ושכלליה׃ ויבן
את קירות הבית מביתה בצלעות
ארזים מקרקע הבית עד קירות
הספן צפה עץ מבית ויצף את
קרקע הבית בצלעות ברושים׃
ובנא ית כתלי ביתא מלגיו במחיצת
ארזיא מארעית ביתא עד כתליא
עד מטי רישי שריתא חפי נסרין
דארזא מלגיו וחפא ית אושי ביתא
במחיצת בירוזין׃ ויבן את עשרים
אמה מירכותי הבית בצלעות
ארזים מן הקרקע עד הקירות ויבן
לו מבית לדביר לקדש הקדשים׃
ובנא ית עסרין אמין מסיפי ביתא
במחיצת ארזיא מן אושיא עד
כתליא ובנא ליה ביתא מגיו לבית
כפורי לקדש קודשיא׃ וארבעים
באמה היה הבית הוא ההיכל לפני׃
וארבעין אמין הוה ביתא הוא היכלא
דקביליה׃ וארז אל הבית פנימה
מקלעת פקעים ופטורי צצים
הכל ארז אין אבן נראה׃ ונסרין
דארזא חפי ביתא מלגיו וגלף חיזו
ביעין ואטונין שושנין כל ביתא

חפי נסרין דארזא לית אבנא
מתחזיא׃ ודביר בתוך הבית מפנימה
הכין לתתן שם את ארון ברית יהוה׃
ובית כפורי בגו ביתא מלגיו אתקין
למתן תמן ית ארון קימא דיי׃
ולפני הדביר עשרים אמה ארך
ועשרים אמה רחב ועשרים אמה
קומתו ויצפהו זהב סגור ויצף מזבח
ארז׃ וקדם בית כפורי עסרין אמין
ארכא ועסרין אמין פתיא ועסרין
אמין רומיה וחפהי דהבא טבא
וחפא ית אנסרין דארזא׃ ויצף
שלמה את הבית מפנימה זהב
סגור ויעבר ברתיקות זהב לפני
הדביר ויצפהו זהב׃ וחפא שלמה
ית ביתא מלגיו דהבא טבא ואעבר
בשישלן דדהב קדם בית כפורי
וחפהי דהבא׃ ואת כל הבית צפה
זהב עד תם כל הבית וכל המזבח
אשר לדביר צפה זהב׃ וית כל ביתא
חפא דהבא עד דשלים כל ביתא
וכל מדבחא דלבית כפורי חפא
דהבא׃ ויעש בדביר שני כרבים
עצי שמן עשר אמות קומתו׃
ועבד בבית כפורי תרין כרובין דאעי
זיתא עסר אמין רומיה׃ וחמש
אמות כנף הכרוב האחת וחמש
אמות כנף הכרוב השנית עשר אמות

מלאות היותי לא ישנו — זהב סגור ח וסימנ — ולפני הדביר ושלאחריו והפרח והמזמרות בתר דמשק

נגעת ג בליש וחסר וסימנ׳ והנפש הנגעת תטמא עד הערב כי נגעת עליהם נגעת בקיר השני

מקצות כנפיו ועד קצות כנפיו׃
וחמיש אמין כנפא דכרובא חד
וחמיש אמין כנפא דכרובא תנינא
עסר אמין מקצת כנפוהי ועד קצת
כנפוהי׃ ועשר באמה הכרוב השני
מדה אחת וקצב אחד לשני הכרבים׃
ועסר אמין כרובא תנינא משחא
חדא ועבדא חד לתרין כרוביא׃ קומת
הכרוב האחד עשר באמה וכן הכרוב
השני׃ רומיה דכרובא חד עסר אמין
וכין כרובא תנינא׃ ויתן את הכרובים
בתוך הבית הפנימי ויפרשו את
כנפי הכרבים ותגע כנף האחד בקיר
וכנף הכרוב השני נגעת בקיר השני
וכנפיהם אל תוך הבית נגעת כנף
אל כנף׃ ויהב ית כרוביא לגו ביתא
גואה ופרסו ית כנפי כרוביא ומטיא
כנפא דחד בכתלא וכנפא דכרובא
תנינא מטיא בכתלא תנינא וכנפיהון
לגו ביתא מטין כנף לכנף׃ ויצף
את הכרובים זהב׃ וחפא ית כרוביא
דהבא׃ ואת כל קירות הבית מסב
קלע פתוחי מקלעות כרבים ותמרת
ופטורי צצים מלפנים ולחיצון׃ וית
כל כתלי ביתא אקיף צורין וגלף
קליען כרובין וצורת דקלין ואטונין
שושנין מלגין ולברא׃ ואת קרקע
הבית צפה זהב לפנימה ולחיצון׃ וית

אושי ביתא חפא דהבא מלגין
ולברא׃ ואת פתח הדביר עשה
דלתות עצי שמן האיל מזזות
חמשית׃ ולתרע בית כפורי עבד
דשין דאעי זיתא אלהי סיפהי
מתקסין׃ ושתי דלתות עצי שמן
וקלע עליהם מקלעות כרובים
ותמרות ופטורי צצים וצפה זהב
וירד על הכרובים ועל התמרות את
הזהב׃ ותרתין דשין דאעי זיתא
וגלף עליהון קליען כרובין וצורת
דקלין ואטונין שושנין וחפי דהבא
ונסיך על כרוביא ועל צורת דקליא
ית דהבא׃ וכן עשה לפתח ההיכל
מזוזות עצי שמן מאת רבעית׃
וכין עבד לתרע היכלא ספין דאעי
זיתא מן ארבעה סטריהון מרבעין׃
ושתי דלתות עצי ברושים שני
צלעים הדלת האחת גלילים ושני
קלעים הדלת השנית גלילים׃ ותרתין
דשין דאעי ברותין תרין צירין דדשא
חד סגלגלין ותרין צירין דדשא
תנינא סגלגלין׃ וקלע כרובים
ותמרות ופטורי צצים וצפה זהב
מישר על המחקה׃ וגלף כרובין
וצורת דקלין ואטונין שושנין
וחפי דהבא מכבש על צורתא׃ ויבן
את החצר הפנימית שלשה טורי

החתל ג וסימנ׳ ושתי דלתות עצי ברושים שני צלעים אופני יכיל׳ — מסב ל׳ — וירד ל׳

גזית וטור כרתת ארזים׃ ובנא ית
דרתא גויתא תלתה סדרין דאבן
גזית וסדרא חד אעי ארזיא׃ בשנה
הרביעית יסד בית יהוה בירח
זו׃ ובשתא הרביעיתא שרי
לאשתכללא בית מקדשא דיי
בירח זיו נצניא׃ ובשנה האחת עשרה ב
בירח בול הוא החדש השמיני כלה
הבית לכל דבריו ולכל משפטו טיו
ויבנהו שבע שנים׃ ובשתא חדא ק
עסרי בירח מסק אביבא הוא ירחא
תמינאה אשתכלל ביתא לכל
גזירתיה ולכל דחזי ליה ובנהי שבע
שנין׃ ואת ביתו בנה שלמה שלש
עשרה שנה ויכל את כל ביתו׃ וית
ביתיה בנא שלמה תלת עסרי שנין
ושכליל ית כל ביתיה׃ ויבן את
בית יער הלבנון מאה אמה ארכו
וחמשים אמה רחבו ושלשים אמה
קומתו על ארבעה טורי עמודי ג ומל׳
ארזים וכרתות ארזים על העמודים׃
ובנא ית בית מקירת מלכיא מאה
אמין ארכיה וחמשין אמין פתייה
ותלתין אמין רומיה על ארבעה
סדרי עמודי ארזיא וקרונתהון
דארזיא על עמודיא׃ וספן בארז
ממעל על הצלעת אשר על
העמודים ארבעים וחמשה

עשר הטורי׃ וחפי נסרין דארזא
מעילוי מחציא דעל עמודיא
ארבעין וחמיש חמיש עסרי סדראי
ושקפים שלשה טורים ומחזה
אל מחזה שלש פעמים׃ וכוינתא
תלתה סדרין וחזי לקבל חזי תלת
זמנין׃ וכל הפתחים והמזוזות
רבעים שקף ומול מחזה אל מחזה
שלש פעמים׃ וכל תרעיא וספיא
מרבעין וחפן כלינסא ומקביל חזי
לקביל חזי תלת זמנין׃ ואת אולם
העמודים עשה חמשים אמה ארכו
ושלשים אמה רחבו ואולם על
פניהם ועמדים ועב על פניהם׃ וית יב
אולמא דעמודיא עבד חמשין אמין תס
ארכיה ותלתין אמין פתייה ואולמא
על אפיהון ועמודיא וסקופתא
על אפיהון׃ ואולם הכסא אשר
ישפט שם אלם המשפט עשה
וספון בארז מהקרקע עד הקרקע׃
ואולמא דאתקנא תמן כרסי בית
דינא דדאין תמן פרדסא דבית
דינא עבד וחפי נסרין דארזא
מאושיא עד אושיא׃ וביתו אשר
ישב שם חצר האחרת מבית לאולם
כמעשה הזה היה ובית יעשה לבת
פרעה אשר לקח שלמה כאולם
הזה׃ וביתיה דיתיב תמן דרתא

בול ב׳ וסימנ׳ בירח בול כי בול הריס׳ — טורי ג׳ ומל׳ וסימנ׳ וימלאו בו ארבעה טורי ויבן

ב׳ פיסן אית בהון אבני ואבני וסימנ׳ אבני שהם ואבני מלאים קדמ׳ ומיסד אבנים יקרות

אחרנתא מגיו לאולמא פעובדא
הדין הוה וביתא עבד לבת פרעה
דנסיב שלמה פאולמא הדין: כל
אלה אבנים יקרת כמדת גזית
מגררות במגרה מבית ומחוץ
וממסד עד הטפחות ומחוץ עד
החצר הגדולה: כלהין אבנין טבן
פמשחת גזית ממסרן במסרין
מלגיו ומלברא ומשכללן בפושלא
ומלברא עד דרתא רבתא: ומיסד
אבנים יקרות אבנים גדלות אבני
עשר אמות ואבני שמנה אמות:
ומשכלל באבנין טבן אבנין
רברבן אבני עסר אמין ואבני
תמני אמין: ומלמעלה אבנים
יקרות כמדות גזית וארז: ומלעילא
אבנין טבן פמשחת גזית ודפי
נסרין דארזא: וחצר הגדולה סביב
שלשה טורים גזית וטור כרתת
ארזים ולחצר בית יהוה הפנימית
ולאלם הבית: ודרתא רבתא סחור
סחור תלתה סדרין דאבן טבא
וסדרא חד דמריש אעי ארזיא
ולדרת בית מקדשא דישי גויתא
ולאולמא דביתא:
וישלח המלך שלמה
ויקח את חירם מצר: ושלח מלכא
שלמה ודבר ית חירם מצור: בר

אשה אלמנה הוא ממטה נפתלי
ואביו איש צרי חרש נחשת וימלא
את החכמה ואת התבונה ואת
הדעת לעשות כל מלאכה בנחשת
ויבוא אל המלך שלמה ויעש את
כל מלאכתו: בר אתתא ארמלתא
הוא משבטא דבית נפתלי ואבוהי
גבר צוראי אומן בעבידת נחשא
ואתמלי ית חכמתא וית סכלתנותא
וית דעתא למעבד כל עבידתא
בנחשא ואתא לות מלכא שלמה
ועבד ית כל עבידתיה: ויצר את
שני העמודים נחשת שמנה
עשרה אמה קומת העמוד האחד
וחוט שתים עשרה אמה יסב את
העמוד השני: וצר ית תרין עמודיא
דנחשא תמני עסרי אמין רומיה
דעמודא חד וחוט משח תרתא
עסרי אמין מקיף ליה ולכין לעמודא
תנינא: ושתי כתרת עשה לתת
על ראשי העמודים מצק נחשת
חמש אמות קומת הכתרת האחת
וחמש אמות קומת הכתרת השנית:
ותרתין קלנתון עבד למיתן על
רישי עמודיא מתך נחשא חמיש
אמין רומה דקלונתא חדא וחמיש
אמין רומה דקלונתא תניתא:
שבכים מעשה שבכה גדלים

וימלא ו׳ וסימנ׳ שבעת ימים את החכמה ואת התבונה הבית וימלא בית הבעל המן הימן

שושן ב̇ וסימנ ∴ מעשה שושן עדות — יג̇ חס̇ בראש הדבר השלל הגבורים השבכה אמא ויקשר
וישמח

מעשה שרשרות לכתרת אשר
על ראש העמודים שבעה
לכתרת האחת ושבעה לכתרת
השנית: סריגין עובד סריגו
קליעין עובד גדילו לקרנתון
דעל ריש עמודיא שבעה
לקרונתא חדא ושבעה לקרונתא
תנייתא: ויעש את העמודים ושני
ג טורים סביב על השבכה האחת
לכסות את הכתרת אשר על ראש
ה הרמנים וכן עשה לכתרת השנית:
ועבד ית עמודיא ותרין סדרין
סחור סחור על סריגתא חדא
לכסאה ית קרנתון דעל ריש
רמוניא וכין עבד לקרנתא תנייתא:
ב̇ וכתרת אשר על ראש העמודים
מעשה שושן באולם ארבע אמות:
וקרנתון דעל ריש עמודיא עובד
שושנתא לקיט באולמא ארבע
ל אמין: וכתרת על שני העמודים
גם ממעל מלעמת הבטן אשר
השבכה ל לעבר שבכה והרמונים מאתים
טרים סביב על הכתרת השנית:
וקרנתון על תרין עמודיא אף
מלעילא מלקביל דבקא דלעבר
סריגתא ורמוניא מאתן סדרין
עבידין לה סחור סחור על קרונתא
יב̇ חס̇ תנייתא: ויקם את העמדים לאלם

ב̇ ההיכל ויקם את העמוד הימני
ב̇ ויקרא את שמו יכין ויקם את העמוד
השמאלי ויקרא את שמו בעז: ואקים
ית עמודיא לאולמא דהיכלא
ואקים ית עמודא מימינא וקרא
ית שמיה יכין ואקים ית עמודא
מסמלא וקרא ית שמיה בעז: ועל
ב̇ ראש העמודים מעשה שושן ותתם
וחס̇ מלאכת העמודים: ועל ריש עמודיא
עובד שושנתא ושלימת עבידת
עמודיא: ויעש את
הים מוצק עשר באמה משפתו
עד שפתו עגל סביב וחמש באמה
וקו קומתו וקוה שלשים באמה יסב
ל אתו סביב: ועבד ית ימא מתך עסר
אמין מספתיה עד ספתיה סגלגל
סחור סחור וחמיש אמין רומיה
ל וחוט משח תלתין אמין מקף ליה
סחור סחור: ופקעים מתחת לשפתו
ל סביב סבבים אתו עשר באמה
וחס̇ מקפים את הים סביב שני טורים
הפקעים יצקים ביצקתו: וצורת
ביעין מלרע לספתיה סחור סחור
מקפין ליה עסר אמין מקפין ית
ימא סחור סחור תרין סדרין
דצורת ביעין מתכין באתכותיה:
ו עמד על שני עשר בקר שלשה
פנים צפונה ושלשה פנים ימה

האחד העם הארץ המלבים העם הארץ — אחריהם ג̇ וחס̇ וסימנ ∴ עומד עומד אל היכל

ומתחת ג׳ וסימנ׳ — זרעות עולם לאריות הלשכות בתר׳ ומתחתה׳ כתב׳ — מ״ר ב׳ חס׳ בליש׳ וסימ׳

ושלשה פנים נגבה ושלשה פנים
מזרחה והים עליהם מלמעלה
וכל אחריהם ביתה׃ קאים על תרי
עסר תורין תלתא אפיהון לציפונא
ותלתא אפיהון למערבא ותלתא
אפיהון לדרומא ותלתא אפיהון
למדנחא וימא מתקן עילויהון
מלעילא וכל אחוריהון לגיו׃ ועביו
טפח ושפתו כמעשה שפת כוס
פרח שושן אלפים בת יכיל׃ וסומכיה
פושכא וספתיה כעובד ספת כס
סגלגל לקיט כשושנתא תרין אלפין
בתין כרטיבא מחסיר׃

ויעש את המכנות עשר
נחשת ארבע באמה ארך המכונה
האחת וארבע באמה רחבה ושלש
באמה קומתה׃ ועבד ית בסיסיא
עסרא דנחשא ארבע אמין ארכא
דבסיסא חדא וארבע אמין פותיה
ותלת אמין רומיה׃ וזה מעשה
המכונה מסגרת להם ומסגרת
בין השלבים׃ ודין עובד בסיסיא
גדנפין להון וגדנפין בין שליביא׃
ועל המסגרות אשר בין השלבים
אריות בקר וכרובים ועל השלבים
כן ממעל ומתחת לאריות ולבקר
ליות מעשה מורד׃ ועל גדנפא
דבין שליביא ציור אריון תורין

וכרובין ועל שליביא כנתא
מלעילא ומלרע לאריון ולתורין
מרפק עובד כיפושין׃ וארבעה
אופני נחשת למכונה האחת וסרני
נחשת וארבעה פעמתיו כתפת
להם מתחת לכיר הכתפות יצקות
מעבר איש ליות׃ וארבעה גלגלי
נחשא לבסיסא חדא ונסרין דנחש
וארבע זויתיה כתפין להון מלרע
לכיורא כתפין מתכין מכבש עובד
דיצוקין׃ ופיהו מבית לכתרת ומעלה
באמה ופיה עגל מעשה כן אמה
וחצי האמה וגם על פיה מקלעות
ומסגרתיהם מרבעות לא עגלות׃
ופומיה מגיו לקרונתיה ולעילא
באמתא ופומיה סגלגל עובד כנתא
אמתא ופלגות אמתא ואף על
פומה קליען וגדנפיהון מרבעין לא
סגלגלין׃ וארבעת האופנים למתחת
למסגרות וידות האופנים במכונה
וקומת האופן האחד אמה וחצי
האמה׃ וארבעה גלגליא למלרע
לגדנפיא ואשות גלגליא בבסיסא
ורומיה דגלגל חד אמתא ופלגות
אמתא׃ ומעשה האופנים כמעשה
אופן המרכבה ידתם וגביהם
וחשקיהם וחשריהם הכל מוצק׃
ועובד גלגליא כעובד גלגלי מרכבת
יקרא אשותהון וגביהון וחפיהון

וסימנ׳ — מתחת לכיר הכתפות יצקות ויסר מעליהם וכל אוריתא כוותה׳ חסר ב׳ מ׳ ג׳ מל׳ וסימנ׳

ויפתח ב̇ וסימנ׳ — הגמלים על הלחת ידתיה — על כתף ה̇ וסימנ׳ — משפם ויתן את המכנות

וכתפותיהון כולא מתכי וארבע
כתפות אל ארבע פנות המכנה
האחת מן המכנה כתפיה ואלבע
כתפין על ארבע זוויין דבסיסא
חדא מן בסיסא כתפהא ובראש
המכונה חצי האמה קומה עגל
סביב ועל ראש המכנה ידתיה
ומסגרתיה ממנה ובריש בסיסא
פלגות אמתא רומא סגלגל סחור
סחור ועל ריש בסיסא אשתהא
וגדפהא מנהון ויפתח על הלחת
ידתיה ועל מסגרתיה כרבים
אריות ותמרת כמער איש וליות
סביב וגלף על לוחיא אשתהא
ועל גדפהא כרובין אריון וצורת
דקלין כיבש חד ומדבק סחור
סחור כזאת עשה את עשר
המכנות מוצק אחד מדה אחת
קצב אחד לכלהנה עבד
ית עסר בסיסיא מתך חד משחא
חדא עברא חד לכלהון
ויעש עשרה כירות
נחשת ארבעים בת יכיל הכיור
האחד ארבע באמה הכיור האחד
כיור אחד על המכנה האחת לעשר
המכנות ועבד עסרא כיורין
דנחשא ארבעין בתין ברטיבא
מחסיל כיורא חד ארבע אמין

כיורא חד כיור חד על בסיסא
חדא לעסר בסיסיא ויתן את
המכנות חמש על כתף הבית מימין
וחמש על כתף הבית משמאלו
ואת הים נתן מכתף הבית הימנית
קדמה ממול נגב ויהב ית בסיסיא
חמיש על עיבר ביתא מימינא
וחמיש על עיבר ביתא מסמלא
וית ימא יהב מעיבר ביתא מימינא
קדומא מקביל דרומא
ויעש חירום את
הכירות ואת היעים ואת המזרקות
ויכל חירם לעשות את כל המלאכה
אשר עשה למלך שלמה בית יהוה
ועבד חירום ית כיוריא וית מגרופיתא
וית מזרקיא ושיצי חירם למעבד
ית כל עבידתא דעבד למלכא
שלמה בית מקדשא דיי עמודים
שנים וגלת הכתרת אשר על ראש
העמודים שתים והשבכות שתים
לכסות את שתי גלות הכתרת
אשר על ראש העמודים עמודיא
תרין ואגני קרנתון דעל ריש
עמודיא תרתין וסריגתא תרתין
לכסאה ית תרתין אגני קרנתון
דעל ריש עמודיא ואת הרמנים
ארבע מאות לשתי השבכות
שני טורים רמנים לשבכה האחת

ב̇ בו עירים במבוא — ואת הים ה̇ וסימנ׳ — האחד נתן ויריעם תלתיהון דמלכים ואנו מרישש

לכסות את שתי גלות הכתרת אשר
על פני העמודים׃ וית רמוניא
ארבע מאה לתרתין סריגתא תרין
סדרין דרמונין לסריגתא חדא
לכסאה ית תרתין אגני קרנתא
דעל אפי עמודיא׃ ואת המכנות
עשר ואת הכירת עשרה על המכנות׃
וית בסיסיא עסר וית כיוריא עסרא
על בסיסיא׃ ואת הים האחד ואת
הבקר שנים עשר תחת הים׃ וית
ימא חד וית תורי תרי עסר תחות
ימא׃ ואת הסירות ואת היעים ואת
המזרקות ואת כל הכלים האהל
אשר עשה חירם למלך שלמה
בית יהוה נחשת ממרט׃ וית
דודיא וית מגרופיתא וית מזרקיא
וית כל מניא האלין כעובד מני
משכנא דעבד משה כין עבד
חירם למלכא שלמה בבית
מקדשא דיי נחש טב׃ בככר
הירדן יצקם המלך במעבה
האדמה בין סכות ובין צרתן׃
במישר ירדנא אתיכינון מלכא
בעובי גרגישתא בין סכות ובין
צרתן׃ וינח שלמה את כל הכלים
מרב מאד מאד לא נחקר משקל
הנחשת׃ ואצנע שלמה ית כל
מניא מסגי לחדא לחדא לית

סוף למתקל נחשא׃ ויעש שלמה
את כל הכלים אשר בית יהוה
ג' את מזבח הזהב ואת השלחן אשר
עליו לחם הפנים זהב׃ ועבד
שלמה ית כל מניא דבית מקדשא
דיי ית מדבחא דדהבא וית
פתורא דעלוהי לחים אפיא דדהבא׃
ואת המנרות חמש מימין וחמש
ל' משמאול לפני הדביר זהב סגור
חס והפרח והנרת והמלקחים זהב׃
בנביא וית מנרתא חמיש מימינא
וחמיש מסמלא קדם בית כפורי
ל' דדהבא טבא ושושניא ובוציניא
וציבתיא דדהבא׃ והספות והמזמרות
והמזרקות והכפות והמחתות
ל' ה' זהב סגור והפתות לדלתות הבית
הפנימי לקדש הקדשים לדלתי
הבית להיכל זהב׃ ובוקוליא ומזמריא
ומזרקיא ובזיכיא ומחתיתא
דדהבא טבא ומגרסיא לדשי ביתא
גואה לקדש קודשיא ולדשי ביתא
להיכלא דדהבא׃
ג' ותשלם כל המלאכה אשר
עשה המלך שלמה בית יהוה
ויבא שלמה את קדשי דוד
ב' אביו את הכסף ואת הזהב ואת
הכלים נתן באצרות בית יהוה׃
ושלימת כל עבידתא דעבד

מלכא שלמה בית מקדשא דייי
ואיתי שלמה ית קודשי דוד אבוהי
ית כספא וית דהבא וית מניא יהב
באוצרי בית מקדשא דייי
אז יקהל שלמה את
זקני ישראל ואת כל ראשי המטות
נשיאי האבות לבני ישראל אל
המלך שלמה ירושלם להעלות
את ארון ברית יהוה מעיר דוד היא
ציון׃ בכין כנש שלמה ית כל סבי
ישראל וית רישי שבטיא רברבי
אבהתא דבני ישראל לות מלכא
שלמה לירושלם לאסקא ית ארון
קימא דייי מקרתא דדוד היא ציון׃
ויקהלו אל המלך שלמה כל איש
ה ישראל בירח האתנים בחג הוא
החדש השביעי׃ ואתכנשו לות
מלכא שלמה כל אנש ישראל
בירחא דעתיקיא קרן ליה ירחא
קדמאה חגא וכען הוא ירחא
שביעאה׃ ויבאו כל זקני ישראל
וישאו הכהנים את הארון׃ ואתו
כל סבי ישראל ונטלו כהניא ית
ה ארונא׃ ויעלו את ארון יהוה ואת
אהל מועד ואת כל כלי הקדש אשר
טו באהל ויעלו אתם הכהנים והלוים׃
ואסיקו ית ארונא דייי וית משכן
זמנא וית כל מני קודשא דבמשכנא

ואסיקו יתהון כהניא וליואי׃ והמלך
שלמה וכל עדת ישראל הנועדים ג
עליו אתו לפני הארון מזבחים צאן
ובקר אשר לא יספרו ולא ימנו מרב׃
ומלכא שלמה וכל כנשתא דישראל
דאזדמנו עלוהי קימין עמיה קדם
ארונא מנכסין ען ותורין דלא
יתחשבון ולא יתמנון מסגי׃ ויביאו יו
הכהנים את ארון ברית יהוה אל
מקומו אל דביר הבית אל קדש
הקדשים אל תחת כנפי הכרובים׃
ואעילו כהניא ית ארון קימא דייי
לאתריה לבית כפורי דמתקן ליה
בגו ביתא לקודש קודשיא לתחות ל
כנפי כרוביא׃ כי הכרובים פרשים ל
כנפים אל מקום הארון ויסכו הכרבים
על הארון ועל בדיו מלמעלה׃ ארי
כרוביא פריסין גדפיהון על אתר
ארונא ומטלין כרוביא על ארונא
ועל אריחוהי מלעילא׃ ויארכו ב
הבדים ויראו ראשי הבדים מן הקדש ג חס
על פני הדביר ולא יראו החוצה וא
ויהיו שם עד היום הזה׃ ואריכין מל
אריחיא ומתחזן רישי אריחיא
מקדשא על אפי בית כפורי ולא
מתחזן לברא והוו תמן עד יומא
הדין׃ אין בארון רק שני לחות ה
האבנים אשר הנח שם משה בחרב ל חל

אשר כרת יהוה עם בני ישראל
בצאתם מארץ מצרים׃ בארונא
מחתין תרין לוחי אבניא דאצנע
תמן משה בחורב דעליהון כתיבין
עסרא פתגמי קימא דגזר יי עם
בני ישראל במפקהון מארעא דמצרים׃
ויהי בצאת הכהנים מן הקדש והענן
מלא את בית יהוה׃ והוה במפק כהניא
מן קדשא ועננא אמיטתא אתמלי
ית בית מקדשא דיי׃ ולא יכלו
הכהנים לעמד לשרת מפני הענן
כי מלא כבוד יהוה את בית יהוה׃ ולא
יכלין כהניא למקם לשמשא מן
קדם ענגא ארי אתמלי יקרא דיי
בית מקדשא דיי׃
אז אמר שלמה יהוה אמר לשכן
בערפל׃ בכין אמר שלמה יי
אתרעי לאשראה שכינתיה בירושלם׃
בנה בניתי בית זבל לך מכון לשבתך
עולמים׃ מבנא בניתי בית מקדשא
קדמך אתר מתקן לבית שכינתך
עלמין׃ ויסב המלך את פניו ויברך
את כל קהל ישראל וכל קהל ישראל
עמד׃ ואסחר מלכא ית אפוהי
ובריך ית כל קהלא דישראל וכל
קהלא דישראל קאים׃ ויאמר ברוך
יהוה אלהי ישראל אשר דבר בפיו
את דוד אבי ובידו מלא לאמר׃ ואמר

בריך יי אלהא דישראל דגזר במימריה
עם דויד אבא וברעותיה קיים
למימר׃ מן היום אשר הוצאתי
את עמי את ישראל ממצרים לא
בחרתי בעיר מכל שבטי ישראל
לבנות בית להיות שמי שם ואבחר
בדוד להיות על עמי ישראל׃ מן
יומא דאפיקית ית עמי ית ישראל
ממצרים לא אתרעיתי בקרתא
מכל שבטיא דישראל למבני ביתא
לאשראה שכינתי תמן ואתרעיתי
בדויד למהוי על עמי ישראל׃ ויהי
עם לבב דוד אבי לבנות בית לשם
יהוה אלהי ישראל׃ והוה עם לבא
דדויד אבא למבני ביתא לשמא
דיי אלהא דישראל׃ ויאמר יהוה אל
דוד אבי יען אשר היה עם לבבך
לבנות בית לשמי הטיבת כי היה
עם לבבך׃ ואמר יי לדויד אבא
חלף דהוה עם לבך למבני ביתא
לשמי אתקינתא ארי הוה עם לבך׃
רק אתה לא תבנה הבית כי אם בנך
היצא מחלציך הוא יבנה הבית לשמי׃
לחוד את לא תבני ביתא אלהין בר
דתוליד הוא יבני ביתא לשמי׃ ויקם
יהוה את דברו אשר דבר ואקם
תחת דוד אבי ואשב על כסא ישראל
כאשר דבר יהוה ואבנה הבית לשם

ויקם ב׳ וסימנ׳ את המשכן ב׳ בן את החצר שפטים מושיע מושיע העמודים ג׳ בן דניאל

יהוה אלהי ישראל וקיים יי ית
פתגמיה דמליל וקמית תחות
דוד אבא ויתיבית על כורסי
מלכותא דישראל כמא דמליל
יי עמי ובניית ביתא לשמא דיי
אלהא דישראל ואשם שם מקום ט
לארון אשר שם ברית יהוה אשר ה
כרת עם אבתינו בהוציאו אתם חס
מארץ מצרים ושויתי תמן אתר ו׳
מתקן לארונא דביה מחתין תרין מל
לוחי אבניא דעליהון קימא דיי ו׳
דגזר עם אבהתנא כאפקותיה ואשים
יתהון מארעא דמצרים ויעמד ומל
שלמה לפני מזבח יהוה נגד כל קהל
ישראל ויפרש כפיו השמים וקם
שלמה קדם מדבחא דיי לקביל
כל קהלא דישראל ופרס ידוהי
בצלו לצית שמיא ויאמר יהוה יא
אלהי ישראל אין כמוך אלהים
בשמים ממעל ועל הארץ
מתחת שמר הברית והחסד
לעבדיך ההלכים לפניך בכל
לבם ואמר יי אלהא דישראל לית
בר מינך את הוא אלהא דשכינתך
בשמיא מלעילא ושליט על
ארעא מלרע נטר קימא וחסדא
לעבדך דמהלכין קדמך בכל
לבהון אשר שמרת לעבדך

דוד אבי את אשר דברת לו ותדבר
בפיך ובידך מלאת כיום הזה
דנטרתא לעבדך דוד אבא ית
דמלילתא ליה וגזרתא במימרך
וברעותך קיימתא כיומא הדין
ג ועתה יהוה אלהי ישראל שמר
בטע לעבדך דוד אבי את אשר דברת
בענ לו לאמר לא יכרת לך איש מלפני
ישב על כסא ישראל רק אם
ישמרו בניך את דרכם ללכת לפני
כאשר הלכת לפני וכען יי אלהא
דישראל טר לעבדך דוד אבא ית
דמלילתא ליה למימר לא יפסוק
לך גבר מן קדמי יתיב על כרסי
מלכותא דישראל לחוד אם יטרון
בנך ית אורחהון להלכא קדמי
כמא דהליכתא קדמי ועתה אלהי
דברך ישראל יאמן נא דברך אשר דברת
ק לעבדך דוד אבי וכען אלהא דישראל
יתקיימון כען פתגמך דמלילתא
ד לעבדך דוד אבא ארי כי האמנם ישב
וחס אלהים על הארץ הנה השמים
ושמי השמים לא יכלכלוך אף
כי הבית הזה אשר בניתי ארי מן
סבר ומן דמי בקשטא אתרעי
ק יי לאשראה שכינתיה בגו בני
אנשא דדירין על ארעא הא
שמיא ושמי שמיא לא יפרון

דברו ומלכים דברו דדב׳ ימים שטן שטן מזבח מזבחות וחבירו דברו דדניאל מבור שאון עדות

ואשם ה׳ חס׳ וסימנ׳ הכנס על אפה את הלחות שם מקום לארון דמלכים דברי על מתני

לסוברא יקרך אף כי ביתא הדין
דבניתי ופנית אל תפלת עבדך
ואל תחנתו יהוה אלהי לשמע אל
הרנה ואל התפלה אשר עבדך
מתפלל לפניך היום ותתפני לצלותא
דעבדך ולבעותיה ייי אלהי לקבלא
צלותא ובעותא דעבדך דמצלי
קדמך יומא דין להיות עינך פתחת
אל הבית הזה לילה ויום אל המקום
אשר אמרת יהיה שמי שם לשמע
אל התפלה אשר יתפלל עבדך
אל המקום הזה למהוי רעוא קדמך
לאגנא על ביתא הדין ליליי ויממם
לאתרא דאמרתא יהי שמי תמן
לקבלא צלותא דיצלי עבדך
לאפי אתרא הדין ושמעת אל
תחנת עבדך ועמך ישראל אשר
יתפללו אל המקום הזה ואתה
תשמע אל מקום שבתך אל השמים
ושמעת וסלחת ותקביל לבעות
עבדך ועמך ישראל דיצלון לאפי
אתרא הדין ואת תקביל מאתר
בית שכינתך מן שמיא ותקביל
צלותהון ותשבוק לחוביהון את
אשר יחטא איש לרעהו ונשא בו
אלה להאלתו ובא אלה לפני
מזבחך בבית הזה ית דיחוב גבר
לחבריה וירשי ביה מומי לאומיתיה

וייתי יומיניה קדם מדבחך בביתא
הדין ואתה תשמע השמים ועשית
ושפטת את עבדיך להרשיע רשע
לתת דרכו בראשו ולהצדיק צדיק
לתת לו כצדקתו ואת תקביל מן
שמיא ותעביד ותדין ית עבדך
לחייבא חייבא למתן אורחיה ברישיה
ולזכאה זכאה למתן ליה כזכותיה
בהנגף עמך
ישראל לפני אויב אשר יחטאו לך
ושבו אליך והודו את שמך והתפללו
והתחננו אליך בבית הזה כד יתמחון
עמך ישראל קדם בעלי דבביהון
דיחובון קדמך ויתובון לפלחנך
ויודון לשמך ויצלון ויבעון מן
קדמך בביתא הדין ואתה תשמע
השמים וסלחת לחטאת עמך
ישראל והשבתם אל האדמה אשר
נתת לאבותם ואת תקביל מן שמיא
ותשבוק לחובי עמך ישראל
ותתיבינון לארעא דיהבתא לאבהתהון
בהעצר שמים
ולא יהיה מטר כי יחטאו לך
והתפללו אל המקום הזה והודו את
שמך ומחטאתם ישובון כי תענם
כד יתכלון שמיא ולא יהי מטרא
ארי יחובון קדמך ויצלון לאפי
אתרא הדין ויודון לשמך ומחוביהון

אל השמים ה׳ וסימנ׳ ושמעת אל תחנת דמלכים ימינן נגע יקרא ואין אורם וחד כי אשא

לחטאת ו׳ פס׳ וסימנ׳ — בדבר הזה מקוה וסלחת וחב׳ וסלחת וחב׳ ״ — אורי׳ כל המחלה מלו׳

יתובון ארי תקביל צלותהון׃ ואתה
תשמע השמים וסלחת לחטאת ז
עבדיך ועמך ישראל כי תורם
את הדרך הטובה אשר ילכו בה
ונתתה מטר על ארצך אשר נתתה
לעמך לנחלה׃ ואת תקביל מן טו
שמיא ותשבוק לחובי עבדך
ועמך ישראל ארי תליפינון ית
אורח תקנא דיהכון בה ותתין
מטרא על ארעך דיהבתא לעמך
לאחסנא׃ רעב כי ו
יהיה בארץ דבר כי יהיה שדפון
ירקון ארבה חסיל כי יהיה כי יצר
לו איבו בארץ שעריו כל נגע כל י
מחלה׃ כפנא ארי יהי בארעא
מותא ארי יהי שדפנא וירקנא
גובא שמוטא ארי יהי ארי יעיקון
להון בעלי דבביהון בארע קרויהון
כל מכתש וכל מרע׃ כל תפלה
כל תחנה אשר תהיה לכל האדם
לכל עמך ישראל אשר ידעון י
איש נגע לבבו ופרש כפיו אל
הבית הזה׃ כל צלותא כל בעותא
דתהי לכל אנשא לכל עמך ישראל
דידעון גבר מכתשי לביה ויפרוס
ידוהי בצלו לאפי ביתא הדין׃ ואתה
תשמע השמים מכון שבתך בט
וסלחת ועשית ונתת לאיש ככל חס

דרכיו אשר תדע את לבבו כי אתה
ידעת לבדך את לבב כל בני האדם׃
ואת תקביל מן שמיא מאתר בית
שכינתך ותשבוק לחוביהון ותעביד
בעותהון ותתין לגבר ככל אורחתיה
דגלי קדמך לביה ארי את הוא לית
בר מנך קדמך לחוד גלן לבא דכל
בני אנשא׃ למען יראוך כל הימים י
אשר הם חיים על פני האדמה
אשר נתתה לאבתינו׃ בדיל דידחלון
מן קדמך כל יומיא דאינון קימין
על אפי ארעא דיהבתא לאבהתנא׃
וגם אל הנכרי אשר לא מעמך
ישראל הוא ובא מארץ רחוקה
למען שמך׃ ואף מן בר עממין
דלא מעמך ישראל הוא וייתי
מארע רחיקא בדיל שמך׃ כי
ישמעון את שמך הגדול ואת ה
ידך החזקה וזרעך הנטויה ובא ה
והתפלל אל הבית הזה׃ ארי ישמעון חס
ית שמך רבא וית ידך תקיפתא בל׳ט
ודרעך מרממא וייתי ויצלי לאפי
ביתא הדין׃ ואתה תשמע השמים ג
מכון שבתך ועשית ככל אשר בטע
יקרא אליך הנכרי למען ידעון בע׳
כל עמי הארץ את שמך ליראה י
אתך כעמך ישראל ולדעת כי ה
שמך נקרא על הבית הזה אשר

כל מחלה דבר׳ ימ׳ וכל מחלה ״ — איבו ד׳ וסימנ׳ — וימצא נבוכדראצר כי יצר כי יצא שניהם ומא׳

ישמעון ה׳ וסימנ׳ האתונת אחל תת פחדך ויראתך ושמרתם ועבדתם את שמך דמלכים

99

בניתי׃ ואת תקביל מן שמיא מאתר
בית שכינתך ותעביד ככל דיצלי
קדמך בר עממין בדיל דידעון
כל עממי ארעא ית שמך למדחל
קדמך כעמך ישראל ולמדע ארי
שמך אתקרי על ביתא הדין דבניתי׃
כי יצא עמך
למלחמה על איבו בדרך אשר
תשלחם והתפללו אל יהוה דרך
העיר אשר בחרת בה והבית אשר
בנתי לשמך׃ ארי יפוק עמך
לאגחא קרבא על בעלי דבביהון
באורחא דתשלחינון ויצלון קדם יי
לאפי אורח קרתא דאתרעיתא
בה וביתא דבניתי לשמך׃ ושמעת
השמים את תפלתם ואת תחנתם
ועשית משפטם׃ ותקביל מן שמיא
ית צלותהון וית בעותהון ותתפרע
על פורענהון׃ כי יחטאו לך כי אין
אדם אשר לא יחטא ואנפת בם
ונתתם לפני אויב ושבום שביהם
אל ארץ האויב רחוקה או קרובה׃
ארי יחובון קדמך ארי לית אנש
דלא חטי ויחול רגזך להון ותמסרינון
קדם בעלי דבביהון וישבונון
שוביהון לארע בעלי דבביהון
דרחיקא או דקריבא׃ והשיבו אל
לבם בארץ אשר נשבו שם ושבו

והתחננו אליך בארץ שביהם
לאמר חטאנו והעוינו רשענו׃
ויתיבון ללבהון בארעא דאשתביאו
לתמן ויתובון ויבעון מן קדמך
בארע שביהון למימר חבנא
ואטפשנא סרחנא׃ ושבו אליך
בכל לבבם ובכל נפשם בארץ
ד׳ בטע׳ איביהם אשר שבו אתם והתפללו
בספ׳ אליך דרך ארצם אשר נתתה
כתו׳ לאבותם העיר אשר בחרת והבית
חס׳ אשר בניתי לשמך׃ ויתובון לפולחנך
בכל לבהון ובכל נפשהון בארע
בעלי דבביהון דישבו יתהון ויצלון
קדמך לאפי אורח ארעהון דיהבתא
לאבהתהון קרתא דאתרעיתא
וביתא דבניתי לשמך׃ ושמעת
השמים מכון שבתך את תפלתם
ואת תחנתם ועשית משפטם׃
ותקביל מן שמיא מאתר בית
שכינתך ית צלותהון וית בעותהון
ותתפרע על פורענהון׃ וסלחת
לעמך אשר חטאו לך ולכל
ו׳ פשעיהם אשר פשעו בך ונתתם
קמ׳ לרחמים לפני שביהם ורחמום׃
ותשבוק לעמך דחבו קדמך
ולכל מרדיהון דמרדו במימרך
ותתנינון לרחמין קדם שוביהון
וירחמון עליהון׃ כי עמך ונחלתך

ידעון ד׳ וסימנ׳ גדלך תפלה תשמע דמלכ׳ שפתי צדיק ־ ונתתם ו׳ קמ׳ וסימ׳ אויב אויב לרחמים בכלי חרש

הם אשר הוצאת ממצרים מתוך
כור הברזל ארי עמך ואחסנתך אנון
דאפיקתא ממצרים מגו פורנא
דברזלא להיות עיניך פתחות
אל תחנת עבדך ואל תחנת עמך
ישראל לשמע אליהם בכל קראם
אליך למהוי רעוא קדמך לקבלא
בעות עבדך ובעות עמך ישראל
לקבלא צלותהון בכל עידן דאנון
מצלן קדמך כי אתה הבדלתם
לך לנחלה מכל עמי הארץ כאשר
דברת ביד משה עבדך בהוציאך
את אבתינו ממצרים אדני יהוה
ארי את אפרישתנון לך לאחסנא
מכל עממי ארעא כמא דמלילתא
ביד משה עבדך באפקותך ית
אבהתנא ממצרים יי אלהים

ויהי ככלות
שלמה להתפלל אל יהוה את כל
התפלה והתחנה הזאת קם מלפני
מזבח יהוה מכרע על ברכיו וכפיו
פרשות השמים והוה כד שיצי
שלמה לצלאה קדם יי ית כל צלותא
ובעותא הדא קם מן קדם מדבחא
דיי מדהוה כריע על ברכוהי
וידוהי פריסן בצלו לצית שמיא
ויעמד ויברך את כל קהל ישראל
קול גדול לאמר וקם ובריך ית

כל קהלא דישראל בקל רב למימר
ברוך יהוה אשר נתן מנוחה לעמו
ישראל ככל אשר דבר לא נפל
דבר אחד מכל דברו הטוב אשר
דבר ביד משה עבדו בריך יי דיהב
ניחא לעמיה ישראל ככל דמליל
לא בטיל פתגם אחד מכל פתגמוהי
תקנא דמליל ביד משה עבדיה
יהי יהוה אלהינו עמנו כאשר היה
עם אבתינו אל יעזבנו ואל יטשנו
יהי מימרא דיי אלהנא בסעדנא
כמא דהוה בסעדא דאבהתנא
לא ישבקיננא ולא ירחקיננא
להטות לבבנו אליו ללכת בכל
דרכיו ולשמר מצותיו וחקיו
ומשפטיו אשר צוה את אבתינו
לאפנאה לבנא לדחלתיה למהך
בכל אורחן דתקנן קדמוהי ולמטר
פקודוהי וקימוהי ודינוהי דפקיד
ית אבהתנא ויהיו דברי אלה אשר
התחננתי לפני יהוה קרבים אל
יהוה אלהינו יומם ולילה לעשות
משפט עבדו ומשפט עמו ישראל
דבר יום ביומו ויהון פתגמי אילין
דבעיתי מן קדם יי מתקבלין קדם יי
אלהנא יימם ולילי למעבד דין
עבדיה ודין עמיה ישראל פתגם
יום ביומיה למען דעת כל עמי

ביום השמיני ג ריש פס וסימנ׳ נשיא לבני מנש׳ השמיני עצרת ביום השמיני שלח את העם

הארץ כי יהוה הוא האלהים אין עוד׃
בדיל דידעון כל עממי ארעא
ארי יי הוא אלהים לית עוד׃ והיה
לבבכם שלם עם יהוה אלהינו ללכת
בחקיו ולשמר מצותיו כיום הזה׃ ויהי
ויהון לבכון שלים בדחלתא דיי
אלהנא למהך בקימוהי ולמיטר
פקודוהי כיומא הדין׃ והמלך וכל
ישראל עמו זבחים זבח לפני יהוה׃
ומלכא וכל ישראל עמיה מנכסין
נכסת קודשין קדם יי׃ ויזבח שלמה
את זבח השלמים אשר זבח ליהוה
בקר עשרים ושנים אלף וצאן מאה
ועשרים אלף ויחנכו את בית יהוה
המלך וכל בני ישראל׃ ונכס שלמה
ית נכסת קודשיא דנכס קדם יי תורין
תרתין רבו ותרין אלפין ועאנא תרתא
עסרי רבו וחניכו ית בית מקדשא דיי
מלכא וכל בני ישראל׃ ביום ההוא
קדש המלך את תוך החצר אשר
לפני בית יהוה כי עשה שם את
העלה ואת המנחה ואת חלבי השלמים
כי מזבח הנחשת אשר לפני יהוה
קטן מהכיל את העלה ואת המנחה
ואת חלבי השלמים׃ ביומא ההוא
קדיש מלכא ית גו דרתא דקדם בית
מקדשא דיי ארי עבד תמן ית
עלתא וית מנחתא וית תרבי נכסת

קודשיא ארי מדבחא דנחשא דקדם
יי דחיק מלסוברא ית עלתא וית
מנחתא וית תרבי נכסת קודשיא׃
ויעש שלמה בעת ההיא את החג
וכל ישראל עמו קהל גדול מלבוא
חמת עד נחל מצרים לפני יהוה
אלהינו שבעת ימים ושבעת ימים
ארבעה עשר יום׃ ועבד שלמה
בעידנא ההוא ית חגא וכל ישראל
עמיה קהל רב ממעלנא דחמת
עד נחלא דמצרים קדם יי אלהנא שבעה
יומין חנוכת ביתא ושבעה יומין
חגא ארבעת עסר יומין׃ ביום השמיני
שלח את העם ויברכו את המלך
וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב
על כל הטובה אשר עשה יהוה לדוד
עבדו ולישראל עמו׃ ביומא תמינאה
שלח ית עמא ובריכו ית מלכא
ואזלו לקרויהון כד חדן ושפיר
לבהון על כל טבתא דעבד יי לדוד
עבדיה ולישראל עמיה׃ ויהי ככלות
שלמה לבנות את בית יהוה ואת
בית המלך ואת כל חשק שלמה
אשר חפץ לעשות׃ והוה כד שיצי
שלמה למבני ית בית מקדשא דיי
וית בית מלכא וית כל רעות שלמה
דאתרעי למעבד׃
וירא יהוה אל שלמה שנית כאשר

וטובי ג ומל וסימנ׳ וילכו לאהליכם שמחים וטובי לב וחבירו ילדים אשר אין בהם כל

נראה אליו בגבעון׃ ואתגלי יי
לשלמה תנינות כמא דאתגלי
ליה בגבעון׃ ויאמר יהוה אליו
שמעתי את תפלתך ואת תחנתך ל
אשר התחננתה לפני הקדשתי מל
את הבית הזה אשר בנתה לשום ל
שמי שם עד עולם והיו עיני ולבי חס
שם כל הימים׃ ואמר יי ליה יוד
שמיע א קדמי צלותך ובעותך
דבעיתא מן קדמי אקדישית ית
ביתא הדין דבניתא לאשראה שכינתי
תמן עד עלמא ותהי שכינתי שריא
ביה ואסרעותי מתעבדא תמן
כל יומיא׃ ואתה אם תלך לפני כאשר ג
הלך דוד אביך בתם לבב ובישר בטע
לעשות ככל אשר צויתיך חקי ד
ומשפטי תשמר׃ ואת אם תהך
קדמי כמא דהליך דוד אבוך בקשיטות
לבא ובתריצותא למעבד ככל
דפקידתך קימי ודיני תטר׃ והקמתי
את כסא ממלכתך על ישראל
לעלם כאשר דברתי על דוד אביך יח
לאמר לא יכרת לך איש מעל חס
כסא ישראל׃ ואקים ית כורסי
מלכותך לעלם על ישראל כמא
דמלילית עם דוד אבוך למימר
לא יפסוק לך גבר מעל כורסי
מלכותא דישראל׃ אם שוב תשבון

אתם ובניכם מאחרי ולא תשמרו
מצותי חקתי אשר נתתי לפניכם ג
והלכתם ועבדתם אלהים אחרים
והשתחויתם להם׃ אם מתב תתובון
אתון ובניכון מבתר פלחני ולא
תטרון פקודי וקימי דיהבית קדמיכון
ותהכון ותפלחון לטעות עממיא
ותסגדון להון׃ והכרתי את ישראל
מעל פני האדמה אשר נתתי להם
ואת הבית אשר הקדשתי לשמי ה
אשלח מעל פני והיה ישראל ט
למשל ולשנינה בכל העמים׃ ואשיצי וז
ית ישראל מעל אפי ארעא דיהבית ואשלח
להון וית ביתא דאקדישית לשמי
ארחיק מקביל מימרי ויהי ישראל
למתל ולשועי בכל עממיא׃ והבית
הזה יהיה עליון כל עבר עליו
ישם ושרק ואמרו על מה עשה ל
יהוה ככה לארץ הזאת ולבית
הזה׃ וביתא הדין דהוה עלאי יהי
חרוב כל דיעבר עלוהי יכלי ויניד
ויימרון על מא עבד יי כדין
לארעא הדא ולביתא הדין׃ ואמרו
על אשר עזבו את יהוה אלהיהם
אשר הוציא את אבתם מארץ
מצרים ויחזקו באלהים אחרים ב
וישתחו להם ויעבדם על כן הביא חס וישתחוו
יהוה עליהם את כל הרעה הזאת ג ק כת ו

על דויד ה׳ וסימנ׳ מספרי אפוד והקימתי את כסא ממלכתך וממנשה לעת יום

ויהי מקצה ה׳ וסימנ׳ — השטרים כרתי להם עשרים דמלכים והשב האשה שבעת ימים דיחז׳

דיימרון על דשבקו ית פולחנא דיי
אלההון דאפיק ית אבהתהון מארעא
דמצרים ואתקיפו בטעות עממיא
וסגידו להון ופלחו לכון על כין איתי
יי עליהון ית כל בשתא הדא׃
ויהי מקצה
עשרים שנה אשר בנה שלמה
את שני הבתים את בית יהוה ואת
בית המלך׃ והוה מסוף עסרין
שנין דבנא שלמה ית תרין בתיא
ית בית מקדשא דיי וית בית מלכא׃
חירם מלך צר נשא את שלמה
בעצי ארזים ובעצי ברושים
ובזהב לכל חפצו אז יתן המלך
שלמה לחירם עשרים עיר בארץ
הגליל׃ חירם מלכא דצור סובר
ית שלמה באעי ארזין ובאעי ברתין
ובדהבא לכל צרכיה בכין יהב
מלכא שלמה לחירם עסרין קרוין
בארע גלילא׃ ויצא חירם מצר
לראות את הערים אשר נתן לו
שלמה ולא ישרו בעיניו׃ ונפק
חירם מצור למסער ית קרויא
דיהב ליה שלמה ולא כשרא
בעינוהי׃ ויאמר מה הערים האלה
אשר נתתה לי אחי ויקרא להם
ארץ כבול עד היום הזה׃ ואמר
מא קרויא האלין דיהבתא לי אחי

וקרא להון ארע כבול עד יומא הדין׃
וישלח חירם
למלך מאה ועשרים ככר זהב׃
ושדר חירם למלכא מאה ועסרין
ככרין דדהבא׃ וזה דבר המס אשר
העלה המלך שלמה לבנות את בית
יהוה ואת ביתו ואת המלוא ואת
חומת ירושלם ואת חצר ואת מגדו
ואת גזר׃ ודין פתגם מסקי מסין דמני
מלכא שלמה למבני ית בית
מקדשא דיי וית ביתיה וית מליתא
וית שורא דירושלם וית חצור וית
מגדו וית גזר׃ פרעה מלך מצרים
עלה וילכד את גזר וישרפה באש
ואת הכנעני הישב בעיר הרג
ויתנה שלחים לבתו אשת שלמה׃
פרעה מלכא דמצרים סליק וכבש
ית גזר ואוקדה בנורא וית
כנענאה דיתיב בקרתא קטיל
ויהבה מתנא לברתיה אתת שלמה׃
ויבן שלמה את גזר ואת בית חרן
תחתון׃ ובנא שלמה ית גזר וית
בית חורון ארעאה׃ ואת בעלת
ואת תמר במדבר בארץ׃ וית
בעלת וית תדמור במדברא בארעא׃
ואת כל ערי המסכנות אשר היו
לשלמה ואת ערי הרכב ואת ערי
הפרשים ואת חשק שלמה אשר

וזה דבר ג׳ וסימנ׳ — הרצח השמטה המס אשר העלה — פרעה ב׳ ריש פ״ס וסימנ׳ — קצף על

חָשַׁק לִבְנוֹת בִּירוּשָׁלִַם וּבַלְּבָנוֹן
וּבְכֹל אֶרֶץ מֶמְשַׁלְתּוֹ: וית כל קרוי
בית אוצריא דהואה לשלמה וית
קרוי רתכיא וית קרוי פרשיא וית
רעות שלמה דאתרעי למבני
בירושלם ובלבנן ובכל ארע שולטניה:
כָּל הָעָם הַנּוֹתָר מִן הָאֱמֹרִי הַחִתִּי
הַפְּרִזִּי הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי אֲשֶׁר לֹא מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל הֵמָּה: כל עמא דאשתאר
מן אמוראי חתאי פרזאי חואי
ויבוסאי דלא מבני ישראל אינון:
בְּנֵיהֶם אֲשֶׁר נֹתְרוּ אַחֲרֵיהֶם בָּאָרֶץ
אֲשֶׁר לֹא יָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַחֲרִימָם
וַיַּעֲלֵם שְׁלֹמֹה לְמַס עֹבֵד עַד הַיּוֹם
הַזֶּה: בניהון דאשתארו בתריהון
בארעא דלא יכילו בני ישראל
לגמרותהון ומנינון שלמה למסקי
מסין פלחין עד יומא הדין: וּמִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לֹא נָתַן שְׁלֹמֹה עָבֶד כִּי
הֵם אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה וַעֲבָדָיו וְשָׂרָיו
וְשָׁלִשָׁיו וְשָׂרֵי רִכְבּוֹ וּפָרָשָׁיו: ומבני
ישראל לא מני שלמה למהוי פלחין
ארי אינון גברי עבדי קרבא
ועבדוהי ורברבנוהי וגיברוהי
ורבני רתכוהי ופרשוהי:
אֵלֶּה שָׂרֵי הַנִּצָּבִים
אֲשֶׁר עַל הַמְּלָאכָה לִשְׁלֹמֹה
חֲמִשִּׁים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת הָרֹדִים

בָּעָם הָעֹשִׂים בַּמְּלָאכָה: אלין רבני
אסטרטיגיא דממנן על עבידתא
דלשלמה חמיש מאה וחמשין
דמפלחין בעמא דעבדין בעבידתא:
אַךְ בַּת פַּרְעֹה עָלְתָה מֵעִיר דָּוִד
אֶל בֵּיתָהּ אֲשֶׁר בָּנָה לָהּ אָז בָּנָה אֶת
הַמִּלּוֹא: ברם ברתא דפרעה סליקת
מקרתא דדויד לביתה דבנא לה
בכין בנא ית מליתא: וְהֶעֱלָה שְׁלֹמֹה
שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה עֹלוֹת
וּשְׁלָמִים עַל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר בָּנָה
לַיהוָה וְהַקְטֵיר אִתּוֹ אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה
וְשִׁלַּם אֶת הַבָּיִת: ואסיק שלמה
תלת זמנין בשתא עלון ונכסת
קודשין על מדבחא דבנא קדם יי
ואקטר עלוהי קטרת בסמין קדם
יי ושלים ית ביתא: וָאֳנִי עָשָׂה
הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּעֶצְיוֹן גֶּבֶר אֲשֶׁר
אֶת אֵלוֹת עַל שְׂפַת יַם סוּף בְּאֶרֶץ
אֱדוֹם: וספינתא עבד מלכא
שלמה בעציון גבר דעם אילות
על כיף ימא דסוף בארעא דאדום:
וַיִּשְׁלַח חִירָם בָּאֳנִי אֶת עֲבָדָיו אַנְשֵׁי
אֳנִיּוֹת יֹדְעֵי הַיָּם עִם עַבְדֵי שְׁלֹמֹה:
ושדר חירם בספינתא ית עבדוהי
גברין ספנין דאומנין לדברא
בימא עם עבדי שלמה: וַיָּבֹאוּ
אוֹפִירָה וַיִּקְחוּ מִשָּׁם זָהָב אַרְבַּע

ומאכל ד׳ פת׳ וסימנ׳ מלה בנפשה פתורה וחבורה ופירוש והענף תוכל אותם ודהמנתו ותיתו

102

מאות ועשרים ככר ויבאו אל
המלך שלמה ואתו לאופיר ונסיבו
מתמן דהבא ארבע מאה ועסרין
ככרין ואיתיאו לות מלכא שלמה
ומלכת שבא
שמעת את שמע שלמה לשם
יהוה ותבא לנסתו בחידות ומלכת
שבא שמעת ית שימע שלמה
לשמא דיי ואתת לנסיותיה במתלין
ותבא ירושלמה בחיל כבד מאד
גמלים נשאים בשמים וזהב רב
מאד ואבן יקרה ותבא אל שלמה
ותדבר אליו את כל אשר היה עם
לבבה ואתת לירושלם במשרין
סגיאין לחדא גמלין טעינין בוסמין
ודהבא סגי לחדא ואבנין טבן
ואתת לות שלמה ומלילת עמיה
ית כל דהוה עם לבהא ויגד לה שלמה
את כל דבריה לא היה דבר נעלם
מן המלך אשר לא הגיד לה וחוי
לה שלמה ית כל פתגמהא לא הוה
מדעם דאתכסא מן מלכא דלא
חוי לה ותרא מלכת שבא את כל
חכמת שלמה והבית אשר בנה
וחזת מלכת שבא ית כל חכמת
שלמה וביתא דבנא ומאכל
שלחנו ומושב עבדיו ומעמד
משרתו ומלבשיהם ומשקיו

ועלתו אשר יעלה בית יהוה ולא
היה בה עוד רוח ומיכל פתוריה
ואסחרות עבדוהי ומקם משמשנוהי
ולבושיהון ושקיותיה ועלותיה
דמסיק בית מקדשא דיי ולא
אשתארת בה עוד רוח ותאמר
אל המלך אמת היה הדבר אשר
שמעתי בארצי על דבריך ועל
חכמתך ואמרת למלכא קשטא
הוה פתגמא דשמעית בארעי על
פתגמך ועל חכמתך ולא האמנתי
לדברים עד אשר באתי ותראינה
עיני והנה לא הגד לי החצי הוספת
חכמה וטוב אל השמועה אשר
שמעתי ולא הימינית לפתגמיא
עד דאתיתי וחזאה עיני והא לא
אתחוא לי פלגות מא דחזיתי
אוסיפתא חכמתא וטיבותא על
שמועתא דשמעית אשרי
אנשיך אשרי עבדיך אלה העמדים
לפניך תמיד השמעים את חכמתך
טובי גברך טובי עבדך אלין
דקימין קדמך תדירא דשמעין
ית חכמתך יהי יהוה אלהיך ברוך
אשר חפץ בך לתתך על כסא
ישראל באהבת יהוה את ישראל
לעלם וישימך למלך לעשות
משפט וצדקה יהי יוי אלהך בריך

ומאכל שלחנו וחבית׳ בטוב׳ וסימנ׳ ויקח בן בקר רך וטוב והנער בחור מרעה ודיה ה׳ ומנתי

ואתרעי בך למיתנך על כורסי
מלכותא דישראל ברחמת ייי ית
ישראל לעלם ומניך למהוי מלכא
למעבד דין דקשוט וזכו׃ ותתן
למלך מאה ועשרים ככר זהב
ובשמים הרבה מאד ואבן יקרה
לא בא כבשם ההוא עוד לרב אשר
נתנה מלכת שבא למלך שלמה׃
ויהבת למלכא מאה ועסרין ככרי
דהבא ובסמנין סגי לחדא ואבנין
טבן לא אתו כבסמניא האילין דאינון
עוד לסגי דיהבת מלכת שבא
למלכא שלמה׃ וגם אני חירם אשר
נשא זהב מאופיר הביא מאפיר
עצי אלמגים הרבה מאד ואבן
יקרה׃ ואף ספינתא דחירם דמיתיא
דהבא מאופיר איתי מאופיר אעי
אלמוגיא סגי לחדא ואבנין טבן׃
ויעש המלך את עצי האלמגים
מסעד לבית יהוה ולבית המלך
וכנרות ונבלים לשרים לא בא כן
עצי אלמגים ולא נראה עד היום
הזה׃ ועבד מלכא ית אעי אלמוגיא
סעיד לבית מקדשא דייי ולבית
מלכא וכנריא ונבליא לבני לוי לא
אתו כין אעי אלמוגיא ולא אתחזיאו
עד יומא הדין׃ והמלך שלמה נתן
למלכת שבא את כל חפצה אשר

שאלה מלבד אשר נתן לה כיד
המלך שלמה ותפן ותלך לארצה
היא ועבדיה׃ ומלכא שלמה יהב
למלכת שבא ית כל רעותה דשאילת
בר מדמני לה כעותר ידא דמלכא
שלמה ואתפניאת ואזלת לארעהא
היא ועבדהא׃ ויהי
משקל הזהב אשר בא לשלמה
בשנה אחת שש מאות ששים ושש
ככר זהב׃ והוה משקל דהבא דאתא
לשלמה בשתא חדא שית מאה
שתין ושית ככרי דהבא׃ לבד מאנשי
התרים ומסחר הרכלים וכל מלכי
הערב ופחות הארץ׃ בר מאגר
אומניא וסחורת תגריא וכל מלכי
סמכוותא ושלטוני ארעא׃ ויעש
המלך שלמה מאתים צנה זהב
שחוט שש מאות זהב יעלה על
הצנה האחת׃ ועבד מלכא שלמה
מאתן תריסין דדהבא טבא שית
מאה דדהבא מסק על תריסא חדא׃
ושלש מאות מגנים זהב שחוט
שלשת מנים זהב יעלה על המגן
האחת ויתנם המלך בית יער הלבנון׃
ותלת מאה מגנין דדהבא טבא
תלתא מנן דהבא מסק על מגנא
חדא ומנינון מלכא בית מקיית
מלכיא׃ ויעש המלך

כסא שן גדול ויצפהו זהב מופז׃
ועבד מלכא כרסיא דשינא רבא
וחפהי דהבא טבא׃ שש מעלות
לכסה וראש עגל לכסה מאחריו
וידת מזה ומזה אל מקום השבת
ושנים אריות עמדים אצל הידות׃
שתא דרגין לכרסיא וריש סגלגל
לכרסיא מאחורוהי ואשרתא
מכא ומכא על אתר מותבא
ותרין אריון קימין כסטר אשרתא׃
ושנים עשר אריים עמדים שם
על שש המעלות מזה ומזה לא
נעשה כן לכל ממלכות׃ ותרי עסר
אריון קימין תמן על שתא דרגין
מכא ומכא לא אתעביד כין לכל
מלכותא׃ וכל כלי משקה המלך
שלמה זהב וכל כלי בית יער
הלבנון זהב סגור אין כסף לא
נחשב בימי שלמה למאומה׃ וכל
מני משתיא דמלכא שלמה דדהבא
וכל מני בית מקירת מלכיא דדהבא
טבא לית כספא לא אתחשיב ביומי
שלמה למדעם׃ כי אני תרשיש
למלך בים עם אני חירם אחת לשלש
שנים תבוא אני תרשיש נשאת
זהב וכסף שנהבים וקפים ותכיים׃
ארי ספינת אפרקא למלכא בימא
עם ספינתא דחירם חדא לתלתשנין
אתיא ספינת אפרקא טעינא דהב
וכסף שין דפיל וקופין וטווסין׃
ויגדל המלך שלמה
מכל מלכי הארץ לעשר ולחכמה׃
וסגי מלכא שלמה מכל מלכי
ארעא לעותר ולחכמה׃ וכל הארץ
מבקשים את פני שלמה לשמע
את חכמתו אשר נתן אלהים בלבו׃
וכל דיירי ארעא בען למחזי ית
סבר אפי שלמה למשמע ית חכמתיה
דיהב יי בלביה׃ והמה מביאים איש
מנחתו כלי כסף וכלי זהב ושלמות
ונשק ובשמים סוסים ופרדים דבר
שנה בשנה׃ ואנון מיתן גבר קורבניה
מנין דכסף ומנין דדהב ולבושין
ומני זינא ובוסמין סוסוון וכודנוון
גזירת שנא בשנא׃
ויאסף שלמה רכב ופרשים
ויהי לו אלף וארבע מאות רכב
ושנים עשר אלף פרשים וינחם
בערי הרכב ועם המלך בירושלם׃
וכנש שלמה רתכין ופרשין והוו
ליה אלף וארבע מאה רתכין ותרי
עסר אלפין פרשין ואשרינון
בקרוי רתכיא ובר מדהוו עם מלכא
בירושלם׃ ויתן המלך את הכסף
בירושלם כאבנים ואת הארזים
נתן כשקמים אשר בשפלה לרב׃

ויהב מלכא ית כספא בירושלם
כאבניא וית ארזיא יהב כשקמיא
דבשפילתא לסגיו ומוצא הסוסים
אשר לשלמה ממצרים ומקוה
סחרי המלך יקחו מקוה במחירי
ומתפקין סוסותא דלשלמה
ממצרים ומקוי תגרי מלכין זבנין
מקוי בדמין ותעלה ותצא מרכבה
ממצרים בשש מאות כסף וסוס
בחמשים ומאה וכן לכל מלכי
החתים ולמלכי ארם בידם יצאו
וסלקא ונפקא רתכא ממצרים
בשית מאה כספא וסוסותא במאה
וחמשין וכין לכל מלכי חיתאי
ולמלכי ארם ברעותהון נפקין

והמלך שלמה
אהב נשים נכריות רבות ואת בת
פרעה מואביות עמניות אדמיות צדנית
חתית ומלכא שלמה רחים נשין
בנת עממין סגיאן וית בת פרעה
מואבאן עמונאן אדומאן צידונאן
חתאני מן הגוים אשר אמר יהוה
אל בני ישראל לא תבאו בהם והם
לא יבאו בכם אכן יטו את לבבכם
אחרי אלהיהם בהם דבק שלמה
לאהבה מן עממיא דאמר יי
לבני ישראל לא תתערבון בהון
ואינון לא יתערבון בכון דלמא
יטעון ית לבכון בתר טעותהון
בהון אתרעי שלמה למרחם ויהי
לו נשים שרות שבע מאות
ופלגשים שלש מאות ויטו נשיו
את לבו והואה ליה נשין מלכן
שבע מאה ולחינן תלת מאה
ואטעיאה נשוהי ית לביה ויהי
לעת זקנת שלמה נשיו הטו את
לבבו אחרי אלהים אחרים ולא
היה לבבו שלם עם יהוה אלהיו
כלבב דויד אביו והוה לעדן סיב
שלמה נשוהי אטעיאה ית לביה
בתר טעות עממיא ולא הוה לביה
שלים בדחלתא דיי אלהיה כליבא
דדויד אבוהי וילך שלמה אחרי
עשתרת אלהי צדנים ואחרי מלכם
שקץ עמנים ואזל שלמה בתר
עשתורת טעות צידונאי ובתר
מלכום שקוץ עמונאי ויעש
שלמה הרע בעיני יהוה ולא מלא
אחרי יהוה כדוד אביו ועבד
שלמה דביש קדם יי ולא אשלים
בתר דחלתא דיי כדויד אבוהי

אז יבנה שלמה
במה לכמוש שקץ מואב אשר
על פני ירושלם ולמלך שקץ בני
עמון בכין בנא שלמה במתא
לכמוש שקוץ מואבאי בטורא

דעל אפי ירושלם ולמולך שקוץ
בני עמון׃ וכן עשה לכל נשיו
הנכריות מקטירות ומזבחות
לאלהיהן׃ וכן עבד לכל נשוהי
בנת עממיא מסקן בוסמין ומדבחין
לטעותהון׃ ויתאנף יהוה בשלמה
כי נטה לבבו מעם יהוה אלהי ישראל
הנראה אליו פעמים׃ ותקיף רוגזא
דיי בשלמה ארי אתפני לביה
מדחלתא דיי אלהא דישראל דאתגלי
ליה תרתין זמנין׃ וצוה אליו על
הדבר הזה לבלתי לכת אחרי אלהים
אחרים ולא שמר את אשר צוה
יהוה׃ ופקיד עלוהי על פתגמא
הדין בדיל דלא למהך בתר טעות
עממיא ולא נטר ית דפקיד יי׃
ויאמר יהוה
לשלמה יען אשר היתה זאת
עמך ולא שמרת בריתי וחקתי
אשר צויתי עליך קרע אקרע
את הממלכה מעליך ונתתיה
לעבדך׃ ואמר יי לשלמה חלף
דהות דא עמך ולא נטרתא פקודי
וקימי דפקידית עלך אעדאה
אעדי ית מלכותא מנך ואתננה
לעבדך׃ אך בימיך לא אעשנה
למען דוד אביך מיד בנך אקרענה׃
ברם ביומך לא אעבדינה בדיל

דוד אבוך מיד ברך אעדינה׃
רק את כל הממלכה לא אקרע
שבט אחד אתן לבנך למען דוד
עבדי ולמען ירושלם אשר
בחרתי׃ לחוד ית כל מלכותא לא
אעדי שבטא חדא אתין לברך
בדיל דוד עבדי ובדיל ירושלם
דאתרעיתי׃ ויקם
יהוה שטן לשלמה את הדד
האדמי מזרע המלך הוא באדום׃
ואקים יי שטן לשלמה ית הדד
אדומאה מזרעא דמלכא הוא
באדום׃ ויהי בהיות דוד את אדום
בעלות יואב שר הצבא לקבר
את החללים ויך כל זכר באדום׃
והוה כד הוה דוד באדום כד סליק
יואב רב חילא לאחלצא קטיליא
וקטל כל דכורא באדום׃ כי ששת
חדשים ישב שם יואב וכל
ישראל עד הכרית כל זכר באדום׃
ארי שתא ירחין יתיב תמן יואב
וכל ישראל עד דשיצי כל דכורא
באדום׃ ויברח אדד הוא ואנשים
אדמיים מעבדי אביו אתו לבוא
מצרים והדד נער קטן׃ ועריק
הדד הוא וגברין אדומאין מעבדי
אבוהי עמיה למיעל למצרים
והדד ינוק זעיר׃ ויקמו ממדין

ישב טון פת וסימנ׳ — אברם ב׳ בן בשחת אלהים בלעד בעבר ואיש ואשה ויהי מספר ויהי כי ישב
דוד

ויבאו פארן ויקחו אנשים עמם
מפארן ויבאו מצרים אל פרעה מלך
מצרים ויתן לו בית ולחם אמר
לו וארץ נתן לו׃ וקמו ממדין
ואתו לפארן ודברו גברין עמהון
מפארן ואתו למצרים לות פרעה
מלכא דמצרים ויהב ליה ביתא
ומזון אמר לספקא ליה וארעא
יהב ליה׃ וימצא הדד חן בעיני
פרעה מאד ויתן לו אשה את אחות
אשתו אחות תחפנים הגבירה׃
ואשכח הדד רחמין בעיני פרעה
לחדא ויהב ליה אתתא ית אחת
אתתיה אחתה דתחפניס מלכתא׃
ותלד לו אחות תחפנים את גנבת
בנו ותגמלהו תחפנס בתוך בית
פרעה ויהי גנבת בית פרעה בתוך
בני פרעה׃ וילידת ליה אחתה
דתחפניס ית גנבת בריה וחסלתיה
תחפניס בגו בית פרעה והוה גנבת
רבי בית פרעה בגו בני פרעה׃
והדד שמע במצרים כי שכב
דוד עם אבתיו וכי מת יואב שר הצבא
ויאמר הדד אל פרעה שלחני ואלך
אל ארצי׃ והדד שמע במצרים
ארי שכיב דוד עם אבהתוהי וארי
מית יואב רב חילא ואמר הדד
לפרעה שלחני ואהך לארעי׃

ויאמר לו פרעה כי מה אתה חסר
עמי והנך מבקש ללכת אל
ארצך ויאמר לא כי שלח תשלחני׃
ואמר ליה פרעה ארי מא את
חסיר עמי הא את בעי למיזל לארעך
ואמר לא ארי שלחא תשלחינני׃
ויקם אלהים לו שטן את רזון בן
אלידע אשר ברח מאת הדדעזר
מלך צובה אדניו׃ ואקים יי ליה
סטן ית רזון בר אלידע דערק מן
קדם הדדעזר מלכא דצובה
רבוניה׃ ויקבץ עליו אנשים ויהי
שר גדוד בהרג דוד אתם וילכו
דמשק וישבו בה וימלכו בדמשק׃
וכנש עלוהי גברין והוה רב
משריתא כד קטל דוד יתהון
ואזלו לדמשק ויתיבו בה ומלכו
בדמשק׃ ויהי שטן לישראל כל
ימי שלמה ואת הרעה אשר הדד
ויקץ בישראל וימלך על ארם׃
והוה סטן לישראל כל יומי שלמה
וית בישתא דעבד הדד ומריד
בישראל ומלך על ארם׃

וירבעם בן נבט
אפרתי מן הצרדה ושם אמו צרועה
אשה אלמנה עבד לשלמה וירם
יד במלך׃ וירבעם בר נבט אפרתי
מן צרדה ושום אמיה צרועה

ויהי כי ישר וגם ישב שלמה ושלמה ישב כי ששת חדשים וירבעם המעלה ולמזרח מלך

אתתא ארמותא עבדא לשלמה
וארים ידיה במלכא וזה הדבר
אשר הרים יד במלך שלמה בנה
את המלוא סגר את פרץ עיר דוד
אביו ודין פתגמא דארים ידיה
במלכא שלמה בנא ית מליתא אחד
ית תרעתא קרתא דדויד אבוהי
והאיש ירבעם גבור חיל וירא שלמה
את הנער כי עשה מלאכה הוא
ויפקד אתו לכל סבל בית יוסף וגברא
ירבעם גיבר חילא וחזא שלמה ית
עולימא ארי עביד עבידתא הוא
ומני יתיה לכל מסקי מסין דבית
יוסף ויהי בעת
ההיא וירבעם יצא מירושלם וימצא
אתו אחיה השילני הנביא בדרך
והוא מתכסה בשלמה חדשה ושניהם
לבדם בשדה והוה בעידנא ההוא
דירבעם נפק מירושלם ואשכח
יתיה אחיה שילונאה נביא באורחא
והוא מתכסי בכסותא חדתא ותרויהון
בלחודיהון בחקלא ויתפש אחיה
בשלמה החדשה אשר עליו ויקרעה
שנים עשר קרעים ואחד אחיה
בכסותא חדתא דעלוהי וסדקה
לתרי עסר סדקין ויאמר לירבעם
קח לך עשרה קרעים כי כה אמר
יהוה אלהי ישראל הנני קרע את

הממלכה מיד שלמה ונתתי לך
את עשרה השבטים ואמר לירבעם
סב לך עסרה סדקין ארי כדנן אמר
יי אלהא דישראל האנא מעדי ית
מלכותא מידא דשלמה ואתין לך
ית עסרא שבטין והשבט האחד
יהיה לו למען עבדי דוד ולמען
ירושלם העיר אשר בחרתי בה מכל
שבטי ישראל ושבטא חד יהי
ליה בדיל עבדי דוד ובדיל ירושלם
קרתא דאתרעיתי בה מכל שבטיא
דישראל יען אשר עזבוני וישתחוו
לעשתרת אלהי צידנין לכמוש אלהי
מואב ולמלכם אלהי בני עמון ולא
הלכו בדרכי לעשות הישר בעיני
וחקתי ומשפטי כדוד אביו חלף
דשבקו פלחני וסגידו לעשתרות
טעות צידונאי לכמוש טעות
מואבאי ולמלכום טעות בני עמון
ולא הליכו באורחן דתקנן קדמי
למעבד דכשר קדמי וקימי ודיני
כדויד אבוהי ולא אקח את כל
הממלכה מידו כי נשיא אשיתנו
כל ימי חייו למען דוד עבדי אשר
בחרתי אתו אשר שמר מצותי
וחקתי ולא אסב ית כל מלכותא
מניה ארי מלכא אשויניה כל יומי
חיוהי בדיל דויד עבדי דאתרעיתי

ביה דנטר פקודי וקימי ולקחתי
המלוכה מיד בנו ונתתיה לך את
עשרת השבטים ואסב מלכותא
מיד בריה ואתנה לך ית עסרא שבטין
ולבנו אתן שבט אחד למען היות
ניר לדויד עבדי כל הימים לפני
בירושלם העיר אשר בחרתי לי
לשום שמי שם ולבריה אתין
שבטא חד בדיל לקימא מלכו
לדויד עבדי כל יומיא קדמי בירוש׳
קרתא דאתרעיתי בה לאשראה
שכינתי תמן ואתך אקח ומלכת
בכל אשר תאוה נפשך והיית מלך
על ישראל ויתך אקריב ותמלוך
בכל דתרעיא נפשך ותהי מלכא
על ישראל והיה אם תשמע את כל
אשר אצוך והלכת בדרכי ועשית
הישר בעיני לשמור חקותי ומצותי
כאשר עשה דוד עבדי והייתי
עמך ובניתי לך בית נאמן כאשר
בניתי לדוד ונתתי לך את ישראל
ויהי אם תקביל ית כל דאפקדינך
ותהך באורחן דתקנן קדמי ותעביד
דכשר קדמי למטר קימי ופקודי
כמא דעבד דויד עבדי ויהי מימרי
בסעדך ואקיים לך מלכו קיימא
כמא דקיימית לדויד ואתין לך ית
ישראל ואענה את זרע דוד למען

זאת אך לא כל הימים ואעני ית
זרעא דדויד בדיל דא ברם לא כל
יומיא ויבקש שלמה
להמית את ירבעם ויקם ירבעם
ויברח מצרים אל שישק מלך
מצרים ויהי במצרים עד מות שלמה
ובעא שלמה למקטל ית ירבעם
וקם ירבעם וערק למצרים לות
שישק מלכא דמצרים והוה במצרים
עד דמית שלמה ויתר דברי שלמה
וכל אשר עשה וחכמתו הלוא הם
כתבים על ספר דברי שלמה ושאר
פתגמי שלמה וכל דעבד וחכמתיה
הלא אינון כתיבין על ספר פתגמי
שלמה והימים אשר מלך שלמה
בירושלם על כל ישראל ארבעים
שנה ויומיא דמלך שלמה בירושלם
על כל ישראל ארבעין שנין וישכב
שלמה עם אבתיו ויקבר בעיר דוד
אביו וימלך רחבעם בנו תחתיו
ושכיב שלמה עם אבהתוהי ואתקבר
בקרתא דדויד אבוהי ומלך רחבעם
בריה תחותוהי
וילך רחבעם שכם כי שכם בא כל
ישראל להמליך אתו ואזל רחבעם
לשכם ארי לשכם אתו כל ישראל
לאמלכא יתיה ויהי כשמע ירבעם
בן נבט והוא עודנו במצרים אשר

ועבדתם ד׳ קמ׳ וסימנ׳ — ואם יפנה לבבך והיה אם שכח תשכח ובן תשא עיני השמי׳ ועניתם ודברת

ברח מפני המלך שלמה וישב
ירבעם במצרים׃ והוה כד שמע
ירבעם בר נבט והוא עד כען במצ׳
דערק מן קדם מלכא שלמה
ויתיב ירבעם במצרים׃ וישלחו
ויקראו לו ויבאו ירבעם וכל קהל
ישראל וידברו אל רחבעם לאמר׃
ושלחו וקרו ליה ואתו ירבעם וכל
קהלא דישראל ומלילו עם רחבעם
למימר׃ אביך הקשה את עלנו
ואתה עתה הקל מעבדת אביך
הקשה ומעלו הכבד אשר נתן
עלינו ונעבדך׃ אבוך אקשי ית
נירנא ואת כען אקיל מפלחנא
דאבוך קשיא ומניריה תקיפא דיהב
עלנא ונפלחינך׃ ויאמר אליהם
לכו עד שלשה ימים ושובו אלי
וילכו העם׃ ואמר להון איזילו
ואוריכו עד תלתה יומין ותובו לותי
ואזלו עמא׃ ויועץ המלך רחבעם
את הזקנים אשר היו עמדים את
פני שלמה אביו בהיתו חי לאמר
איך אתם נועצים להשיב את העם
הזה דבר׃ ואתמליך מלכא רחבעם
ית סביא דהוו משמשין קדם
שלמה אבוהי כד הוה קים למימר
איכדין אתון מתמלכין לאתבא
ית עמא הדין פתגמא׃ וידברו אליו

לאמר אם היום תהיה עבד לעם
הזה ועבדתם ועניתם ודברת אליהם
דברים טובים והיו לך עבדים כל
הימים׃ ומלילו עמיה למימר אם
יומא דין תתעליב לעמא הדין
ותפלחינון ותעינון מלין טבין
ותמליל עמהון פתגמין תקנין ויהון
לך עבדין כל יומיא׃ ויעזב את עצת
הזקנים אשר יעצהו ויועץ את
הילדים אשר גדלו אתו אשר העמדים
לפניו׃ ושבק ית מלכא דסביא
דמלכוהי ואתמליך בינקיא דרביאו
עמיה דהוו משמשין קדמוהי׃
ויאמר אליהם מה אתם נועצים
ונשיב דבר את העם הזה אשר דברו
אלי לאמר הקל מן העל אשר נתן
אביך עלינו׃ ואמר להון מא אתון
מתמלכין ונתיב פתגמא ית עמא
הדין דמלילו עמי למימר אקיל
מן נירא דיהב אבוך עלנא׃ וידברו
אליו הילדים אשר גדלו אתו לאמר
כה תאמר לעם הזה אשר דברו
אליך לאמר אביך הכביד את עלנו
ואתה הקל מעלינו כה תדבר אליהם
קטני עבה ממתני אבי׃ ומלילו
עמיה ינקיא דרביאו עמיה למימר
כדין תימר לעמא הדין דמלילו
עמך למימר אבוך אתקיף ית

בהיתו ג׳ וחס׳ וסימנ׳ — חי וחבירו בהיותו עיור — נועצים ה׳ וסימנ׳ — איך אתם נועצים מה אתם וב׳

יח תיקון סופרים וסימנ׳ ... ואברהם עודנו עמד ואל אראה ברעתי מרחם אמו תהי כבשרו מנקלים להם

נירנא ואנא אקיל מננא פרין תמליל
עמהון חלשותי תקיפא מעולימותיה
דאבאין ועתה אבי העמיס עליכם
על כבד ואני אוסיף על עלכם אבי
יסר אתכם בשוטים ואני איסר
אתכם בעקרבים׃ וכען אבא רמא
עליכון ניר תקיף ואנא אוסיף על
נירכון אבא רדא יתכון בשרביטין
ואנא ארדי יתכון במורגנין׃ ויבו׳ ויבוא ק׳
ירבעם וכל העם אל רחבעם ביום
השלישי כאשר דבר המלך לאמר
שובו אלי ביום השלישי׃ ואתא
ירבעם וכל עמא לות רחבעם
ביומא תליתאה כמא דמליל מלכא
למימר תובו לותי ביומא תליתאה׃
ויען המלך את העם קשה ויעזב
את עצת הזקנים אשר יעצהו׃
ואתיב מלכא ית עמא פתגמין
קשין ושבק ית מלכא דסביא
דמלכוהי׃ וידבר אליהם כעצת
הילדים לאמר אבי הכביד את
עלכם ואני אוסיף על עלכם אבי
יסר אתכם בשוטים ואני איסר
אתכם בעקרבים׃ ומליל עמהון
כמלכא דעולימיא למימר אבא
אתקיף ית נירכון ואנא אוסיף
על נירכון אבא רדא יתכון בשוטין
בשרביטין ואנא ארדי יתכון במורגנין

ולא שמע המלך אל העם כי היתה
סבה מעם יהוה למען הקים את
דברו אשר דבר יהוה ביד אחיה
השילני אל ירבעם בן נבט׃ ולא
קביל מלכא מן עמא ארי הות
פלגותא מן קדם יי בדיל לקימא ית
פתגמיה דמליל יי ביד אחיה שילונאה
על ירבעם בר נבט׃ וירא כל ישראל
כי לא שמע המלך אליהם וישבו
העם את המלך דבר לאמר מה לנו
חלק בדוד ולא נחלה בבן ישי
לאהליך ישראל עתה ראה ביתך
דוד וילך ישראל לאהליו׃ וחזו כל
ישראל ארי לא קביל מלכא מנהון
ואתיבו עמא ית מלכא פתגמא
למימר מא לנא חולק בדויד ולא
אחסנא בבר ישי גבר לקרויך ישראל
כען מלוך על אנש ביתך דויד ואזל
ישראל לקרווהי׃ ובני ישראל הישבים
בערי יהודה וימלך עליהם רחבעם׃
ובני ישראל דיתבין בקרויא דבית
יהודה ומלך עליהון רחבעם׃
וישלח המלך
רחבעם את אדרם אשר על המס
וירגמו כל ישראל בו אבן וימת
והמלך רחבעם התאמץ לעלות
במרכבה לנוס ירושלם׃ ושלח
מלכא רחבעם ית אדורם דממנא

שנן גבבו׳

ראה יש בעינ׳ לאהליך ישראל ... ורחבעם וילך ישראל לאהליו הזמורה אל אפם והפחתם אתו

עינן המיר כבודו כבודם בקלון קדושי לא נמות עלי למנאץ ויד איגנו את איוב ותשוה עלי ויציר אתכרוים

על מסקי מסין ורגמו כל ישראל
יתיה באבנא ומית ומלכא רחבעם
אתקף למסק ברתכא למיפך לירושלם׃
ויפשעו ישראל בבית דויד עד היום
הזה׃ ומרדו ישראל בבית דויד עד
יומא הדין׃ ויהי ט
כשמע כל ישראל כי שב ירבעם בטע
וישלחו ויקראו אתו אל העדה בס׳
וימליכו אתו על כל ישראל לא היה
אחרי בית דויד זולתי שבט יהודה
לבדו׃ והוה כד שמעו כל ישראל ארי
תב ירבעם ושלחו וקרו יתיה לכנשתא
ואמליכו יתיה על כל ישראל לא הוה
בתר בית דויד אלהין שבטא דבית
יהודה בלחודוהי׃ ויבא רחבעם ויבא ק
ירושלם ויקהל את כל בית יהודה
ואת שבט בנימן מאה ושמונים
אלף בחור עשה מלחמה להלחם
עם בית ישראל להשיב את הממלכה
לרחבעם בן שלמה׃ ואתא רחבעם
לירושלם וכנש ית כל דבית יהודה
וית שבטא דבית בנימין מאה
ותמנן אלפין גבר גיבר עבדי קרבא
לאגחא קרבא עם בית ישראל
לאתבא ית מלכותא לרחבעם בר
שלמה׃ ויהי דבר
האלהים אל שמעיה איש האלהים
לאמר׃ והוה פתגם נבואה מן ק׳ יי

עם שמעיה נביא דיי׳ למימר׃
אמר אל רחבעם בן שלמה מלך
יהודה ואל כל בית יהודה ובנימן
ויתר העם לאמר׃ אימר לרחבעם
בר שלמה מלך שבטא דבית
יהודה ולכל בית יהודה ובנימין
ושאר דעמא למימר׃ כה אמר
יהוה לא תעלו ולא תלחמון עם
אחיכם בני ישראל שובו איש
לביתו כי מאתי נהיה הדבר הזה
וישמעו את דבר יהוה וישבו ללכת
כדבר יהוה׃ כדנן אמר יי׳ לא
תסקון ולא תגיחון קרב עם אחיכון
בני ישראל תובו גבר לביתיה ארי
מן קדם מימרא דיי׳ הוה פתגמא הדין
וקבילו ית פתגמא דיי׳ ותבו למיזל
כפתגמא דיי׳׃
ויבן ירבעם את שכם בהר אפרים
וישב בה ויצא משם ויבן את
פנואל׃ ובנא ירבעם ית שכם בטורא
דבית אפרים ויתיב בה ונפק מתמן
ובנא ית פנואל׃ ויאמר ירבעם
בלבו עתה תשוב הממלכה לבית
דויד׃ ואמר ירבעם בלביה כען
דלמא תתוב מלכותא לבית דויד׃
אם יעלה העם הזה לעשות זבחים
בבית יהוה בירושלם ושב לב
העם הזה אל אדניהם אל רחבעם

ויגימה אבן ה׳ וסימנ׳ — הוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה עמן רחבעם רחבעם זכריה

והרגוני ב̇ חד חס̇ וחד מל̇ וסימנ׳ ∴ על דבר אשתי מל̇ ושבו אל רחבעם חס̇ ∴ — בית אל ג̇ בטע̇ בשופ̇

מלך יהודה והרגני ושבו אל רחבעם ב̇
מלך יהודה׃ ואם יסק עמא הדין חד
למעבד נכסת קודשין בבית חס̇
מקדשא דיי בירושלם ויתפני וי׳ מ״ל
לבא דעמא הדין בתר רבונהון
בתר רחבעם מלך שבטא דבית
יהודה ויקטלונני ויתובון לות
רחבעם מלך שבטא דבית
יהודה׃ ויועץ המלך ויעש שני
עגלי זהב ויאמר אלהם רב לכם
מעלות ירושלם הנה אלהיך ישראל
אשר העלוך מארץ מצרים׃
ואתמליך מלכא ועבד תרין עגלי
דדהבא ואמר להון סגיאה לכון
אורחא מלמיסק לירושלם האלין
דחלתך ישראל דאסקוך מארעא
דמצרים׃ וישם את האחד בבית
אל ואת האחד נתן בדן׃ ושוי ית ל̇
חד בבית אל וית חד יהב בדן׃
ויהי הדבר הזה לחטאת וילכו כא̇
העם לפני האחד עד דן׃ והוה פתגמא בטע
הדין לחובא ואזלו עמא קדם חד
עד דן׃ ויעש את בית במות ויעש
כהנים מקצות העם אשר לא היו
מבני לוי׃ ועבד ית בית במן ועבד
כומריא מקצת עמא דלא הוו
מבני לוי׃ ויעש ירבעם חג בחדש
השמיני בחמשה עשר יום לחדש

כחג אשר ביהודה ויעל על המזבח ל̇
כן עשה בבית אל לזבח לעגלים ל̇
אשר עשה והעמיד בבית אל את ג̇
כהני הבמות אשר עשה׃ ועבד בטע ל̇
ירבעם חגא בירחא תמינאה בחמישת
עסרא יומא לירחא כחגא דבשיבט
יהודה ואסיק על איגורא כין עבד
בבית אל לדבחא לעגליא דעבד
ואקים בבית אל ית כומרי במתא
דעבד׃ ויעל על המזבח אשר עשה
בבית אל בחמשה עשר יום בחדש
השמיני בחדש אשר בדא מלבד מלבו
ויעש חג לבני ישראל ויעל על ק̇
המזבח להקטיר׃ ואסיק על איגורא
דעבד בבית אל בחמישת עסרא
יומא לירחא תמינאה בירחא דעבד
מרעותיה ועבד חגא לבני ישראל
וסליק על איגורא לאקטרא׃
והנה איש אלהים ו̇
בא מיהודה בדבר יהוה אל בית אל
וירבעם עמד על המזבח להקטיר׃
והא נביא דיי אתא משיבט יהודה
בפתגמא דיי לבית אל וירבעם
קאים על איגורא לאקטרא׃ ויקרא
על המזבח בדבר יהוה ויאמר ל̇
מזבח מזבח כה אמר יהוה הנה
בן נולד לבית דוד יאשיהו שמו ג̇
וזבח עליך את כהני הבמות המקטירים

וסימנ׳ ∴ ויסעו מבית אל ולא נשאר והעמיד ∴ — נולד ג̇ קמ̇ וסימנ׳ ∴ שלמה יאשיהו יבאו

עליך ועצמות אדם ישרפו עליך׃
ואתנבי על איגורא כפתגמא דיי
ואמר מדבחא מדבחא כדנן אמר
יי הא ברא מתיליד לבית דויד
יושיה שמיה ויכוס עלך ית כמרי
במתא דאסיקו בוסמין עלך וגרמי
אנשא יוקדון עלך׃ ונתן ביום ההוא
מופת לאמר זה המופת אשר דבר
יהוה הנה המזבח נקרע ונשפך הדשן
אשר עליו׃ ויתין ביומא ההוא אתא
למימר דא אתא דתדעון דיי שלחני
יי הא מדבחא מתבזע ומשתפיך
קטמא דעלוהי׃ ויהי כשמע המלך
את דבר איש האלהים אשר קרא
על המזבח בבית אל וישלח ירבעם
את ידו מעל המזבח לאמר תפשהו
ותיבש ידו אשר שלח עליו ולא
יכל להשיבה אליו׃ והוה כד שמע
מלכא ית פתגמא דיי דאתנבי על
איגורא בבית אל ואושיט ירבעם
ית ידיה מעלוי מדבחא למימר
אחדוהי ויבישת ידיה דאושיט
עלוהי ולא יכיל לאתבותה ליהי׃
והמזבח נקרע וישפך הדשן מן
המזבח כמופת אשר נתן איש
האלהים בדבר יהוה׃ ומדבחא
אתבזע ואשתפיך קטמא מן
מדבחא כאתא דיהב נביא דיי

כפתגמא דיי׃ ויען המלך ויאמר
אל איש האלהים חל נא את פני
יהוה אלהיך והתפלל בעדי ותשב
ידי אלי ויחל איש האלהים את
פני יהוה ותשב יד המלך אליו
ותהי כבראשנה׃ ואתיב מלכא
ואמר לנביא דיי צלי כען קדם
יי אלהך ובעו מן קדמוהי ותתוב
ידי לי וצלי נביא דיי ק׳ יי ותבת
ידא דמלכא ליה והות כד בקדמיתא׃
וידבר המלך אל איש האלהים
באה אתי הביתה וסעדה ואתנה
לך מתת׃ ומליל מלכא עם נביא
דיי עול עמי לביתא וסעיד ואתין
לך מתנא׃ ויאמר איש האלהים
אל המלך אם תתן לי את חצי ביתך
לא אבא עמך ולא אכל לחם ולא
אשתה מים במקום הזה׃ ואמר
נביא דיי למלכא אם תתן לי ית
פלגות ביתך לא איעול עמך ולא
איכול לחמא ולא אשתי מיא
באתרא הדין׃ כי כן צוה אתי בדבר
יהוה לאמר לא תאכל לחם ולא
תשתה מים ולא תשוב בדרך אשר
הלכת׃ ארי כען פקיד יתי בפתגמא
דיי למימר לא תיכול לחמא ולא
תשתי מיא ולא תתוב באורחא
דאזלתא׃ וילך בדרך אחר ולא שב

למה היתה עבדיך מיכל המים וסעדה לך אתי ויקח אליהו ויבא אלישע הביתה ויקם ויבא הביתה

בדרך אשר בא בה אל בית אל
ואזל באורח אחרן ולא תב באורחא
דאתא בה לבית אל
ונביא אחד זקן ישב
בבית אל ויבוא בנו ויספר לו את
כל המעשה אשר עשה איש
האלהים היום בבית אל את הדברים
אשר דבר אל המלך ויספרום גם
לאביהם ונבי שקרא חד סבא
יתיב בבית אל ואתא בריה ואשתעי
ליה ית כל עובדא דעבד נביא
דיי יומא דין בבית אל ית פתגמיא
דמליל עם מלכא ואשתעינונון
לאבוהון וידבר אלהם אביהם
אי זה הדרך הלך ויראו בניו את
הדרך אשר הלך איש האלהים
אשר בא מיהודה ומליל עמהון
אבוהון באידא אורחא אזל
וחזיאו בנוהי ית אורחא דאזל
נביא דיי דאתא משבט יהודה
ויאמר אל בניו חבשו לי החמור
ויחבשו לו החמור וירכב עליו
ואמר לבנוהי זריזו לי חמרא
וזריזו ליה חמרא ורכיב עלוהי
וילך אחרי איש האלהים וימצאהו
ישב תחת האלה ויאמר אליו
האתה איש האלהים אשר באת
מיהודה ויאמר אני ואזל בתר

נביא דיי ואשכחיה יתיב תחות
בוטמא ואמר ליה האת נביא דיי
דאתיתא משבט יהודה ואמר
אנא ויאמר אליו לך אתי הביתה
ואכל לחם ואמר ליה איתא עמי
לביתא ואכול לחמא ויאמר לא
אוכל לשוב אתך ולבוא אתך ולא
אכל לחם ולא אשתה אתך מים
במקום הזה ואמר לא איכול למתב
עמך ולמיעל עמך ולא איכול
לחמא ולא אשתי עמך מיא באתרא
הדין כי דבר אלי בדבר יהוה לא
תאכל לחם ולא תשתה שם מים
לא תשוב ללכת בדרך אשר הלכת
בה ארי גזירא עלי בפתגמא דיי
לא תיכול לחמא ולא תשתי תמן
מיא ולא תתוב למיזל באורחא
דאזלתא בה ויאמר לו גם אני
נביא כמוך ומלאך דבר אלי בדבר
יהוה לאמר השבהו אתך אל ביתך
ויאכל לחם וישת מים כחש לו
ואמר ליה אף אנא נביא כותך
ומלאכא מליל עמי בפתגמא דיי
למימר אתיבהי עמך לביתך וייכול
לחמא וישתי מיא כדיב ליה
וישב אתו ויאכל לחם בביתו וישת
מים ותב עמיה ואכל לחמא בביתיה
ושתי מיא ויהי הם ישבים אל

אבואה חס' וסימנ׳ אל העין ואמר אשר אבוא אל אדני שעירה אם תתן לי אודה יה תבאת באיול

ויאכל ה׳ ר״פ וסימנ׳ ... יקום אבי ויאכל מציד ... קראן לו ויאכל לחם את כל עשב השיבהו אתך לביתך ויאכל

השלחן ויהי דבר
יהוה אל הנביא אשר השיבו והוה
עד דאינון מסחרין על פתורא
והוה פתגם נבואה מן קדם יי עם
נביא דאתיביה ויקרא אל איש
האלהים אשר בא מיהודה לאמר
כה אמר יהוה יען כי מרית פי
יהוה ולא שמרת את המצוה אשר
צוך יהוה אלהיך ואתנבי על נביא
דיי דאתא משיבט יהודה למימר
כדנן אמר יי חלף דסריבתא על
מימרא דיי ולא נטרתא ית
תפקידתא דפקדך יי אלהך ותשב
ותאכל לחם ותשת מים במקום
אשר דבר אליך אל תאכל לחם ואל
תשת מים לא תבוא נבלתך אל
קבר אבתיך ותבתא ואכלתא
לחמא ושתיתא מיא באתרא
דמליל עמך לא תיכול לחמא ולא
תשתי מיא לא תתפניש נבילתך
לקבורא דאבהתך ויהי אחרי אכלו
לחם ואחרי שתותו ויחבש לו
החמור לנביא אשר השיבו והוה
בתר דאכל לחמא ובתר דשתיאו
זריזו ליה חמרא לנביא דאתיביהו
וילך וימצאהו אריה בדרך וימיתהו
ותהי נבלתו משלכת בדרך
והחמור עמד אצלה והאריה עמד

אצל הנבלה ואזל ואשכחיה
אריא באורחא וקטליה והות
נבילתיה רמיא באורחא וחמרא
קאים לקבלה ואריא קאים בסטר
נבילתא והנה אנשים עברים
ויראו את הנבלה משלכת בדרך
ואת האריה עמד אצל הנבלה
ויבאו וידברו בעיר אשר הנביא
הזקן ישב בה והוו גבריא עברין
וחזו ית נבילתא רמיא באורחא
וית אריא קאים בסטר נבילתא
ואתו ומלילו בקרתא דנבי שקרא
סבא יתיב בה וישמע הנביא אשר
השיבו מן הדרך ויאמר איש
האלהים הוא אשר מרה את פי
יהוה ויתנהו יהוה לאריה וישברהו
וימתהו כדבר יהוה אשר דבר לו
ושמע נביא דאתיביה מן אורחא
ואמר נביא דיי דסריב על מימרא
דיי ומסריה יי לאריא ותבריה
וקטליה כפתגמא דיי דמליל
ליה וידבר אל בניו לאמר חבשו
לי את החמור ויחבשו ומליל
עם בנוהי למימר זריזו לי ית
חמרא וזריזו וילך וימצא את
נבלתו משלכת בדרך והחמור
והאריה עמדים אצל הנבלה לא
אכל האריה את הנבלה ולא שבר

קדמו׳ דעשב וילך וימצאהו ... וילך וימצא את נבלתו ... [illegible]

וינחהו ב̇ חס וסימנ — ב̇ בגן עדן לעבדה אל החמור — ... ה̇ חס ב̇ ... ושימ...

את החמור: ואזל ואשכח ית
נבילתיה רמיא באורחא וחמרא
ואריא קימין בסטר נבילתא לא
אכל אריא ית נבילתא ולא תבר
ית חמרא: וישא הנביא את נבלת
איש האלהים וינחהו אל החמור ב̇ חס
וישבהו ויבא אל עיר הנביא הזקן
לספד ולקברו: ונטל נבי שקרא
ית נבילתא דנביא דיי ואחתיה על
חמרא ואתיביה ואתו לקרתא דנבי
שקרא סבא למספד עלוהי ולמקבר
יתיה: וינח את נבלתו בקברו ויספדו ל̇
עליו הוי אחי: ואחית ית נבילתיה
בקבריה וספדו עלוהי וי על אחי:
ויהי אחרי קברו אתו ויאמר אל בניו
לאמר במותי וקברתם אתי בקבר ג̇
אשר איש האלהים קבור בו אצל
עצמתיו הניחו את עצמתי: והוה ה̇
בתר דקבר יתיה ואמר לבנוהי למימר חס
כד אמות ותקברון יתי בקברא בליש
דנביא דיי קביר ביה בסטר גרמוהי
אחיתו ית גרמי: כי היה יהיה הדבר ב̇
אשר קרא בדבר יהוה על המזבח כת̇
אשר בבית אל ועל כל בתי הבמות ה̇
אשר בערי שמרון: ארי אתקימא
אתקים פתגמא דאתנבי בפתגמא
דיי על איגורא דבבית אל ועל כל
בתי במתא דבקרוי שמרון:

אחר הדבר הזה לא
שב ירבעם מדרכו הרעה וישב
ויעש מקצות העם כהני במות
החפץ ימלא את ידו ויהי כהני במות: ג̇
בתר פתגמא הדין לא תב ירבעם לב̇
מאורחיה בישתא ותב ועבד קצת
מן עמא כומרי במתא דירעי
מקריב ית קרבניה והון כומרין
לבמתא: ויהי בדבר הזה לחטאת
בית ירבעם ולהכחיד ולהשמיד מעל
פני האדמה: והוה פתגמא הדין
לחובי בית ירבעם ולגמרא ולשיצאה
מעל אפי ארעא:
בעת ההיא חלה אביה בן ירבעם:
בעידנא ההוא מרע אביה בר ירבעם:
ויאמר ירבעם לאשתו קומי נא ג̇
והשתנית ולא ידעו כי את אשת את̇
ירבעם והלכת שלה הנה שם אחיה הנביא ק̇
הוא דבר עלי למלך על העם הזה:
ואמר ירבעם לאתתיה קומי כען
ותשתנן ולא ידעון דאת אתת ירבעם
ותהכין לשילה והא תמן אחיה נביא
הוא מליל עלי למהוי מלכא על
עמא הדין: ולקחת בידך עשרה
לחם ונקדים ובקבק דבש ובאת ה̇
אליו הוא יגיד לך מה יהיה לנער:
ותיסבין בידיך עסר טורמין דלחים
דלחים וכיסנין וזלו ועדבשו ותהכין

והעליתם את עצמתי ויקח משה את אצל עצמתו עזור בעצמתי ושפו עצמתיו מגלוים שלח א

לאשתו ג' וסימנ' ... וישאלו אנשי המקום בין איש לאשתו והשתכחת וג' לאדם ולאשתו ... שלוח ד' ומל'

לותיה הוא יחוי ליך מא יהי לרביא
ותעש כן אשת ירבעם ותקם ותלך
שלה ותבא בית אחיה ואחיהו לא
יכל לראות כי קמו עיניו משיבו
ועבדת כין אתת ירבעם וקמת ואזלת
לשילו ואתת לבית אחיה ואחיה לא
יכיל למחזי ארי קמא עינוהי
מסוביה ויהוה אמר אל אחיהו הנה
אשת ירבעם באה לדרש דבר
מעמך אל בנה כי חלה הוא כזה וכזה
תדבר אליה ויהי כבאה והיא מתנכרה
ויי אמר לאחיה הא אתת ירבעם
אתיא למתבע פתגמא מנך על
ברה ארי מרע הוא כדין וכדין
תמליל עמה והוה כמיעלה והיא
משתניא ויהי כשמע אחיהו את
קול רגליה באה בפתח ויאמר באי
אשת ירבעם למה זה את מתנכרה
ואנכי שלוח אליך קשה והוה כד
שמע אחיה ית קל רגלהא על תרעא
בתרעא ואמר עולי אתת ירבעם
למא דנן את משתניא ואנא שליח
לאתנבאה עליך פתגמין קשין לכי
אמרי לירבעם כה אמר יהוה אלהי
ישראל יען אשר הרימתיך מתוך
העם ואתנך נגיד על עמי ישראל
איזילי אמרי לירבעם כדנן אמר
יי אלהא דישראל חלף דאפרשתך

מגו עמא ומניתך למהוי מלכא
על עמי ישראל ואקרע את הממלכה
מבית דוד ואתנה לך ולא היית
כעבדי דוד אשר שמר מצותי
ואשר הלך אחרי בכל לבבו לעשות
רק הישר בעיני ואעדיתי ית
מלכותא מבית דויד ויהבתה לך
ולא הויתא כעבדי דויד דנטר פקודי
ודהליך בתר פולחני בכל לביה
למעבד לחוד דכשר קדמי ותרע
לעשות מכל אשר היו לפניך ותלך
ותעשה לך אלהים אחרים ומסכות
להכעיסני ואתי השלכת אחרי גוך
ואבאישתא למעבד מכל דהוו
קדמך ואזלתא ועבדתא לך טעות
עממיא ומתכן לארגזא קדמי
ופולחני ארחיקתא מקביל עינך
לכן הנני מביא רעה אל בית ירבעם
והכרתי לירבעם משתין בקיר
עצור ועזוב בישראל ובערתי אחרי
בית ירבעם כאשר יבער הגלל עד
תמו בכין הא אנא מיתי בישתא על
בית ירבעם ואשיצי לירבעם ידע
מדע אחיד ושביק בישראל ואפלי
בתר בית ירבעם כמא דמנקדין
בגוליא עד דמסיפין ית המת לירבעם
לירבעם בעיר יאכלו הכלבים
והמת בשדה יאכלו עוף השמים

ותבוא אליך שמרונה ענקי מלאך ... לא יכל ד' וסימנ' ... ויראו כי לא יכל לו אתה ידעת ואחיהו לא יכל לראות

כי יהוה דבר׳ דימות לירבעם
בקרתא ייכלון כלביא ודימות
בחקלא ייכלון עופא דשמיא ארי
במימרא דיי׳ גזיר כין ואת קומי
לכי לביתך בבאה רגליך העירה
ומת הילד ואת קומי איזילי לביתך
במיעל רגלך לקרתא ימות רביא
וספדו לו כל ישראל וקברו אתו
כי זה לבדו יבא לירבעם אל קבר
יען נמצא בו דבר טוב אל יהוה
אלהי ישראל בבית ירבעם ויספדון
עלוהי כל ישר׳ ויקברון יתיה
ארי דין בלחודוהי יתפניש לירבעם
לקבורא חלף דאשתכח ביה פתגם
דתקין קדם אלהא דישר׳ והקים
יהוה לו מלך על ישראל אשר
יכרית את בית ירבעם זה היום ומה
גם עתה ויקים יי׳ קדמוהי מלכא
על ישר׳ דישיצי ית בית ירבעם
מן דקיים יומא דין ואף דיתיליד
מכען ולהלאה והכה יהוה את
ישראל כאשר ינוד הקנה במים
ונתש את ישראל מעל האדמה
הטובה הזאת אשר נתן לאבותיהם
וזרם מעבר לנהר יען אשר
עשו את אשריהם מכעסים את
יהוה וימחי יי׳ ית ישר׳ כמא דנאיד
קניא במיא ויעקר ית ישר׳ מעל

ארעא טבתא הדא דיהב לאבהתהון
ויגלינון מעיבר פרת חלף דעבדו
ית אשיריהון מרגזין קדם יי׳ ויתן ג׳
את ישראל בגלל חטאות ירבעם
אשר חטא ואשר החטיא את ישראל ב׳
וימסר ית ישר׳ בדיל חובי ירבעם
דחב ודאחטיב ית ישר׳ ותקם אשת
ירבעם ותלך ותבא תרצתה היא
באה בסף הבית והנער מת וקמת
אתת ירבעם ואזלת ואתת לתרצת
היא עלת בסיפא דביתא ורביא מית
ויקברו אתו ויספדו לו כל ישראל
כדבר יהוה אשר דבר ביד עבדו
אחיהו הנביא וקברו יתיה וספדו
עלוהי כל ישר׳ כפתגמא דיי׳
דמליל ביד עבדיה אחיה נביא
ויתר דברי ירבעם אשר נלחם
ואשר מלך הנם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי ישראל ושאר
פתגמי ירבעם דאגיח ודמלך הא אנון
כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכי ישר׳ והימים אשר מלך
ירבעם עשרים ושתים שנה וישכב
עם אבתיו וימלך נדב בנו תחתיו
ויומיא דמלך ירבעם עסרין ותרתין
שנין ושכיב עם אבהתוהי ומלך
נדב בריה תחותוהי
ורחבעם בן שלמה מלך

ביהודה בן ארבעים ואחת שנה
רחבעם במלכו ושבע עשרה שנה
מלך בירושלם העיר אשר בחר
יהוה לשום את שמו שם מכל שבטי
ישראל ושם אמו נעמה העמנית
ורחבעם בר שלמה מלך על דבית
יהודה בר ארבעין וחדא שנין רחבעם
כד מלך ושבע עסרי שנין מלך
בירושלם קרתא דאתרעי יי
לאשראה ית שכינתיה תמן מכל
שבטיא דישראל ושום אמיה נעמה
דמבני עמון ויעש יהודה הרע
בעיני יהוה ויקנאו אתו מכל אשר
עשו אבתם בחטאתם אשר חטאו
ועבדו דבית יהודה דביש קדם יי
ואקניאו קדמוהי מכל דעבדו
אבהתהון בחוביהון דחבו ויבנו
גם המה להם במות ומצבות ואשרים
על כל גבעה גבהה ותחת כל עץ
רענן ובנו אף אינון להון במתן וקמן
ואשירין על כל רמא מנטלא
ותחות כל אילן עבוף וגם קדש
היה בארץ עשו ככל התועבת
הגוים אשר הוריש יהוה מפני בני
ישראל ואף נפקת ברא אהוה בארעא
עבדו ככל תועבת עממיא דתריך
יי מן קדם בני ישראל
כה ויהי בשנה החמישית

שישק ק למלך רחבעם עלה שושק מלך
ויקנאו ב̇ פלג מצרים על ירושלם והוה בשתא
חמישיתא למלכא רחבעם סליק
שישק מלכא דמצרים על ירושלם
ויקח את אצרות בית יהוה ואת
יא מל אוצרות בית המלך ואת הכל לקח
ויקח את כל מגני הזהב אשר עשה
שלמה ונסיב ית אוצרי בית מקדשא
דיי וית אוצרי בית מלכא וית
כולא נסיב ונסיב ית כל מגיני דהבא
דעבד שלמה ויעש המלך רחבעם
ל תחתם מגני נחשת והפקיד על יד
ב שרי הרצים השמרים פתח בית
חס המלך ועבד מלכא רחבעם חלופיהון
בנוי מגיני נחשא ומני על יד רבני
רהטיא דנטרין תרע בית מלכא
כח ויהי מדי בא המלך בית יהוה ישאום
ב הרצים והשיבום אל תא הרצים
ב והוה בזמן דעליל מלכא לבית
מל מקדשא דיי נסבין להון רהטיא
חס ומתיבין להון לדרגא רהטיא ויתר
ל דברי רחבעם וכל אשר עשה הלא
המה כתובים על ספר דברי הימים
למלכי יהודה ושאר פתגמי רחבעם
וכל דעבד הלא אנון כתיבין על
ספר פתגמי יומיא למלכיא דבית
יהודה ומלחמה היתה בין רחבעם
ובין ירבעם כל הימים וקרבא הוה

ובשנת ט׳ ריש פיסק וסימנ׳ עשרים שמנה ועשרים דירבעם חמש אחת עשרה דיורם לאחר לשרין

בין רחבעם ובין ירבעם כל יומיא
וישכב רחבעם עם אבתיו ויקבר
עם אבתיו בעיר דוד ושם אמו
נעמה העמנית וימלך אבים בנו
תחתיו ושכיב רחבעם עם אבהתוהי
ואתקבר עם אבהתוהי בקרתא
דדויד ושום אמיה נעמה דמבני
עמון ומלך אבים בריה תחותוהי
ובשנת שמנה
עשרה למלך ירבעם בן נבט מלך
אבים על יהודה ובשנת תמני
עסרי למלכא ירבעם בר נבט מלך
אבים על דבית יהודה שלש שנים
מלך בירושלם ושם אמו מעכה
בת אבישלום תלת שנין מלך
בירושלם ושום אמיה מעכה בת
אבישלום וילך בכל חטאות אביו
אשר עשה לפניו ולא היה לבבו
שלם עם יהוה אלהיו כלבב דוד
אביו ואזל בכל חובי אבוהי דעבד
קדמוהי ולא הוה ליביה שלים
בדחלתא דיי אלהיה כליבא דדויד
אבוהי כי למען דוד נתן יהוה אלהיו
לו ניר בירושלם להקים את בנו
אחריו ולהעמיד את ירושלם ארי
בדיל דויד קיים יי אלהיה ליה מלכו
בירושלם לאקמא ית בריה בתרוהי
ולקיימא ית ירושלם אשר עשה

דוד את הישר בעיני יהוה ולא סר
מכל אשר צוהו כל ימי חייו רק
בדבר אוריה החתי דעבד דויד ית
דכשר קדם יי ולא סטא מכל
דפקדיה כל יומי חיוהי לחוד בפתגם
אוריה חתאה ומלחמה היתה בין
רחבעם ובין ירבעם כל ימי חייו
וקרבא הוה בין רחבעם ובין ירבעם
כל יומי חיוהי ויתר דברי אבים
וכל אשר עשה הלוא הם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי יהודה
ומלחמה היתה בין אבים ובין ירבעם
ושאר פתגמי אבים וכל דעבד הלא
אינון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכיא דבית יהודה וקרבא הוה
בין אבים ובין ירבעם וישכב
אבים עם אבתיו ויקברו אתו בעיר
דוד וימלך אסא בנו תחתיו ושכיב
אבים עם אבהתוהי וקברו יתיה
בקרתא דדויד ומלך אסא בריה
תחותוהי ובשנה
עשרים לירבעם מלך ישראל
מלך אסא מלך יהודה ובשנת
עסרין לירבעם מלכא דישראל
מלך אסא מלך שבטא דבית יהודה
וארבעים ואחת שנה מלך בירושלם
ושם אמו מעכה בת אבישלום
וארבעין וחדא שנין מלך בירושלם

ולכורש וחבירו נבוכדנצר ונ׳ נגיע פיסק ובשנת בצורת ויתר דברי ה׳ בטע׳ בסם וסי׳ אבים עמרי יות׳ א

ושום אמיה מעכה בת אבישלום׃
ויעש אסא הישר בעיני יהוה כדוד
אביו׃ ועבד אסא דכשר קדם יי
כדויד אבוהי׃ ויעבר הקדשים מן ט
הארץ ויסר את כל הגללים אשר
עשו אבתיו׃ ופלי נפקת ברא מן
ארעא ואעדי ית כל טעותא דעבדו
אבהתוהי׃ וגם את מעכה אמו ויסרה וחס
מגבירה אשר עשתה מפלצת
לאשרה ויכרת אסא את מפלצתה
וישרף בנחל קדרון׃ ואף ית מעכה
אמיה אעדייה ממלכותה דעבדת
טעותא לאשירתא וקץ אסא ית
טעותה ואוקיד בנחלא דקדרון׃
והבמות לא סרו רק לבב אסא היה
שלם עם יהוה כל ימיו׃ ובמתא לא
עטלא לחוד ליבא דאסא הוה שלים
בדחלתא דיי כל יומוהי׃ ויבא את נא
קדשי אביו וקדשו בית יהוה כסף שי ק
וזהב וכלים׃ ואיתי ית קודשי אבוהי
וקדשוהי לבית מקדשא דיי כספא
ודהבא ומניא׃ ומלחמה היתה בין
אסא ובין בעשא מלך ישראל כל
ימיהם׃ וקרבא הוה בין אסא ובין
בעשא מלכא דישראל כל יומיהון׃
ויעל בעשא
מלך ישראל על יהודה ויבן את ג
הרמה לבלתי תת יצא ובא לאסא

מלך יהודה׃ וסליק בעשא מלכא
דישראל על דבית יהודה ובנא ית
רמתא בדיל דלא למשבק נפיק
ועליל לאסא מלך שבטא דבית
יהודה׃ ויקח אסא את כל הכסף
והזהב הנותרים באוצרות בית יהוה
ואת אוצרות בית מלך ויתנם ביד המלך ק
עבדיו וישלחם המלך אסא אל בן
הדד בן טברמן בן חזיון מלך ארם חס
הישב בדמשק לאמר׃ ונסיב אסא
ית כל כספא ודהבא דאשתארו
באוצרי בית מקדשא דיי ובאוצרי
בית מלכא ומנינון בידא דעבדוהי
ושדרינון מלכא אסא לות בר הדד
בר טברמון בר חזיון מלכא דארם
דיתיב בדמשק למימר׃ ברית ביני ד
ובינך בין אבי ובין אביך הנה
שלחתי לך שחד כסף וזהב לך
הפרה את בריתך את בעשא מלך
ישראל ויעלה מעלי׃ קים בינא ובינך ג רפי
ובין אבא ובין אבוך הא שדרית לך
שוחדא כספא ודהבא איזיל אשני
ית קימך עם בעשא מלכא דישראל
ויסתלק מני׃ וישמע בן הדד אל
המלך אסא וישלח את שרי החילים
אשר לו על ערי ישראל ויך את ב הזכירו
עיון ואת דן ואת אבל בית מעכה לגוים
ואת כל כנרות על כל ארץ נפתלי׃ ודין

וקביל בר הדד מן מלכא אסא
ושדר ית רבני חילותא דיליה על
קרוי ישראל ומחא ית עיון וית דן
וית אבל בית מעכה וית כל גניסר
על כל ארע שיבט נפתלי. ויהי
כשמע בעשא ויחדל מבנות את
הרמה וישב בתרצה. והוה כד שמע
בעשא ואתמנע מלמבני ית
רמתא ויתיב בתרצה. והמלך אסא ד׳
השמיע את כל יהודה אין נקי וישאו פס
את אבני הרמה ואת עציה אשר את
בנה בעשא ויבן בם המלך אסא את
את גבע בנימן ואת המצפה. ומלכא ואת
אסא כנש ית כל דבית יהודה לית את
דנקי ונטלו ית אבני רמתא וית ואת
אעהא דבנא בעשא ובנא בהון
מלכא אסא ית גבעתא דבית בנימן
וית מצפיא. ויתר כל דברי אסא
וכל גבורתו וכל אשר עשה והערים
אשר בנה הלא המה כתובים על ד׳
ספר דברי הימים למלכי יהודה
רק לעת זקנתו חלה את רגליו. ושאר
כל פתגמי אסא וכל גבורתיה וכל
דעבד וקרויא דבנא הלא אינון
כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכיא דבית יהודה להוד לעידן
סובתיה מרע בר גלוהי. וישכב אסא
עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר

דוד אביו וימלך יהושפט בנו תחתיו
ושכיב אסא עם אבהתוהי ואתקבר
עם אבהתוהי בקרתא דדוד אבוהי
ומלך יהושפט בריה תחותוהי
ונדב בן ירבעם
מלך על ישראל בשנת שתים לאסא
מלך יהודה וימלך על ישראל
שנתים. ונדב בר ירבעם מלך על
ישראל בשנת תרתין לאסא מלך
שבטא דבית יהודה ומלך על ישראל
תרתין שנין. ויעש הרע בעיני יהוה
וילך בדרך אביו ובחטאתו אשר
החטיא את ישראל. ועבד דביש ק
יי ואזל באורח אבוהי ובחוביה
דחייב ית ישראל. ויקשר עליו בעשא
בן אחיה לבית יששכר ויכהו בעשא
בגבתון אשר לפלשתים ונדב וכל
ישראל צרים על גבתון. ומרד
עלוהי בעשא בר אחיה דבית יששכר
וקטליה בעשא בגבתון דלפלשתאי
ונדב וכל ישראל צירין על גבתון.
וימתהו בעשא בשנת שלש לאסא
מלך יהודה וימלך תחתיו. וקטליה
בעשא בשנת תלת לאסא מלך
שבטא דבית יהודה ומלך תחותוהי. ג׳
ויהי במלכו הכה את כל בית ירבעם
לא השאיר כל נשמה לירבעם עד
השמדו כדבר יהוה אשר דבר ביד ב׳ חס

הרימותיך ב׳ וסימנ׳ דירבעם מ״ל דבעשא חס׳ ואשר עשה ג׳ וסימנ׳ לחיל מצרים

עבדו אחיה השילני והוה כד מלך
קטל ית כל בית ירבעם לא אשאר
כל נשמא לירבעם עד דשיציה
כפתגמא דיי דמליל ביד עבדיה
אחיה שילונאה על חטאות ירבעם
אשר חטא ואשר החטיא את
ישראל בכעסו אשר הכעיס את
יהוה אלהי ישראל על חובי ירבעם
דחב ודחטיב ית ישראל בארגזותיה
דארגיז קדם יי אלהא דישראל ויתר
דברי נדב וכל אשר עשה הלא הם
כתובים על ספר דברי הימים למלכי
ישראל ושאר פתגמי נדב וכל
דעבד הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכי ישראל
ומלחמה היתה בין אסא ובין בעשא
מלך ישראל כל ימיהם וקרבא
הוה בין אסא ובין בעשא מלכא
דישראל כל יומיהון
בשנת שלש לאסא
מלך יהודה מלך בעשא בן אחיה
על כל ישראל בתרצה עשרים
וארבע שנה בשנת תלת לאסא
מלך שבטא דבית יהודה מלך
בעשא בר אחיה על כל ישראל
בתרצה עסרין וארבע שנין ויעש
הרע בעיני יהוה וילך בדרך ירבעם
ובחטאתו אשר החטיא את ישראל

ועבד דביש קדם יי ואזל באורח
ירבעם ובחובוהי דחטיב ית ישראל
ויהי דבר יהוה
אל יהוא בן חנני על בעשא לאמר
והוה פתגם נבואה מן קדם יי עם יהוא
בר חנני על בעשא למימר יען
אשר הרימתיך מן העפר ואתנך
נגיד על עמי ישראל ותלך בדרך
ירבעם ותחטא את עמי ישראל
להכעיסני בחטאתם חלף דאפרישתך
מן עפרא ומניתך למהוי מלכא
על עמי ישראל ואזלתא באורח
ירבעם ואחטיתא ית עמי ישראל
לארגזא קדמי בחוביהון הנני מבעיר
אחרי בעשא ואחרי ביתו ונתתי את
ביתך כבית ירבעם בן נבט הא אנא
מפלי בתר בעשא ובתר ביתיה ואתין
ית ביתך כבית ירבעם בר נבט המת
לבעשא בעיר יאכלו הכלבים
והמת לו בשדה יאכלו עוף השמים
דימות לבעשא בקרתא ייכלון
כלביא ודימות ליה בחקלא
ייכלון עופא דשמיא ויתר דברי
בעשא ואשר עשה וגבורתו הלא
הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי ישראל ושאר פתגמי בעשא
ודי עבד וגבורתיה הלא אנון כתיבין
על ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל

לדתן ולאבירם לכם במדבר ואשר עשה לעינכן ואשר עשה לי בית ויתר דברי בעשא ויתר דברי חזקיהו

ויתר דברי ה̇ בטעמ̇ בספ̇ וסימנ̇ שלמה בעשא יהושפט יהוא יהואחז ◦— ◦ארצא ל̇ וכת̇ אף

וַיִּשְׁכַּב בַּעְשָׁא עִם אֲבֹתָיו וַיִּקָּבֵר
בְּתִרְצָה וַיִּמְלֹךְ אֵלָה בְנוֹ תַּחְתָּיו ושכיב
בעשא עם אבהתוהי ואתקבר
בתרצה ומלך אלה בריה תחותוהי
וְגַם בְּיַד יֵהוּא בֶן חֲנָנִי הַנָּבִיא דְּבַר
יְהוָה הָיָה אֶל בַּעְשָׁא וְאֶל בֵּיתוֹ וְעַל
כָּל הָרָעָה אֲשֶׁר עָשָׂה בְּעֵינֵי יְהוָה
לְהַכְעִיסוֹ בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו לִהְיוֹת כְּבֵית
יָרָבְעָם וְעַל אֲשֶׁר הִכָּה אֹתוֹ ואף
ביד יהוא בר חנני נביא פיתגם
נבואה מן קדם יי הוה על בעשא ועל
ביתיה ועל כל בישתא דעבד קדם יי
לארגזא קדמוהי בעובדי ידוהי
למהוי כבית ירבעם ועל דקטיל
יתיה בִּשְׁנַת עֶשְׂרִים
וָשֵׁשׁ שָׁנָה לְאָסָא מֶלֶךְ יְהוּדָה מָלַךְ
אֵלָה בֶן בַּעְשָׁא עַל יִשְׂרָאֵל בְּתִרְצָה
שְׁנָתָיִם׃ בשנת עסרין ושית שנין
לאסא מלך שבטא דבית יהודה
מלך אלה בר בעשא על ישראל
בתרצה תרתין שנין וַיִּקְשֹׁר עָלָיו
עַבְדּוֹ זִמְרִי שַׂר מַחֲצִית הָרָכֶב
וְהוּא בְתִרְצָה שֹׁתֶה שִׁכּוֹר בֵּית
אַרְצָא אֲשֶׁר עַל הַבַּיִת בְּתִרְצָה׃ וכת̇ א̇
ומריד עלוהי עבדיה זמרי חד
מתרין רבני רתכיא והוא בתרצה
שתי רוי בית ארצה טעותא דבביתא
בתרצה וַיָּבֹא זִמְרִי וַיַּכֵּהוּ וַיְמִתֵהוּ

בִּשְׁנַת עֶשְׂרִים וָשֶׁבַע לְאָסָא מֶלֶךְ
יְהוּדָה וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו׃ ואתא זמרי
ומחהי וקטליה בשנת עסרין ושבע
שנין לאסא מלך שבטא דבית
יהודה ומלך תחותוהי וַיְהִי בְמָלְכוֹ
כְּשִׁבְתּוֹ עַל כִּסְאוֹ הִכָּה אֶת כָּל בֵּית
בַּעְשָׁא לֹא הִשְׁאִיר לוֹ מַשְׁתִּין
בְּקִיר וְגֹאֲלָיו וְרֵעֵהוּ והוה במלכיה
כמתביה על כרסוהי קטל ית כל
בית בעשא לא אשאר ליה ידע
מדע וקריבוהי וחברוהי וַיַּשְׁמֵד
זִמְרִי אֵת כָּל בֵּית בַּעְשָׁא כִּדְבַר
יְהוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל בַּעְשָׁא בְּיַד
יֵהוּא הַנָּבִיא ושיצי זמרי ית כל
בית בעשא כפתגמא דיי דמליל
על בעשא ביד נביא אֶל כָּל
חַטֹּאות בַּעְשָׁא וְחַטֹּאות אֵלָה בְנוֹ בספ̇
אֲשֶׁר חָטְאוּ וַאֲשֶׁר הֶחֱטִיאוּ אֶת
יִשְׂרָאֵל לְהַכְעִיס אֶת יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל בְּהַבְלֵיהֶם׃ על כל חובי
בעשא וחובי אלה בריה דחבו
ודאחטיבו ית ישראל לארגזא קדם יי
אלהא דישראל בטעותהון וְיֶתֶר
דִּבְרֵי אֵלָה וְכָל אֲשֶׁר עָשָׂה הֲלֹא
הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דִּבְרֵי הַיָּמִים
לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל׃ ושאר פתגמי
אלה וכל דעבד הלא אנון כתיבין
על ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל

כשבתו ה̇ וסימנ̇ על כסא על כסאו ◦— ◦ועשה ג̇ דגש̇ וסימנ̇ נמרי אחאב נשיאים זרת

בשנת עשרים
ושבע שנה לאסא מלך יהודה
מלך זמרי שבעת ימים בתרצה
והעם חנים על גבתון אשר לפלשתים
בשנת עסרין ושבע שנין לאסא
מלך שבטא דבית יהודה מלך
זמרי שבעה יומין בתרצה ועמא
שרן על גבתון דלפלשתאי
וישמע העם החנים לאמר קשר
זמרי וגם הכה את המלך וימלכו
כל ישראל את עמרי שר צבא על
ישראל ביום ההוא במחנה ושמע
עמא דשרן למימר מרד זמרי
ואף קטל ית מלכא ואמליכו כל
ישראל ית עמרי רב חילא על ישראל
ביומא ההוא במשריתא ויעלה
עמרי וכל ישראל עמו מגבתון
ויצרו על תרצה וסליק עמרי
וכל ישראל עמיה מגבתון וצרו על
תרצה ויהי כראות זמרי כי נלכדה
העיר ויבא אל ארמון בית המלך
וישרף עליו את בית מלך באש
וימת והוה כד חזא זמרי ארי
אתכבישת קרתא ועל לאדרון בית
מלכא ואוקיד עלוהי ית בית מלכא
בנורא ומית על חטאתיו אשר
חטא לעשות הרע בעיני יהוה ללכת
בדרך ירבעם ובחטאתו אשר עשה

להחטיא את ישראל על חובוהי
דחב למעבד דביש קדם יי למיזל
באורח ירבעם ובחובוהי דעבד
לחטאה ית ישראל ויתר דברי זמרי
וקשרו אשר קשר הלא הם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי ישראל
ושאר פתגמי זמרי ומרדיה דמריד
הלא אינון כתיבין על ספר פתגמי
יומיא למלכי ישראל
אז יחלק העם ישראל לחצי
חצי העם היה אחרי תבני בן גינת
להמליכו והחצי אחרי עמרי בכין
אתפלג עמא ישראל לתרתין פלגון
פלגות עמא הוה בתר תבני בר גינת
לאמלכותיה ופלגא בתר עמרי
ויחזק העם אשר אחרי עמרי את
העם אשר אחרי תבני בן גינת וימת
תבני וימלך עמרי ותקיף עמא
דבתר עמרי מן עמא דבתר תבני
בר גינת ומית תבני ומלך עמרי
בשנת שלשים
ואחת שנה לאסא מלך יהודה מלך
עמרי על ישראל שתים עשרה
שנה בתרצה מלך שש שנים בשנת
תלתין וחדא שנין לאסא מלך שבטא
דבית יהודה מלך עמרי על ישראל
תרתא עסרי שנין בתרצה מלך
שית שנין ויקן את ההר שמרון

שם ו̇ וסימנ — אברם אברהם בוכרא נטר קרתא דבריה — אדני ד̇ וסימנ —

מאת שמר בככרים כסף ויבן ל
את ההר ויקרא את שם העיר אשר
בנה על שם שמר אדני ההר ד̇
שמרון׃ ובנא ית כרכא שמרון
מן שמר בתרתין ככרין דכסף
ובנא ית כרכא וקרא ית שמה
דקרתא דבנא על שום שמר מריה
דטורא שמרון׃ ויעשה עמרי
הרע בעיני יהוה וירע מכל אשר ב̇
לפניו׃ ועבד עמרי דביש קדם יי
ואבאיש מכל דקדמוהי׃ וילך
בכל דרך ירבעם בן נבט ובחטאתיו תו
אשר החטיא את ישראל להכעיס ק̇
את יהוה אלהי ישראל בהבליהם׃
ואזל בכל אורח ירבעם בר נבט
ובחובוהי דחייב ית ישראל לארגזא
קדם יי אלהא דישראל בטעותהון׃ ויתר
דברי עמרי אשר עשה וגבורתו ה̇ בטע
אשר עשה הלא הם כתובים על בספ
ספר דברי הימים למלכי ישראל׃
ושאר פתגמי עמרי דעבד וגבורתיה
דעבד הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכי ישראל׃
וישכב עמרי עם אבתיו ויקבר
בשמרון וימלך אחאב בנו תחתיו׃
ושכיב עמרי עם אבהתוהי
ואתקבר בשמרון ומלך אחאב
בריה תחותוהי׃

ואחאב בן עמרי מלך על ישראל
בשנת שלשים ושמנה שנה לאסא
מלך יהודה וימלך אחאב בן עמרי
על ישראל בשמרון עשרים ושתים
שנה׃ ואחאב בר עמרי מלך על
ישראל בשנת תלתין ותמני שנין
לאסא מלך שבטא דבית יהודה
ומלך אחאב בר עמרי על ישראל
בשומרון עסרין ותרתין שנין׃ ויעש
אחאב בן עמרי הרע בעיני יהוה
מכל אשר לפניו׃ ועבד אחאב בר
עמרי דביש קדם יי מכל דקדמוהי׃
ב̇ ויהי הנקל לכתו בחטאות ירבעם
בן נבט ויקח אשה את איזבל בת
אתבעל מלך צידנים וילך ויעבד
את הבעל וישתחו לו׃ והות שיט
בעינוהי למיזל בחובי ירבעם בר
נבט ונסיב אתתא ית איזבל בת
אתבעל מלכא דצידונאי ואזל
ב̇ ופלח ית בעלא וסגיד ליה׃ ויקם
מזבח לבעל בית הבעל אשר בנה
בשמרון׃ ואקים איגורא לבעלא
בית בעלא דבנא בשומרון׃ ויעש
ל̇ מל אחאב את האשרה ויוסף אחאב
לעשות להכעיס את יהוה אלהי
ישראל מכל מלכי ישראל אשר
היו לפניו׃ ועבד אחאב ית אשירתא
ואוסיף אחאב למעבד לארגזא

דבר האיש אדני הארץ אתנו קשות ויקח האיש אדני ההר שמרון וחד ואדני האדנים

תושב כול מל׳ ב׳ מ״ב חס׳ בליש׳ וסימנ׳ מתושבי גלעד ותושבין נשים · כדבר יהוה ד׳ בטע׳ בספ׳

קיים יי אלהא דישראל מכל מלכי ישראל
דהוו קדמוהי׃ בימיו בנה חיאל בית
האלי את יריחה באבירם בכרו יסדה
ובשגיב צעירו הציב דלתיה כדבר
יהוה אשר דבר ביד יהושע בן נון׃
ביומוהי בנא חיאל בית מומי ית
יריחו קטל באבירם בוכריה כד שרי
לשכללותה וסגוב זעירא בנוהי כד
אקים דשהא כפתגמא דיי דמליל
ביד יהושע בר נון׃
ויאמר אליהו התשבי
מתשבי גלעד אל אחאב חי יהוה
אלהי ישראל אשר עמדתי לפניו
אם יהיה השנים האלה טל ומטר
כי אם לפי דברי׃ ואמר אליה דמתשוב
מתותבי גלעד לאחאב קיים הוא
יי אלהא דישראל דמשמישנא
קדמוהי אם יהי שניא האלין טלא
ומטרא אלהין כד אימרי׃
ויהי דבר יהוה אליו
לאמר׃ והות פתגם נבואה מן קדם יי
עמיה למימר׃ לך מזה ופנית לך
קדמה ונסתרת בנחל כרית אשר
על פני הירדן׃ איזיל מכא ותתפני
לך לקדומא ותטמר בנחלא דכרית
דעל אפי ירדנא׃ והיה מהנחל
תשתה ואת הערבים צויתי לכלכלך
שם׃ ויהי מנחלא תשתי וית עורביא

פקידית לסוברותך תמן׃ וילך ויעש
כדבר יהוה וילך וישב בנחל כרית
אשר על פני הירדן׃ ואזל ועבד
כפתגמא דיי ואזל ויתיב בנחלא
דכרית דעל אפי ירדנא׃ והערבים
מביאים לו לחם ובשר בבקר ולחם
ובשר בערב ומן הנחל ישתה׃ ו
עורביא מיתן ליה לחמא ובסרא
בצפרא ולחמא ובסרא ברמשא
ומן נחלא ישתי׃ ויהי מקץ ימים
וייבש הנחל כי לא היה גשם בארץ׃
והוה מסוף יומין ויביש נחלא ארי
לא הוה מטרא בארעא׃
ויהי דבר יהוה אליו
לאמר׃ והות פתגם נבואה מן קדם יי
עמיה למימר׃ קום לך צרפתה
אשר לצידון וישבת שם הנה צויתי
שם אשה אלמנה לכלכלך׃ קום
איזיל לצרפת דלצידונאי ותתיב
תמן הא פקידית תמן אתתא ארמלתא
לסוברותך׃ ויקם וילך צרפתה ויבא
אל פתח העיר והנה שם אשה אלמנה
מקששת עצים ויקרא אליה ויאמר
קחי נא לי מעט מים בכלי ואשתה׃
וקם ואזל לצרפת ואתא לתרע קרתא
והא תמן אתתא ארמלתא מגבבא
אעין וקרא לה ואמר סבי כען לי
זעיר מיא במנא ואשתי׃ וילך לקחת

וסימנ׳ השילני יהושע אליהו עבדין · היה ג׳ בטע׳ וסימנ׳ הנחל בעבור בחדש הרביעי בתשעה

ויקרא אליה ויאמר לקחי נא לי
פת לחם בידך׃ ואזל תלמיסב וקרא
לה ואמר סבי כען לי פתא דלחמא
בידיך׃ ותאמר חי יהוה אלהיך אם
יש לי מעוג כי אם מלא כף קמח
בכד ומעט שמן בצפחת והנני
מקששת שנים עצים ובאתי
ועשיתיהו לי ולבני ואכלנהו ומתנו׃
ואמרת קיים הוא יי אלהך אם אית
לי מדעם אלהין מלי פסתידא קמחא
במנא וזעיר משחא בצלוחיתא
והא אנא מלקטא תרין אעין ואהך
ואעבדיניה לי ולברי וניכליניה
ונמות׃ ויאמר אליה אליהו אל
תיראי באי עשי כדברך אך עשי
לי משם עגה קטנה בראשונה
והוצאת לי ולך ולבנך תעשי באחרונה׃
ואמר לה אליהו לא תדחלין עולי
עבידי כפתגמיכי ברם עבידי לי
מתמן הררא זעירא בקדמיתא
ותפקין לי ולך ולבריך תעבדין
בבתריתא׃ כי כה אמר יהוה אלהי
ישראל כד הקמח לא תכלה וצפחת
השמן לא תחסר עד יום תתי יהוה
גשם על פני האדמה׃ ארי כדנן
אמר יי אלהא דישראל מנא דקמחא
לא יגמר וצלוחיתא דמשחא לא
תחסר עד יומא דיתין יי מטרא

על אפי ארעא׃ ותלך ותעשה כדבר
אליהו ותאכל הוא והיא וביתה
ימים׃ ואזלת ועבדת כפתגמא דאליה
ואכלת היא והוא ואנש ביתה יומין׃
כד הקמח לא כלתה וצפחת השמן
לא חסר כדבר יהוה אשר דבר ביד
אליהו׃ מנא דקמחא לא גמר וצלוחיתא
דמשחא לא חסרת כפתגמא דיי
דמליל בידא דאליהו׃ ויהי
אחר הדברים האלה חלה בן האשה
בעלת הבית ויהי חליו חזק מאד עד
אשר לא נותרה בו נשמה׃ והוה
בתר פתגמיא האלין מרע ברא דאתתא
מרת ביתא והוה מרעיה תקיף לחדא
עד דלא אשתארת ביה נשמא׃ ותאמר
אל אליהו מה לי ולך איש האלהים
באת אלי להזכיר את עוני ולהמית
את בני׃ ואמרת לאליה מא לי ולך
נביא דיי אתיתא לותי לאדכרא
ית חובי ולמקטל ית ברי׃ ויאמר
אליה תני לי את בנך ויקחהו מחקה
ויעלהו אל העליה אשר הוא ישב
שם וישכבהו על מטתו׃ ואמר
לה הבי לי ית בריך ונסביה מחנה
ואסקיה לעליתא דהוא יתיב תמן
ואשכביה על ערסיה׃ ויקרא
אל יהוה ויאמר יהוה אלהי הגם
על האלמנה אשר אני מתגורר

עמה הרעות להמית את בנה וצלי
קדם יי ואמר יי אלהי ברם על ארמלתא
הדא דאנא דאיר עמה לא יתבאש לה
ולא ימות ברה ויתמדד על הילד
שלש פעמים ויקרא אל יהוה ויאמר
יהוה אלהי תשב נא נפש הילד הזה
על קרבו ואתמקק על רביא תלת
זמנין וצלי קדם יי ואמר יי אלהי
תתוב כען נפשיה דרביא הדין למעוהי
וישמע יהוה בקול אליהו ותשב
נפש הילד על קרבו ויחי וקביל יי
צלותיה דאליה ותבת נפשיה דרביא
למעוהי וחיא ויקח אליהו את הילד
וירדהו מן העליה הביתה ויתנהו
לאמו ויאמר אליהו ראי חי בנך ונסיב
אליה ית רביא ואחתיה מן עליתא
לביתא ויהביה לאמיה ואמר אליה
חזא דחיא בריך ותאמר האשה
אל אליהו עתה זה ידעתי כי איש
אלהים אתה ודבר יהוה בפיך אמת
ואמרת אתתא לאליה כען דין ידענא
ארי נביא דיי את ופתגמא דיי
בפומך קשוט

ויהי ימים רבים ודבר יהוה היה אל
אליהו בשנה השלישית לאמר
לך הראה אל אחאב ואתנה מטר
על פני האדמה והות לזמן יומין
סגיאין ופתגם נבואה מן קדם יי הוה

עם אליה בשתא תליתאה למימר
איזיל אתחזי לאחאב ואתין מטרא
על אפי ארעא וילך אליהו להראות
אל אחאב והרעב חזק בשמרון וזי
ואזל אליה לאתחזאה לאחאב וכפנא
תקיף בשומרון ויקרא אחאב אל
עבדיהו אשר על הבית ועבדיהו
היה ירא את יהוה מאד וקרא אחאב
לעובדיה דממנא על ביתא ועבדיה
הוה דחיל חטאין מן קדם יי לחדא ויהי
בהכרית איזבל את נביאי יהוה ויקח
עבדיהו מאה נביאים ויחבאם
חמשים איש במערה וכלכלם לחם
ומים והוה כד קטילת איזבל ית
נביא דיי ודבר עובדיה מאה נביין
ואטמרינון חמשין גברא במערתא
וסובירינון בלחמא ובמיא ויאמר
אחאב אל עבדיהו לך בארץ אל כל
מעיני המים ואל כל הנחלים אולי
נמצא חציר ונחיה סוס ופרד ולוא
נכרית מהבהמה ואמר אחאב
לעובדיה הליך בארעא על כל מבועי
מיא ועל כל נחליא מא אם נשכח
עסבא ונקיים סוסון וכודנוון ולא
נפסוק מבעירא ויחלקו להם את
הארץ לעבר בה אחאב הלך בדרך
אחד לבדו ועבדיהו הלך בדרך אחד
לבדו ופליגו להון ית ארעא למעבר

עבדיהו ג׳ וסימנ׳ נביי במ׳ חזון עבדיה לזבולן והחמשים הראה ל׳ מהבהמה ל׳

בה אחאב הליך באורחא חדא
בלחודוהי ועובדיה הליך באורחא
חדא בלחודוהי׃ ויהי עבדיהו בדרך
והנה אליהו לקראתו ויכרהו ויפל
על פניו ויאמר האתה זה אדני
אליהו׃ והוה עובדיה אזיל באורחא
והא אליה לקדמותיה ואשתמודעיה
ונפל על אפוהי ואמר האת הדין
רבוני אליה׃ ויאמר לו אני לך אמר
לאדניך הנה אליהו׃ ואמר ליה אנא
איזיל אימר לרבונך הא אליה׃ ויאמר
מה חטאתי כי אתה נתן את עבדך
ביד אחאב להמיתני׃ ואמר מא
חבית ארי את מסר ית עבדך ביד
אחאב למקטלי׃ חי יהוה אלהיך
אם יש גוי וממלכה אשר לא שלח
אדני שם לבקשך ואמרו אין והשביע
את הממלכה ואת הגוי כי לא
ימצאכה׃ קיים הוא יי אלהך אם
אית עם ומלכו דלא שלח רבוני
לתמן למבעך ואמרו לא הוה תמא
ומומי מלכותא וית עמא ארי לא
משכחנך׃ ועתה אתה אמר לך
אמר לאדניך הנה אליהו׃ וכען את
אמר איזיל אימר לרבונך הא
אליה׃ והיה אני אלך מאתך ורוח
יהוה ישאך על אשר לא אדע
ובאתי להגיד לאחאב ולא ימצאך

והרגני ועבדך ירא את יהוה מנעריו
ויהי עד דאנא אזיל מלותך ורוחא
מן קדם יי יטלינך לארע דלא אדע
ואיתי לחואה לאחאב ולא ישכחינך
ויקטלינני ועבדך דחיל מן קדם יי
מזעוריה׃ הלא הגד לאדני את אשר
עשיתי בהרג איזבל את נביאי יהוה
ואחבא מנביאי יהוה מאה איש
חמשים חמשים איש במערה
ואכלכלם לחם ומים׃ הלא אתחוה
לרבוני ית דעבדית כד קטילת
איזבל ית נביא דיי ואטמרית
מנביאיא דיי מאה גברא חמשין
חמשין גברא במערתא וסוברתינון
בלחמא ובמיא׃ ועתה אתה אמר
לך אמר לאדניך הנה אליהו והרגני׃
וכען את אמר איזיל אימר לרבונך
הא אליה ויקטלינני׃

ויאמר אליהו חי יהוה
צבאות אשר עמדתי לפניו כי היום
אראה אליו׃ ואמר אליה קיים הוא
יי צבאות דמשמיש אנא קדמוהי
ארי יומא דין אתחזי ליה׃ וילך
עבדיהו לקראת אחאב ויגד לו
וילך אחאב לקראת אליהו׃ ואזל
עובדיה לקדמות אחאב וחוי ליה
ואזל אחאב לקדמות אליה׃ ויהי
כראות אחאב את אליהו ויאמר

אחאב אליו האתה זה עכר ישראל
והוה כד חזא אחאב ית אליה ואמר
אחאב ליה האת דין עכריה דישראל
ויאמר לא עכרתי את ישראל כי
אם אתה ובית אביך בעזבכם את
מצות יהוה ותלך אחרי הבעלים
ואמר לא עכרית ית ישראל אלהין
את ובית אבוך בדשבקתון ית
פקודיא דיי ואזלתון בתר בעליא
ועתה שלח קבץ אלי את כל ישראל
אל הר הכרמל ואת נביאי הבעל
ארבע מאות וחמשים ונביאי
האשרה ארבע מאות אכלי שלחן
איזבל וכען שלח כנוש לותי ית
כל ישראל לטור כרמלא וית נביי
בעלא ארבע מאה וחמשין ונביי
אשירתא ארבע מאה אכלי
פתורא דאיזבל וישלח אחאב
בכל בני ישראל ויקבץ את הנביאים
אל הר הכרמל ושלח אחאב בכל
בני ישראל וכנש ית נביי שקרא
לטור כרמלא ויגש אליהו אל
כל העם ויאמר עד מתי אתם
פסחים על שתי הסעפים אם
יהוה האלהים לכו אחריו ואם
הבעל לכו אחריו ולא ענו העם
אתו דבר וקרי אליה לות עמא
ואמר עד אמתי אתון פליגין

לתרתין פלגון הלא יי הוא אלהים
פלחו קדמוהי בלחודוהי ולמא
אתון טען בתר בעלא דלית ביה
צרוך ולא אתיבו עמא יתיה פתגם
ויאמר אליהו אל העם אני נותרתי
נביא ליהוה לבדי ונביאי הבעל
ארבע מאות וחמשים איש ואמר
אליה לעמא אנא אשתארית נביא
קדיי בלחודי ונביי בעלא ארבע
ג׳ מאה וחמשין גברין ויתנו לנו שנים
רפי פרים ויבחרו להם הפר האחד
ג׳ וינתחהו וישימו על העצים ואש
רפי לא ישימו ואני אעשה את הפר
האחד ונתתי על העצים ואש לא
אשים ויתיהבון לנא תרין תורין
ויבחרון להון תורא חד ויהדמוניה
וישוון על אעיא ואישתא לא ישוון
ואנא אעביד ית תורא חד ואתין
על אעיא ואישתא לא אשוי וקראתם
בשם אלהיכם ואני אקרא בשם
יהוה והיה האלהים אשר יענה
והיה באש הוא האלהים ויען כל העם
ויאמרו טוב הדבר ותקרון בשום
טעותכון ולא תתענון מן קדם
דלית בהון צרוך ברם אנא אצלי
בשמא דיי וישלח מימריה ויחית
אישתא ארי יי הוא אלהים ואתיבו
כל עמא ואמרו תקין פתגמאי

ויתנו ג׳ רפי וסימנ׳ ויבחרו המפקדים נס נץ וישימו ג׳ רפי וסימנ׳ על העצים ויעבילון כסלס

ויאמר אליהו לנביאי הבעל בחרו
לכם הפר האחד ועשו ראשנה כי
אתם הרבים וקראו בשם אלהיכם
ואש לא תשימו׃ ואמר א׳יה לנבי׳
בעלא בחרו לכון תורא חד ועבידו
קדמותא ארי אתון סגיאין וקרו
בשום טעותכון ואישתא לא תשוון׃
ויקחו את הפר אשר נתן להם ויעשו
ויקראו בשם הבעל מהבקר ועד
הצהרים לאמר הבעל עננו ואין קול
ואין ענה ויפסחו על המזבח אשר
עשה׃ ונסיבו ית תורא דיהב להון
ועבדו וקרו בשום בעלא מן צפרא
ועד עידן טיהרא למימר בעלא
עני לנא ולית קל ולית דעני ומשתטן
על איגורא דעבדו׃ ויהי בצהרים
ויהתל בהם אליהו ויאמר קראו בקול
גדול כי אלהים הוא כי שיח וכי שיג
לו וכי דרך לו אולי ישן הוא ויקץ׃
והוה בעידן טיהרא וחייך בהון א׳יה
ואמר קרו בקל רב ארי אתון אמרין
דחלא הוא ודלמא שועי ליה או
אשתדלא אשתדי׳ או אורח הוות
ליה או דלמא דמוך הוא ויתער׃
ויקראו בקול גדול ויתגדדו כמשפטם
בחרבות וברמחים עד שפך דם
עליהם׃ וקרו בקל רב ואתחממו
כנמוסיהון בסיפין וברמחין עד

דאשתפיך דמא עליהון׃ ויהי כעבר
הצהרים ויתנבאו עד לעלות המנחה
ואין קול ואין ענה ואין קשב׃ והוה
כמעבר טיהרא ואשתטיאו עד
למיפסק מנחתא ולית קל ולית דעני
ולית דמציית׃ ויאמר אליהו לכל
העם גשו אלי ויגשו כל העם אליו
וירפא את מזבח יהוה ההרוס׃ ואמר
א׳יה לכל עמא אתקרבו לותי וקריבו
כל עמא לותיה ובנא ית מדבחא
דיי׳ דהוה מפגר׃ ויקח אליהו שתים
עשרה אבנים כמספר שבטי בני
יעקב אשר היה דבר יהוה אליו
לאמר ישראל יהיה שמך׃ ונסיב
א׳יה תרתא עסרי אבניא כמנין שבטי
בני יעקב דהוה פתגמא דיי׳ עמיה
למימר ישראל יהי שמך׃ ויבנה את
האבנים מזבח בשם יהוה ויעש
תעלה כבית סאתים זרע סביב
למזבח׃ ובנא ית אבניא מדבחא
בשמא דיי׳ ועבד מזקתא כבית
סתן זרעא סחור סחור למדבחא׃
ויערך את העצים וינתח את הפר
וישם על העצים׃ וסדר ית אעיא
ופסג ית תורא ושוי על אעיא׃
ויאמר מלאו ארבעה כדים מים
ויצקו על העלה ועל העצים ויאמר
שנו וישנו ויאמר שלשו וישלשו׃

כעבור ב׳ ג׳ חס׳ וג׳ מל׳ וסימ׳ הצהרים חס׳ סופה מל׳ ס׳ — בעלות ה׳ וסימ׳ הזהב ויואב המטה דאליהו נבוכדנצר וימן

ואמר מלו ארבעה כדין מיא ואריקו
על עלתא ועל אעיא ואמר תנו
ותנו ואמר תליתו ותליתו וילכו
המים סביב למזבח וגם את התעלה
מלא מים ואזלו מיא סחור סחור
למדבחא ואף ית מזקתא מלא מיא
ה׳ ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו
ד׳ הנביא ויאמר יהוה אלהי אברהם
יצחק וישראל היום יודע כי אתה
יתיר יוד אלהים בישראל ואני עבדך ובדבריך
עשיתי את כל הדברים האלה יהוה
במסק מנחתא וקריב אליה נביא
ואמר יי אלהיה דאברהם יצחק וישראל
יומא דין אתידע ארי את יי שכינתך
שריא בישראל ואנא עבדך ובפתגמך
עבדית ית כל פתגמיא האילין ענני
יח יהוה ענני וידעו העם הזה כי אתה
רפי יהוה האלהים ואתה הסבת את לבם
אחרנית קביל צלותי יי באישתא
קביל צלותי במטרא וידעון עמא הדין
דמעבד להון ניסא ארי את יי הוא
אלהים ואת ברחמתך יתהון משאיל
להון במימרך לאתבותהון לדחלתך
ואילין יהבו ית לבהון פליגו ותפל
אש יהוה ותאכל את העלה ואת
העצים ואת האבנים ואת העפר
ואת המים אשר בתעלה לחכה
ונפלת אישתא מן קדם יי ואכלת

ית עלתא וית אעיא וית אבניא וית
עפרא וית מיא דבמזקתא לחיכת
וירא כל העם ויפלו על פניהם
ויאמרו יהוה הוא האלהים יהוה הוא
האלהים וחזא כל עמא ונפלו על
אפיהון ואמרו יי הוא אלהים יי הוא
ה׳ אלהים ויאמר אליהו להם תפשו את
ד׳ נביאי הבעל איש אל ימלט מהם
ויתפשום ויורדם אליהו אל נחל
ג׳ קישון וישחטם שם ואמר אליה
להון אחודו ית נביי בעלא אנש לא
ישתיזב מנהון ואחדונון ואחתינון
אליה לנחלא דקישון ונכסינון תמן
ויאמר אליהו לאחאב עלה אכל
ושתה כי קול המון הגשם ואמר
אליה לאחאב סק אכול ואשתי ארי
קל אתרגושת מטרא ויעלה אחאב
ב׳ לאכל ולשתות ואליהו עלה אל
ראש הכרמל ויגהר ארצה וישם פניו
כ״ו ק׳ בין ברכו וסליק אחאב למיכל ולמשתי
ואליה סליק לריש כרמלא וגחין
לארעא ושוי אפוהי בין ברכוהי
ויאמר אל נערו עלה נא הבט דרך
ים ויעל ויבט ויאמר אין מאומה
ב׳ ויאמר שב שבע פעמים ואמר
חס לעולימיה סק כען סכי לאורח מערבא
מצרים וסליק וסכא ואמר לית מידעם
ודין ואמר תוב שבע זמנין ויהי בשבעית

ויאמר הנה עב קטנה ככף איש עלה
מים ויאמר עלה אמר אל אחאב
אסר ורד ולא יעצרכה הגשם והוה
בזמנא שביעיתא ואמר הא עננא
זעירא כפסת יד גבר סלקא ממערבא
ואמר סק אימר לאחאב אזדרז
וחות ולא יעכבינך מטרא ויהי עד
כה ועד כה והשמים התקדרו עבים
ורוח ויהי גשם גדול וירכב אחאב
וילך יזרעאלה והוה עד כא ועד כא
ושמיא אתחפיאו עננין ורוחא
והוה מטר סגי ורכיב אחאב ואזל
ליזרעאל ויד יהוה היתה אל אליהו
וישנס מתניו וירץ לפני אחאב עד
באכה יזרעאלה ורוח גבורא מן ק
יהוה הות עם אליהו וזריז חרציה ורהט
קדם אחאב עד מיתיה ליזרעאל ויגד
אחאב לאיזבל את כל אשר עשה
אליהו ואת כל אשר הרג את כל
הנביאים בחרב וחוי אחאב לאיזבל
ית כל דעבד אליהו וית כל דקטל ית
כל נביי שקרא בחרבא ותשלח
איזבל מלאך אל אליהו לאמר כה
יעשון אלהים וכה יוספון כי כעת
מחר אשים את נפשך כנפש אחד
מהם ושלחת איזבל אזגדא לות
אליהו למימר כדין יעבדון דחלתא
וכדין יוספון כעידנא הדין

מחר אשוי ית נפשך כנפש אחד
מנהון וירא ויקם וילך אל נפשו
ויבא באר שבע אשר ליהודה וינח
את נערו שם וחזא וקם ואזל לשיזבא
נפשיה ואתא לבאר שבע דלשבט
יהודה ושבק ית עולימיה תמן והוא
הלך במדבר דרך יום ויבא וישב
תחת רתם אחת וישאל את נפשו
למות ויאמר רב עתה יהוה קח נפשי
כי לא טוב אנכי מאבתי והוא אזיל
במדברא מהלך יומא ואתא ויתיב
תחות רתמא חד ושאיל ית נפשיה
לממת ואמר סגי ליא רבא עד
אמתי אנא מטרף פרין כען שיזב
נפשי ארי לא טב אנא מאבהתי
וישכב ויישן תחת רתם אחד והנה
זה מלאך נגע בו ויאמר לו קום אכול
ושכיב ודמוך תחות רתמא חד והא
דין מלאכא קריב ביה ואמר ליה
קום אכול ויבט והנה מראשתיו
עגת רצפים וצפחת מים ויאכל
וישת וישב וישכב ואסתכי והא
איסדוהי הררא מעפפא וצלוחית
דמיא ואכל ושתי ותב ושכיב וישב
מלאך יהוה שנית ויגע בו ויאמר
קום אכל כי רב ממך הדרך ותב
מלאכא דיי תנינות וקריב ביה ואמר
קום אכול ארי סגי מנך אורחא

ויד יי ג' וסימנ' ... אל אליהו חזקה בערב ... ויישן לאו פת' וב' קמ' וסימנ' ... ויפלשו הפלשת'

והנה יי׳ ו׳ וסימנ׳ נצב צא ועמדת בהר ויען השליש ותנו׳ ... מזבחתיך ג׳ ב׳ חס׳ וא׳ מל׳ וסימנ׳ קנא

119

ויקם ויאכל וישתה וילך בכח האכילה
ההיא ארבעים יום וארבעים לילה
עד הר האלהים חרב׳ וקם ואכל ושתי
ואזל בחילא דאכילתא ההיא ארבעין
יממין וארבעין לילוון עד דאתא
לטורא דאתגלי עלוהי יקרא דיי׳
לחורבי ויבא שם אל המערה וילן
שם והנה דבר יהוה אליו ויאמר לו
מה לך פה אליהו ועל לתמן למערתא
ובת תמן והא פתגמא דיי׳ עמיה ואמר
ליה מא לך כא אליהו ויאמר קנא קנאתי
ליהוה אלהי צבאות כי עזבו בריתך
בני ישראל את מזבחתיך הרסו ואת
נביאיך הרגו בחרב ואותר אני לבדי
ויבקשו את נפשי לקחתה ואמר
קנאה קניתי קדם יי׳ אלהי צבאות ארי
שבקו קימך בני ישראל ית מדבחך
פגרו וית נביאיך קטילו בחרבא ואשתארית
אנא בלחודי ובעו ית נפשי למקטליה
ויאמר צא ועמדת בהר לפני יהוה
והנה יהוה עבר ורוח גדולה וחזק
מפרק הרים ומשבר סלעים לפני
יהוה לא ברוח יהוה ואחר הרוח רעש
לא ברעש יהוה ואמר פוק ותקום
בטורא קדם יי׳ והא יי׳ מתגלי וקדמוהי
משריית מלאכי רוחא מפרקין טוריא
ומתברין כיפיא קדם יי׳ לא במשריית
מלאכי רוחא שכינתא דיי׳ ובתר

משריית מלאכי רוחא משריית
מלאכי זיעא לא במשריית מלאכי
זיעא שכינתא דיי׳ ואחר הרעש
אש לא באש יהוה ואחר האש קול
דממה דקה ובתר משריית מלאכי
זיעא משריית מלאכי אישתא לא
במשריית מלאכי אישתא שכינתא
דיי׳ ובתר משריית מלאכי אישתא
קל דמשבחין בחשאי ויהי כשמע
אליהו וילט פניו באדרתו ויצא ויעמד
פתח המערה והנה אליו קול ויאמר
מה לך פה אליהו והוה כד שמע אליה
וכריך אפוהי בשושיפיה ונפק וקם
בתרע מערתא והא עמיה קל ואמר
מא לך כא אליהו ויאמר קנא קנאתי
ליהוה אלהי צבאות כי עזבו בריתך
בני ישראל את מזבחתיך הרסו ואת
נביאיך הרגו בחרב ואותר אני לבדי
ויבקשו את נפשי לקחתה ואמר
קנאה קניתי קדם יי׳ אלהי צבאות ארי
שבקו קימך בני ישראל ית מדבחך
פגרו וית נביאך קטילו בחרבא
ואשתארית אנא בלחודי ובעו ית
נפשי למקטליה
ויאמר יהוה אליו לך שוב לדרכך
מדברה דמשק ובאת ומשחת את
חזאל למלך על ארם ואמר יי׳
ליה איזיל תוב לאורחך למדבר

וחבירו גם צפור מל׳ ויאמר יי׳ אליו ו׳ ריש פ׳ סו׳ וסימ׳ מי שם פה זאת הארץ שמעתי את תפלתך לך שוב והתוית

דמשק ותהך ותמשח ית חזאל למהוי
מלכא על ארם: ואת יהוא בן נמשי
תמשח למלך על ישראל ואת
אלישע בן שפט מאבל מחולה
תמשח לנביא תחתיך: וית יהוא בר
נמשי תמשח למהוי מלכא על ישראל
וית אלישע בר שפט ממישר מחולה
תמשח למהוי נביא תחותך: והיה
הנמלט מחרב חזאל ימית יהוא והנמלט
מחרב יהוא ימית אלישע: ויהי דישתזיב
מחרבא דחזאל יקטול יהוא ודישתזיב
מחרבא דיהוא יקטול אלישע: והשארתי
בישראל שבעת אלפים כל הברכים
אשר לא כרעו לבעל וכל הפה אשר
לא נשק לו: ואשאר בישראל שבעה
אלפין כל רכוביא דלא כרעא לבעלא
וכל פומא דלא נשיק ליה: וילך משם
וימצא את אלישע בן שפט והוא
חרש שנים עשר צמדים לפניו והוא
בשנים העשר ויעבר אליהו אליו
וישלך אדרתו אליו: ואזל מתמן
ואשכח ית אלישע בר שפט והוא רדי
תרי עסר פדנין דתוריא צמידין
קדמוהי והוא בחד מתרי עסר ועבר
אליהו לותיה ורמא שושיפיה עלוהי:
ויעזב את הבקר וירץ אחרי אליהו
ויאמר אשקה נא לאבי ולאמי ואלכה
אחריך ויאמר לו לך שוב כי מה עשיתי

לך: ושבק ית תוריא ורהט בתר אליהו
ואמר אשוק כען לאבא ולאמא ואהך
בתרך ואמר ליה איזיל תוב ארי מה
עבדית לך: וישב מאחריו ויקח את
צמד הבקר ויזבחהו ובכלי הבקר
בשלם הבשר ויתן לעם ויאכלו ויקם
וילך אחרי אליהו וישרתהו: ותב
מבתרוהי ונסיב ית פדן תוריא ונכסיה
ובמני תוריא בשיל להון בסרא
ויהב לעמא ואכלו וקם ואזל בתר
אליהו ושמשיה:

ובן הדד מלך ארם קבץ את כל חילו
ושלשים ושנים מלך אתו וסוס ורכב
ויעל ויצר על שמרון וילחם בה:
ובר הדד מלכא דארם כנש ית כל
משריתיה ותלתין ותרין מלכין עמיה
וסוסון ורתכין וסליק וצר על
שומרון ואגיח קרבא בהון: וישלח
מלאכים אל אחאב מלך ישראל
העירה: ושלח אזגדין לות אחאב
מלכא דישראל לקרתא: ויאמר לו
כה אמר בן הדד כספך וזהבך לי
הוא ונשיך ובניך הטובים לי הם:
ואמר ליה כדנן אמר בר הדד כספך
ודהבך דילי הוא ונשך ובנך שפירא
דילי אנון: ויען מלך ישראל ויאמר
כדברך אדני המלך לך אני וכל
אשר לי: ואתיב מלכא דישראל ואמר

אשאלה כספך וזהבך שכולה וגלמודה בן אדם היו ואלה העלים מקהל מלח וחבי׳ — והדבר ג׳ וסימנ׳ אשר

כפתגמך רבוני מלכא דילך אנא
וכל דילי׃ וישבו המלאכים ויאמרו
כה אמר בן הדד לאמר כי שלחתי
אליך לאמר כספך וזהבך ונשיך
ובניך לי תתן׃ ותבו אזגדיא ואמרו
כדנן אמר בר הדד למימר ארי שלחית
לותך למימר כספך ודהבך ונשך
ובנך לי תתין׃ כי אם כעת מחר אשלח
את עבדי אליך וחפשו את ביתך ואת
בתי עבדיך והיה כל מחמד עיניך
ישימו בידם ולקחו׃ אלהין כעידנא
הדין מחר אשלח ית עבדי לותך
ויבלשון ית ביתך וית בתי עבדך
ויהי כל רגגא דעינך ישוון בידהון
ויסבון׃ ויקרא מלך ישראל לכל
זקני הארץ ויאמר דעו נא וראו כי
רעה זה מבקש כי שלח אלי לנשי
ולבני ולכספי ולזהבי ולא מנעתי
ממנו׃ וקרא מלכא דישראל לכל סבי
ארעא ואמר דעו כען וחזו ארי
בישתא דין בעי ארי שלח לי לנשי
ולבני ולכספי ולדהבי ולא מנעית
מניה׃ ויאמרו אליו כל הזקנים וכל
העם אל תשמע ולוא תאבה׃ ואמרו
ליה כל סביא וכל עמא לא תשמע
ולא תיבי׃ ויאמר למלאכי בן הדד
אמרו לאדני המלך כל אשר שלחת
אל עבדך בראשנה אעשה והדבר

הזה לא אוכל לעשות וילכו המלאכים
וישבהו דבר׃ ואמר לאזגדי בר הדד
אימרו לרבוני מלכא כל דשלחתא
לעבדך בקדמיתא אעביד ופתגמא
הדין לא איכול למעבד ואזלו אזגדיא
ואתיבוהי פתגמא׃ וישלח אליו בן
הדד ויאמר כה יעשון לי אלהים
וכה יוספו אם ישפק עפר שמרון
לשעלים לכל העם אשר ברגליו׃
ושלח לותיה בר הדד ואמר כדין
יעבדון לי דחלתא וכדין יוספון אם
יספוק עפרא דשמרון למסב בשעולי
פרסת רגלי עמא דעמי׃ ויען מלך
ישראל ויאמר דברו אל יתהלל
חגר כמפתח׃ ואתיב מלכא דישראל
ואמר אמרו ליה לא ישתבח דמזדרז
ונחית בקרבא כגבר דנצח וסליק
מניה׃ ויהי כשמע את הדבר הזה
והוא שתה הוא והמלכים בסכות
ויאמר אל עבדיו שימו וישימו על
העיר׃ והוה כד שמע ית פתגמא
הדין והוא שתי הוא ומלכיא
במטליא ואמר לעבדוהי אזדרזו
וכמנו על קרתא׃ והנה נביא אחד
נגש אל אחאב מלך ישראל ויאמר
כה אמר יהוה הראית את כל ההמון
הגדול הזה הנני נתנו בידך היום וידעת
כי אני יהוה׃ והא נביא חד קריב

וקשה אשר דברנו לא אוכל לעשות — ישפק ג׳ ב׳ חס׳ וכת׳ ש׳ וא׳ מל׳ וכת׳ ס׳ וסימנ׳ עפר שמרון בינכון יספוק בליגמן

ב̇ פיסק אית בהון ד̇ ויאמר וסימנ׳ ויאמר יצחק אל אברהם ויאמר אחאב במי ח̇ פיסוק אית

לות אחאב מלכא דישראל ואמר
כדנן אמר יי החזיתא ית כל המונא
סגיאה הדין הא אנא מסר ליה בידך
יומא דין ותידע ארי אנא יי׃ ויאמר
אחאב במי ויאמר כה אמר יהוה
בנערי שרי המדינות ויאמר מי
יאסר המלחמה ויאמר אתה׃ ואמר
אחאב במן ואמר כדנן אמר יי
בעולימי רברבי מדינתא ואמר
מן יטקיס קרבא ואמר את׃ ויפקד
את נערי שרי המדינות ויהיו
מאתים שנים ושלשים ואחריהם
פקד את כל העם כל בני ישראל
שבעת אלפים׃ ומנא ית עולימי
רברבי מדינתא והוו מתן תלתין
ותרין ובתריהון מנא ית כל עמא
כל בני ישראל שבעה אלפין׃ ויצאו
בצהרים ובן הדד שתה שכור בסכות
הוא והמלכים שלשים ושנים מלך
עזר אתו׃ ונפקו בטיהרא ובר הדד
שתי רוי במטלתא הוא ומלכיא
תלתין ותרין מלכין דסעדין ליה׃
ויצאו נערי שרי המדינות בראשנה
וישלח בן הדד ויגידו לו לאמר אנשים
יצאו משמרון׃ ונפקו עולימי רברבי
מדינתא בקדמיתא ושלח בר הדד
וחויאו ליה למימר גוברין נפקו
משמרון׃ ויאמר אם לשלום יצאו

ב̇ פ̇ס אית בהון ד̇ ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר

ב̇ ח̇ ולרעה

תפשום חיים ואם למלחמה יצאו
חיים תפשום׃ ואמר אם לשלמא
נפקו אחודו לנון כד חיין ואם לקרבא
נפקו כד חיין אחודו לנון׃ ואלה יצאו
מן העיר נערי שרי המדינות והחיל
אשר אחריהם׃ ואלין נפקו מן קרתא
עולימי רברבי מדינתא וחילא דבתריהון׃
ויכו איש אישו וינסו ארם וירדפם
ישראל וימלט בן הדד מלך ארם
על סוס ופרשים׃ וקטלו גבר גברוהי
ואפכו אנש ארם ורדפונון ישראל
ואשתיזב בר הדד מלכא דארם על
סוסון ועמהון תרין פרשין׃ ויצא
מלך ישראל ויך את הסוס ואת
הרכב והכה בארם מכה גדולה׃
ונפק מלכא דישראל ומחא ית
סוסוותא ומגר ית רתיכיא ומחא
באנש ארם מחא סגיאה׃ ויגש
הנביא אל מלך ישראל ויאמר לו
לך התחזק ודע וראה את אשר תעשה
כי לתשובת השנה מלך ארם עלה
עליך׃ וקריב נביא לות מלכא דישראל
ואמר ליה איזיל אתקף ודע וחזי
ית דתעביד ארי לזמן סופה דשתא
מלכא דארם סליק עלך׃
ועבדי מלך ארם אמרו
אליו אלהי הרים אלהיהם על כן
חזקו ממנו ואולם נלחם אתם

בהון והוא הוא וסימנ׳ יצא ארמני עטה כלבל שוקה כי מישראל יתקלס ויבקש את אחזיהו

ושים ט וסימנ׳ כסף איש באזנו יהושע קטרה ... ושים פחות ראה בעינך עליה בריש

במישור אם לא נחזק מהם: ועבדי
מלכא דארם אמרו ליה אלהא דשליט
על טוריא אלהון עלנין תקיפו
מננא וברם נגיח עמהון במישרא
אם לא ניתקף מנהון: ואת הדבר הזה
עשה הסר המלכים איש ממקמו
ושים פחות תחתיהם: וית פתגמא
הדין עביד אעדי מלכיא גבר מאתריה
ומני שלטונין חלופיהון: ואתה
תמנה לך חיל כחיל הנפל מאותך
וסוס כסוס ורכב כרכב ונלחמה אותם
במישור אם לא נחזק מהם וישמע
לקלם ויעש כן: ואת מני לך משרין
כמשרין דנפלא מנך וסוסון כסוסון
ורתכין כרתכין ונגיח עמהון במישרא
אם לא ניתקף מנהון וקביל למימרהון
ועבד כין: ויהי
לתשובת השנה ויפקד בן הדד את
ארם ויעל אפקה למלחמה עם ישראל
והוה לזמן סופה דשתא ומנא בר
הדד ית אנשי ארם וסליק לאפיק
לאגחא קרבא עם ישראל: ובני ישראל
התפקדו וכלכלו וילכו לקראתם
ויחנו בני ישראל נגדם כשני חשפי
עזים וארם מלאו את הארץ: ובני
ישראל אתמניאו ואזדרזו ואזלו
לקדמותהון ושרו בני ישראל לקבלהון
כתרין גזרי עזין ואנשי ארם מליא

ארעא: ויגש איש האלהים ויאמר
אל מלך ישראל ויאמר כה אמר
יהוה יען אשר אמרו ארם אלהי
הרים יהוה ולא אלהי עמקים הוא
ונתתי את כל ההמון הגדול הזה
בידך וידעתם כי אני יהוה: וקריב
נביא דיי ואמר למלכא דישראל
ואמר כדנן אמר יי חלף דאמרו
אנשי ארם אלהא דשליט על טוריא
יי ולא אלהא דשליט על מישריא
הוא ואמסר ית כל המונא סגיאה
הדין בידך ותידעון ארי אנא יי
ויחנו אלה נכח אלה שבעת ימים
ויהי ביום השביעי ותקרב המלחמה
ויכו בני ישראל את ארם מאה אלף
רגלי ביום אחד: ושרו אלין לקבל
אלין שבעה יומין והוה ביומא שביעאה
וקריבו עבדי קרבא ומחו בני ישראל
ית אנשי ארם מאה אלפין גבר רגלאי
ביומא חד: וינסו הנותרים אפקה
אל העיר ותפל החומה על עשרים
ושבעה אלף איש הנותרים ובן
הדד נס ויבא אל העיר חדר בחדר
ואפכו דאשתארו לאפיק לקרתא
ונפל שורא על עסרין ושבעה
אלפין גברא דאשתארו ובר הדד אפך
ועל לקרתא תוב בגו תוון: ויאמרו
אליו עבדיו הנה נא שמענו כי

ונלחמה ג׳ וסימנ׳ בכנענ בבני עמון במישור — הסר ג׳ וסימנ׳ משם המלכים משוכתו ובהסר

בראשנן ב̇ וחס̇ וסימנ׳ — דמו וחבלים ׃ ־בדבר יי׳ ה̇ וסימנ׳ — נגלה ואיש אחד תובישוגס נעמן

מלכי בית ישראל כי מלכי חסד הם
נשימה נא שקים במתנינו וחבלים
בראשנו ונצא אל מלך ישראל ב̇
אולי יחיה את נפשך ואמרו ליה וחס̇
עבדוהי הא כען שמענא ארי מלכי
בית ישראל ארי מלכי גמרי חסדא
אנון נסר כען סקין בחרצנא ואטונין
ברישנא וניפוק לות מלכא דישראל
מא אם יקיים ית נפשך ויחגרו
שקים במתניהם וחבלים בראשיהם ב̇
ויבאו אל מלך ישראל ויאמרו
עבדך בן הדד אמר תחי נא נפשי
ויאמר העודנו חי אחי הוא ואסרו
סקין בחרציהון ואטונין ברישיהון
ואתו לות מלכא דישראל ואמרו
עבדך בר הדד אמר תתקיים כען
נפשי ואמר העד כען קיים אחי
הוא והאנשים ינחשו וימהרו ל̇
ויחלטו הממנו ויאמרו אחיך בן
הדד ויאמר באו קחהו ויצא אליו
בן הדד ויעלהו על המרכבה וגבריא
נחישו ואחיאו וחטפוהא מניה
ואמרו אחוך בר הדד ואמר עולו
דברוהי ונפק לותיה בר הדד ואסקיה
לרתיכא ויאמר אליו הערים אשר
לקח אבי מאת אביך אשיב וחוצות ב̇
תשים לך בדמשק כאשר שם אבי
בשמרון ואני בברית אשלחך ויכרת

לו ברית וישלחהו ואמר ליה קרויא
דנסיב אבא מן אבוך אתיב ושוקין
תמני לך בדמשק כמא דמני אבא
בשמרון ואנא בקיים אשלחנך וגזר
ליה קים ושלחיה
ואיש אחד מבני הנביאים אמר אל
רעהו בדבר יהוה הכיני נא וימאן האיש ה̇
להכתו וגברא חד מתלמידי נביא
אמר לחבריה בפתגמא דיי מחיני
כען ולא אבא גברא למחהיה ויאמר
לו יען אשר לא שמעת בקול יהוה
הנך הולך מאתי והכך האריה וילך
מאצלו וימצאהו האריה ויכהו
ואמר ליה חלף דלא קבילתא למימרא
דיי הא את אזיל מלותי ויקטלינך
אריא ואזל מלותיה ואשכחיה אריא
וקטליה וימצא איש אחר ויאמר
הכיני נא ויכהו האיש הכה ופצע
ואשכח גברא אחרנא ואמר מחיני
כען ומחהי גברא מחהי ופדעיה
וילך הנביא ויעמד למלך על הדרך ל̇
ויתחפש באפר על עיניו ואזל נביא
וקם למלכא על אורחא וכריך
במעפרא על עינוהי ויהי המלך
עבר והוא צעק אל המלך ויאמר ב̇
עבדך יצא בקרב המלחמה והנה
איש סר ויבא אלי איש ויאמר שמר
את האיש הזה אם הפקד יפקד והיה

ומן והנה איש אלהים בא עד אחר הדבר הזה דכוות בנמ״ו וישמע הנביא ׃ — צעק ב̇ וסימנ׳ — אל המלך יבא

יגל ביתו ה וסימנהון ויפקדהו על ביתו ויראו יוסף אליקנה ההיית שמרונה ישנן על ביתו

122

כפשך תחת נפשו או ככר כסף
תשקולי׃ והוה מלכא עבר והוא צוח
קדם מלכא ואמר עבדך נפק בגו
קרבא והא גברא זר ואיתי לי גברא
ואמר טר ית גברא הדין אם משגא
ישתגי ותהי נפשך חלף נפשיה או
ככרא דכספא תתקול׃ ויהי עבדך
עשה הנה והנה והוא איננו ויאמר
אליו מלך ישראל כן משפטך
אתה חרצת׃ והוה עד דעבדך
מתפני לכא ולכא והא ליתוהי
ואמר ליה מלכא דישראל את
דנתא דינך ופסקתא׃ וימהר ויסר
את האפר מעל עיניו ויכר אתו
מלך ישראל כי מהנביאים הוא׃
ואוחי ואעדי ית מעפרא מעילוי
עינוהי ואשתמודע יתיה מלכא
דישראל ארי מתלמידי נביא הוא׃
ויאמר אליו כה אמר יהוה יען
שלחת את איש חרמי מיד והיתה
נפשך תחת נפשו ועמך תחת עמו׃
ואמר ליה חלף דשיזבתא ית
גבר חייב קטול מידך ותהי נפשך
חלף נפשיה ועמך חלף עמיה׃ וילך
מלך ישראל על ביתו סר וזעף
ויבא שמרונה׃ ואזל מלכא דישראל
לביתיה נסיס ודוי ואתא לשמרון׃
ויהי אחר

הדברים האלה כרם היה לנבות
היזרעאלי אשר ביזרעאל אצל
היכל אחאב מלך שמרון׃ והוה
בתר פתגמיא האילין כרמא הוה לנבות
יזרעילאה דביזרעאל בסטר היכלא
דאחאב מלכא דשומרון׃ וידבר
אחאב אל נבות לאמר תנה לי את
ג כרמך ויהי לי לגן ירק כי הוא קרוב
ה אצל ביתי ואתנה לך תחתיו כרם
טוב ממנו אם טוב בעיניך אתנה
לך כסף מחיר זה׃ ומליל אחאב
עם נבות למימר הב לי ית כרמך
ויהי לי לגינת ירקא ארי הוא קריב
בסטר ביתי ואתין לך חלופוהי כרמא
דטב מניה אם טב בעינך אתין לך
כספא דמוהי מא דשוין׃ ויאמר
נבות אל אחאב חלילה לי מיהוה
ג מתתי את נחלת אבתי לך׃ ואמר
נבות לאחאב חס לי מן קדם יי מלמיתן
ית אחסנת אבהתי לך׃ ויבא אחאב
ב אל ביתו סר וזעף על הדבר אשר
דבר אליו נבות היזרעאלי ויאמר
ו לא אתן לך את נחלת אבותי וישכב
על מטתו ויסב את פניו ולא אכל
לחם׃ ואתא אחאב לביתיה נסיס
ודוי על פתגמא דמליל עמיה
נבות יזרעילאה ואמר לא אתין לך
ית אחסנת אבהתי ושכיב על ערסיה

יתתי ג וסימנהון אתה לאיש אחר מתתי את מדין את נחלת ויהי לב בק

ואסחר ית אפוהי ולא אכל לחמא׃
ותבא אליו איזבל אשתו ותדבר
אליו מה זה רוחך סרה ואינך אכל
לחם׃ ואתת לותיה איזבל אתתיה
ומלילת עמיה מא דין רוחך סטיא
וליתך אכיל לחמא׃ וידבר אליה
כי אדבר אל נבות היזרעאלי ואמר
לו תנה לי את כרמך בכסף או אם
חפץ אתה אתנה לך כרם תחתיו ויאמר
לא אתן לך את כרמי׃ ומליל עמה
ארי מלילית עם נבות יזרעילאה
ואמרית ליה הב לי ית כרמך בכספא
או אם רעי את אתין לך כרמא חלופוהי
ואמר לא אתין לך ית כרמי׃ ותאמר
אליו איזבל אשתו אתה עתה
תעשה מלוכה על ישראל קום אכל
לחם ויטב לבך אני אתן לך את כרם
נבות היזרעאלי׃ ואמרת ליה איזבל
אתתיה את כען תצלח במלכותא
על ישראל קום אכול לחמא ושפר
ליבך אנא אתין לך ית כרמא דנבות
יזרעאלה׃ ותכתב ספרים בשם
אחאב ותחתם בחתמו ותשלח הספרים
אל הזקנים ואל החרים אשר בעירו
הישבים את נבות׃ וכתבת אגרתא
בשמא דאחאב וחתמת בעזקתיה
ושדרת אגרן לסביא ולתרכיא
דבקרתיה דיתבין עם נבות׃ ותכתב

בספרים לאמר קראו צום והשיבו
את נבות בראש העם׃ וכתבת
באיגרתא למימר גזרו צומא ואותיבו
ית נבות בריש עמא׃ והושיבו שנים
אנשים בני בליעל נגדו ויעדהו
לאמר ברכת אלהים ומלך והוצאהו
וסקלהו וימת׃ ואותיבו תרין גברין
בני רשעא לקבליה ויסהדון ביה
למימר גדיפתא קדם יי ומלכא
ואפקוהי ורגמוהי ואתקטיל׃ ויעשו
אנשי עירו הזקנים והחרים אשר
הישבים בעירו כאשר שלחה
אליהם איזבל כאשר כתוב בספרים
אשר שלחה אליהם׃ ועבדו אנשי
קרתיה סביא ותורכיא דיתבין
בקרתיה כמא דשלחת לותהון
איזבל כמא דכתיב באיגרתא
דשלחת לותהון׃ קראו צום והשיבו
את נבות בראש העם׃ גזרו צומא
ואותיבו ית נבות בריש עמא׃ ויבאו
שני האנשים בני בליעל וישבו
נגדו ויעדהו אנשי הבליעל את
נבות נגד העם לאמר ברך נבות
אלהים ומלך ויצאהו מחוץ לעיר
ויסקלהו באבנים וימת׃ ואתו תרין
גברין בני רשעא ויתיבו לקבליה
ואסהידו גברי רשעא ית נבות קדם
עמא למימר גדיף נבות קדם יי

ומלכא לוט ואפקוהי מברא לקרתא
ורגמוהי באבניא ומית: וישלחו
אל איזבל לאמר סקל נבות וימת:
ושלחו לות איזבל למימר אתרגים
נבות ומית: ויהי כשמע איזבל כי
סקל נבות וימת ותאמר איזבל אל
אחאב קום רש את כרם נבות
היזרעאלי אשר מאן לתת לך
בכסף כי אין נבות חי כי מת: והוה
כד שמעת איזבל ארי אתרגים נבות
ומית ואמרת איזבל לאחאב קום
אחסין ית כרמא דנבות יזרעילאה
דלא אבא למיתן לך בכספא ארי
לית נבות קיים ארי מית: ויהי כשמע
אחאב כי מת נבות ויקם אחאב לרדת
אל כרם נבות היזרעאלי לרשתו:
והוה כד שמע אחאב ארי מית נבות
וקם אחאב למיחת לכרמא דנבות
יזרעילאה למירתיה:
ויהי דבר יהוה אל
אליהו התשבי לאמר: והוה פתגם
נבואה מן קדם יי עם אליהו דמיתשוב
למימר: קום רד לקראת אחאב מלך
ישראל אשר בשמרון הנה בכרם
נבות אשר ירד שם לרשתו: קום
חות לקדמות אחאב מלכא דישראל
דבשומרון הא בכרמא דנבות נחת
לתמן למירתיה: ודברת אליו לאמר

כה אמר יהוה הרצחת וגם ירשת:
ודברת אליו לאמר כה אמר יהוה
במקום אשר לקקו הכלבים את דם
נבות ילקו הכלבים את דמך גם
אתה: ותמליל עמיה למימר כדנן
אמר יי הקטילתא ואף אחסינתא
ותמליל עמיה למימר כדנן אמר יי
באתרא דלחיכו כלביא ית דמא דנבות
ילחכון כלביא ית דמך אף את:
ויאמר אחאב אל אליהו המצאתני
איבי ויאמר מצאתי יען התמכרך
לעשות הרע בעיני יהוה: ואמר
אחאב לאליה האשכחתא לי בעיל
דבבי ואמר אשכחית חלף דאשתדלתא
למעבד דביש קדם יי: הנני מבי
אליך רעה ובערתי אחריך והכרתי
לאחאב משתין בקיר ועצור ועזוב
בישראל: האנא מיתי עלך בישתא
ואפלי בתרך ואשיצי לאחאב ידע
מדע ואחיד ושביק בישראל: ונתתי
את ביתך כבית ירבעם בן נבט וכבית
בעשא בן אחיה אל הכעס אשר
הכעסת ותחטא את ישראל: ואתן
ית ביתך כבית ירבעם בר נבט וכבית
בעשה בר אחיה על ארגזותא
דארגיזתא וחייבתא ית ישראל: וגם
לאיזבל דבר יהוה לאמר הכלבים
יאכלו את איזבל בחל יזרעאל: ארי

ואף על איזבל גזר יי למימר אביא קו׳ חס א׳
כלביא ייכלון ית איזבל בחסנת
יזרעאל: המת לאחאב בעיר יאכלו
הכלבים והמת בשדה יאכלו עוף
השמים: דימות לאחאב בקרתא
ייכלון כלביא ודימות בחקלא ייכלון
עופא דשמיא: רק לא היה כאחאב
אשר התמכר לעשות הרע בעיני
יהוה אשר הסתה אתו איזבל אשתו: ט׳
להוד לא הוה כאחאב דחשיב למעבד מל׳
הביש קדם יי דאטעיאת יתיה איזבל
אתתיה: ויתעב מאד ללכת אחרי
הגלולים ככל אשר עשו האמרי
אשר הוריש יהוה מפני בני ישראל: ג׳
וארשע לחדא למהך בתר טעותא ה׳
ככל דעבדו אמוראי דתריך יי
מן קדם בני ישראל:
ויהי כשמע אחאב את הדברים ב׳
האלה ויקרע בגדיו וישם שק על
בשרו ויצום וישכב בשק ויהלך
אט: והוה כד שמע אחאב ית
פתגמיא האלין ובזע לבושוהי ואסר
סקא על בסריה וצם ושכיב בסקיה
והליך יחף: ויהי
דבר יהוה אל אליהו התשבי לאמר:
והוה פתגם נבואה מן קדם יי עם
אליה דמיתשוב למימר: הראית
כי נכנע אחאב מלפני יען כי

נכנע מפני לא אביא הרעה בימיו
בימי בנו אביא הרעה על ביתו:
החזית ארי אתכנע אחאב מן קדמי
לא איתי בישתא ביומוהי ביומי
בריה איתי בישתא על ביתיה: וישבו
שלש שנים אין מלחמה בין ארם
ובין ישראל: ויתיבו תלת שנין לית
קרבא בין ארם ובין ישראל:
ויהי בשנה השלישית
וירד יהושפט מלך יהודה אל מלך
ישראל: והוה בשתא תליתיתא ונחת
יהושפט מלך שבטא דבית יהודה
לות מלכא דישראל: ויאמר מלך
ישראל אל עבדיו הידעתם כי לנו
רמת גלעד ואנחנו מחשים מקחת
אתה מיד מלך ארם: ואמר מלכא
דישראל לעבדוהי הידעיתון ארי
דילנא רמות גלעד ואנחנא שתקין
מלמיסב יתה מיד מלכא דארם:
ויאמר אל יהושפט התלך אתי
למלחמה רמת גלעד ויאמר יהושפט
אל מלך ישראל כמוני כמוך כעמי ב׳
כעמך כסוסי כסוסיך: ואמר
ליהושפט התיזיל עמי לאגחא
קרבא לרמות גלעד ואמר יהושפט
למלכא דישראל אנא כוותך עמי
כעמך סוסותי כסוסותך: ויאמר
יהושפט אל מלך ישראל דרש נא

ויקרע בגדיו ב׳ וסימנ׳ ויהי כשמע אחאב את הדברים האלה אל מלך ישראל

כיום את דבר יהוה ואמר יהושפט
למלכא דישראל תבע כען כיומא
הדין ית פתגמא דיי׃ ויקבץ מלך
ישראל את הנביאים כארבע מאות
איש ויאמר אלהם האלך על רמות
גלעד למלחמה אם אחדל ויאמרו
עלה ויתן אדני ביד המלך׃ וכנש
מלכא דישראל ית נביי שקרא
כארבע מאה גברא ואמר להון
האיזיל לרמות גלעד לאגחא
קרבא אם אתמנע ואמרו סק וימסר
יי בידא דמלכא׃ ויאמר יהושפט
האין פה נביא ליהוה עוד ונדרשה
מאתו׃ ואמר יהושפט הלית כא
נביא דיי עוד ונתבע מניה׃ ויאמר
מלך ישראל אל יהושפט עוד
איש אחד לדרש את יהוה מאתו
ואני שנאתיו כי לא יתנבא עלי
טוב כי אם רע מיכיהו בן ימלה
ויאמר יהושפט אל יאמר המלך
כן׃ ואמר מלכא דישראל ליהושפט
עוד גברא חד למתבע ית פתגמא
דיי מניה ואנא סניתיה ארי לא
יתנבי עלי טב אלהין ביש הוא
מיכה בר ימלה ואמר יהושפט
לא יימר מלכא כין׃ ויקרא מלך
ישראל אל סריס אחד ויאמר מהרה
מיכיהו בן ימלה׃ וקרא מלכא

דישראל לגואה חד ואמר אבע
מיכה בר ימלה׃ ומלך ישראל
ויהושפט מלך יהודה ישבים איש
על כסאו מלבשים בגדים בגרן
פתח שער שמרון וכל הנביאים
מתנבאים לפניהם׃ ומלכא דישראל
ויהושפט מלך שבטא דבית יהודה
יתבין גבר על כרסוהי לבישין
לבושין ויתבין באידרא במעלנא
דתרע שומרון וכל נביי שקרא
מתנבן קדמיהון׃ ויעש לו צדקיה
בן כנענה קרני ברזל ויאמר כה
אמר יהוה באלה תנגח את ארם עד
כלתם׃ ועבד ליה צדקיה בר כנענה
קרנין דברזל ואמר כדנן אמר יי
באלין תקטיל ית אנש ארם עד
דתשיצינון׃ וכל הנבאים נבאים
כן לאמר עלה רמת גלעד והצלח
ונתן יהוה ביד המלך׃ וכל נביי
שקרא מתנבן כין למימר סק
לרמות גלעד ואצלח וימסר יי
בידא דמלכא׃ והמלאך אשר
הלך לקרא מיכיהו דבר אליו לאמר
הנה נא דברי הנביאים פה אחד
טוב אל המלך יהי נא דבריך
כדבר אחד מהם ודברת טוב׃
ואזגדא דאזל למקרי מיכה
מליל עמיה למימר הא כען

ימלה ד ב כתי ה וב כת א וסימנ — דמלכי כתי ה דדברי ימ כתב א — ללאלה ה וסימנ —

ל: פתגמי נביי שקרא ממלל חד שוי
תקין קדם מלכא יהי כען פתגמך
כפתגמא דחד מנהון ותמליל פתגמין
תקנין ויאמר מיכיהו חי יהוה כי
את אשר יאמר יהוה אלי אתו אדבר
ואמר מיכה קים הוא שי ארי ית
דיימר שי לי יתיה אמליל ויבוא
אל המלך ויאמר המלך אליו מיכיהו
הנלך אל רמת גלעד למלחמה אם
נחדל ויאמר אליו עלה והצלח ונתן
יהוה ביד המלך ואתא לות מלכא
ואמר מלכא ליה מיכה הניזיל
לרמות גלעד לאגחא קרבא אם
נתמנע ואמר ליה סק ואצלח וימסר
שי בידא דמלכא ויאמר אליו המלך
עד כמה פעמים אני משביעך אשר ג משביעך וחב הנזר
לא תדבר אלי רק אמת בשם יהוה
ואמר ליה מלכא עד כמה זמנין
אנא מקיים עלך דלא תמליל
עמי לחוד קשוט בשמא דשי
ויאמר ראיתי את כל ישראל נפצים ב
אל ההרים כצאן אשר אין להם ב וכל
רעה ויאמר יהוה לא אדנים לאלה יחז
ישובו איש לביתו בשלום ואמר בוות
חזיתי ית כל ישראל מבדרין על טוריא בגמ
כענא דלית להון רעי ואמר שי לית ב
להון רבונין יתובון גבר לביתיה
בשלם ויאמר מלך ישראל אל

ל: יהושפט הלוא אמרתי אליך לוא
יתנבא עלי טוב כי אם רע ואמר
מלכא דישראל ליהושפט הלא
אמרית לך לא יתנבי עלי טבאהין
בישין ויאמר לכן שמע דבר יהוה
ראיתי את יהוה ישב על כסאו וכל
צבא השמים עמד עליו מימינו
ומשמאלו ואמר כבין קביל פתגמא
דשי חזיתי ית יקרא דשי שרי על
כרסוהי וכל חילי שמיא קימין
קדמוהי מימיניה ומסמליה ויאמר
ג ג רפי יהוה מי יפתה את אחאב ויעל ויפל
ברמת גלעד ויאמר זה בכה וזה
אמר בכה ואמר שי מן יטעי ית אחאב
ויסק ויפול ברמות גלעד ואמר דין
בכדין ודין אמר בכדין ויצא הרוח
ויעמד לפני יהוה ויאמר אני אפתנו
ח ויאמר יהוה אליו במה ונפק רוחא וקם ק שי
ואמר אנא אטעיניה ואמר שי ליה
במא ויאמר אצא והייתי רוח שקר
בפי כל נביאיו ויאמר תפתה וגם
ב תוכל צא ועשה כן ואמר אפוק
ואהי לרוח דשקר בפום כל נביוהי
ואמר תטעי ואף תיכול פוק ועביד
כין ועתה הנה נתן יהוה רוח שקר
בפי כל נביאיך אלה ויהוה דבר עליך
רעה וכען הא יהב שי רוח דשקר
בפום כל נביך אלין ושי גזר לאיתאה

ולבנות תחלק נפצים ואבי תטיפו — אל ההרים ב וסימ נפצים דמלכים שיר המעלות וכל יחז כוו בגמ ב לא אכל

ויפל ג׳ רפי וסימנ׳ ׃ ברמות גלעד וחבי טחי תפל ׃ דמלכ׳ רוח שקר בפי כל נביאין דדב׳ ימ׳ לרוח שקר נביאיך

עלך בישא׃ ויגש צדקיהו בן כנענה
ויכה את מיכיהו על הלחי ויאמר
אי זה עבר רוח יהוה מאתי לדבר
אותך׃ וקריב צדקיה בר כנענה
ומחא ית מיכה על ליסתא ואמר
אידא שעה אסתלק רוח נבואה מן
קדם יי מני למללא עמך׃ ויאמר
מיכיהו הנך ראה ביום ההוא אשר
תבא חדר בחדר להחבה׃ ואמר
מיכה הא את חזי ביומא ההוא דאת
עליל תמן תון בתון לאיטמרא׃
ויאמר מלך ישראל קח את מיכיהו
והשיבהו אל אמן שר העיר ואל יואש
בן המלך׃ ואמר מלכא דישראל דבר
ית מיכה ואתיבהי לות אמון רב
קרתא ולות יואש בר מלכא׃ ואמרת
כה אמר המלך שימו את זה בית
הכלא והאכלהו לחם לחץ ומים
לחץ עד באי בשלום׃ ותימר כדנן
אמר מלכא שוו ית דין בית אסירי
ואוכלוהי לחמא בדחוק ומיא בדחוק
עד מיתאי בשלמא׃ ויאמר מיכיהו
אם שוב תשוב בשלום לא דבר
יהוה בי ויאמר שמעו עמים כלם׃
ואמר מיכה אם מתב תתוב בשלמא
לא רעוא ק יי בי ואמר שמעו
עממיא כולהון׃ ויעל מלך ישראל
ויהושפט מלך יהודה רמת גלעד׃

וסליק מלכא דישראל ויהושפט מלך
שבטא דבית יהודה לרמות גלעד׃
ויאמר מלך ישראל אל יהושפט
התחפש ובא במלחמה ואתה לבש
בגדיך ויתחפש מלך ישראל ויבא
במלחמה׃ ואמר מלכא דישראל
ליהושפט אנא אשתני ואיעול
בקרבא ואת לבש לבושך ואשתני
מלכא דישראל ועל בקרבא׃ ומלך
ארם צוה את שרי הרכב אשר לו
שלשים ושנים לאמר לא תלחמו
את קטן ואת גדול כי אם את מלך
ישראל לבדו׃ ומלכא דארם פקיד
ית רבני רתיכיא דיליה תלתין ותרין
למימר לא תגיחון קרב עם זעירא
ועם רבא אלהין עם מלכא דישראל
בלחודוהי׃ ויהי כראות שרי הרכב
את יהושפט והמה אמרו אך מלך
ישראל הוא ויסרו עליו להלחם
ויזעק יהושפט׃ והוה כד חזו רבני
רתיכיא ית יהושפט ואינון אמרו
ברם מלכא דישראל הוא וזרו עלוהי
לאגחא וצוח יהושפט׃ ויהי
כראות שרי הרכב כי לא מלך
ישראל הוא וישובו מאחריו׃
והוה כד חזו רבני רתיכיא ארי לא
מלכא דישראל הוא ותבו מאחורוהי׃
ואיש משך בקשת לתמו ויכה את

ויאכילהו בג׳ מ״א וכול כתו׳ דמלכ׳ לחם והאכלהו כול אורי׳ ׃ וסימנ׳ יוד חס אכילה לשון ג׳ — לנך רבן וסימ׳ אלה

מלך ישראל בין הדבקים ובין
השרין ויאמר לרכבו הפך ידך
והוציאני מן המחנה כי החליתי
וגברא נגד בקשתא לקבליה ומחא
ית מלכא דישראל בין דבקיא ובין
שריינא ואמר לרכביה אהדר
לאחורך ואפיקני מן משריתא
ארי אתמרעית ותעלה המלחמה
ביום ההוא והמלך היה מעמד
במרכבה נכח ארם וימת בערב
ויצק דם המכה אל חיק הרכב
וסליקו עבדי קרבא ביומא ההוא
ומלכא הוה מתקף וקאים ברתיכא
לקביל אנש ארם ומית ברמשא
ואיתרק דמא דמחתא לגו רתיכא
ויעבר הרנה במחנה כבא השמש
לאמר איש אל עירו ואיש אל
ארצו ועבר כרוזא במשריתא
כמיעל שמשא למימר גבר
לקרתיה וגבר לארעיה וימת
המלך ויבוא שמרון ויקברו את
המלך בשמרון ומית מלכא ואתא
לשומרון וקברו ית מלכא בשמרון
וישטף את הרכב על ברכת
שמרון וילקו הכלבים את דמו
והזנות רחצו כדבר יהוה אשר
דבר ושטפו ית רתיכא על בריכתא
דשומרון ולחיכו כלביא ית דמיה

ומני זיניא שטפו כפתגמא דיי
דמליל ויתר דברי אחאב וכל אשר
עשה ובית השן אשר בנה וכל
הערים אשר בנה הלא הם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי ישראל
ושאר פתגמי אחאב וכל דעבד
ובית שינא דבנא וכל קרויא דבנא
הלא אינון כתיבין על ספר פתגמי
יומיא למלכי ישראל וישכב אחאב
עם אבתיו וימלך אחזיהו בנו
תחתיו ושכיב אחאב עם אבהתוהי
ומלך אחזיה בריה תחותוהי
ויהושפט בן אסא
מלך על יהודה בשנת ארבע
לאחאב מלך ישראל ויהושפט
בר אסא מלך על דבית יהודה
בשנת ארבע לאחאב מלכא דישראל
יהושפט בן שלשים וחמש שנה
במלכו ועשרים וחמש שנה מלך
בירושלם ושם אמו עזובה בת
שלחי יהושפט בר תלתין וחמיש
כד מלך ועסרין וחמיש שנין מלך
בירושלם ושום אמיה עזובה בת
שלחי וילך בכל דרך אסא אביו
לא סר ממנו לעשות הישר בעיני
יהוה ואזל בכל אורח אסא אבוהי
לא סטא מנה למעבד דכשר קדם
יי אך הבמות לא סרו עוד העם

באנות ד׳ ומל׳ וסימנ׳ והשיבך יי מצרים עבדי וכשדים באניות רנתם יורדי ובעציון גבר

מזבחים ומקטרים בבמות׃ כלם
במתא לא עטרא עד כען עמא
מדבחין ומסקין בוסמין על במתא׃
וישלם יהושפט עם מלך ישראל׃
ואשלים יהושפט עם מלכא דישראל׃
ויתר דברי יהושפט וגבורתו
אשר עשה ואשר נלחם הלא הם
כתובים על ספר דברי הימים
למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי
יהושפט וגבורתיה דעבד ודאגיח
הלא אינון כתיבין על ספר פתגמי
יומיא למלכיא דבית יהודה׃ ויתר
הקדש אשר נשאר בימי אסא
אביו בער מן הארץ׃ ושאר
נפקת כלא דאשתאר ביומי אסא
אבוהי פלי מן ארעא׃ ומלך אין
באדום נצב מלך׃ ומלכא לית
באדום ממנא אתין אסטרטיגיא
למלכא׃ יהושפט עשר אניות
תרשיש ללכת אופירה לזהב ולא
הלך כי נשברה אניות בעציון גבר׃
יהושפט עבד ספינת אפרקא
למיזל לאופיר לאיתאה דהבא
ולא אזלו ארי אתברא ספינתא
בעציון גבר׃ אז אמר אחזיהו
בן אחאב אל יהושפט ילכו עבדי
עם עבדיך באניות ולא אבה
יהושפט׃ בכין אמר אחזיה בר

אחאב ליהושפט ייזלון עבדי עם
עבדך בספינתא ולא אבא יהושפט׃
וישכב יהושפט עם אבתיו ויקבר
עם אבתיו בעיר דוד אביו וימלך
יהורם בנו תחתיו׃ ושכיב יהושפט
עם אבהתוהי ואתקבר עם אבהתוהי
בקרתא דדויד אבוהי ומלך יהורם
בריה תחותוהי׃
אחזיהו בן אחאב מלך על ישראל
בשמרון בשנת שבע עשרה
ליהושפט מלך יהודה וימלך על
ישראל שנתים׃ אחזיה בר אחאב
מלך על ישראל בשומרון בשנת
שבע עסרי ליהושפט מלך שבטא
דבית יהודה ומלך על ישראל תרתין
שנין׃ ויעש הרע בעיני יהוה וילך
בדרך אביו ובדרך אמו ובדרך ירבעם
בן נבט אשר החטיא את ישראל׃
ועבד דביש קדם יי ואזל באורח אבוהי
ובאורח אמיה ובאורח ירבעם בר
נבט דחייב ית ישראל׃ ויעבד את
הבעל וישתחוה לו ויכעס את יהוה
אלהי ישראל ככל אשר עשה אביו׃
ופלח ית בעלא וסגיד ליה וארגיז
קדם יי אלהא דישראל ככל דעבד אבוהי׃
ויפשע מואב בישראל אחרי
מות אחאב׃ ומרדו מואבאי בישראל
בתר דמית אחאב׃ ויפל אחזיה

בטע
בספ
עשה ק׳
רי ק׳
וא
ובאניות ה׳ כאניות

עמו וחד ובאניות וחד כאניות סוחר ובדרך ד׳ וסימנ׳ והאיש אשרי האיש אמו בבנו וחד ובדרך

2 Kings
255-337

בעד השבכה בעליתו אשר
בשמרון ויחל וישלח מלאכים
ויאמר אליהם לכו דרשו בבעל
זבוב אלהי עקרון אם אחיה מחלי
זה׃ ונפל אחזיה מן סריגתא בעליתיה
דבשומרון ואתמרע ושלח אזגדין
ואמר להון איזילו תבעו בבעל
זבוב טעות עקרון אם איחי ממרעי
דין׃ ומלאך יהוה
דבר אל אליה התשבי קום עלה
לקראת מלאכי מלך שמרון ודבר
אלהם המבלי אין אלהים בישראל
אתם הלכים לדרש בבעל זבוב אלהי
עקרון׃ ומלאכא דיי מליל עם אליה
דמיתשוב קום סק לקדמות אזגדי
מלכא דשמרון ואתני להון הלא
אלה קיים דשכינתיה שריא בישראל
אתון אזלתון למתבע בבעל זבוב
טעות עקרון׃ ולכן כה אמר יהוה
המטה אשר עלית שם לא תרד
ממנה כי מות תמות וילך אליהו׃
ובכין כדנן אמר יי ערסא דסליקתא
לתמן לא תיחות מנה ארי ממת תמות
ואזל אליהו׃ וישובו המלאכים אליו
ויאמר אליהם מה זה שבתם׃ ותבו
אזגדיא לותיה ואמר להון מא דין
תבתון׃ ויאמרו אליו איש עלה
לקראתנו ויאמר אלינו לכו שובו

אל המלך אשר שלח אתכם ודברתם
אליו כה אמר יהוה המבלי אין
אלהים בישראל אתה שלח לדרש
בבעל זבוב אלהי עקרון לכן המטה
אשר עלית שם לא תרד ממנה כי
מות תמות׃ ואמרו ליה גברא סליק
לקדמותנא ואמר לנא איזילו תובו
לות מלכא דשלח יתכון ותמללון
עמיה כדנן אמר יי הלא אלה קיים
דשכינתיה שריא בישראל את שלח
למתבע בבעל זבוב טעות עקרון
בכין ערסא דסליקתא לתמן לא
תיחות מנה ארי ממת תמות׃ וידבר
אלהם מה משפט האיש אשר
עלה לקראתכם וידבר אליכם את
הדברים האלה׃ ומליל עמהון מא
נמוסיה דגברא דסליק לקדמותכון
ומליל עמכון ית פתגמיא האלין׃
ויאמרו אליו איש בעל שער
ואזור עור אזור במתניו ויאמר
אליה התשבי הוא׃ ואמרו ליה
גבר סערן וזרזא דמשכא אסיר
בחרציה ואמר אליה דמיתשבי הוא׃
וישלח אליו שר חמשים וחמשיו
ויעל אליו והנה ישב על ראש ההר
וידבר אליו איש האלהים המלך
דבר רדה׃ ושלח לותיה רב חמשין
וחמשין דעמיה וסליק לותיה

127

זהוא יתיב על ריש טורא ומליל
עמיה נביא דשי מלכא מליל חותי
ויענה אליהו וידבר אל שר החמשים
ואם איש אלהים אני תרד אש מן
השמים ותאכל אתך ואת חמשיך
ותרד אש מן השמים ותאכל אתו
ואת חמשיו ואתיב אליה ואמר עם
רב חמשין ואם נביא דשי תיחות אישתא
מן שמיא ותיכול יתך וית חמשין
דעימך ונחתת אישתא מן שמיא
ואכלת יתיה וית חמשין דעמיה
וישב וישלח אליו שר חמשים אחר
וחמשיו ויען וידבר אליו איש האלהים
כה אמר המלך מהרה רדה ותב
ושלח לותיה רב חמשין אחרנא
וחמשין דעמיה ואתיב ומליל עמיה
נביא דשי כדנן אמר מלכא אוחי
חות ויען אליהו וידבר אליהם אם
איש האלהים אני תרד אש מן השמים
ותאכל אתך ואת חמשיך ותרד אש
אלהים מן השמים ותאכל אתו ואת
חמשיו ואתיב אליה ואמר להון אם
נביא דשי אנא תיחות אישתא מן
שמיא ותיכול יתך וית חמשין דעמך
ונחתת אישתא מן קדם יי מן שמיא
ואכלת יתיה וית חמשין דעמיה
וישב וישלח שר חמשים שלשים
וחמשיו ויעל ויבא שר החמשים

השלישי ויכרע על ברכיו לנגד אליהו
ויתחנן אליו וידבר אליו איש האלהים
תיקר נא נפשי ונפש עבדיך אלה
חמשים בעיניך ותב ושלח רב חמשין
תליתאין וחמשין דעמיה וסליק
ואתא רב חמשין תליתאה וכרע על
ברכוהי לקביל אליה ובעא מניה ומליל
עמיה נביא דשי תיקר כען נפשי
ונפש עבדך אלין וחמשין בעינך
הנה ירדה אש מן השמים ותאכל
את שני שרי החמשים הראשנים
ואת חמשיהם ועתה תיקר נפשי
בעיניך הא נחתת אישתא מן שמיא
ואכלת ית תרין רבני חמשין קדמאין
וית חמשין דעמהון וכען תיקר נפשי
בעינך וידבר
מלאך יהוה אל אליהו רד אותו אל
תירא מפניו ויקם וירד אותו אל המלך
ומליל מלאכא דיי עם אליה חות
עמיה לא תדחל מן קדמוהי וקם
ונחת עמיה לות מלכא וידבר אליו
כה אמר יהוה יען אשר שלחת מלאכים
לדרש בבעל זבוב אלהי עקרון
המבלי אין אלהים בישראל לדרש
בדברו לכן המטה אשר עלית שם
לא תרד ממנה כי מות תמות ומליל
עמיה כדנן אמר יי חלף דשלחתא
אזגדין לאתבעא בבעל זבוב טעות

ואם איש ג וסימנ ענה הוא ואם איש אלהים ואם איש שפתים — רדה ב ובענ וסימ וישלח אליו וישב

ליהורם ב׳ וסימנ׳ בן יהושפט מלך יהודה ואת הממלכה נתן י׳ — לקח ט׳ וסימנ׳ קצתי בחיי ארור

עקרון הלא אית אלה קים דשכינתיה
שריא בישראל למשאל בפתגמיה
בכין ערסא דסליקתא לתמן לא
תיחות מנה ארי ממת תמות וימת
כדבר יהוה אשר דבר אליהו וימלך
יהורם תחתיו בשנת
שתים ליהורם בן יהושפט מלך ב
יהודה כי לא היה לו בן ומית כפתגמא
דיי דמליל אליהו ומלך יהורם תחותוהי
בשנת תרתין ליהורם בר יהושפט
מלך שבטא דבית יהודה ארי לא
הוה ליה ברין ויתר דברי אחזיהו
אשר עשה הלא המה כתובים על
ספר דברי הימים למלכי ישראל
ושאר פתגמי אחזיה דעבד הלא
אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכי ישראל ויהי
בהעלות יהוה את אליהו בסערה ג ב
השמים וילך אליהו ואלישע מן ואו ובהעלות
הגלגל והוה כאסקות יי ית אליה
ואלישע מן גלגלא ויאמר אליהו
אל אלישע שב נא פה כי יהוה
שלחני עד בית אל ויאמר אלישע
חי יהוה וחי נפשך אם אעזבך וירדו
בית אל ואמר אליה לאלישע תיב
כען הכא ארי יי שלחני עד בית אל
ואמר אלישע קיים הוא יי וחיי
נפשך אם אשבקינך ונחתו לבית אל

ויצאו בני הנביאים אשר בית אל
אל אלישע ויאמרו אליו הידעת
כי היום יהוה לקח את אדניך מעל ח
ראשך ויאמר גם אני ידעתי החשו ואו
ונפקו תלמידי נביא דבבית אל ולקח
לות אלישע ואמרו ליה הידעת ארי נפש
יומא דין יי דבר ית רבונך מנך חכם
ואמר אף אנא ידענא שתוקו ויאמר
לו אליהו אלישע שב נא פה כי
יהוה שלחני יריחו ויאמר חי יהוה
וחי נפשך אם אעזבך ויבאו יריחו
ואמר ליה אליה אלישע תיב כען
הכא ארי יי שלחני ליריחו ואמר
קיים הוא יי וחיי נפשך אם אשבקינך
ואתו ליריחו ויגשו בני הנביאים
אשר ביריחו אל אלישע ויאמרו
אליו הידעת כי היום יהוה לקח ט
את אדניך מעל ראשך ויאמר וחס
גם אני ידעתי החשו וקריבו תל
תלמידי נביא דביריחו לות אלישע
ואמרו ליה הידעת ארי יומא דין
יי דבר ית רבונך מנך ואמר אף
אנא ידענא שתוקו ויאמר לו
אליהו שב נא פה כי יהוה שלחני
הירדנה ויאמר חי יהוה וחי נפשך י
אם אעזבך וילכו שניהם ואמר
ליה אליה תיב כען הכא ארי יי
שלחני עד ירדנא ואמר קיים הוא

לקח שחד הנביאים ויגשו בני הנביאים בן אדם הנני לקח עץ יוסף את בני ישראל יפר לגן נפשות חכם

יי וחיי נפשך אם אשבקינך
ואזלו לירחו׃ וחמשים איש
מבני הנביאים הלכו ויעמדו מנגד
מרחוק ושניהם עמדו על הירדן׃
וחמשין גברא מתלמידי נביא
אזלו וקמו מקביל מרחיק
ותרויהון קמו על ירדנא׃ ויקח
אליהו את אדרתו ויגלם ויכה את
המים ויחצו הנה והנה ויעברו
שניהם בחרבה׃ ונסיב אליה ית
שושיפיה ואחזר ומחא ית מיא
ואתפליגו לכא ולכא ועברו תרויהון
ביבשתא׃ ויהי כעברם ואליהו
אמר אל אלישע שאל מה אעשה
לך בטרם אלקח מעמך ויאמר
אלישע ויהי נא פי שנים ברוחך
אלי׃ והוה כמעברהון ואליה אמר
לאלישע שאל מא
אעביד לך עד לא אתפרש מלותך
ואמר אלישע ויהי כען על חד תרין
ברוח כלו אתך עמי׃ ויאמר הקשית
לשאול אם תראה אתי לקח מאתך
יהי לך כן ואם אין לא יהיה׃ ואמר
אקשיתא למשאל אם תחזי יתי
כד אנא מתפרש מלותך יהי לך כין
ואם לא לא יהי׃ ויהי המה הלכים
הלוך ודבר והנה רכב אש וסוסי אש
ויפרדו בין שניהם ויעל אליהו

בסערה השמים׃ והוה עד דאנון
אזלין מיזל וממללין והא רתכין
דאישתא וסוסון דאישתא ואפרישו
בין תרויהון וסליק אליה בעלעולא
לצית שמיא׃ ואלישע ראה והוא
מצעק אבי אבי רכב ישראל
ופרשיו ולא ראהו עוד ויחזק בבגדיו
ויקרעם לשנים קרעים׃ ואלישע
חזי והוא מצוח רבי רבי דטב ליה
לישראל בצלותיה מרתכין ומפרשין
ולא חזהי עוד ואתקיף בלבושוהי
וסדקינון לתרין סדקין׃ וירם את
אדרת אליהו אשר נפלה מעליו
וישב ויעמד על שפת הירדן׃ ואריס
ית שושיפא דאליה דנפלת מניה ותב
וקם על כיף ירדנא׃ ויקח את אדרת
אליהו אשר נפלה מעליו ויכה את
המים ויאמר איה יהוה אלהי אליהו
אף הוא ויכה את המים ויחצו הנה
והנה ויעבר אלישע׃ ונסיב ית
שושיפא דאליה דנפלת מניה ומחא
ית מיא ואמר קביל בעותי יי
אלהא דאליה אף הוא ומחא ית מיא
ואתפליגו לכא ולכא ועבר אלישע׃
ויראהו בני הנביאים אשר ביריחו
מנגד ויאמרו נחה רוח אליהו על
אלישע ויבאו לקראתו וישתחוו
לו ארצה׃ וחזו תלמידי נביא

אפרים
הירדנה ד׳ וסימנ׳ הגבול גדעון שלחני וילך אתם נחה ב׳ בטעמ׳ בנון וסימנ׳ רוח אליהו שקטה ארם על

דביריחו מקביל ואמרו נחת רוחיה
דאליהו על אלישע ואתו לקדמותיה
וסגידו ליה על ארעא ויאמרו
אליו הנה נא יש את עבדיך חמשים
ג אנשים בני חיל ילכו נא ויבקשו
את אדניך פן נשאו רוח יהוה
רפית וישלכהו באחד ההרים או באחת
הגיאות ויאמר לא תשלחו ואמרו איות ל
ליה הא כען אית עם עבדך חמשין
גברין בני חילא ייזלון כען ויבעון
ית רבונך דלמא נטליה רוחא מן
קדם יי ורמהי בחד מן טוריא או בחד
מן חליא ואמר לא תשלחון ויפצרו
בו עד בש ויאמר שלחו וישלחו
חמשים איש ויבקשו שלשה ימים
ולא מצאהו ואתקיפו ביה עד סגי
ואמר שלחו ושלחו חמשין גברא וחס
ובעו תלתא יומין ולא אשכחוהי
וישבו אליו והוא ישב ביריחו
ויאמר אלהם הלא אמרתי אליכם
אל תלכו ותבו לותיה והוא יתיב
ביריחו ואמר להון הלא אמרית
לכון לא תיזלון ויאמרו אנשי העיר
אל אלישע הנה נא מושב העיר
טוב כאשר אדני ראה והמים רעים
והארץ משכלת ואמרו אנשי
קרתא לאלישע הא כען מותב קרתא
שפיר כמא דרבוני חזי ומיא בישין

וארעא מתכלא ויאמר קחו לי
צלחית חדשה ושימו שם מלח
ויקחו אליו ואמר איתו לי צלוחיתא
חדתא ושוו תמן מלחא ואיתיאו
ליה ויצא אל מוצא המים וישלך
שם מלח ויאמר כה אמר יהוה
רפאתי למים האלה לא יהיה משם
עוד מות ומשכלת ונפק למפקנא
דמיא ורמא תמן מלחא ואמר
כדנן אמר יי אסיתי למיא האלין
לא יהי מתמן עוד מות ותכלו
וירפו המים עד היום הזה כדבר
אלישע אשר דבר ואתסיאו מיא
עד יומא הדין כפתגמא דאלישע
דמליל ויעל משם
בית אל והוא עלה בדרך ונערים
קטנים יצאו מן העיר ויתקלסו
בו ויאמרו לו עלה
קרח עלה קרח וסליק מתמן לבית
אל והוא סליק באורחא וינוקין
דעדקין נפקו מן קרתא ואתלעבו
ביה ואמרו ליה סק קרחא סק קרחא
ויפן אחריו ויראם ויקללם בשם
יהוה ותצאנה שתים דבים מן היער
ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים
ואתפני לאחורוהי וחזנון ולטינון
בשמא דיי ונפקא תרתין דובין מן
חורשא ובזעא מנהון ארבעין ותרין

ויבקשו ג̇ וסימנ׳ את אדניך פן נשאו רוח יי ויבקשו אותך ויתפללך · ומשכלת ל̇

ומשם ה וסימנ׳ המיצם יפרד באדה עבר קדמה שב שמרון הככה ראה וחב׳ — ויעשה הרע ג וס׳

ויקין וילך משם אל הר הכרמל
ומשם שב שמרון ואזל מתמן
לטור כרמלא ומתמן תב לשומרון
ויהורם בן אחאב
מלך על ישראל בשמרון בשנת
שמנה עשרה ליהושפט מלך יהודה
וימלך שתים עשרה שנה ויהורם
בר אחאב מלך על ישראל בשומרון
בשנת תמני עסרי ליהושפט מלך
שבטא דבית יהודה ומלך תרתא
עסרי שנין ויעשה הרע בעיני
יהוה רק לא כאביו וכאמו ויסר את
מצבת הבעל אשר עשה אביו
ועבד דביש קדם יי לחוד לא כאבוהי
וכאמיה ואעדי ית קמת בעלא דעבד
אבוהי רק בחטאות ירבעם בן נבט
אשר החטיא את ישראל דבק לא
סר ממנה לחוד בחובי ירבעם בר
נבט דחייב ית ישראל אתרעי לא
סטא מנהון ומישע
מלך מואב היה נקד והשיב למלך
ישראל מאה אלף כרים ומאה אלף
אילים צמר ומישע מלכא דמואב
הוה מרי גיתי ומתיב תקרובתא
למלכא דישראל שנה בשנה מאה
אלפין תורין דפטמא ומאה אלפין
דכרין דרעיא ויהי כמות אחאב
ויפשע מלך מואב במלך ישראל

ויצא המלך יהורם ביום ההוא משמרון
ויפקד את כל ישראל והוה כד מית
אחאב ומריד מלכא דמואב במלכא
דישראל ונפק מלכא יהורם ביומא
ההוא משומרון ומנא ית כל ישראל
וילך וישלח אל יהושפט מלך יהודה
לאמר מלך מואב פשע בי התלך
אתי אל מואב למלחמה ויאמר
אעלה כמוני כמוך כעמי כעמך
כסוסי כסוסיך ואזל ושלח ליהושפט
מלך שבטא דבית יהודה למימר
מלכא דמואב מריד בי התיזיל עמי
לות מואב לאגחא קרבא ואמר אסק
אנא כותך עמי כעמך סוסוותי
כסוסוותך ויאמר אי זה הדרך נעלה
ויאמר דרך מדבר אדום ואמר נאי דא
אורחא ניסק ואמר כאורח מדברא
דאדום וילך מלך ישראל ומלך
יהודה ומלך אדום ויסבו דרך שבעת
ימים ולא היה מים למחנה ולבהמה
אשר ברגליהם ואזל מלכא דישראל
ומלך שבטא דבית יהודה ומלכא
דאדום ואסתחרו מהלך שבעה
יומין ולא הוו מיא למשריתא
ולבעירא דעמהון ויאמר מלך
ישראל אהה כי קרא יהוה לשלשת
המלכים האלה לתת אותם ביד
מואב ואמר מלכא דישראל ארי

עמרי ויהושפט יואש הסמוך לו ואלישע — כמות ג וסימנ׳ אם כמות אחאב כמות זה ג׳ בת׳ ו׳ בנב׳

כסוסי כסוסיך ב̇ וסימנ׳ אחאב יהורם ·· ימלאו ד̇ וסימנ׳ מים פי תהלתך ימלא שחוק

זמין יי לתלתה מלכיא האלין
למימסר יתהון בידא דמואבאי
ויאמר יהושפט האין פה נביא ליהוה
ונדרשה את יהוה מאותו ויען אחד
מעבדי מלך ישראל ויאמר פה
אלישע בן שפט אשר יצק מים
על ידי אליהו ואמר יהושפט
הלית כא נביא קדם יי ונתבע ית
פתגמא דיי מניה ואתיב חד מעולימי
מלכא דישראל ואמר כא אלישע בר
שפט דשמיש ית אליהו ויאמר יהושפט
יש אותו דבר יהוה וירדו אליו מלך
ישראל ויהושפט ומלך אדום ואמר
יהושפט אית עמיה פתגמא דיי
ונחתו לותיה מלכא דישראל ויהושפט
ומלכא דאדום ויאמר אלישע אל
מלך ישראל מה לי ולך לך אל
נביאי אביך ואל נביאי אמך ויאמר
לו מלך ישראל אל כי קרא יהוה
לשלשת המלכים האלה לתת
אותם ביד מואב ואמר אלישע
למלכא דישראל מא לי ולך איזיל
לות נביאי אבוך ולות נביאי אמך
ואמר ליה מלכא דישראל בבעו
לא תדכר חובין בשעתא הדא בעי
עלנא רחמין ארי זמין יי לתלתה
מלכיא האלין למימסר יתהון ביד
מואבאי ויאמר אלישע חי יהוה

צבאות אשר עמדתי לפניו כי לולי
פני יהושפט מלך יהודה אני נשא
אם אביט אליך ואם אראך ואמר
אלישע קים הוא יי צבאות דמשמשי
דמשמישנא קדמוהי ארי אלו לא
פון אפי יהושפט מלך שבטא דבית
יהודה אנא נסיב אם אסתכל בך
ואם אחזינך ועתה קחו לי מנגן
והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד
יהוה וכען איתו לי גברא דידע
לנגנא בכינרא והוי כד מנגין מנגן
ושרת עלוהי רוח נבואה מן קדם יי
ויאמר כה אמר יהוה עשה הנחל
הזה גבים גבים ואמר כדנן אמר
יי יתעביד נחלא הדין פצידין
פצידין כי כה אמר יהוה לא תראו
רוח ולא תראו גשם והנחל ההוא
ימלא מים ושתיתם אתם ומקניכם
ובהמתכם ארי כדנן אמר יי לא
תחזון רוחא ולא תחזון מטרא
ונחלא ההוא יתמלי מיא ותשתון
אתון וגיתיכון ובעירכון ונקל
זאת בעיני יהוה ונתן את מואב
בידכם וקליל דא קדם יי וימסר ית
מואבאי בידכון והכיתם כל עיר
מבצר וכל עיר מבחור וכל עץ
טוב תפילו וכל מעיני מים תסתמו
וכל החלקה הטובה תכאבו

פינו פיך חיץ ·· על המים ד̇ וסימנ׳ אשר ביאר ויבאו אילימה את הצפר החיה והשמש

באבנים ותמחון כל כרך תקיף
וכל קריא פריכא וכל אילן דיאי
תעקרון וכל מבועי מיא תסתמון
וכל אחסנתא שפירתא תטומון
באבניא ויהי בבקר כעלות המנחה
והנה מים באים מדרך אדום ותמלא
הארץ את המים והוה בצפרא כמיסק
מנחתא והא מיא אתן מאורח אדום
ואתמליאת ארעא ית מיא וכל
מואב שמעו כי עלו המלכים
להלחם בם ויצעקו מכל חגר חגרה
ומעלה ויעמדו על הגבול וכל
מואבאי שמעו ארי סליקו מלכיא
לאגחא קרבא בהון ואתכנישו
מכל דאסר סיפא ולעילא וקמו על
תחומא וישכימו בבקר והשמש
זרחה על המים ויראו מואב מנגד
את המים אדמים כדם ואקדימו
בצפרא ושמשא דנחת על מיא
וחזון מואבאי מקביל ית מיא סומקין
כדמא ויאמרו דם זה החרב נחרבו
המלכים ויכו איש את רעהו ועתה
לשלל מואב ואמרו דמא דין
אתגראה אתגריאו מלכיא וקטלו
גבר ית חבריה וכען פוקו לבזתא
מואבאי ויבאו אל מחנה ישראל
ויקמו ישראל ויכו את מואב וינסו
מפניהם ויבו בה והכות את מואב

ואתו למשריתא דישראל וקמו
ישראל ומחו ית מואבאי ואפכו מן
קדמיהון ומחו בהון וקטילו ית
מואבאי והערים יהרסו וכל חלקה
טובה ישליכו איש אבנו ומלאוה
וכל מעין מים יסתמו וכל עץ טוב
יפילו עד השאיר אבניה בקיר
חרשת ויסבו הקלעים ויכוה וקרויא
פגרו וכל אחסנתא שפירתא רמו
גבר אבנה ומלוהא וכל מבועי מיא
סתמו וכל אילן דיאי עקרו עד דלא
אשתארת אבנא בכותלא דלא
פגרוהא ואסחרו קלעיא ומחוהא
וירא מלך מואב כי חזק ממנו
המלחמה ויקח אותו שבע מאות
איש שלף חרב להבקיע אל מלך
אדום ולא יכלו וחזא מלכא דמואב
ארי תקיפו מניה עבדי קרבא ודבר
עמיה שבע מאה גברא שלפי
סיפא לאפנאה לות מלכא דאדום
ולא יכילו ויקח את בנו הבכור אשר
ימלך תחתיו ויעלהו עלה על
החמה ויהי קצף גדול על ישראל
ויסעו מעליו וישבו לארץ ונסיב
ית בריה בוכרא דעתיד דימלוך תחותוהי
ואסקיה עלתא על שורא והוה
רגז רב על ישראל ואסתלקו מניה
ואתו לארע דישראל

ויצעקו ג׳ וסימנ׳ בני עמון חובר העם — ולא יכלו ב׳ וסימנ׳ להוציא היבשה להבקיע

ואשה אחת מנשי
בני הנביאים צעקה אל אלישע
לאמר עבדך אישי מת ואתה
ידעת כי עבדך היה ירא את יהוה
והנשה בא לקחת את שני ילדי לו
לעבדים׃ ואתתא חדא מנשי תלמידי
נביאי מצוחא קדם אלישע למימר
עבדך עובדיה בעלי מית ואת
ידעת ארי עבדך הוה דחיל חטאין
מן קדם יי כד קטילת איזבל ית
נביאי דיי דבר מנהון מאה גברא
ואטמרינון חמשין חמשין גברא
במערתא והוה יזיף ומוכיל להון
בדיל דלא לאוכלותהון מנכסוהי
דאחאב מן קדם דאינון אונסא
וכען רשיא אתא למדבר ית תרין
בני ליה לעבדין׃ ויאמר אליה אלישע מה
אעשה לך הגידי לי מה יש לך ב
בבית ותאמר אין לשפחתך כל
בבית כי אם אסוך שמן׃ ואמר לה
אלישע מא אעביד ליך חואי לי מא
אית ליך בביתא ואמרת לית לאמתך
כל מדעם בביתא אלהין מנא דמשחא׃
ויאמר לכי שאלי לך כלים מן
החוץ מאת כל שכנכי כלים רקים
אל תמעיטי׃ ואמר איזילי שאלי
ליך מנין מן ברא מן כל שיבבכי
מנין ריקנין לא תזעירין׃ ובאת

וסגרת הדלת בעדך ובעד בניך
ויצקת על כל הכלים האלה והמלא
תסיעי׃ ותהכין ותגיפין דשא באפך
ובאפי בנך ותריקין משחא על
כל מניא האלין ומנא דיתמלי תסלקין׃
ותלך מאתו ותסגר הדלת בעדה
ובעד בניה הם מגישים אליה והיא
מיצקת׃ ואזלת מלותיה ואגפת
דשא באפה ובאפי בנהא אינון
מקרבין לה מניא והיא מריקא משחא׃
ויהי כמלאת הכלים ותאמר אל
בנה הגישה אלי עוד כלי ויאמר
אליה אין עוד כלי ויעמד השמן׃
והוה כמשלם מניא ואמרת לברה
קריב לי עוד מנא ואמר לה לית
עוד מנא ופסק משחא׃ ותבא ותגד
לאיש האלהים ויאמר לכי מכרי
את השמן ושלמי את נשיכי ואת
בניכי תחיי בנותר׃ ואתת וחויאת
לנביא דיי ואמר איזילי זביני ית
משחא ושלמי למרי חובתיך ואת
ובנך תתפרנסין במא דישתאר׃
ויהי היום ויעבר
אלישע אל שונם ושם אשה גדולה
ותחזק בו לאכל לחם ויהי מדי עברו
יסר שמה לאכל לחם׃ והוה יומא
ועבר אלישע לשונים ותמן אתתא
דחלת חטאין ואתקיפת ביה למיכל

ובאת ג וסימנ׳ אל המלך ולקחת בידך וסגרת הדלת בעדך עד בבל מרגלותיו ותבאת

לחמא והוה בזמן מעדוהי מתפני
לתמן למיכל לחמא: ותאמר אל
אישה הנה נא ידעתי כי איש אלהים ו'
קדוש הוא עבר עלינו תמיד: ואמרת
לבעלה הא כען ידענא ארי נביא
דיי קדישא הוא מתפני לותנא
תדירא: נעשה נא עלית קיר קטנה
ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא
ומנורה והיה בבאו אלינו יסור שמה:
נעביד כען עלית פותלא זעירא
ונתקין ליה תמן אתר ערסא ופתורא
וכורסיא ומנרתא ויהי במיתוהי
לותנא יתפני לתמן: ויהי היום ויבא ה' פיס
שמה ויסר אל העליה וישכב שמה: דמי'
והוה יומא ועל לתמן וזר לעליתא
ושכיב תמן: ויאמר אל גחזי נערו
קרא לשונמית הזאת ויקרא לה
ותעמד לפניו: ואמר לגחזי עולימיה
קרי לשונמיתא הדא וקרא לה וקמת
קדמוהי: ויאמר לו אמר נא אליה
הנה חרדת אלינו את כל החרדה
הזאת מה לעשות לך היש לדבר
לך אל המלך או אל שר הצבא ד'
ותאמר בתוך עמי אנכי ישבת: ב' כו'
ואמר ליה אימר כען לה הא עסיקת פיס
לנא ית כל עסקא הדא מא למעבד ג' חס
ליך הפתגם אית ליך למללא עם וי'
מלכא או עם רב חילא ואמרת מל'

בגו עמי אנא מסובראי: ויאמר
ומה לעשות לה ויאמר גיחזי אבל
בן אין לה ואישה זקן: ואמר ומא
למעבד לה ואמר גחזי בקושטא
בר לית לה ובעלה סיבי: ויאמר קרא
לה ויקרא לה ותעמד בפתח: ואמר
קרא לה וקרא לה וקמת בתרעא:
ויאמר למועד הזה כעת חיה אתי את ק'
חבקת בן ותאמר אל אדני איש
האלהים אל תכזב בשפחתך: ואמר
לזמנא הדין כעידן דאתון קיימין
תהון מחבקא ברא ואמרת בבעו רבוני
נביא דיי לא יתכדב בפתגמא באמתך:
ותהר האשה ותלד בן למועד הזה
כעת חיה אשר דבר אליה אלישע:
ועדיאת אתתא וילידת בר לזמנא
הדין כעידן דהיא קיימא דמליל
עימה אלישע: ויגדל הילד ויהי היום
ויצא אל אביו אל הקצרים: ורבא
רביא והוה יומא ונפק לות אבוהי
לות חצודיא: ויאמר אל אביו ראשי
ראשי ויאמר אל הנער שאהו אל ב' בחיקך
אמו: ואמר לאבוהי רישי רישי ירין
ואמר לעולימא סבהי ואובלהי
לאמיהין: וישאהו ויביאהו אל אמו
וישב על ברכיה עד הצהרים וימת:
ונסביה ואובליה לאמיה ויתיב על
ברכהא עד עידן טיהרא ומית: ותעל

שלחה ג׳ וסימנ׳ הנער אתי שלחה וקחנו דוד נא לי אחד מן הנערים תעלותיה כפנה

ותשכבהו על מטת איש האלהים
ותסגר בעדו ותצא ׃ ושכיבתיה
על ערסיה דנביא דיי׳ ואגפת
באפוהי ונפקת ׃ ותקרא אל אישה
ותאמר שלחה נא לי אחד מן הנערים
ואחת האתנות וארוצה עד איש האלהים
ואשובה ׃ וקרת לבעלה ואמרת שדר
כען לי חד מן עולימיא וחדא מן אתניא
ואתמטי לות נביא דיי׳ ואתוב ׃ ויאמר
מדוע את הלכתי אליו היום לא חדש
ולא שבת ותאמר שלום ׃ ואמר מדין
את אזלא לותיה יומא דין לא ירח ולא
שבא ואמרת שלם ׃ ותחבש האתון
ותאמר אל נערה נהג ולך אל תעצר
לי לרכב כי אם אמרתי לך ׃ וזריזת
אתנא ואמרת לעולימה דבר ואיזיל
לא תדחוק עלי למרכב אלהין כד
אימר לך ׃ ותלך ותבא אל איש
האלהים אל הר הכרמל ויהי כראות
איש האלהים אתה מנגד ויאמר
אל גיחזי נערו הנה השונמית הלז ׃
ואזלת ואתת לות נביא דיי׳ לטור
כרמלא והוה כד חזא נביא דיי׳ יתה
מקביל ואמר לגיחזי עולימיה הא
שונמיתא היכי ׃ עתה רוץ נא לקראתה
ואמר לה השלום לך השלום לאישך
השלום לילד ותאמר שלום ׃ כען
רהוט כען לקדמותה ואימר לה

השלם ליך השלם לבעליך השלם
לרביא ואמרת שלם ׃ ותבא אל איש
האלהים אל ההר ותחזק ברגליו
ויגש גיחזי להדפה ויאמר איש
האלהים הרפה לה כי נפשה מרה
לה ויהוה העלים ממני ולא הגיד לי ׃
ואתת לות נביא דיי׳ לטורא ואתקיפת
ברגלוהי וקריב גיחזי למדחה ואמר
נביא דיי׳ שבוק מנה ארי נפשה
מרירא לה ומן קדם יי׳ אתכסא מני
ולא אתחוה לי ׃ ותאמר השאלתי
בן מאת אדני הלא אמרתי לא תשלה
אתי ׃ ואמרת השאילית ברא מן
רבוני הלא אמרית לך אם מתיהיב
לי בר קיים ואם לא לא תנסיס יתי ׃
ויאמר לגיחזי חגר מתניך וקח
משענתי בידך ולך כי תמצא איש
לא תברכנו וכי יברכך איש לא
תעננו ושמת משענתי על פני הנער ׃
ואמר לגיחזי אסר חרצך וסב
חוטרי בידך ואיזיל ארי תשכח גבר
לא תשאל בשלמיה וארי ישאל
בשלמך גברא לא תתיבניה ותשוי
חוטרי על אפי רביא ׃ ותאמר אם
הנער חי יהוה וחי נפשך אם אעזבך
ויקם וילך אחריה ׃ וגחזי עבר
לפניהם וישם את המשענת על
פני הנער ואין קול ואין קשב וישב

היכה ב׳ וסימנ׳ ממעשים לה כי נפשה — חגור ה׳ וסימנ׳ חרב לגיחזי ואליהו במתנין

פקיחה את עיני ד׳ וסימנ׳ הגר השונמית נער אלישע לכול פיסקא ועל בית יהודה

לקראתו ויגד לו לאמר לא הקיץ
הנער ותאמ׳ ואמרת אמיה דרביא
קיים הוא יי׳ וחיי נפשך אם אשבקינך
וקם ואזל בתרהא וג׳ וגיחזי עבר
קדמיהון ושוי ית חטרא על אפי
רביא ולית קל ולית דמציית ותב
לקדמותיה וחוי ליה למימר לא
אתער רביא ויבא אלישע הביתה
והנה הנער מת משכב על מטתו
ואתא אלישע לביתא והא רביא מית
רמי על ערסיה ויבא ויסגר הדלת
בעד שניהם ויתפלל אל יהוה ואתא
ואגיף דשא באפי תרויהון וצלי קדם יי׳
ויעל וישכב על הילד וישם פיו
על פיו ועיניו על עיניו וכפיו על
כפו ויגהר עליו ויחם בשר הילד
וסליק ושכיב על רביא ושוי פומיה
על פומיה ועינוהי על עינוהי וידוהי
על ידוהי ואלהית עלוהי וחם בסרא
דרביא וישב וילך בבית אחת הנה
ואחת הנה ויעל ויגהר עליו ויזורר
הנער עד שבע פעמים ויפקח
הנער את עיניו ותב והליך בביתא
זמנא חדא לכא וזמנא חדא לכא
וסליק ואלהית עלוהי ואתעטש
רביא עד שבע זמנין ופתח רביא
ית עינוהי ויקרא אל גיחזי ויאמר
קרא אל השנמית הזאת ויקראה

ותבא אליו ויאמר שאי בנך וקרא
לגיחזי ואמר קרי לשונמיתא
הדא וקרא לה ואתת לקדמוהי
ואמר סבי בריך ותבא ותפל על
רגליו ותשתחו ארצה ותשא את בנה
ותצא ואתת ונפלת קדם רגלוהי
וסגידת על ארעא ונסיבת ית ברה
ונפקת ואלישע
שב הגלגלה והרעב בארץ ובני
הנביאים ישבים לפניו ויאמר לנערו
שפת הסיר הגדולה ובשל נזיד
לבני הנביאים ואלישע תב לגלגלא
וכפנא בארעא ותלמידי נביאיא יתבין
קדמוהי ואמר לעולימוהי תפי
דודא רבא ובשיל תבשילא לתלמידי
נביאין ויצא אחד אל השדה ללקט
ארת וימצא גפן שדה וילקט ממנו
פקעת שדה מלא בגדו ויבא ויפלח
אל סיר הנזיד כי לא ידעו ונפק חד
לחקלא ללקטא ירקונין ואשכח
גופנא בחקלא ולקיט מנה פקעי
חקלא מלי לבושיה ואתא ופרס ורמי
לדודא דתבשילא ארי לא ידעו
ויצקו לאנשים לאכול ויהי כאכלם
מהנזיד והמה צעקו ויאמרו מות
בסיר איש האלהים ולא יכלו לאכל
ואריקו לגבריא למיכל והוה כמיכלהון
מתבשילא ואנון צוחו ואמרון מותא

[illegible]

בדודא נביא דיי ולא יכילו למיכל׃
ויאמר וקחו קמח וישלך אל הסיר
ויאמר צק לעם ויאכלו ולא היה
דבר רע בסיר׃ ואמר איתו קמחא
ורמו לדודא ואמר אריק לעמא
וייכלון ולא הוה מידעם ביש בדודא׃
ואיש בא מבעל
שלשה ויבא לאיש האלהים לחם
בכורים עשרים לחם שעורים
וכרמל בצקלנו ויאמר תן לעם
ויאכלו׃ וגברא אתא מארע דרומא
ואיתי לנביא דיי לחים ביכורין
עסרין טולמין דלחים סערין
ופירוכן בלבושיה ואמר הב לעמא
וייכלון׃ ויאמר משרתו מה אתן
זה לפני מאה איש ויאמר תן לעם
ויאכלו כי כה אמר יהוה אכול
והותר׃ ואמר משומשניה מא
אתין דין קדם מאה גברא ואמר
הב לעמא וייכלון ארי כדנא אמר
יי ייכלון וייתרון׃ ויתן לפניהם
ויאכלו ויותרו כדבר יהוה׃ ויהב
קדמיהון ואכלו ואשארו כפתגמא
דיי׃ ונעמן שר
צבא מלך ארם היה איש גדול
לפני אדניו ונשא פנים כי בו נתן
יהוה תשועה לארם והאיש היה
גבור חיל מצרע׃ ונעמן רב חילא

דמלכא דארם הוה גברא רב קדם
רבוניה ונסיב אפין ארי על ידיה
עבד יי נצחנא לארם וגברא
הוה גיבר חילא והוה לקי בסגירותא׃
וארם יצאו גדודים וישבו מארץ
ישראל נערה קטנה ותהי לפני
אשת נעמן׃ ואנש ארם נפקין
במשרין ושבו מארעא דישראל
עולימא זעירא והות משמשא
קדם אתת נעמן׃ ותאמר אל גברתה
אחלי אדני לפני הנביא אשר
בשמרון אז יאסף אתו מצרעתו׃
ואמרת למרתה טובי רבוני אם
יזיל לקדם נביא דבשמרון בכן
יסי יתיה מסגירותיה׃ ויבא ויגד
לאדניו לאמר כזאת וכזאת דברה
הנערה אשר מארץ ישראל׃ ואתא
וחוי לרבוניה למימר כדין וכדין
מלילת עולימתא דמארעא
דישראל׃ ויאמר מלך ארם לך בא
ואשלחה ספר אל מלך ישראל
וילך ויקח בידו עשר ככרי כסף
וששת אלפים זהב ועשר חליפות
בגדים׃ ואמר מלכא דארם איתא
איזיל ואשדר אגרתא לות מלכא
דישראל ואזל ונסיב בידיה עסר
ככרין דכסף ושתא אלפין דינרין
דדהב ועסרא אצטלין דלבושא׃

ויבא הספר אל מלך ישראל לאמר נא
ועתה כבוא הספר הזה אליך הנה
שלחתי אליך את נעמן עבדי
ואספתו מצרעתו ואיתי איגרתא ב׳
לות מלכא דישר׳ למימר וכען אל׳ תיך
כתיב בה וכען כמיתי איגרתא
הדא לותך הא שדרית לותך ית
נעמן עבדי ותסיניה מסגירותיה
ויהי כקרא מלך ישראל את הספר
ויקרע בגדיו ויאמר האלהים אני
להמית ולהחיות כי זה שלח אלי ג׳
לאסף איש מצרעתו כי אך דעו ומ׳
נא וראו כי מתאנה הוא לי והוה כד ל׳
קרא מלכא דישר׳ ית איגרתא
ובזע לבושוהי ואמר הצרוך אית
בי מנקשי למקטל ולאחאה ארי
דין שלח לי לאסאה גברא מסגירו
תיה ארי ברם דעו כען וחזו ארי
תסקפא הוא בעי לאתגראה בי ויהי
כשמע אלישע איש האלהים כי
קרע מלך ישראל את בגדיו וישלח
אל המלך לאמר למה קרעת ג׳
בגדיך יבא נא אלי וידע כי יש נביא
בישראל והוה כד שמע אלישע
נביא דיי׳ ארי בזע מלכא דישר׳
ית לבושוהי ושלח לות מלכא
דישר׳ למימר למא בזעתא לבושך
ייתי כען לותי וידע דאית נביא

בישראל ויבא נעמן בסוסו וברכבו נא׳ בסוסיו ק׳
ויעמד פתח הבית לאלישע ואתא
נעמן בסוסוהי וברתכוהי וקם
בתרע ביתא דאלישע וישלח אליו ב׳
אלישע מלאך לאמר הלוך ורחצת אל׳ תיך
שבע פעמים בירדן וישב בשרך טו׳
לך וטהר ושלח לותיה אלישע ג׳
איזגדא למימר איזיל ותטבול שבע
זמנין בירדנא ויתוב בסרך לך
ותסי ויקצף נעמן וילך ויאמר ב׳
הנה אמרתי אלי יצא יצוא ועמד ג׳ ומ׳
וקרא בשם יהוה אלהיו והניף ידו
אל המקום ואסף המצרע ורגיז ג׳ ל׳
נעמן ואזל ואמר הא הויתי אמר
דלותי יפוק מיפק ויקום ויצלי בשמא
דיי׳ אלהיה ויריס ידיה על אתר בית
מחתא ותתסי סגירותא הלא
טוב אבנה ופרפר נהרות דמשק אמנה ג׳ ק׳
מכל מימי ישראל הלא ארחץ
בהם וטהרתי ויפן וילך בחמה הלא
טבין אמנה ופרפר נהרי דמשק
מכל מימי ארעא דישראל הלא
אטבול בהון ואתסי ואתפני ואזל ג׳
ברגזין ויגשו עבדיו וידברו אליו
ויאמרו אבי דבר גדול הנביא דבר
אליך הלוא תעשה ואף כי אמר
אליך רחץ וטהר וקריבו עבדוהי ג׳
ומלילו עמיה ואמרו מרי אלו

פתגמא רבא נביא מליל עמך
הלא תעביד ואף אלהין דאמר לך
טבל ואתסי וירד ויטבל בירדן
שבע פעמים כדבר איש האלהים
וישב בשרו כבשר נער קטן ויטהר ב
ונחת וטבל בירדנא שבע זמנין ועתה
כפתגמא דנביא דיי ותב בסריה
כבסר ינוק זעיר ואיתסי וישב
אל איש האלהים הוא וכל מחנהו
ויבא ויעמד לפניו ויאמר הנה
נא ידעתי כי אין אלהים בכל
הארץ כי אם בישראל ועתה קח
נא ברכה מאת עבדך ותב לות
נביא דיי הוא וכל משריתיה
ואתא וקם קדמוהי ואמר הא כען
ידעית ארי לית אלה קיים בכל
ארעא אלהין בישראל וכען קביל
כען תקרובתא מן עבדך ויאמר
חי יהוה אשר עמדתי לפניו אם ל
אקח ויפצר בו לקחת וימאן
ואמר קיים הוא דמשמיש בנבא
קדמוהי אם אקביל ואתקיף ביה
לקבלא ולא אבא ויאמר נעמן
ולא יתן נא לעבדך משא צמד ב ב
פרדים אדמה כי לוא יעשה עוד יא
עבדך עלה וזבח לאלהים אחרים
כי אם ליהוה ואמר נעמן ולא
יתיהיב כען לעבדך טעון זוג

כודנון מעפר אדמתא ארי לא
יעביד עוד עבדך עלא ודבח
לטעות עממיא אלהין לשמא דיי
לדבר הזה יסלח יהוה לעבדך
טו מל בבוא אדני בית רמון להשתחות
ב שמה והוא נשען על ידי והשתחויתי
בית רמן כהשתחויתי בית רמן
נא יסלח נא יהוה לעבדך בדבר הזה
כתי ולא לפתגמא הדין ישבוק יי לעבדך
קרי במיעל רבוני לבית רמון למסגד
תמן והוא סמיך על ידי ואסגוד
בבית רמון במסגדי בבית רמון ישבוק
יי לעבדך בפתגמא הדין ויאמר
לו לך לשלום וילך מאתו כברת
ארץ ואמר ליה איזיל לשלם ואזל
מלותיה כרוב ארעא

ויאמר גיחזי נער
אלישע איש האלהים הנה חשך
אדני את נעמן הארמי הזה מקחת
מידו את אשר הביא חי יהוה כי אם
רצתי אחריו ולקחתי מאתו מאומה
ואמר גיחזי תלמידא דאלישע נביא
דיי הא מנע רבוני ית נעמן ארמאה
הדא מלקבלא מניה ית דאיתי קיים
הוא יי אלהין ארהוט בתרוהי ואסב
ה מניה מדעם וירדף גיחזי אחרי
נעמן ויראה נעמן רץ אחריו ויפל
פנ מעל המרכבה לקראתו ויאמר
ותחדש

אדמה יא וסימנ ותסף ללדת מזבח נעמן ולשארית אל תיראו חרש שדה שדה טמאה כי אדם כי אהב

ולקחת ד׳ וסימנ׳ — ב׳ גם את דודאי ולעבדים בגדים וזיתים רצון — מלפניו ט׳ וסימנ׳ — ד׳

השלום׃ וירדף גיחזי בתר נעמן
וחזא נעמן גברא רהיט בתרוהי
ואתרכין מן רתיכא לקדמותיה
ואמר השלם׃ ויאמר שלום אדני
שלחני לאמר הנה עתה זה באו
אלי שני נערים מהר אפרים מבני
הנביאים תנה נא להם ככר כסף ושתי
חלפות בגדים׃ ואמר שלם רבוני
שלחני למימר הא כען דין אתו
לותי תרין עולימין מטורא דבית
אפרים מתלמידי נביא הב כען להון
ככרא דכספא ותרין אצטלון דלבושא׃
ג ויאמר נעמן הואל קח ככרים ויפרץ
ג בו ויצר ככרים כסף בשני חרטים
ושתי חלפות בגדים ויתן אל שני
נעריו וישאו לפניו׃ ואמר נעמן
שרי סב תרתין ככרין ואתקיף ביה
וצר תרתין ככרין דכסף בתרין
פלדיסין ותרין אצטלון דלבושא
ויהב לתרין עולימוהי ונסיבו קדמוהי׃
ויבא אל העפל ויקח מידם ויפקד
כב בבית וישלח את האנשים וילכו׃
ועל לאתר כסי ונסיב מידהון ופקיד
בביתא ושלח ית גבריא ואזלו׃
והוא בא ויעמד אל אדניו ויאמר
מאין ד׳ ק׳ אליו אלישע מאן גחזי ויאמר
חס לא הלך עבדך אנה ואנה׃ והוא
אתא וקם קדם רבוניה ואמר ליה

אלישע מנן אתית גיחזי ואמר לא
אזל עבדך לכא ולכא׃ ויאמר אליו
לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל
ב מרכבתו לקראתך העת לקחת את
הכסף ולקחת בגדים וזיתים וכרמים
ב וצאן ובקר ועבדים ושפחות׃
ואמר ליה ברוח נבואה אתחזה לי
כד אתהפיך גברא מעל רתיכיה
לקדמותך השעא היא לך דנסיבתא
כספא ונסיבתא לבושא וחשיבתא
בליבך למקני זיתין וכרמין ועאן
ותורין ועבדין ואמהן׃ וצרעת
ט נעמן תדבק בך ובזרעך לעולם
ויצא מלפניו מצרע כשלג׃ וסגירות
נעמן תדבק בך ובבנך לעלם ונפק
מן קדמוהי חיור כתלגא׃

ויאמרו בני הנביאים
אל אלישע הנה נא המקום אשר
אנחנו ישבים שם לפניך צר ממנו׃
ואמרו תלמידי נביא לאלישע הא
כען אתרא דאנחנא יתבין תמן
קדמך עק לנא׃ נלכה נא עד הירדן כב
ה ונקחה משם איש קורה אחת ונעשה
לנו שם מקום לשבת שם׃ ויאמר
לכו׃ ניזיל כען עד ירדנא וניסב
מתמן גבר שרי חדא ונתקין לנא
תמן אתרא למיתב תמן ואמר איזילו׃
א׳ ויאמר האחד הואל נא ולך את

ויצא מלפניו וישלח שיירתו אשר ייראו דבר מלכות ולבקש וזרעות השטף חילו ודברי ימים

עבדיך ויאמר אני אלך ואמר חד
שרי כען ואיזיל עם עבדך ואמר
אנא איזיל וילך אתם ויבאו הירדנה
ויגזרו העצים ואזל עמהון ואתו
לירדנא וקצו אעיא ויהי האחד
מפיל הקורה ואת הברזל נפל אל
המים ויצעק ויאמר אהה אדני
והוא שאול והוה חד מחי בשריתא
ואשתליף ברזלא ונפל למיא
וצוח ואמר בבעו רבוני משאל
שאילתיה ויאמר איש האלהים
אנה נפל ויראהו את המקום ויקצב
עץ וישלך שמה ויצף הברזל
ואמר נביא דייי אן נפל ואחזייה
ית אתרא וקץ אעא ורמא לתמן
וקפא ברזלא ויאמר הרם לך
וישלח ידו ויקחהו ואמר טול לך
ואושיט ידיה ונסביה

ומלך ארם היה נלחם
בישראל ויועץ אל עבדיו
לאמר אל מקום פלני אלמני
תחנתי ומלכא דארם הוה מגיח
קרבא בישראל ואתמליך בעבדוהי
למימר לאתר כסי וטמיר בית
משרנא וישלח איש האלהים
אל מלך ישראל לאמר השמר
מעבר המקום הזה כי שם ארם
נחתים ושלח נביא דייי לות מלכא
דישראל למימר אסתמר מלמעבר
אתרא הדין ארי תמן אנש ארם
כמנין וישלח מלך ישראל אל
המקום אשר אמר לו איש האלהים
והזהרה ונשמר שם לא אחת ולא
שתים ושלח מלכא דישראל
לאתרא דאמר ליה נביא דייי ואזהריה
ואסתמר תמן לא חדא זמנא ולא
תרתין זמנין ויסער לב מלך
ארם על הדבר הזה ויקרא אל עבדיו
ויאמר אלהם הלא תגידו לי מי
משלנו אל מלך ישראל ואסתער
לבא דמלכא דארם על פתגמא
הדין וקרא לעבדוהי ואמר להון
הלא תחוון לנא מן מדילנא גלי
רזא למלכא דישראל ויאמר אחד
מעבדיו לוא אדני המלך כי אלישע
הנביא אשר בישראל יגיד למלך
ישראל את הדברים אשר תדבר
בחדר משכבך ואמר חד מעבדוהי
לא רבוני מלכא ארי אלישע נביא
דבישראל יחוי למלכא דישראל ית
פתגמיא דתמליל באידרון בית
משכבך ויאמר לכו וראו איפה
הוא ואשלח ואקחהו ויגד לו לאמר
הנה בדתן ואמר איזילו וחזו איכא
הוא ואשלח ואדבריניה ואתחוה
ליה למימר הא בדותן וישלח שמה

סוסים ורכב וחיל כבד ויבאו לילה
ויקפו על העיר ושלח לתמן סוסון
ורתכין ומשרין סגיאן ואתו בליליא
ואקיפו על קרתא וישכם משרת
איש האלהים לקום ויצא והנה
חיל סובב את העיר וסוס ורכב ויאמר
נערו אליו אהה אדני איכה נעשה
ואקדים משומשנא דנביא דיי
למקם ונפק והא משרין אקיפא
ית קרתא וסוסון ורתכין ואמר
עולימיה ליה בבעו רבוני איכדין
נעביד ויאמר אל תירא כי רבים
אשר אתנו מאשר אותם ואמר
לא תדחל ארי סגיאין דעמנא
מדעמהון ויתפלל אלישע ויאמר
יהוה פקח נא את עיניו ויראה
ויפקח יהוה את עיני הנער וירא
והנה ההר מלא סוסים ורכב אש
סביבת אלישע וצלי אלישע ואמר
בבעו יי גלי כען ית עינוהי ויחזי
וגלא יי ית עיני רביא וחזא והא
טורא מלי סוסון ורתכין דאישתא
סחרנות אלישע וירדו אליו ויתפלל
אלישע אל יהוה ויאמר הך נא
את הגוי הזה בסנורים ויכם בסנורים
כדבר אלישע ונחתו לותיה וצלי
אלישע קדם יי ואמר מחי כען ית
עמא הדין בשברריא ומחנון

בשברריא כפתגמא דאלישע
ויאמר אלהם אלישע לא זה
הדרך ולא זה העיר לכו אחרי ואוליכה
אתכם אל האיש אשר תבקשון
וילך אותם שמרונה ואמר להון
אלישע לא דא אורחא ולא דין קרתא
איתו בתרי ואוביל יתכון לות
גברא דאתון בען ואוביל יתהון
לשומרון ויהי כבאם שמרון ויאמר
אלישע יהוה פקח את עיני אלה
ויראו ויפקח יהוה את עיניהם
ויראו והנה בתוך שמרון והוה
כמיעלהון לשמרון ואמר אלישע
יי גלי ית עיני אלין ויחזון וגלא יי
ית עיניהון וחזו והא בגו שמרון
ויאמר מלך ישראל אל אלישע
כראתו אותם האכה אכה אבי
ואמר מלכא דישראל כד חזא יתהון
האקטול אקטול רבי ויאמר לא תכה
האשר שבית בחרבך ובקשתך אתה
מכה שים לחם ומים לפניהם ויאכלו
וישתו וילכו אל אדניהם ואמר
לא תקטול הדשביתא בחרבך
ובקשתך את קטיל שוי לחמא
ומיא קדמיהון וייכלון וישתון
ויזלון לות רבונהון ויכרה להם
כרה גדולה ויאכלו וישתו וישלחם
וילכו אל אדניהם ולא יספו עוד

בסנורים ג בקדמ ... ואת האנשים אשר פתח וירדו אליו ויתפלל אלישע ... בברזן

גדודי ארם לבוא בארץ ישראל׃
ואתקין להון שירו רבא ואכלו
ושתיאו ושלחינון ואזלו לות
רבונהון ולא אוסיפא עוד משרית
ארם למיעל בתחום ארעא דישראל׃
ויהי אחרי כן
ויקבץ בן הדד מלך ארם את כל
מחנהו ויעל ויצר על שמרון׃ והוה בתר כן
וכנש בר הדד מלכא דארם ית
כל משריתיה וסליק וצר על
שומרון׃ ויהי רעב גדול בשמרון
והנה צרים עליה עד היות ראש
חמור בשמנים כסף ורבע הקב
חריונים בחמשה כסף׃ והוה כפנא דביונים ק
רבא בשומרון והא אינון צירין
עלה עד דהוה רישא דחמרא מזדבן
בתמנן כסף ורבעת קבא דזיבל
מפקת יונא בחמיש סלעין דכסף׃
ויהי מלך ישראל עבר על החמה ו חס
ואשה צעקה אליו לאמר הושיעה
אדני המלך׃ והוה מלכא דישראל
עבר על שורא ואתתא קבילת קדמוהי
למימר פרוק רבוני מלכא׃ ויאמר
אל יושיעך יהוה מאין אושיעך
המן הגרן או מן היקב׃ ואמר הלא ג
יפרקינך יי מנן אפרקניך המן העין הסלע
אדרא או מן מעצרתא׃ ויאמר לה הגרן
המלך מה לך ותאמר האשה הזאת

אמרה אלי תני את בנך ונאכלנו היום ואת
בני נאכל מחר׃ ואמר לה מלכא
מא ליך ואמרת אתתא הדא אמרת
לי הבי ית בריך וניכליניה יומא
דין וית ברי ניכול מחרין׃ ונבשל
את בני ונאכלהו ואמר אליה ביום
האחר תני את בנך ונאכלנו ותחבא
את בנה׃ ובשילנא ית ברי ואכלנוהי
ואמרית לה ביומא אחרנא הבי
ית בריך וניכליניה ואטמרת ית
בריה׃ ויהי כשמע
המלך את דברי האשה ויקרע את
בגדיו והוא עבר על החמה וירא
העם והנה השק על בשרו מבית׃
והוה כד שמע מלכא ית פתגמי
אתתא ובזע ית לבושוהי והוא
עבר על שורא וחזא עמא והא
סקא אסיר על בסריה מלגיו׃ ויאמר
כה יעשה לי אלהים וכה יוסף אם
יעמד ראש אלישע בן שפט עליו
היום׃ ואמר כדין יעביד לי יי
וכדין יוסיף אם יתקיים רישא
דאלישע בר שפט עלוהי יומא
דין׃ ואלישע ישב בביתו והזקנים
ישבים אתו וישלח איש מלפניו
בטרם יבוא המלאך אליו והוא
אמר אל הזקנים הראיתם כי שלח
בן המרצח הזה להסיר את ראשי

אחר ג׳ וסימ׳ ונבשל וכנפי ושלאחרין — הראיתם ג׳ וסימנ׳ — בחר העלה בן המרצח הזה

136

ראו כבא המלאך סגרו הדלת
ולחצתם אתו בדלת הלוא קול רגלי
אדניו אחריו: ואלישע יתיב בביתיה
וסביא יתבין עמיה ושלח גברא
מן קדמוהי עד לא ייתי אזגדא
לותיה והוא אמר לסביא החזיתון
ארי שלח בר קטולא הדין לאעדאה
ית רישי חזו כמיתי אזגדא אחודו
דשא ותדחקון יתיה בדשא הלא
קל רגלי רבוניה בתרוהי: עודנו
מדבר עמם והנה המלאך ירד אליו
ויאמר הנה זאת הרעה מאת יהוה
מה אוחיל ליהוה עוד: עד דהוא
ממליל עמהון והא אזגדא נחית
לותיה ואמר הא דא בשתא מן ק
יי מא אצלי ק יי עוד:

ויאמר אלישע שמעו
דבר יהוה כה אמר יהוה כעת מחר
סאה סלת בשקל וסאתים שערים
בשקל בשער שמרון: ואמר אלישע
קבילו פתגמא דיי כדנן אמר יי
כעידנא הדין מחר סאה סולתא
בסלעא ותרתין סאין בסלעא בתרעא
דשומרון: ויען השליש אשר
למלך נשען על ידו את איש האלהים
ויאמר הנה יהוה עשה ארבות
בשמים היהיה הדבר הזה ויאמר
הנכה ראה בעיניך ומשם לא תאכל:

ואתיב גיברא דמלכא סמיך על
ידיה ית נביא דיי ואמר אלו יי פתח
כוין ומחית טובא מן שמיא התיהי
פתגמא הדין ואמר הא את חזי
בעינך ומתמן לא תיכול:

וארבעה אנשים
היו מצרעים פתח השער ויאמרו
איש אל רעהו מה אנחנו ישבים
פה עד מתנו: וארבעה גברין הוו
סגירין יתבין במעלנא דתרעא
ואמרו גבר לחבריה מא אנחנא
יתבין הכא עד דנמות: אם אמרנו
נבוא העיר והרעב בעיר ומתנו שם
ואם ישבנו פה ומתנו ועתה לכו
ונפלה אל מחנה ארם אם יחינו נחיה
ואם ימיתנו ומתנו: אם נימר ניעול
לקרתא וכפנא בקרתא ונמות תמן
ואם נתיב הכא ונמות וכען איתו
ונשתמע למשרית ארם אם יחיננא
ניחי ואם יקטלוננא ונתקטיל:
ויקמו בנשף לבוא אל מחנה ארם
ויבאו עד קצה מחנה ארם והנה
אין שם איש: וקמו בקבלא למיעל
למשרית ארם ואתו עד סיפי משרית
ארם והא לית תמן אנש: ואדני
השמיע את מחנה ארם קול רכב
קול סוס קול חיל גדול ויאמרו איש
אל אחיו הנה שכר עלינו מלך

ג ומל

ה
יספיס
ובשינתהון
אס
אמרנון
גבו

ג
פתח
בן

ב
בספ

ישראל את מלכי החתים ואת מלכי
מצרים לבוא עלינו ומן קדם יי
אשתמע למשרית ארם קל
רתיכין קל סוסון קל משריין סגיאין
ואמרו גבר לחבריה הא אגר
עלנא מלכא דישראל ית מלכי
חיתאי וית מלכי מצרים למיתי
עלנא ויקומו וינוסו בנשף ויעזבו
את אהליהם ואת סוסיהם ואת
חמריהם המחנה כאשר היא וינסו
אל נפשם וקמו וערקו בקבלא
ושבקו ית משכניהון וית סוסותהון
וית חמריהון למשריתא כמא
דהיא וערקו לשיזבא נפשהון
ויבאו המצרעים האלה עד קצה
המחנה ויבאו אל אהל אחד ויאכלו
וישתו וישאו משם כסף וזהב
ובגדים וילכו ויטמנו וישבו ויבאו
אל אהל אחר וישאו משם וילכו
ויטמינו ואתו סגיריא האלין עד
סיפי משריתא ועלו למשכנא
חד ואכלו ושתיאו ונסיבו מתמן
כספא ודהבא ולבושין ואזלו
ואטמרו ותבו ועלו למשכנא
אחרנא ונסיבו מתמן ואזלו ואטמרו
ויאמרו איש אל רעהו לא כן אנחנו
עשים היום הזה יום בשרה הוא
ואנחנו מחשים וחכינו עד אור

הבקר ומצאנו עון ועתה לכו
ונבאה ונגידה בית המלך ואמרו
גבר לחבריה לא כשר מא דאנחנא
עבדין יומא הדין יום בסורא הוא
ואנחנא שתקין ומורכין עד
מיהר צפרא ויערעיננא חובא
וכען איתו ונתמטי ונחוי בית
מלכא ויבאו ויקראו אל שער
העיר ויגידו להם לאמר באנו אל
מחנה ארם והנה אין שם איש וקול
אדם כי אם הסוס אסור והחמור
אסור ואהלים כאשר המה ואתו
וקרו לנטרי תרע קרתא וחויאו
להון למימר אתינא למשרית
ארם והא לית תמן גבר וקל אנש
אלהין סוסון אסירין וחמרין אסירין
ומשכנין כמא דאינון ויקרא
השערים ויגידו בית המלך פנימה
וקרו נטרי תרעיא וחויאו בית מלכא
לגיוין ויקם המלך לילה ויאמר
אל עבדיו אגידה נא לכם את אשר
עשו לנו ארם ידעו כי רעבים
אנחנו ויצאו מן המחנה להחבה
בשדה לאמר כי יצאו מן העיר
ונתפשם חיים ואל העיר נבא וקם
מלכא בליליא ואמר לעבדוהי
אחוי כען לכון ית דעבדו לנא
אנשא ארם ידעין ארי כפנין אנחנא

ונפקון מן משריתא לאיטמרא
בחקלא למימר ארי יפקון מן
קרתא ונחדינון כד חיין ולקרתא
ניעול ויען אחד מעבדיו ויאמר
ויקחו נא חמשה מן הסוסים
הנשארים אשר נשארו בה הנם
ככל ההמון ישראל אשר נשארו
בה הנם ככל המון ישראל אשר
תמו ונשלחה ונראה ואתיב חד
מעבדוהי ואמר וידברון כען חמשה
מן סוסוותא שארא דאשתארו
בה האינון ככל המונא דישראל
דאשתארו בה ואם ייבדון האינון
ככל המונא דישראל דסופו ונשלח
ונחזי ויקחו שני רכב סוסים וישלח
המלך אחרי מחנה ארם לאמר
לכו וראו ודברו תרין רתכי סוסוון
ושלח מלכא בתר משרית ארם
למימר איזילו וחזו וילכו אחריהם
עד הירדן והנה כל הדרך מלאה
בגדים וכלים אשר השליכו ארם
בהחפזם וישבו המלאכים ויגדו
למלך ואזלו בתריהון עד ירדנא
והא כל אורחא מליא לבושין ומנין
דרמו אנש ארם באתבעותיהון
למערק ותבו אזגדיא וחויאו
למלכא ויצא העם ויבזו את
מחנה ארם ויהי סאה סלת בשקל

וסאתים שערים בשקל כדבר
יהוה ונפק עמא ובזו ית משרית
אנש ארם והוה סאה סולתא בסלעא
ותרתן סאין שערין בסלעא כפתגמא
דיי והמלך הפקיד את השליש
אשר נשען על ידו על השער
וירמסהו העם בשער וימת כאשר
דבר איש האלהים אשר דבר
ברדת המלך אליו ומלכא מני ית
גיברא דסמיך על ידיה על תרעא
ודשוהי עמא בתרעא ומית כמא
דמליל נביא כד נחת מלכא לותיה
ויהי כדבר איש האלהים אל המלך
לאמר סאתים שערים בשקל
וסאה סלת בשקל יהיה כעת מחר
בשער שמרון והוה כד מליל נביא
דיי עם מלכא למימר תרתין סאין שערין
בסלעא וסאה סלתא בסלעא יהי
כעידנא הדין מחר בתרעא דשומרון
ויען השליש את איש האלהים ויאמר
והנה יהוה עשה ארבות בשמים
היהיה כדבר הזה ויאמר הנך ראה
בעיניך ומשם לא תאכל ואתיב
גיברא ית נביא דיי ואמר ואלו יי
פתח כוין ומחית טובא מן שמיא
היהי כפתגמא הדין ואמר הא את
חזי בעינך ומתמן לא תיכול ויהי
לו כן וירמסו אתו העם בשער וימת

קדמ׳ ויעל הנה יי עשה ארבות היהיה הדבר הזה ׳ תנינ׳ ויעל ותנה יי כו׳ בדבר הזה וסימ׳ ה״ה יי׳

והוה ליה כין ודשו יתיה עמא בתרעא
ומית ואלישע
דבר אל האשה אשר החיה את בנה
לאמר קומי ולכי את וביתך וגורי
באשר תגורי כי קרא יהוה לרעב
וגם בא אל הארץ שבע שנים
ואלישע מליל עם אתתא דאחיי
ית ברה למימר קומי ואיזילי את
ואנש ביתיך ודורי באתר דכשר
למדר ארי זמין יי כפנא ואף עתיד
למיתי על ארעא שבע שנין ותקם
האשה ותעש כדבר איש האלהים
ותלך היא וביתה ותגר בארץ פלשתים
שבע שנים וקמת אתתא ועבדת
כפתגמא דנביא דיי ואזלת היא
ואנש ביתה ואתותבת בארע פלשתאי
שבע שנין ויהי מקצה שבע שנים
ותשב האשה מארץ פלשתים ותצא
לצעק אל המלך אל ביתה ואל
שדה והוה מסוף שבע שנין ותבת
אתתא מארע פלשתאי ונפקת
למקבל קדם מלכא על ביתה ועל
חקלה והמלך מדבר אל גחזי נער
איש האלהים לאמר ספרה נא לי
את כל הגדלות אשר עשה אלישע
ומלכא ממליל עם גיחזי תלמידא
דנביא דיי למימר אשתעי כען
לי ית כל רברבתא דעבד אלישע

ויהי הוא מספר למלך את אשר
החיה את המת והנה האשה אשר
החיה את בנה צעקת אל המלך על
ביתה ועל שדה ויאמר גחזי אדני
המלך זאת האשה וזה בנה אשר
החיה אלישע והוה הוא משתעי
למלכא ית דאחיי ית מיתא והא
אתתא דאחיי ית ברה קבלא קדם
מלכא על ביתה ועל חקלה ואמר
גיחזי רבוני מלכא דא אתתא ודין
ברה דאחיי אלישע וישאל המלך
לאשה ותספר לו ויתן לה [המלך] סריס אחד
לאמר השיב את כל אשר לה ואת
כל תבואת השדה מיום עזבה את
הארץ ועד עתה ושאיל מלכא לאתתא
ואשתעיאת ליה ומני לה מלכא
גוזא חד למימר אתיב ית כל דילה
וית כל עללת חקלא מיומא דשבקת
ית ארעא ועד כען

ויבא אלישע דמשק ובן
הדד מלך ארם חלה ויגד לו לאמר
בא איש האלהים עד הנה ואתא
אלישע לדמשק ובר הדד מלכא דארם
מרע ואתחוה ליה למימר אתא
נביא דיי עד הלכא ויאמר המלך
אל חזהאל קח בידך מנחה ולך
לקראת איש האלהים ודרשת את
יהוה מאותו לאמר האחיה מחלי זה

תבואת ה' מל' בליש' וסימ' והיה מספר במספר וממגד ... ישאל ורב תבואות ומרוב תבואתם ב' בתר מל' ושנ' תבואת

ואמר מלכא לחזאל סב בידך תקרובתא
ואיזיל לקדמות נביא דיי ותתבע
ית פתגמא דיי מניה למימר האיחי
ממרעי דין וילך חזאל לקראתו
ויקח מנחה בידו וכל טוב דמשק
משא ארבעים גמל ויבא ויעמד
לפניו ויאמר בנך בן הדד מלך ארם
שלחני אליך לאמר האחיה מחלי
זה ואזל חזאל לקדמותיה ונסיב
תקרובתא בידיה וכל טוב דמשק
טעון ארבעין גמלין ואתא וקם
קדמוהי ואמר ברך בר הדד מלכא
דארם שלחני לותך למימר האיחי
ממרעי דין ויאמר אליו אלישע לך
אמר לא חיה תחיה והראני יהוה כי
מות ימות ואמר ליה אלישע איזיל
אימר ליה מיחא תיחי ואחזיני יי
ארי ממת ימות ויעמד את פניו
וישם עד בש ויבך איש האלהים
ואסחר ית אפוהי ואוריך עד סגי
ובכא נביא דיי ויאמר חזאל מדוע
אדני בכה ויאמר כי ידעתי את אשר
תעשה לבני ישראל רעה מבצריהם
תשלח באש ובחריהם בחרב תהרג
ועלליהם תרטש והרתיהם תבקע
ואמר חזאל מדין רבוני בכי ואמר
ארי ידענא ית דתעביד לבני ישראל
בישא ברכיהון תוקיד בנורא ועולימיהון

בחרבא תקטיל ועולימיהון תטריף
ומעדיתהון תבזע ויאמר חזאל
כי מה עבדך הכלב כי יעשה הדבר
הגדול הזה ויאמר אלישע הראני
יהוה אתך מלך על ארם ואמר חזאל
ארי מא עבדך כלבא ארי יעביד
פתגמא רבא הדין ואמר אלישע
אחזיני יי יתך מלכא על ארם וילך
מאת אלישע ויבא אל אדניו ויאמר
לו מה אמר לך אלישע ויאמר אמר
לי חיה תחיה ואזל מלות אלישע ואתא
לות רבוניה ואמר ליה מא אמר לך
אלישע ואמר אמר לי מיחא תיחי
ויהי ממחרת ויקח המכבר ויטבל
במים ויפרש על פניו וימת וימלך
חזאל תחתיו והוה ביומא דבתרוהי
ונסיב גונכא וטבל במיא ופרס על
אפוהי ומית ומלך חזאל תחותוהי
ובשנת חמש ליורם
בן אחאב מלך ישראל ויהושפט
מלך יהודה מלך יהורם בן יהושפט
מלך יהודה ובשנת חמיש ליורם
בר אחאב מלכא דישראל ויהושפט
מלך שבטא דבית יהודה מלך יהורם
בר יהושפט מלך שבטא דבית
יהודה בן שלשים ושתים שנה היה
במלכו ושמנה שנה מלך בירושלם
בר תלתין ותרתין שנין הוה כד מלך

ותמני שנין מלך בירושלם וילך
בדרך מלכי ישראל כאשר עשו
בית אחאב כי בת אחאב היתה לו
לאשה ויעש הרע בעיני יהוה
ואזל באורח מלכי ישראל כמא
דעבדו בית אחאב ארי בת אחאב
הות ליה לאיתו ועבד דביש ק' יי
להשחית את יהודה
ולא אבה יהוה למען דוד עבדו
כאשר אמר לו לתת לו ניר לבניו
כל הימים: והות רעוא מן ק' יי דלא
לחבלא ית דבית יהודה בדיל דויד
עבדיה כמא דאמר ליה למיתן
ליה מלכו ולבנוהי כל יומיא: בימיו
פשע אדום מתחת יד יהודה וימלכו
עליהם מלך: ביומוהי מרדו אדומאי
מתחות יד אנש יהודה ואמליכו
עליהון מלכא: ויעבר יורם צעירה
וכל הרכב עמו ויהי הוא קם לילה
ויכה את אדום הסבב אליו ואת שרי
הרכב וינס העם לאהליו: ועבר
יורם לצעיר וכל רתיכיא עימיה
והוה הוא קם בליליא ומחא ית
אנש אדום דמקפין ליה וית רבני
רתיכיא ואפך עמא לקרויהון: ויפשע
אדום מתחת יד יהודה עד היום
הזה אז תפשע לבנה בעת ההיא:
ומרדו אדומאי מתחות יד אנש
יהודה עד יומא הדין בכין מרדו

יתבי לבנה בעידנא ההוא: ויתר
דברי יורם וכל אשר עשה הלא
הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי יהודה: ושאר פתגמי יורם
וכל דעבד הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכי דבית יהודה:
וישכב יורם עם אבתיו ויקבר עם
אבתיו בעיר דוד וימלך אחזיהו
בנו תחתיו: ושכיב יורם עם אבהתוהי
ואתקבר עם אבהתוהי בקרתא
דדויד ומלך אחזיה בריה תחותוהי:
בשנת שתים
עשרה שנה ליורם בן אחאב מלך
ישראל מלך אחזיהו בן יהורם מלך
יהודה: בשנת תרתא עסרי שנין
ליורם בר אחאב מלכא דישראל מלך
אחזיה בר יהורם מלך שבטא דבית
יהודה: בן עשרים ושתים שנה
אחזיהו במלכו ושנה אחת מלך
בירושלם ושם אמו עתליה בת
עמרי מלך ישראל: בר עסרין
ותרתין שנין אחזיה כד מלך ושתא
חדא מלך בירושלם ושום אמיה
עתליה בת עמרי מלכא דישראל:
וילך בדרך בית אחאב ויעש
הרע בעיני יהוה כבית אחאב כי
חתן בית אחאב הוא: ואזל באורח
בית אחאב ועבד דביש קדם יי

דברי ימים היתה לו אשה

הסבב ח' חס בלש' וסי' האחד יסבבנהו ותהום יסובבני ויכה את אדום דמלך הסביב כתו ואסבבה את מזבחך סבב סבב הולך

בבית אחאב ארי חתנא דבית אחאב
הוא: וילך את יורם בן אחאב
למלחמה עם חזאל מלך ארם
ברמת גלעד ויכו ארמים את יורם:
ואזל עם יורם בר אחאב לאגחא
קרבא עם חזאל מלכא דארם ברמות
גלעד ומחו אנש ארם ית יורם:
וישב יורם המלך להתרפא ביזרעאל
מן המכים אשר יכהו ארמים ברמה
בהלחמו את חזאל מלך ארם
ואחזיהו בן יהורם מלך יהודה ירד
לראות את יורם בן אחאב ביזרעאל
כי חלה הוא: ותב יורם מלכא
לאתסאה ביזרעאל מן מחתא דמחוהי
אנש ארם ברמתא כד אגיח קרבא
עם חזאל מלכא דארם ואחזיה בר
יהורם מלך שבטא דבית יהודה
נחת למסער ית יורם בר אחאב
ביזרעאל ארי מרע הוא:
ואלישע הנביא
קרא לאחד מבני הנביאים ויאמר
לו חגר מתניך וקח פך השמן הזה
בידך ולך רמת גלעד: ואלישע נביא
קרא לחד מתלמידי נביא ואמר
ליה זריז חרצך וסב מנא דמשחא
הדין בידך ואיזיל לרמות גלעד:
ובאת שמה וראה שם יהוא בן
יהושפט בן נמשי והקמתו מתוך

אחיו והבאת אתו חדר בחדר: ותהך
לתמן ותחזי תמן יהוא בר יהושפט
בר נמשי ותהך ותקימניה מגו
אחוהי ותעיל יתיה תון בגו תון:
ולקחת פך השמן ויצקת על ראשו
ואמרת כה אמר יהוה משחתיך
למלך אל ישראל ופתחת הדלת
ונסתה ולא תחכה: ותיסב מנא דמשחא
ותריק על רישיה ותימר כדנן
אמר יי משחתך למהוי מלכא
על ישראל ותפתח דשא ותערוק
ולא תסכי: וילך הנער הנער הנביא
רמת גלעד: ואזל עולימא תלמידא
דנביא לרמות גלעד: ויבא והנה שרי
החיל ישבים ויאמר דבר לי אליך
השר ויאמר יהוא אל מי מכלנו
ויאמר אליך השר: ואתא והא
חילא יתבין ואמר פתגם אית לי
למללא עמך רבא ואמר יהוא עם
מן מכולנא ואמר עמך רבא:
יב ויקם ויבא הביתה ויצק השמן אל ז פת
ראשו ויאמר לו כה אמר יהוה יג
אלהי ישראל משחתיך למלך
אל עם יהוה אל ישראל: וקם ועל
לביתא ואריק משחא על רישיה
ואמר ליה כדנן אמר יי אלהא
דישראל משחתך למהוי מלכא על
עמא דיי על ישראל: והכרתה וחס

לאחד ז פת וסי מנית לאחד ויקרא קרין חלקו מתנה גונס ב בו והביתה ארם מדין

את בית אחאב אדניך ונקמתי דמי
עבדי הנביאים ודמי כל עבדי
יהוה מיד איזבל׃ ותמחי ית בית
אחאב רבונך ואתפרע פורענות
דם עבדי נביא ודמי כל עבדיא
דיי מידא דאיזבל׃ ואבד כל בית
אחאב והכרתי לאחאב משתין
בקיר ועצור ועזוב בישראל׃ ואביד
כל בית אחאב ואשיצי לאחאב
ידע מדע ואחיד ושביק בישראל׃
ונתתי את בית אחאב כבית ירבעם
בן נבט וכבית בעשא בן אחיה׃
ואתין ית בית אחאב כבית ירבעם
בר נבט וכבית בעשא בר אחיה׃
ואת איזבל יאכלו הכלבים בחלק
יזרעאל ואין קבר ויפתח הדלת
וינס׃ וית איזבל ייכלון כלביא
באחסנת יזרעאל ולית דקבר ופתח
דשא וערק׃ ויהוא יצא אל עבדי
אדניו ויאמר לו השלום מדוע בא
המשגע הזה אליך ויאמר אליהם
אתם ידעתם את האיש ואת שיחו׃
ויהוא נפק לות עבדי רבוניה ואמרו
ליה השלם מדין אתא שטיא הדין
לותך ואמר להון אתון ידעתון ית
גברא וית שועיתיה׃ ויאמרו
שקר הגד נא לנו ויאמר כזאת
וכזאת אמר אלי לאמר כה אמר יהוה

משחתיך למלך אל ישראל׃ ואמרו
שקרא את אמר חוי כען לנא ואמר
כדין וכדין אמר לי למימר כדנן
אמר יי משחתך למהוי מלכא
על ישראל׃ וימהרו ויקחו איש בגדו
וישימו תחתיו אל גרם המעלות
ויתקעו בשופר ויאמרו מלך יהוא׃
ואוחיאו ונסיבו גבר לבושיה ושויאו
תחותוהי על דרג שעיא ותקעו
בשופרא ואמרו מלך יהוא׃ ויתקשר
יהוא בן יהושפט בן נמשי אל
יורם ויורם היה שמר ברמת גלעד
הוא וכל ישראל מפני חזאל מלך
ארם׃ ומריד יהוא בר יהושפט בר
נמשי על יורם ויורם הוה נטיר
ברמות גלעד הוא וכל ישראל מן
קדם חזאל מלכא דארם׃ וישב יהורם
המלך להתרפא ביזרעאל מן המכים
אשר יכהו ארמים בהלחמו את
חזאל מלך ארם ויאמר יהוא אם
יש נפשכם אל יצא פליט מן העיר ג
ללכת להגיד ביזרעאל׃ ותב יהורם להגיד
מלכא לאתסאה ביזרעאל מן מחתא
דמחוהי אנש ארם כד אגיח קרבא
עם חזאל מלכא דארם ואמר יהוא
אם רעוא נפשכון לא יפוק משיזבא
מן קרתא למיזל לחואה ביזרעאל׃
וירכב יהוא וילך יזרעאלה כי

ונקמתי ג׳ וסימ׳ הנביאים נקמתך מאויבי — אל יצא ג׳ וסימנ׳ איש ממקמו פליט מן העיר בואו הכוס

יורם שכב שמה ואחזיהו מלך
יהודה ירד לראות את יורם ורכיב
יהוא ואזל ליזרעאל ארי יורם שכיב
תמן ואחזיה מלך שבטא דבית
יהודה נחת למסער ית יורם והצפה
עמד על המגדל ביזרעאל וירא
את שפעת יהוא בבאו ויאמר שפעת
אני ראה ויאמר יהורם קח רכב ושלח
לקראתם ויאמר השלום וסכואה
קאים על מגדלא ביזרעאל וחזא ית
משריתא דיהוא במיתוהי ואמר
משריא אנא חזי ואמר יהורם דבר
רכבא ושלח לקדמותהון וייאמר
השלם וילך רכב הסוס לקראתו
ויאמר כה אמר המלך השלום
ויאמר יהוא מה לך ולשלום סב
אל אחרי ויגד הצפה לאמר בא
המלאך עד הם ולא שב ואזל רכיב
סוסיא לקדמותיה ואמר כדנן אמר
מלכא השלם ואמר יהוא מא לך
ולשלם אסתחר לאחורי וחזא סכואה
למימר אתא אזגדא עד לותהון
ולא תב וישלח רכב סוס שני ויבא
אלהם ויאמר כה אמר המלך שלום
ויאמר יהוא מה לך ולשלום סב
אל אחרי ושלח רכיב סוסיא תניינא
ואתא לותהון ואמר כדנן אמר
מלכא שלם ואמר יהוא מא לך

ולשלם אסתחר לאחורי ויגד הצפה
לאמר בא עד אליהם ולא שב
והמנהג כמנהג יהוא בן נמשי כי
בשגעון ינהג וחוי סכואה למימר
אתא עד לותהון ולא תב ודברא
כדברא דיהוא בר נמשי ארי בנח
מדבר ויאמר יהורם אסר ויאסר
רכבו ויצא יהורם מלך ישראל
ואחזיהו מלך יהודה איש ברכבו
ויצאו לקראת יהוא וימצאהו בחלקת
נבות היזרעאלי ואמר יהורם
אסרו וטקיסו רתיכיה ונפק יהורם
מלכא דישראל ואחזיה מלך שבטא
דבית יהודה גבר ברתיכיה ונפקו
לקדמות יהוא ואשכחוהי באחסנת
נבות יזרעאלי ויהי כראות יהורם
את יהוא ויאמר השלום יהוא ויאמר
מה השלום עד זנוני איזבל אמך
וכשפיה הרבים והוה כד חזא יהורם
ית יהוא ואמר השלם יהוא ואמר
מא שלם עד טעות איזבל אמך
וחרשהא סגיאין ויהפך יהורם
ידיו וינס ויאמר אל אחזיהו מרמה
אחזיה ואתחזר יהורם לאחורוהי
ואפך ואמר לאחזיה נכלא אחזיה
ויהוא מלא ידו בקשת ויך את
יהורם בין זרעיו ויצא החצי מלבו
ויכרע ברכבו ויהוא מלא ידיה

בקשתא ומחא ית יהורם בין
דרעוהי ונפק גירא מליביה וכרע
ברתכיה: ויאמר אל בדקר שלשה
שא השלכהו בחלקת שדה נבות
היזרעאלי כי זכר אני ואתה את
רכבים צמדים אחרי אחאב אביו
ויהוה נשא עליו את המשא הזה:
ואמר לבדקר גיבריה טול רמיהי
באחסנת חקל נבות יזרעאלאה
ארי דכיר אנא ואת כד הוינא רכבין
זוג חד אזלין בתר אחאב אבוהי
ומן קדם יי אתנטיל עלוהי מטל
נבואתא הדין: אם לא את דמי נבות
ואת דמי בניו ראיתי אמש נאם
יהוה ושלמתי לך בחלקה הזאת
נאם יהוה ועתה שא השלכהו
בחלקה כדבר יהוה: אם לא ית
דמי נבות וית דמי בנוהי גלין קדמי
בקריב אמר יי ואשלים לך
באחסנתא הדא אמר יי וכען
טול רמיהי באחסנתא כפתגמא
דיי: ואחזיה מלך יהודה ראה וינס
דרך בית הגן וירדף אחריו יהוא
ויאמר גם אתו הכהו אל המרכבה
במעלה גור אשר את יבלעם
וינס מגדו וימת שם: ואחזיה
מלך שבטא דבית יהודה חזא
ואפך באורחא בית גינא ורדף

בתרוהי יהוא ואמר אף יתיה מחוהי
ברתכיה במסקנא דגיר דעם
יבלעם ואפך למגדו ומית תמן:
וירכבו אתו עבדיו ירושלמה ד
ויקברו אתו בקברתו עם אבתיו בעיר
דוד: וארכיבו יתיה עבדוהי בירושלם
וקברו יתיה בקבורתיה עם אבהתוהי
בקרתא דדוד:
ובשנת אחת עשרה שנה ליורם
בן אחאב מלך אחזיה על יהודה:
ובשנת חדא עסרי שנין ליורם בר
אחאב מלך אחזיה על דבית יהודה:
ויבוא יהוא יזרעאלה ואיזבל
שמעה ותשם בפוך עיניה ותיטב
את ראשה ותשקף בעד החלון:
ואתא יהוא ליזרעאל ואיזבל שמעת
וכחלת בצדידא עינהא ותקינת
ית רישה ואסתכיאת מן חרכא:
ויהוא בא בשער ותאמר השלום
זמרי הרג אדניו: ויהוא על בתרעא
ואמרת השלם זמרי קטיל רבוניה:
וישא פניו אל החלון ויאמר מי
אתי מי וישקיפו אליו שנים שלשה
סריסים: וזקף אפוהי לחרכא
ואמר מן הכא מן ואסתכיאו לותיה
תרין תלתא גוזאין: ויאמר שמטהו
וישמטוה ויז מדמה אל הקיר ואל
הסוסים וירמסנה: ואמר מגרוהא

ירושלימה ה חס וחד מל וסימנ׳ ותבוא ויביאו אתו עבדיו רב שקה דישעיה בציצית סנחריב ודברי

ומגרוהא ונדא מדמה על כותלא
ועל סוסוותא ודשוהא ויבא ויאכל
וישת ויאמר פקדו נא את הארורה
הזאת וקברוה כי בת מלך היא
ועל ואכל ושתי ואמר סעודו כען
ית ארורתא הדא וקברוהא ארי
בת מלכא היא וילכו לקברה ולא
מצאו בה כי אם הגלגלת והרגלים
וכפות הידים ואזלו למקברה ולא
אשכחו בה אלהין גולגלתא ורגליא
ופסת ידיא וישבו ויגידו לו ויאמר
דבר יהוה הוא אשר דבר ביד עבדו
אליהו התשבי לאמר בחלק יזרעאל
יאכלו הכלבים את בשר איזבל
ותבו וחויאו ליה ואמר פתגמא
דיי הוא דמליל ביד עבדיה אליה
דמיתשוב למימר באחסנת
יזרעאל ייכלון כלביא ית בסרא
דאיזבל והית נבלת איזבל כדמן והיתה ק
על פני האדמה בחלק יזרעאל
אשר לא יאמרו זאת איזבל ותהי
נבילתא דאיזבל כזיבל מבדר
על אפי חקלא באחסנת יזרעאל
דלא יימרון דא איזבל

ולאחאב שבעים
בנים בשמרון ויכתב יהוא ספרים
וישלח שמרון אל שרי יזרעאל
הזקנים ואל האמנים אחאב לאמר

ולאחאב שבעין בנין בשמרון
וכתב יהוא איגרן ושדר לשומרון
לות רברבי יזרעאל סביא ולות תרבינא
דאחאב למימר ועתה כבא הספר
הזה אליכם ואתכם בני אדניכם
ואתכם הרכב והסוסים ועיר מבצר
והנשק וכען כמיתי איגרתא הדא
לותכון ועמכון בני רבונכון ועמכון
רתיכין וסוסוון וקרוין כריכן ומני
זינא וראיתם הטוב והישר מבני
אדניכם ושמתם על כסא אביו
והלחמו על בית אדניכם ותחזון
דתקין ודכשר מבני רבונכון ותשוון
על כורסי מלכותא דאבוהי ותגיחון
קרבא על בית רבונכון ויראו
מאד מאד ויאמרו הנה שני המלכים
לא עמדו לפניו ואיך נעמד אנחנו
ודחילו לחדא לחדא ואמרו הא
תרין מלכיא לא יכילו למקם קדמוהי
ואיכדין נקום אנחנא וישלח
אשר על הבית ואשר על העיר
והזקנים והאמנים אל יהוא לאמר
עבדיך אנחנו וכל אשר תאמר
אלינו נעשה לא נמליך איש הטוב
בעיניך עשה ושלח דממנא על
ביתא ודממנא על קרתא וסביא
ותרבינא לות יהוא למימר עבדך
אנחנא וכל דתימר לנא נעביד לא

[illegible] ואתכם בני אדניכם ואתכם הרכב והסוסים

נמליך גבר דתקין בעינך עביד׃
ויכתב אליהם ספר שנית לאמר
אם לי אתם ולקלי אתם שמעים
קחו את ראשי אנשי בני אדניכם
ובאו אלי כעת מחר יזרעאלה ובני
המלך שבעים איש את גדלי העיר
מגדלים אתם׃ וכתב להון איגרתא
תנינות למימר אם דילי אתון ומני
אתון מקבלין סבו ית רישי גברי
בני רבונכון ואתו לותי כעידנא
הדין מחר ליזרעאל ובני מלכא שבעי׳
גברא ית רברבני קרתא מרבן יתהון׃
ויהי כבא הספר אליהם ויקחו את
בני המלך וישחטו שבעים איש
וישימו את ראשיהם בדודים וישלחו
אליו יזרעאלה׃ והוה כמיתי איגרתא
לותהון ודברו ית בני מלכא ונכסו
שבעין גברא ושויאו ית רישיהון
בסליא ושדרו לותיה ליזרעאל׃ ויבא
המלאך ויגד לו לאמר הביאו ראשי
בני המלך ויאמר שימו אתם שני
צברים פתח השער עד הבקר׃
ואתא אזגדא וחוי ליה למימר
איתיאו רישי בני מלכא ואמר שוו
יתהון תרין דגורין במעלנא דתרעא
עד צפרא׃ ויהי בבקר ויצא ויעמד
ויאמר אל כל העם צדקים אתם
הנה אני קשרתי על אדני ואהרגהו

ומי הכה את כל אלה׃ והוה בצפרא
ונפק וקם ואמר לכל עמא זכאין
אתון הא אנא מרדית על רבוני
וקטלתיה ומן קטל ית כל אלין׃
דעו אפוא כי לא יפל מדבר יהוה ארצה
אשר דבר יהוה על בית אחאב ויהוה
עשה את אשר דבר ביד עבדו אליהו׃
דעו כען ארי לא בטיל מפתגמא
דיי חד דמליל יי על בית אחאב
ויי קיים ית דמליל בידא דעבדיה אליה׃
ויך יהוא את כל הנשארים לבית
אחאב ביזרעאל וכל גדליו ומידעיו
וכהניו עד בלתי השאיר לו שריד׃
ומחא יהוא ית כל דאשתארו לבית
אחאב ביזרעאל וכל רברבוהי ויקריבוהי
וחברוהי עד לא אשתאר ליה משיזב׃
ויקם ויבא וילך שמרון הוא בית
עקד הרעים בדרך׃ וקם ואתא
ואזל לשמרון הוא בית כנישת
רעיא באורחא׃ ויהוא מצא את
אחי אחזיהו מלך יהודה ויאמר
מי אתם ויאמרו אחי אחזיהו אנחנו
ונרד לשלום בני המלך ובני הגבירה׃
ויהוא אשכח ית אחי אחזיה מלכא
שבטא דבית יהודה ואמר מן
אתון ואמרו אחי אחזיה אנחנא
ונחתנא למשאל שלם בני מלכא
ובני מלכתא׃ ויאמר תפשום חיים

ראשיהם יג וסימנ׳ ואת עמודיו והאדנים לעמודים ועמודיהם ארבעה ואת האלף וישימו את ראשיהם

ויתפשום חיים וישחטום אל בור
בית עקד ארבעים ושנים איש ולא
השאיר איש מהם ואחדונון כד
חיין ואחדונון כד חיין ונכסונון לגוב
בית כנישת רעיא ארבעין ותרין גברא
ולא אשתאר מנהון אנש וילך משם
וימצא את יהונדב בן רכב לקראתו
ויברכהו ויאמר אליו היש את לבבך
ישר כאשר לבבי עם לבבך ויאמר
יהונדב יש ויש תנה את ידך ויתן
ידו ויעלהו אליו אל המרכבה ואזל
מתמן ואשכח ית יהונדב בר ריכב
לקדמותיה ושאיל בשלמיה ואמר
ליה האית לבך כשר כמא דלבי עם
לבך ואמר יהונדב אית ואית הב ית
ידך ויהב ידיה ואסקיה לותיה לרתכא
ויאמר לכה אתי וראה בקנאתי
ליהוה וירכבו אתו ברכבו ואמר
איתא עמי וחזי בקנאתי דאנא מקני
קדמי ואחיתו יתיה ברתכיהי ויבא
שמרון ויך את כל הנשארים לאחאב
בשמרון עד השמידו כדבר יהוה
אשר דבר אל אליהו ואתא לשמרון
ומחא ית כל דאשתארו לאחאב
בשמרון עד דשיציה כפתגמא
דיי דמליל עם אליהו
ויקבץ יהוא את כל העם ויאמר אלהם
אחאב עבד את הבעל מעט יהוא

יעבדנו הרבה וכנש יהוא ית כל
עמא ואמר להון אחאב פלח ית
בעלא זעיר יהוא יפלחניה סגיי ועתה
כל נביאי הבעל כל עבדיו וכל כהניו
קראו אלי איש אל יפקד כי זבח גדול
לי לבעל כל אשר יפקד לא יחיה
ויהוא עשה בעקבה למען האביד
את עבדי הבעל וכען כל נביי בעלא
וכל פלחוהי וכל כמרוהי זמינו לי
אנש לא ישתגי ארי שירו רבא לבעלא
כל דישתגי לא יתקיים ויהוא עבד
בחכמה בדיל לאבדא ית פלחי בעלא
ויאמר יהוא קדשו עצרה לבעל
ויקראו ואמר יהוא זמינו כנישא
לבעלא וזמינו וישלח יהוא בכל
ישראל ויבאו כל עבדי הבעל ולא
נשאר איש אשר לא בא ויבאו בית
הבעל וימלא בית הבעל פה לפה
ושלח יהוא בכל ישראל ואתו כל פלחי
בעלא ולא אשתאר אנש דלא אתא
ועלו לבית בעלא ואתמלי בית בעלא
ספא לספא ויאמר לאשר על
המלתחה הוצא לבוש לכל עבדי
הבעל ויצא להם המלבוש ואמר
לדממנא על קמטריא אפיק לבושא
לכל פלחי בעלא ואפיק להון
לבושיא ויבא יהוא ויהונדב בן רכב
בית הבעל ויאמר לעבדי הבעל חפשו

נגע׳ הקרח ולא ישכבו את גבורים פסוק יתפלשו ראשיהם מאתים מה עזמו ... פנים ויזרקו עפר

יחיה יה וסימנ' לן ישמעאל תמינה את אלהיך לא תגנב משומו ויענק' בו ואמתתהו בעקבה

וראו פן יש פה עמכם מעבדי יהוה
כי אם עבדי הבעל לבדם ואתא
יהוא ויהונדב בר רכב לבית בעלא
ואמר לפלחי בעלא פשפשו וחזו
דלמא אית פה עמכון מעבדיא
דיי אלהין פלחי בעלא בלחודיהון
ויבאו לעשות זבחים ועלות ויהוא
שם לו בחוץ שמנים איש ויאמר
האיש אשר ימלט מן האנשים יג
אשר אני מביא על ידיכם נפשו
תחת נפשו ועלו למעבד נכסת
קדשין ועלון ויהוא מני ליה בברא
תמנן גברא ואמר גברא דישתיזב
מן גבריא דאנא מעיל על ידיכון
נפשיה חלף נפשיה ויהי ככלתו
לעשות העלה ויאמר יהוא לרצים
ולשלשים באו הכום איש אל יצא
ויכום לפי חרב וישלכו הרצים
והשלשים וילכו עד עיר בית הבעל
והוה כד שיצי למעבד עלתא ואמר
יהוא לרהטיא ולגיבריא עולו ומחונון
אנש לא יפוק מנהון ומחינון לפתגם
דחרב ורמו רהטיא וגבריא קטילין
ואזלו עד קרית בית בעלא ויצאו
את מצבות בית הבעל וישרפוה
ואפיקו ית קמת בית בעלא ואוקדוהא
ויתצו את מצבת הבעל ויתצו את
בית הבעל וישמהו למחראות עד לבוצאות

היום ותרעו ית קמת בעלא ותרעו
ית בית בעלא ושויוהא לבית מפקת
אנש עד יומא דין וישמד יהוא את
הבעל מישראל ושיצי יהוא ית
בעלא מישראל רק חטאי ירבעם
בן נבט אשר החטיא את ישראל
לא סר יהוא מאחריהם עגלי הזהב
אשר בית אל ואשר בדן לחוד חובי
ירבעם בר נבט דחיב ית ישראל
לא סטא יהוא מבתריהון ואשתעבד
לעגלי דדהבא דבבית אל ודבדן
ויאמר יהוה אל יהוא
יען אשר הטבת לעשות הישר בעיני
ככל אשר בלבבי עשית לבית אחאב
בני רבעים ישבו לך על כסא ישראל
ואמר יי ליהוא חלף דאתקינתא
למעבד דכשר קדמי ככל דברעותי
עבדתא לבית אחאב בנין דרביעאין
יתבון לך על כורסי מלכותא דישראל
ויהוא לא שמר ללכת בתורת יהוה
אלהי ישראל בכל לבבו לא סר מעל
חטאות ירבעם אשר החטיא את
ישראל ויהוא לא אנטר למהך
באוריתא דיי אלהא דישראל בכל
לביה לא סטא מלחובי ירבעם
דחיב ית ישראל בימים ההם החל
יהוה לקצות בישראל ויכם חזאל
בכל גבול ישראל ביומיא האינון

בנשך פשעו ובשוב ישראל מי גבר יחיה עבר ואמר למולך עפלה יוליד ויזכר וכלחיה יחיה

שָׁרֵי רוּגזָא דַיי׳ לְמִקצָץ בְּיִשׂרָאֵל
וּמְחַנוּן חֲזָאֵל בְּכָל תְּחוּם אַרעָא דְיִשׂרָאֵל
מִן הַיַּרְדֵּן מִזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ אֵת כָּל אֶרֶץ
הַגִּלְעָד הַגָּדִי וְהָראוּבֵנִי וְהַמְנַשִּׁי
מֵעֲרֹעֵר אֲשֶׁר עַל נַחַל אַרְנֹן וְהַגִּלְעָד
וְהַבָּשָׁן מִן יַרדְנָא מַדנַח שִׁמשָׁא יָת
כָּל אֲרַע גִלעָד שִׁיבטָא גָד וְשִׁיבטָא
רְאוּבֵן וְשִׁבטָא דִמנַשֶּׁה מֵעֲרוֹעֵר
דְעַל נַחלָא דְאַרנוֹן וַאֲרַע גִלעָד וּמַתנָן
וְיֶתֶר דִּבְרֵי יֵהוּא וְכָל אֲשֶׁר עָשָׂה וְכָל
גְּבוּרָתוֹ הֲלוֹא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר
דִּבְרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל וּשְׁאָר
פִּתגָמֵי יֵהוּא וְכָל דַעֲבַד וְכָל גְבוּרתֵיהּ
הֲלָא אִנוּן כְּתִיבִין עַל סְפַר פִּתגָמֵי
יוֹמַיָא לְמַלכֵי יִשׂרָאֵל וַיִּשְׁכַּב יֵהוּא עִם
אֲבֹתָיו וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בְּשֹׁמְרוֹן וַיִּמְלֹךְ
יְהוֹאָחָז בְּנוֹ תַּחְתָּיו וּשְׁכִיב יֵהוּא עִם
אֲבָהָתוֹהִי וּקבַרוּ יָתֵיהּ בְּשָׁמְרוֹן וּמְלַךְ
יְהוֹאָחָז בְּרֵיהּ תְּחוֹתוֹהִי וְהַיָּמִים אֲשֶׁר
מָלַךְ יֵהוּא עַל יִשְׂרָאֵל עֶשְׂרִים וּשְׁמֹנֶה
שָׁנָה בְּשֹׁמְרוֹן וְיוֹמַיָא דִמלַךְ יֵהוּא
עַל יִשׂרָאֵל עַסרִין וּתמָנֵי שְׁנִין בְּשָׁמְרוֹן
וַעֲתַלְיָה אֵם
אֲחַזְיָהוּ וְרָאֲתָה כִּי מֵת בְּנָהּ וַתָּקָם
וַתְּאַבֵּד אֵת כָּל זֶרַע הַמַּמְלָכָה וַעֲתַליָה
אִמֵיהּ דַאֲחַזיָה חֲזָת אֲרֵי מִית בְּרַהּ
וְקָמַת וְאוֹבִידַת יָת כָּל זַרעָא דְמַלכוּתָא
וַתִּקַּח יְהוֹשֶׁבַע בַּת הַמֶּלֶךְ יוֹרָם אֲחוֹת

אֲחַזְיָהוּ אֶת יוֹאָשׁ בֶּן אֲחַזְיָה וַתִּגְנֹב
אֹתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַמְּמוֹתָתִים
אֹתוֹ וְאֶת מֵינִקְתּוֹ בַּחֲדַר הַמִּטּוֹת
וַיַּסְתִּרוּ אֹתוֹ מִפְּנֵי עֲתַלְיָהוּ וְלֹא הוּמָת
וּנסֵיבַת יְהוֹשֶׁבַע בְּרַת מַלכָּא יוֹרָם
אֲחָתֵיהּ דַאֲחַזיָהוּ יָת יוֹאָשׁ בַּר אֲחַזיָה
וּגנָבַת יָתֵיהּ מִגוֹ בְּנֵי מַלכָּא דְמִתקַטלִין
וְאַטמְרַת יָתֵיהּ וְיָת מֵינִקתֵיהּ בְּאִדרוֹן
בֵּית עַרסָתָא וְאַטמְרוּ יָתֵיהּ מִן קֳדָם
עֲתַליָה וְלָא אִתקְטִיל וַיְהִי אִתָּהּ בֵּית
יְהוָה מִתְחַבֵּא שֵׁשׁ שָׁנִים וַעֲתַלְיָה
מֹלֶכֶת עַל הָאָרֶץ וַהֲוָה עִמַהּ בְּבֵית
מַקדְשָׁא דַיי׳ מְטַמַר שִׁית שְׁנִין
וַעֲתַליָה מַלכַת עַל אַרעָא
וּבַשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית
שָׁלַח יְהוֹיָדָע וַיִּקַּח אֶת שָׂרֵי הַמֵּאיוֹת
לַכָּרִי וְלָרָצִים וַיָּבֵא אֹתָם אֵלָיו בֵּית
יְהוָה וַיִּכְרֹת לָהֶם בְּרִית וַיַּשְׁבַּע אֹתָם
בְּבֵית יְהוָה וַיַּרְא אֹתָם אֶת בֶּן הַמֶּלֶךְ
וּבְשַׁתָּא שְׁבִיעֵיתָא שְׁלַח יְהוֹיָדָע
וּדבַר יָת רַבָּנֵי מָאוָתָא לְגִיבָּרַיָא
וּלרַהְטַיָא וְאַעֵיל יָתְהוֹן לְוָתֵיהּ לְבֵית
מַקדְשָׁא דַיי׳ וּגזַר לְהוֹן קְיָם וְאוֹמֵי
יָתְהוֹן בְּבֵית מַקדְשָׁא דַיי׳ וְאַחזֵי
יָתְהוֹן יָת בַּר מַלכָּא וַיְצַוֵּם לֵאמֹר
זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן הַשְּׁלִשִׁית
מִכֶּם בָּאֵי הַשַּׁבָּת וְשֹׁמְרֵי מִשְׁמֶרֶת
בֵּית הַמֶּלֶךְ וּפַקֵידִנוּן לְמֵימַר דֵין

פתגמא דתעבדון תלתה מנכון
עלי שבתא ונטרי מטרת בית מלכא׃
והשלשית בשער סור והשלשית
בשער אחר הרצים ושמרתם את
משמרת הבית מסח׃ ותלתא בתרע
בית גנזא ותלתא בתרעא דבתר ולי
תרע רהטיא ותטרון ית מטרת ביתא
מדמשתלי׃ ושתי הידות בכם כל
יצאי השבת ושמרו את משמרת
בית יהוה אל המלך׃ ותרין חולקין
בכון כל נפקי שבתא ותטרון ית
מטרת בית מקדשא דיי על מלכא׃
והקפתם על המלך סביב איש וכליו
בידו והבא אל השדרות יומת והיו
את המלך בצאתו ובבאו׃ ותקפון על
מלכא סחור סחור גבר וזיניה בידיה
ודייעול לגו מן סדריא יתקטיל
והוו עם מלכא במפקיה ובמיעליה׃
ויעשו שרי המאיות ככל אשר צוה המאות ק
יהוידע הכהן ויקחו איש את אנשיו
באי השבת עם יצאי השבת ויבאו
אל יהוידע הכהן׃ ועבדו רבני
מאותא ככל דפקיד יהוידע כהנא
ודברו גבר ית גברוהי עלי שבתא
עם נפקי שבתא ואתו לות יהוידע
כהנא׃ ויתן הכהן לשרי המאיות המאות ק
את החנית ואת השלטים אשר למלך
דוד אשר בבית יהוה׃ ויהב כהנא

לרבני מאותא ית מורניתא וית
שלטיא דלמלכא דויד דבבית
מקדשא דיי׃ ויעמדו הרצים איש
וכליו בידו מכתף הבית הימנית עד
כתף הבית השמאלית למזבח ולבית
על המלך סביב׃ וקמו רהטיא גבר
וזיניה בידיה מעיבר ביתא מימינא
עד עיבר ביתא מסמלא למדבחא
ולבית כפורי על מלכא סחור סחור׃
ויוצא את בן המלך ויתן עליו את
הנזר ואת העדות וימלכו אתו
וימשחהו ויכו כף ויאמרו יחי המלך׃
ואפיק ית בר מלכא ויהב עלוהי ית
כלילא וית סהדותא ואמליכו יתיה
ומשחוהי וטפחו ידו ואמרו יצלח
מלכא׃ ותשמע
עתליה את קול הרצין העם ותבא
אל העם בית יהוה׃ ושמעת עתליה
ית קל דרדנין עמא ועלת לות עמא
לבית מקדשא דיי׃ ותרא והנה
המלך עמד על העמוד כמשפט
והשרים והחצצרות אל המלך
וכל עם הארץ שמח ותקע בחצצרות
ותקרע עתליה את בגדיה ותקרא
קשר קשר׃ וחזת והא מלכא קאים
על אסטונא כהלכתא ורברביא
עמיה וחצוצרתא קדם מלכא וכל
עמא דארעא חדן ותקעין בחצוצרתא

ויוצא ד׳ וחס׳ יוד וסימ׳ ליקח בן המלך ... עמו בשושן ... והיו ג׳ וסי׳ ותחזקנה התחזקו חזקו והקפתם והקיפו

ובזעת עתליה ית לבושהא וקרת
מרדא מרדא׃ ויצו יהוידע את
שרי המאיות פקדי החיל ויאמר המאות ק
אליהם הוציאו אתה אל מבית
לשדרת והבא אחריה המת בחרב
כי אמר הכהן אל תומת בית יהוה׃ ל
ופקיד יהוידע כהנא ית רבני מאותא
דממנן על חילא ואמר להון אפיקו
יתה לגיו מן סדרא ודייעול בתרהא
יתקטיל בחרבא ארי אמר כהנא
לא תתקטיל בית מקדשא דייי׃
וישמו לה ידים ותבוא דרך מבוא ל
הסוסים בית המלך ותומת שם׃
ואתקינו לה אתר ועלת באורח
מעלנא דסוסותא לבית מלכא
ואתקטילת תמן׃ ויכרת יהוידע את
הברית בין יהוה ובין המלך ובין העם
להיות לעם ליהוה ובין המלך ובין
העם׃ וגזר יהוידע ית קימא בין
מימרא דייי ובין מלכא ובין עמא
למהוי לעם משמיש קדם ייי ובין
מלכא ובין עמא׃ ויבאו כל עם הארץ
בית הבעל ויתצהו את מזבחתו תיו ק
ואת צלמיו שברו היטב ואת מתן
כהן הבעל הרגו לפני המזבחות
וישם הכהן פקדת על בית יהוה׃ ב חס
ועלו כל עמא דארעא לבית בעלא
וסתרוהי וית איגורוהי וית צלמוהי

תברו יאות וית מתן כומרא דבעלא
קטלו קדם איגורא ומני כהנא
מטרא על בית מקדשא דייי׃ ויקח
את שרי המאות ואת הכרי ואת הרצים
ואת כל עם הארץ וירדו את המלך
ג מל מבית יהוה ויבואו דרך שער הרצים
דרך בית המלך וישב על כסא המלכים׃
ויאכלו ודבר ית רבני מאותא וית גיבריא
פטמה וית רהטיא וית כל עמא דארעא
ואחיתו ית מלכא מבית מקדשא דייי
ועלו באורח תרע רהטיא בית מלכא
ויתיב על כרסי מלכיא׃ וישמח כל
עם הארץ והעיר שקטה ואת
המלך ק עתליהו המיתו בחרב בית מלך׃
וחדיאו כל עמא דארעא וקרתא
שדוכת וית עתליה קטלו בחרבא
ל בית מלכא׃ בן שבע
חס שנים יהואש במלכו׃ בר שבע שנין
יהואש כד מלך׃ בשנת שבע ליהוא
מלך יהואש וארבעים שנה מלך
בירושלם ושם אמו צביה מבאר
שבע׃ בשנת שבע ליהוא מלך יהואש
וארבעין שנין מלך בירושלם ושום
אמיה צביה מבאר שבע׃ ויעש יהואש
ל הישר בעיני יהוה כל ימיו אשר
ומל הורהו יהוידע הכהן׃ ועבד יהואש
דכשר קדם ייי כל יומוהי דאלפיה
יהוידע כהנא׃ רק הבמות לא סרו

ויבואו ג מל וסימנ דרך שער הרצים ויבואו ויאכלו ארץ ומלואה ויבואו פטמה ◦ הורהו ל

עוד העם מזבחים ומקטרים
בבמות׃ לחוד במתא לא עדאו
עד כען עמא מדבחין ומסקין
בוסמין על במתא׃ ויאמר יהואש
אל הכהנים כל כסף הקדשים אשר
יובא בית יהוה כסף עובר איש כסף ה
נפשות ערכו כל כסף אשר יעלה ג
על לב איש להביא בית יהוה׃ ואמר
יהואש לכהניא כל כסף קדשיא
דמתעל לבית מקדשא דיי כסף
תקליא דעבר על מנין גבריא
כסף פרסן נפשתא דמיתן גבר
פרקן נפשיה כל כסף דמתנדב
גבר בלביה לאיתאה לבית מקדשא
דיי׃ יקחו להם הכהנים איש מאת
מכרו והם יחזקו את בדק הבית
לכל אשר ימצא שם בדק׃ יסבון
להון כהניא גבר מן מכריה ואנון
יתקפון ית בדקא דביתא לכל אתר
דישתכח תמן בדקא׃
ויהי בשנת עשרים
ושלש שנה למלך יהואש לא חזקו ד
הכהנים את בדק הבית׃ והוה בשנת
עסרין ותלת שנין למלכא יהואש
לא תקיפו כהניא ית בדקא דביתא׃
ויקרא המלך יהואש ליהוידע
הכהן ולכהנים ויאמר אלהם
מדוע אינכם מחזקים את בדק

ל הבית ועתה אל תקחו כסף מאת מכריכם
כי לבדק הבית תתנהו׃ וקרא
מלכא יהואש ליהוידע כהנא
ולכהניא ואמר להון מדין ליתיכון
מתקפין ית בדקא דביתא וכען
לא תסבון כספא מן מכריכון ארי
ל לבדקא דביתא תתנוניה׃ ויאתו
הכהנים לבלתי קחת כסף מאת
העם ולבלתי חזק את בדק הבית׃
ואטפסו כהניא בדיל דלא למסב
כספא מן עמא ובדיל דלא לתקפא
ית בדקא דביתא׃ ויקח יהוידע
ל הכהן ארון אחד ויקב חר בדלתו
מימין ויתן אתו אצל המזבח בימין בבוא
ז איש בית יהוה ונתנו שמה הכהנים
שמרי הסף את כל הכסף המובא
בית יהוה׃ ונסיב יהוידע כהנא
ארונא חד ונקב חורא בדשיה ויהב
יתיה בסטר מדבחא בימינא
במיעל גברא לבית מקדשא דיי
ויהבין תמן כהניא אמרכליא ית
כל כספא דמתעל לבית מקדשא
דיי׃ ויהי כראותם כי רב הכסף
ג בארון ויעל ספר המלך והכהן
מאחין הגדול ויצרו וימנו את הכסף הנמצא
בית יהוה׃ והוה כד חזו ארי סגי
כספא בארונא וסליק ספרא דמלכא
וכהנא רבא וצרו ומנו ית כספא

דאשתכח בבית מקדשא דיי׳ ונתנו
את הכסף המתכן על יד׳ עשי
המלאכה הפקדים בית יהוה ויוציאהו
לחרשי העץ ולבנים העשים בית
יהוה ויהבין ית כספא דמתקים על
על ידי עבדי עבידתא דממנן בבית
מקדשא דיי׳ ומפקין ליה לנגרי
אעיא ולארדיכליא דעבדין בבית
מקדשא דיי׳ ולגדרים ולחצבי
האבן ולקנות עצים ואבני מחצב
לחזק את בדק בית יהוה ולכל אשר
יצא על הבית לחזקה ולארגובליא
ולפסלי אבניא ולמזבן אעין ואבנין
פסילן לתקפא ית בידק בית מקדשא
דיי׳ ולכל דיפוק על ביתא לתקפותיה
אך לא יעשה בית יהוה ספות כסף
מזמרות מזרקות חצצרות כל כלי
זהב וכלי כסף מן הכסף המובא בית
יהוה ברם לא מתעביד בבית מקדשא
דיי׳ קולין דכסף מזמריא מזרקיא
חצוצרתא כל מן דדהב ומן דכסף
מן כספא דמתעל לבית מקדשא דיי׳
כי לעשי המלאכה יתנהו וחזקו בו
את בית יהוה ארי לעבדי עבידתא
יהבין ליה ומתקפין ביה ית בית
מקדשא דיי׳ ולא יחשבו את האנשים
אשר יתנו את הכסף על ידם לתת
לעשי המלאכה כי באמונה הם

ידי׳ ק׳ המפקדים ק׳ ול׳

עשים ולא מחשבין עם גבריא
דיהבין ית כספא על ידהון למתן
לעבדי עבידתא ארי בהימנותא
אנון עבדין כסף אשם וכסף חטאות
ה׳ בן — לא יובא בית יהוה לכהנים יהיו כסף
אשמא וכסף חטותא לא מתעל
לבית מקדשא דיי׳ לכהניא יהבין
ליהו׳ אז יעלה
חזאל מלך ארם וילחם על גת וילכדה
יח׳ — וישם חזאל פניו לעלות על ירושלם
וכל — בכין סליק חזאל מלכא דארם ואגיח
אורי׳ — קרבא על גת וכבשה ושוי חזאל
ויהוש׳ כוות׳ — אפוהי למסק לירושלם ויקח יהואש
בט׳ ג׳ — מלך יהודה את כל הקדשים אשר
הקדישו יהושפט ויהורם ואחזיהו
ג׳ — אבתיו מלכי יהודה ואת קדשיו
וסי׳ ואיש — ואת כל הזהב הנמצא באצרות בית
את — יהוה ובית המלך וישלח לחזאל
קדש׳ ויקח — מלך ארם ויעל מעל ירושלם
יבואש — ונסיב יהואש מלך שבטא דבית
וקדשין — יהודה ית כל קדשיא דאקדישו יהושפט
בית יא׳ — ויהורם ואחזיה אבהתוהי מלכיא
דבית יהודה וית קדשוהי וית כל
דהבא דאשתכח באוצרי בית מקדשא
דיי׳ ובגנזי בית מלכא ושדר לחזאל
מלכא דארם ואסתלק מעל ירושלם
ויתר דברי יואש וכל אשר עשה
הלוא הם כתובים על ספר דברי

ויציאהו ג׳ וסי׳ וינקהו נבות לחרשי בתרא בתר׳ ויוציאהו כתי׳ וב׳ קרי׳ חס׳ רחס׳ כלי זהב ג׳ וסי׳ ויבאו האנשים ונקרב

הימים למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי
יואש וכל דעבד הלא אנון כתיבין
על ספר פתגמי יומיא למלכיא
דבית יהודה׃ ויקמו עבדיו ויקשרו
קשר ויכו את יואש בית מלא היורד
סלא׃ וקמו עבדוהי ומרדו מרדא ב̇ חד
ומחו ית יהואש בבית מלוא דנחית כת̇
לסלא׃ ויוזכר בן שמעת ויהוזבד א וי
בן שמר עבדיו הכהו וימת ויקברו כתי̇ הי
אתו עם אבתיו בעיר דוד וימלך
אמציה בנו תחתיו׃ ויוזכר בר שמעת
ויהוזבד בר שומר עבדוהי מחוהי
וקטלוהי וקברו יתיה עם אבהתוהי
בקרתא דדויד ומלך אמציה בריה
תחותוהי׃ בשנת
עשרים ושלש שנה ליואש בן
אחזיהו מלך יהודה מלך יהואחז
בן יהוא על ישראל בשמרון שבע
עשרה שנה׃ בשנת עסרין ותלת
שנין ליואש בר אחזיה מלך שבטא
דבית יהודה מלך יהואחז בר יהוא
על ישראל בשמרון שבע עסרי
שנין׃ ויעש הרע בעיני יהוה וילך
אחר חטאת ירבעם בן נבט אשר ו חס
החטיא את ישראל לא סר ממנה׃
ועבד דביש קדם יוי ואזל בתר חובי
ירבעם בר נבט דחייב ית ישראל
לא סטא מנהון׃ ויחר אף יהוה

בישראל ויתנם ביד חזאל מלך
ארם וביד בן הדד בן חזאל כל
הימים׃ ותקיף רוגזא דיוי בישראל
ומסרינון ביד חזאל מלכא דארם
וביד בר הדד בר חזאל כל יומיא׃
ויחל יהואחז את פני יהוה וישמע ה׳
אליו יהוה כי ראה את לחץ ישראל
כי לחץ אתם מלך ארם׃ וצלי
יהואחז קדם יוי וקביל צלותיה יוי
ארי גלי קדמוהי דוחקא דישראל
ארי דחק יתהון מלכא דארם׃ ויתן
יהוה לישראל מושיע ויצאו מתחת
יד ארם וישבו בני ישראל באהליהם
כתמול שלשום׃ ויהב יוי לישראל
פריק ונפקו מתחות יד אנש ארם
ויתיבו בני ישראל בקרויהון כמאתמלי
ומדקמוהי׃ אך לא סרו מחטאת
בית ירבעם אשר החטי את ישראל החטיא ק̇
בה הלך וגם האשרה עמדה בשמרון׃
ברם לא סטו מחובי בית ירבעם
דחייב ית ישראל בהון אזלו ואף
אשירתא קמת בשמרון׃ כי לא
השאיר ליהואחז עם כי אם חמשים וכל
פרשים ועשרה רכב ועשרת אתנ̇
אלפים רגלי כי אבדם מלך ארם ומן
וישמם כעפר לדש׃ ארי לא אשתאר פיס
ליהואחז עם אלהין חמשין פרשין כוו
ועסר רתכין ועסרא אלפין גברי

חטאות ו׳ חס׳ וסימנ׳ איש או אשה אחר חטאות מחבואות תנינ׳ דיהואחז בחטאות מנשה יבקש בה הולך

רגלאי ארי אבדינון מלכא דארם
ושוינון כעפרא לדישו׳ ויתר דברי
יהואחז וכל אשר עשה וגבורתו
הלוא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי ישראל׃ ושאר פתגמי
יהואחז וכל דעבד וגיבורותיה הלא
אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכי ישראל׃ וישכב יהואחז עם
אבתיו ויקברהו בשמרון וימלך
יואש בנו תחתיו׃ ושכיב יהואחז
עם אבהתוהי וקברוהי בשומרון
ומלך יואש בריה תחותוהי׃
בשנת שלשים
ושבע שנה ליואש מלך יהודה
מלך יהואש בן יהואחז על ישראל
בשמרון שש עשרה שנה׃ בשנת
תלתין ושבע שנין ליואש מלך
שבטא דבית יהודה מלך יהואש
בר יהואחז על ישראל בשמרון שית
עסרי שנין׃ ויעשה הרע בעיני
יהוה לא סר מכל חטאות ירבעם
בן נבט אשר החטיא את ישראל
בה הלך׃ ועבד דביש קדם יי לא סטא
מכל חובי ירבעם בר נבט דחייב
ית ישראל בהון אזל׃ ויתר דברי יואש
וכל אשר עשה וגבורתו אשר
נלחם עם אמציה מלך יהודה
הלא הם כתובים על ספר דברי

הימים למלכי ישראל׃ ושאר
פתגמי יואש וכל דעבד וגיבורותיה
דאגיח עם אמציה מלך שבטא
דבית יהודה הלא אנון כתיבין על
ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל׃
טו וישכב יואש עם אבתיו וירבעם
ישב על כסאו ויקבר יואש בשמרון
עם מלכי ישראל׃ ושכיב יואש
עם אבהתוהי וירבעם יתיב על
כרסוהי ואתקבר יואש בשמרון
עם מלכי ישראל׃
ואלישע חלה את חליו אשר ימות
בו וירד אליו יואש מלך ישראל ויבך
על פניו ויאמר אבי אבי רכב ישראל
ופרשיו׃ ואלישע מרע ית מרעיה
דימות ביה ונחת לותיה יואש מלכא
דישראל ובכא על אפוהי ואמר רבי
רבי דטב ליה לישראל בצלותיה
מרתכין ומפרשין׃ ויאמר לו
ג אלישע קח קשת וחצים ויקח אליו
קשת וחצים׃ ואמר ליה אלישע סב
קשתא וגיריא ונסיב ליה קשתא
ל וגיריא׃ ויאמר למלך ישראל
הרכב ידך על הקשת וירכב ידו
ה וישם אלישע ידיו על ידי המלך׃
בטע ואמר למלכא דישראל אחית ידך
יב על קשתא ואחית ידיה ושוי אלישע
פת ידוהי על ידי מלכא׃ ויאמר פתח

אמציה ט׳ וסימ׳ ויזכר ויתר דברי יואש קדמא׳ אז שלח בשנת עשרים לירבעם וישלח ויאמ׳ ויען ומשובב

החלון קדמה ויפתח ויאמר אלישע
ירה ויור ויאמר חץ תשועה ליהוה
וחץ תשועה בארם והכית את
ארם באפק עד כלה׃ ואמר פתח
כוין למדנחא ופתח ואמר אלישע
שדי ושדא ואמר הדין גרא יתעביד
לנא פרקנא מן קדם יי׳ והדין גרא
יתעביד לנא נצחנא באנש ארם
ותמחי ית אנש ארם באפיק עד
דתשיצינון׃ ויאמר קח החצים
ויקח ויאמר למלך ישראל הך
ארצה ויך שלש פעמים ויעמד׃
ואמר סב גרריא ונסיב ואמר למלכא
דישראל מחי לארעא ומחא תלת
זמנין ופסק׃ ויקצף עליו איש
האלהים ויאמר להכות חמש או
שש פעמים אז הכית את ארם
עד כלה ועתה שלש פעמים תכה
את ארם׃ ורגיז עלוהי נביא דיי׳
ואמר הוה חזי לך למחי חמש
או שית זמנין בכון כון מחית
ית אנש ארם עד שיציתא
וכען תלת זמנין תמחי ית אנש
ארם׃
וימת אלישע
ויקברהו וגדודי מואב יבאו
בארץ בא שנה׃ ומית אלישע
וקברוהי ומשרית מואב עלא
בארעא במיעל שתא׃ ויהי הם

קברים איש והנה ראו את הגדוד
וישליכו את האיש בקבר אלישע
וילך ויגע האיש בעצמות אלישע
ויחי ויקם על רגליו׃ והוה כד
אינון קברין גברא והא חזו ית
משריתא ורמו ית גברא בקברא
דאלישע ואזל וקריב גברא בגרמי
אלישע וחיא וקם על רגלוהי׃
וחזאל מלך ארם
לחץ את ישראל כל ימי יהואחז׃
וחזאל מלכא דארם דחק ית ישראל
כל יומי יהואחז׃ ויחן יהוה אתם
וירחמם ויפן אליהם למען בריתו
את אברהם יצחק ויעקב ולא אבה
השחיתם ולא השליכם מעל פניו
עד עתה׃ וחס יי׳ עליהון ורחים
עליהון ואתפני במימריה לאוטבא
להון בדיל קימיה דעם אברהם
יצחק ויעקב ולא אבא לחבלותהון
ולא אגלינון מארע בית שכינתיה
עד כען׃ וימת חזאל מלך ארם
וימלך בן הדד בנו תחתיו׃ ומית
חזאל מלכא דארם ומלך בר הדד
בריה תחותוהי׃ וישב יהואש בן
יהואחז ויקח את הערים מיד בן
הדד בן חזאל אשר לקח מיד
יהואחז אביו במלחמה שלש
פעמים הכהו יואש וישב את ערי

וישליכו ו׳ מל׳ וסימ׳ איש מתוהו ואת מלך העי ויפרשו את השמלה ויהי הם קברים וכל כתו כון במ״א חס׳ וישלכו

147

ישראל ית כל יהואש בר יהואחז
ונסיב ית קרויא מיד בר הדד בר
חזאל דנסיב מיד יהואחז אבוהי
בקרבא תלת זמנין מחהי יהואש
ואתיב ית קרוי ישראל׃
בשנת שתים ליואש
בן יואחז מלך ישראל מלך אמציהו
בן יואש מלך יהודה׃ בשנת תרתין
ליואש בר יהואחז מלכא דישראל
מלך אמציה בר יהואש מלך
שבטא דבית יהודה׃ בן עשרים
וחמש שנה היה במלכו ועשרים
ותשע שנה מלך בירושלם ושם אמו
יהועדין מן ירושלם׃ בר עסרין
וחמיש שנין הוה כד מלך ועסרין
ותשע שנין מלך בירושלם ושום
אמיה יהועדין מן ירושלם׃ ויעש
הישר בעיני יהוה רק לא כדוד אביו
ככל אשר עשה יואש אביו עשה׃
ועבד דכשר קדם יי לחוד לא כדויד
אבוהי ככל דעבד יואש אבוהי
עבד׃ רק הבמות לא סרו עוד העם
מזבחים ומקטרים בבמות׃ לחוד
במתא לא עטרא עד כען עמא
מדבחין ומסקין בוסמין על במתא׃
ויהי כאשר חזקה הממלכה בידו
ויך את עבדיו המכים את המלך
אביו׃ והוה כד תקיפת מלכותא

בידיה וקטל ית עבדוהי דקטלו
ית מלכא אבוהי׃ ואת בני המכים
סימ׳ לא המית ככתוב בספר תורת משה
ומית׳ אשר צוה יהוה לאמר לא יומתו
אבות על בנים ובנים לא יומתו על
אבות כי אם איש בחטאו ימותו׃ וית
בנוי קטוליא לא קטל כמא דכתיב
בספר אוריתא דמשה דפקיד יי
למימר לא ימותון אבהן על פום
בנין ובנין לא ימותון על פום אבהן
אלהין אנש בחוביה ימותון׃ הוא הכה
יתיר י׳ את אדום בגיא מלח עשרת אלפים
ותפש את הסלע במלחמה ויקרא
את שמה יקתאל עד היום הזה׃ הוא (יהועדין ק׳)
מחא ית אנש אדום בגי מלח עסרא
אלפין וכבש ית כרכא בקרבא וקרא
ית שמה יקתאל עד יומא הדין׃
ט אז שלח אמציה
מלאכים אל יהואש בן יהואחז בן
יהוא מלך ישראל לאמר לכה
ב נתראה פנים׃ בכין שלח אמציה
אזגדין לות יהואש בר יהואחז בר
יהוא מלכא דישראל למימר איתי
נתקביל אפין בקרבא׃ וישלח יהואש
מלך ישראל אל אמציהו מלך
יהודה לאמר החוח אשר בלבנון
שלח אל הארז אשר בלבנון לאמר
תנה את בתך לבני לאשה ותעבר
חצש״י

[illegible] שלח מאות עשרים לרבעם וישלח ויאמר ויען ומשוב ב

בלחם יב̇ פת̇ וסימ׳ כי תשכון הטוב טוב תבי בהדדעזר וחבי ירבעם קדמ׳ דמלכ׳ יואש יהואש ובמלחמות

חית השדה אשר בלבנון ותרמס
את החוח׃ ושלח יהואש מלכא
דישראל לאמציה מלך שבטא
דבית יהודה למימר חוחא דבלבנן
שלח לארזא דבלבנן למימר הב
ית ברתך לברי לאיתו ועברת
חית ברא דבלבנן ודשת ית חוחא׃
הכה הכית את אדום ונשאך לבך ב
הכבד ושב בביתך ולמה תתגרה
ברעה ונפלתה אתה ויהודה עמך׃
ממחא מחיתא ית אנש אדום
ורמים עלך לבך אתיקר ותיב בביתך
ולמא את מתגרי בבישא ותיפול
את ודבית יהודה עמך׃ ולא שמע
אמציהו ויעל יהואש מלך ישראל
ויתראו פנים הוא ואמציהו מלך
יהודה בבית שמש אשר ליהודה׃
ולא קביל אמציה וסליק יהואש
מלכא דישראל ואתקבילו אפיהון
בקרבא הוא ואמציה מלך שבטא
דבית יהודה בבית שמש דבשיבט
יהודה׃ ויגף יהודה לפני ישראל
וינסו איש לאהלו׃ ואתברו אנש לין ק
יהודה קדם ישראל ואפכו גבר
לקרווהי׃ ואת אמציהו מלך יהודה
בן יהואש בן אחזיהו תפש יהואש
מלך ישראל בבית שמש ויבאו ויבא ק
ירושלם ויפרץ בחומת ירושלם

בשער אפרים עד שער הפנה
ארבע מאות אמה׃ וית אמציה
מלך שבטא דבית יהודה בר יהואש
בר יהואחז אחד יהואש מלכא
דישראל בבית שמש ואתא לירושלם
ופרט בשורא דירושלם מתרע
שיבט אפרים ועד תרע זויתא ארבע
מאה אמין׃ ולקח את כל הזהב
והכסף ואת כל הכלים הנמצאים
בית יהוה ובאוצרות בית המלך ואת
בני התערבות וישב שמרונה׃ ג
ונסיב ית כל דהבא וכספא וית כל
מניא דאשתכחו בית מקדשא דיי
ובגנזי בית מלכא וית בני רברביא
ותב לשמרון׃ ויתר דברי יהואש
אשר עשה וגבורתו ואשר נלחם יב
עם אמציהו מלך יהודה הלא הם פת
כתובים על ספר דברי הימים למלכי ד
ישראל׃ ושאר פתגמי יואש דעבד חס
וגבורתיה ודאגיח עם אמציה מלך
שבטא דבית יהודה הלא אנון כתיבין
על ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל׃
וישכב יהואש עם אבתיו ויקבר
בשמרון עם מלכי ישראל וימלך
ירבעם בנו תחתיו׃ ושכיב יהואש
עם אבהתוהי ואתקבר בשמרון עם
מלכי ישראל ומלך ירבעם בריה
תחותוהי׃ ויחי אמציהו

ויהפך פחד ויחזק ◦ דאורייתא יומתו יומת יומתן ◦ דנביאי יומתו יומתו ימות ◦ דכתו׳ ימותו ימותו ימותו ◦

את אברהם ו׳ וסימנ׳ — וישמע אלהים את ויחן ש׳ אותם אשר כרת וחבירו — וכ״ש אך ב׳ וג׳

בן יואש מלך יהודה אחרי מות
יהואש בן יהואחז מלך ישראל חמש
עשרה שנה: וחיא אמציה בר יואש
מלך שבטא דבית יהודה בתר דמית
יהואש בר יהואחז מלכא דישראל
חמיש עסרי שנין: ויתר דברי
אמציהו הלא הם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי יהודה: ושאר
פתגמי אמציה הלא אנון כתיבין
על ספר פתגמי יומיא למלכיא דבית
יהודה: ויקשרו עליו קשר בירושלם
וינס לכישה וישלחו אחריו לכישה
וימתהו שם: ומרדו עלוהי מרדא
בירושלם ואפך ללכיש ושלחו
בתרוהי ללכיש וקטלוהי תמן: וישאו
אתו על הסוסים ויקבר בירושלם
עם אבתיו בעיר דוד: ונטלו יתיה
על סוסותא ואתקבר בירושלם עם
אבהתוהי בקרתא דדויד: ויקחו כל
עם יהודה את עזריה והוא בן שש
עשרה שנה וימלכו אתו תחת אביו
אמציהו: ודברו כל עמא דבית
יהודה ית עזריה והוא בר שית עסרי
שנין ואמליכו יתיה תחות אבוהי
אמציה: הוא בנה את אילת וישבה
ליהודה אחרי שכב המלך עם אבתיו:
הוא בנא ית אילת ואתיבה לדבית
יהודה בתר דשכיב מלכא עם אבהתוהי

בשנת חמש עשרה
שנה לאמציהו בן יואש מלך יהודה
מלך ירבעם בן יואש מלך ישראל
בשמרון ארבעים ואחת שנה: בשנת
חמיש עסרי שנין לאמציה בר יואש מלך
שבטא דבית יהודה מלך ירבעם בר
ב̇ בטע יואש מלכא דישראל בשמרון ארבעין
וחדא שנין: ויעש הרע בעיני יהוה
לא סר מכל חטאות ירבעם בן נבט
אשר החטיא את ישראל: ועבד דביש
קדם יי לא אסטא מכל חובי ירבעם בר
ו נבט דחייב ית ישראל: הוא השיב את
גבול ישראל מלבוא חמת עד ים
הערבה כדבר יהוה אלהי ישראל
אשר דבר ביד עבדו יונה בן אמתי
הנביא אשר מגת החפר: הוא אתיב
ית תחום ישראל ממעלנא דחמת עד
ימא דמישרא כפתגמא דיי אלהא
דישראל דמליל ביד עבדוהי יונה בר
אמתי נביא דמגת חפר: כי ראה יהוה
ה̇ חס את עני ישראל מרה מאד ואפס
עצור ואפס עזוב ואין עזר לישראל:
ארי גלי קדם יי שעבודא דישראל
תקיף לחדא ואנון מטלטלין ושביקין
ב̇ א ולית דסעיד לישראל: ולא דבר יהוה
מל׳ למחות את שם ישראל מתחת השמים
וג׳ ויושיעם ביד ירבעם בן יואש: והות
חס רעוא קדם יי דלא למחי ית שמא

גשאך וס׳ לבך לבך ובמדבר · אילת ב׳ בליש׳ וסימנ׳ — ונעבר מאת אחינו הוא בנה דמלכים וקדמ׳ ובתר׳

דישראל מתחות שמיא ופרקינון
על ידי ירבעם בר יואש ויתר דברי
ירבעם וכל אשר עשה וגבורתו
אשר נלחם ואשר השיב את דמשק
ואת חמת ליהודה בישראל הלוא
הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי ישראל ושאר פתגמי ירבעם
וכל דעבד וגבורתיה דאגיח ודאתיב
ית דמשק וית חמת לדבית יהודה
בישראל הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכי ישראל וישכב
ירבעם עם אבתיו עם מלכי ישראל
וימלך זכריה בנו תחתיו ושכיב
ירבעם עם אבהתוהי עם מלכי
ישראל ומלך זכריה בריה תחותוהי

בשנת עשרים
ושבע שנה לירבעם מלך ישראל
מלך עזריה בן אמציה מלך יהודה
בשנת עסרין ושבע שנין לירבעם
מלכא דישראל מלך עזריה בר
אמציה מלך שבטא דבית יהודה
בן שש עשרה שנה היה במלכו
וחמשים ושתים שנה מלך בירושלם
ושם אמו יכליהו מירושלם בר
שית עסרי שנין הוה כד מלך
וחמשין ותרתין שנין מלך בירושלם
ושם אמיה יכליה מירושלם
ויעש הישר בעיני יהוה ככל

אשר עשה אמציהו אביו ועבד
דכשר קדם יי ככל דעבד אמציה
אבוהי רק הבמות לא סרו עוד העם
מזבחים ומקטרים בבמות ולחוד
במתא לא עטרא עד כען עמא
מדבחין ומסקין בוסמין על במתא
ויגע יהוה את המלך ויהי מצרע
עד יום מתו וישב בבית החפשית
ויותם בן המלך על הבית שפט את
עם הארץ ואיתי יי מרע על מלכא
והוה סגיר עד יום מותיה ויתיב
ברמן ירושלם ויותם בר מלכא על
ביתא דאין ית עמא דארעא ויתר
דברי עזריהו וכל אשר עשה הלוא
הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי יהודה ושאר פתגמי עזריה
וכל דעבד הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכיא דבית יהודה
וישכב עזריה עם אבתיו ויקברו
אתו עם אבתיו בעיר דוד וימלך
יותם בנו תחתיו ושכיב עזריה
עם אבהתוהי בקרתא דדויד ומלך
יותם בריה תחותוהי

בשנת שלשים ושמנה
שנה לעזריה מלך יהודה מלך
זכריהו בן ירבעם על ישראל
בשמרון ששה חדשים ובשנת
תלתין ותמני שנין לעזריה מלך

149

שבטא דבית יהודה מלך זכריה
בר ירבעם על ישראל בשמרון
שתא ירחין ויעש הרע בעיני יהוה
כאשר עשו אבתיו לא סר מחטאות
ירבעם בן נבט אשר החטיא את
ישראל ועבד דביש קדם ייי כמא
דעבדו אבהתוהי לא סטא מחובי
ירבעם בר נבט דחייב ית ישראל
ויקשר עליו שלם בן יבש ויכהו
קבל עם וימיתהו וימלך תחתיו
ומרד עלוהי שלום בר יביש ומחהי
קדם עמא וקטליה ומלך תחותוהי
ויתר דברי זכריה הנם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי ישראל
ושאר פתגמי זכריה האנון כתיבין
על ספר פתגמי יומיא למלכי
ישראל הוא דבר יהוה אשר דבר
אל יהוא לאמר בני רבעים ישבו
לך על כסא ישראל ויהי כן הוא
פתגמא דייי דמליל עם יהוא למימר
בנין רביעאין יתבון לך על כרסי
מלכותא דישראל והוה כין
שלום בן יבש מלך
בשנת שלשים ותשע שנה לעזיה
מלך יהודה וימלך ירח ימים
בשמרון ושלום בר יביש מלך
בשנת תלתין ותשע שנין לעזיה
מלך שבטא דבית יהודה ומלך

ירח יומין בשמרון ויעל מנחם בן
גדי מתרצה ויבא שמרון ויך את
שלום בן יבש בשמרון וימיתהו
וימלך תחתיו וסליק מנחם בר גדי
מתרצה ואתא לשמרון ומחא ית
שלום בר יביש בשמרון וקטליה
ומלך תחותוהי ויתר דברי שלום
וקשרו אשר קשר הנם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי ישראל
ושאר פתגמי שלום ומרדיה דמרד
האנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכי ישראל אז
יכה מנחם את תפסח ואת כל אשר
בה ואת גבוליה מתרצה כי לא פתח
ויך את כל ההרותיה בקע בכין מחא
מנחם ית תפסח וית כל דבה וית
תחומהא מתרצה ארי לא פתח ית
תרעא לאשלמא ומחהי ית כל
מעדיתהא בזעי
בשנת שלשים ותשע שנה לעזריה
מלך יהודה מלך מנחם בן גדי על
ישראל עשר שנים בשמרון בשנת
תלתין ותשע שנין לעזריה מלך
שבטא דבית יהודה מלך מנחם בר
גדי על ישראל עשר שנין בשמרון
ויעש הרע בעיני יהוה לא סר מעל
חטאת ירבעם בן נבט אשר החטיא
את ישראל כל ימיו ועבד דביש קדם

תנם כתובים ה׳ וסימנ׳ ירבעם בן נבט זכריה שלום פקח פקחיה וכל כתוב כוות בר״ב הלח הם כתובים

לא סטא מעל חובי ירבעם בר
נבט דחייב ית ישראל כל יומוהי
בא פול מלך אשור על הארץ
ויתן מנחם לפול אלף ככר כסף ל
להיות ידיו אתו להחזיק הממלכה
בידו׃ אתא פול מלכא דאתור על
ארעא ויהב מנחם לפול אלף ככרין
דכסף לאשלמא ידוהי עמיה
לתקפא מלכותא בידיה׃ ויצא יג
מנחם את הכסף על ישראל על חס
כל גבורי החיל לתת למלך אשור
חמשים שקלים כסף לאיש אחד
וישב מלך אשור ולא עמד שם ג
בארץ׃ ורמא מנחם ית כספא על איש
ישראל על כל גיברי חילא למתן אתו
למלכא דאתור חמשין סלעין ויצא
דכסף לגברא חד ותב מלכא דאתור שר
ולא אניק תמן בארעא׃ ויתר להיות
דברי מנחם וכל אשר עשה הלוא שם
הם כתובים על ספר דברי הימים בארץ
למלכי ישראל׃ ושאר פתגמי
מנחם וכל דעבד הלא אנון כתיבין
על ספר פתגמי יומיא למלכי ישראל
וישכב מנחם עם אבתיו וימלך
פקחיה בנו תחתיו׃ ושכיב מנחם
עם אבהתוהי ומלך פקחיה בריה
תחותוהי׃ בשנת ב
חמשים שנה לעזריה מלך יהודה כבוי לעזריה

מלך פקחיה בן מנחם על ישראל
בשמרון שנתים׃ בשנת חמשין
שנין לעזריה מלך שבטא דבית
יהודה מלך פקחיה בר מנחם על
ישראל בשמרון תרתין שנין׃ ויעש
הרע בעיני יהוה לא סר מחטאות
ירבעם בן נבט אשר החטיא את
ישראל׃ ועבד דביש קדם יי׳ לא
סטא מחובי ירבעם בר נבט דחייב
ית ישראל׃ ויקשר עליו פקח בן
רמליהו שלישו ויכהו בשמרון
בארמון בית מלך את ארגב ואת המלך ק
הארי׳ ועמו חמשים איש מבני
גלעדים וימיתהו וימלך תחתיו׃ ל
ומרד עלוהי פקח בר רמליה גיבריה
ומחהי בשמרון באדרון בית מלכא
וית ארגוב וית אריה ועמיה חמשין
גברא מבני גלעדאה וקטליה ומלך
תחותוהי׃ ויתר דברי פקחיה וכל
אשר עשה הנם כתובים על ספר ה
דברי הימים למלכי ישראל׃ ושאר
פתגמי פקחיה וכל דעבד הא אנון
כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכי ישראל׃ בשנת
חמשים ושתים שנה לעזריה מלך ב
יהודה מלך פקח בן רמליהו על
ישראל בשמרון עשרים שנה׃
בשנת חמשין ותרתין שנין לעזריה

ולית עמר׳ ג׳ וסימנ׳ איש אתו בהתודע יוסף ויצא יש אל׳ ויצא מנחם את הכסף

מלך שבטא דבית יהודה מלך
פקח בר רמליה על ישראל בשמרון
עסרין שנין ויעש הרע בעיני
יהוה לא סר מן חטאות ירבעם בן
נבט אשר החטיא את ישראל
ועבד דביש קדם יי לא סטא מן חובי
ירבעם בר נבט דחייב ית ישראל
בימי פקח מלך ישראל בא תגלת
פלאסר מלך אשור ויקח את עיון
ואת אבל בית מעכה ואת ינוח ואת
קדש ואת חצור ואת הגלעד ואת
הגלילה כל ארץ נפתלי ויגלם
אשורה ביומי פקח מלכא דישראל
אתא תגלת פלאסר מלכא דאתור
ושבא ית עיון וית אבל בית מעכה
וית ינוח וית קדש וית חצור וית
גלעד וית גלילה כל ארע שיבט
נפתלי ואגלינון לאתור ויקשר
קשר הושע בן אלה על פקח בן
רמליהו ויכהו וימיתהו וימלך תחתיו
בשנת עשרים ליותם בן עזיהו
ומריד מרדא הושע בר אלה על
פקח בר רמליה ומחהי וקטליה
ומלך תחותוהי בשנת עסרין ליותם
בר עזיהו ויתר דברי פקח וכל
אשר עשה הנם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי ישראל ושאר
פתגמי פקח וכל דעבד הלא אנון

על ספר פתגמי יומיא דמלכי
ישראל: בשנת שתים
לפקח בן רמליהו מלך ישראל מלך
יותם בן עזיהו מלך יהודה בשנת
תרתין לפקח בר רמליה מלכא
דישראל מלך יותם בר עזיה מלך
שבטא דבית יהודה בן עשרים
ז וחמש שנה היה במלכו ושש עשרה ז
שנה מלך בירושלם ושם אמו פ"ס
ב ירושא בת צדוק בר עסרין וחמיש דאית
א שנין הוה בר מלך ושית עסרי בהו
כת שנין מלך בירושלם ושם אמיה את
א ירושא בר צדוק ויעש הישר בעיני ואת
וא יהוה ככל אשר עשה עזיהו אביו ואת
כת עשה ועבד דכשר קדם יי ככל ואת
הי דעבד עזיה אבוהי עבד רק הבמות ואת
לא סרו עוד העם מזבחים ומקטרים ואת
בבמות הוא בנה את שער בית יהוה ואת
העליון לחוד במתא לא עטרא עד
כען עמא מדבחין ומסקין בוסמין
על במתא הוא בנא ית תרעא בית
מקדשא דיי עילאה ויתר דברי
יותם אשר עשה הלא הם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי יהודה
ושאר פתגמי יותם דעבד הלא
אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכיא דבית יהודה בימים ההם
החל יהוה להשליח ביהודה רצין

לפיסו' דאית בהו את ואת ואת ואת ואת ואת ואת וסימ' ויקח עשו קח את אהרן ויקח את החלב אשר לא הוריש וזה דבר

מלך ארם ואת פקח בן רמליהו
ביומיא האינון שרי יי׳ לגראה
בדבית יהודה רצין מלכא דארם
וית פקח בר רמליהו וישכב יותם
עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר
דוד אביו וימלך אחז בנו תחתיו
ושכיב יותם עם אבהתוהי ואתקבר
עם אבהתוהי בקרתא דדויד
אבוהי ומלך אחז בריה תחותוהי
בשנת שבע עשרה
שנה לפקח בן רמליהו מלך אחז
בן יותם מלך יהודה בשנת שבע
עסרי שנין לפקח בר רמליה מלך
אחז בר יותם מלך שבטא דבית
יהודה בן עשרים שנה אחז במלכו
ושש עשרה שנה מלך בירושלם
ולא עשה הישר בעיני יהוה אלהיו
כדוד אביו בר עסרין שנין אחז
כד מלך ושית עסרי שנין מלך
בירושלם ולא עבד דכשר קדם יי
אלהיה כדויד אבוהי וילך בדרך
מלכי ישראל וגם את בנו העביר
באש כתועבת הגוים אשר הוריש סימן
יהוה אתם מפני בני ישראל ואזל
באורח מלכא ישראל ואף ית בריה
אעבר בנורא כתועבת עממיא
דתריך יי׳ יתהון מן קדם בני ישראל
ויזבח ויקטר בבמות ועל הגבעות

ותחת כל עץ רענן ונסיב ואסיק
בסמין בבמתא ועל רמתא ותחות
כל אילן עבוף אז יעלה רצין מלך
ארם ופקח בן רמליהו מלך ישראל
ירושלם למלחמה ויצרו על אחז
ולא יכלו להלחם בכן סליק רצין
מלכא דארם ופקח בר רמליה מלכא
דישראל לירושלם לאגחא קרבא
וצרו על אחז ולא יכילו לאגחא
בעת ההיא השיב רצין מלך ארם
את אילת לארם וינשל את היהודים
ואדומים מאילות וארמים באו אילת וישבו
שם עד היום הזה בעדנא ההוא
אתיב רצין מלכא דארם ית אילות
לארם ותריך ית יהודאי מאילות
ואנש אדום אתו לאילות ויתיבו תמן
עד יומא הדין וישלח אחז מלאכים
אל תגלת פלסר מלך אשור לאמר
עבדך ובנך אני עלה והושעני
מכף מלך ארם ומכף מלך ישראל
הקומים עלי ושלח אחז אזגדין
לות תגלת פלסר מלכא דאתור למימר
עבדך וברך אנא סק ופרוקני מיד
מלכא דארם ומיד מלכא דישראל
דקמו עלי ויקח אחז את הכסף ואת
הזהב הנמצא בית יהוה ובאצרות
בית המלך וישלח למלך אשור שחד
ונסיב אחז ית כספא וית דהבא

דאשתכח בית מקדשא דיי ובגנזי
בית מלכא ושדר למלכא דאתור
שוחדא׃ וישמע אליו מלך אשור
ויעל מלך אשור אל דמשק ויתפשה
ויגלה קירה ואת רצין המית׃ וקביל
מניה מלכא דאתור וסליק מלכא
דאתור על דמשק ואחדה ואגלי
עמא דבה לקירני וית רצין קטל׃
וילך המלך אחז לקראת תגלת
פלאסר מלך אשור דומשק וירא
את המזבח אשר בדמשק וישלח
המלך אחז אל אוריה הכהן את דמות
המזבח ואת תבניתו לכל מעשהו׃
ואזל מלכא אחז לקדמות תגלת
פלאסר מלכא דאתור לדמשק וחזא
ית מדבחא דבדמשק ושדר מלכא
אחז לות אוריה כהנא ית דמות מדבחא
וית טקוסיה לכל עובדוהי׃ ויבן
אוריה הכהן את המזבח ככל אשר
שלח המלך אחז מדמשק כן עשה
אוריה הכהן עד בוא המלך אחז
מדמשק׃ ובנא אוריה כהנא ית מדבחא
ככל דשלח מלכא אחז מדמשק
כין עבד אוריה כהנא עד דאתא
מלכא אחז מדמשק׃ ויבא המלך
מדמשק וירא המלך את המזבח
ויקרב המלך על המזבח ויעל עליו׃
ואתא מלכא מדמשק וחזא מלכא

ית מדבחא וקריב מלכא על מדבחא
ואסיק עלוהי׃ ויקטר את עלתו
ואת מנחתו ויסך את נסכו ויזרק
את דם השלמים אשר לו על
המזבח׃ ואסיק ית עלתיה וית מנחתיה
ונסיך ית נסכיה וזרק ית דם נכסת
קודשיא דיליה על מדבחא׃ ואת
המזבח הנחשת אשר לפני יהוה
ויקרב מאת פני הבית מבין המזבח
ומבין בית יהוה ויתן אתו על ירך
המזבח צפונה׃ וית מדבחא דנחשא
דקדם יי וקריב מן קדם ביתא מבין
מדבחא ומבין בית מקדשא דיי
ויהב יתיה על שדא דמדבחא צפונא׃
ויצוהו המלך אחז את אוריה הכהן
לאמר על המזבח הגדול הקטר
את עלת הבקר ואת מנחת הערב
ואת עלת המלך ואת מנחתו ואת
עלת כל עם הארץ ומנחתם ונסכיהם
וכל דם עלה וכל דם זבח עליו תזרק
ומזבח הנחשת יהיה לי לבקר׃ ופקיד
מלכא אחז ית אוריה כהנא למימר
על מדבחא רבא אסיק ית עלת
צפרא וית מנחת רמשא וית עלת
מלכא וית מנחתיה וית עלת כל
עמא דארעא ומנחתהון ונסכיהון
וכל דם עלא וכל דם נכסת קודשיא
עלוהי תזרוק ומדבחא דנחשא

ג ויצב יעקב עמו העולה את נסכו

ויצוהו ק

קרב ב׳ וסימ׳ ויגלה ... ויקרב ה׳ וסימנ׳ ... אהרן כי קם אליה מדמשק רב

יהי לי לבקר׃ ויעש אוריה הכהן
ככל אשר צוה המלך אחז׃ ועבד
אוריה כהנא ככל דפקיד מלכא
אחז׃ ויקצץ המלך אחז את
המסגרות המכנות ויסר מעליהם
ואת הכיור ואת הים הורד מעל יתיר
הבקר הנחשת אשר תחתיה ויתן ל
אתו על מרצפת אבנים׃ וקציץ חס
מלכא אחז ית גדנפי בסיסיא ואעדי ל
מנהון ית כיוריא וית ימא אחית
מעל תוריא דנחשא דתחותוהי
ויהב יתיה על רצפת אבניא׃ ואת
מיסך השבת אשר בנו בבית מוסך
ואת מבוא המלך החיצונה הסב ל
בית יהוה מפני מלך אשור׃ וית בטע
טקוס שבתא דבנו בביתא וית
מעלנא דמלכא בראה אסחר לבית
מקדשא דיי מן קדם מלכא דאתור׃
ויתר דברי אחז אשר עשה הלא
הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי אחז
דעבד הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכיא דבית
יהודה׃ וישכב אחז עם אבתיו
ויקבר עם אבתיו בעיר דוד וימלך
חזקיהו בנו תחתיו׃ ושכיב אחז
עם אבהתוהי ואתקבר עם
אבהתוהי בקרתא דדויד ומלך

חזקיה בריה תחותוהי׃
בשנת שתים עשרה
לאחז מלך יהודה מלך הושע בן
אלה בשמרון על ישראל תשע
שנים׃ בשנת תרתא עסרי לאחז
מלך שבטא דבית יהודה מלך
הושע בר אלה בשמרון על ישראל
תשע שנין׃ ויעש הרע בעיני יהוה
רק לא כמלכי ישראל אשר היו
לפניו׃ ועבד דביש קדם יי לחוד לא
כמלכי ישראל דהוו קדמוהי׃ עליו
עלה שלמנאסר מלך אשור ויהי
לו הושע עבד וישב לו מנחה׃
עלוהי סליק שלמנאסר מלכא
דאתור והוה ליה הושע עבדא ואתיב
ליה תקרובתא׃ וימצא מלך אשור
בהושע קשר אשר שלח מלאכים ל
אל סוא מלך מצרים ולא העלה וכת
מנחה למלך אשור כשנה בשנה ה
ויעצרהו מלך אשור ויאסרהו בית
כלא׃ ואשכח מלכא דאתור בהושע
מרדא ושלח אזגדין לות סוא מלכא
דמצרים ולא אסיק תקרובתא
למלכא דאתור כשנא בשנא ואחדיה
מלכא דאתור ואסריה בבית אסירי׃
ויעל מלך אשור בכל הארץ ויעל
שמרון ויצר עליה שלש שנים׃
וסליק מלכא דאתור בכל ארעא

כל"ס ה' וסימנ' חקת עולם לדרתיכם כל חלב ותאכלו ויצוה המלך אחז את אוריה ה' ב

אשוריה ו׳ וסימנ׳ וישבכו מחולה ב׳ כי מקח ויגל את ישראל ויגל ישראל מלך אשור מקלה מב׳

וסליק לשמרון וצר עלה תלת
שנין׃ בשנת התשיעית להושע
לכד מלך אשור את שמרון ויגל
את ישראל אשורה וישב אתם
בחלח ובחבור נהר גוזן וערי מדי׃
בשתא תשיעיתא להושע כבש
מלכא דאתור ית שמרון ואגלי
ית ישראל לאתור ואותיב יתהון בחלח
ובחבור נהר גוזן וקרוי מדי׃ ויהי
כי חטאו בני ישראל ליהוה אלהיהם
המעלה אתם מארץ מצרים מתחת
יד פרעה מלך מצרים וייראו אלהים
אחרים׃ והוה ארי חטו בני ישראל
קדם יי אלההון דאסיק יתהון מארעא
דמצרים מתחות יד פרעה מלכא
דמצרים ודחילו לטעות עממיא׃
וילכו בחקות הגוים אשר הוריש
יהוה מפני בני ישראל ומלכי
ישראל אשר עשו׃ ואזלו בגזירת
עממיא דתריך יי מן קדם בני ישראל
ומלכי ישראל דעבדו׃ ויחפאו בני
ישראל דברים אשר לא כן על
יהוה אלהיהם ויבנו להם במות
בכל עריהם ממגדל נוצרים עד
עיר מבצר׃ ואמרו בני ישראל מילין
דלא כשרין קדם יי אלההון ובנו להון
במן בכל קרויהון ממגדל דתקוף
עד קרוין כריכן׃ ויצבו להם מצבות

ואשרים על כל גבעה גבהה ותחת
כל עץ רענן׃ ואקימו להון קמן
ואשירין על כל רמא מנטלא
ותחות כל אילן עבוף׃ ויקטרו שם
בכל במות כגוים אשר הגלה יהוה
מפניהם ויעשו דברים רעים
להכעיס את יהוה׃ ואסיקו בוסמין
תמן בכל במן כעממיא דאגלי
יי מן קדמיהון ועבדו פתגמין
בישין לארגזא קדם יי׃ ויעבדו הגלולים
אשר אמר יהוה להם לא תעשו
את הדבר הזה׃ ופלחו לטעותא
דאמר יי להון לא תעבדון ית
פתגמא הדין׃ ויעד יהוה בישראל
וביהודה ביד כל נביאו כל חזה
לאמר שבו מדרכיכם הרעים
ושמרו מצותי חקותי ככל התורה
אשר צויתי את אבתיכם ואשר
שלחתי אליכם ביד עבדי הנביאים׃
ואסהיד יי בישראל וביהודה ביד
כל ספר כל מלפין למימר תובו
מאורחתכון בישתא וטרו פקודי
וקימי ככל אוריתא דפקידית ית
אבהתכון ודשלחית לותכון ביד
עבדי נביאי׃ ולא שמעו ויקשו
את ערפם כערף אבתם אשר
לא האמינו ביהוה אלהיהם׃ ולא
קבילו ואקשיאו ית קדלהון

ג׳ מאציר ויקטרו והעלה נביאי ל׳ ל׳ חס׳ בספ׳

ו׳ ג׳ מל׳ יג׳ חס׳ ו׳ מל׳ ל׳

ויהי ו׳ של׳ ויהי כל את ויהי שר גדולה גבעון בראותם את האיש ויהי כי חטאו ויהי ע״ש ו׳ ול׳ כתי׳ בגמ׳ חסר

מצותי חקתי ג וסימ׳ עקב אם שוב תשובון ויעדרש לאמ כן יט וסימ׳ לכן נא אבי כי זה עבדי מנשה בבל
ביתו

בקדלא דאבהתהון דלא הימינו
במימרא דיי אלההון וימאסו את
חקיו ואת בריתו אשר כרת את ל
אבותם ואת עדותיו אשר העיד ה
בם וילכו אחרי ההבל ויהבלו ואחרי
הגוים אשר סביבתם אשר צוה
יהוה אתם לבלתי עשות כהם וקצו ב
בקימוהי ובגזירתיה דגזר עם
אבהתהון ובסהדותיה דאסהיד
בהון וטעו בתר טעותא והוו
לרמא ולבתר עממיא דבסחרניהון
דפקיד יי יתהון בדיל דלא למעבד
כותהון ויעזבו את כל מצות יהוה
אלהיהם ויעשו להם מסכה שנים יתיר מס
עגלים ויעשו אשירה וישתחוו
לכל צבא השמים ויעבדו את הבעל
ושבקו ית פקודיא דיי אלההון
ועבדו להון מתכא תרין עגלין
ועבדו אשירתא וסגידו לכל חילי
שמיא ופלחו ית בעלא ויעבירו
את בניהם ואת בנותיהם באש ויקסמו ל
קסמים וינחשו ויתמכרו לעשות
הרע בעיני יהוה להכעיסו ואעברו
ית בניהון וית בנתהון בנורא
וקסמו קסמין ונחישו וחשיבו
דלמעבד דבישן יי לארגזא
קדמוהי ויתאנף יהוה מאד בישראל
ויסרם מעל פניו לא נשאר רק

שבט יהודה לבדו והוה רגז מן קש
לחדא בישראל ואגלינון מארע בית
שכינתיה לא אשתאר לחוד שבטא
דבית יהודה בלחודוהי גם יהודה
לא שמר את מצות יהוה אלהיהם
וילכו בחקות ישראל אשר עשו
אף דבית יהודה לא נטרו ית פקודיא
דיי אלההון ואזלו בגזירת ישראל
דעבדו וימאס יהוה בכל זרע ישראל
ויענם ויתנם ביד שסים עד אשר
השליכם מפניו וקץ יי בכל זרעא
דישראל ועבינון ומסרינון ביד
בזוזין עד דאגלינון מארע בית
שכינתיה כי נקרע ישראל מעל
בית דוד וימליכו את ירבעם בן נבט
ויידח ק וידא ירבעם את ישראל מאחרי
יהוה והחטיאם חטאה גדולה ואתי
אתפליגו בית ישראל על בית דויד
ואמליכו ית ירבעם בר נבט ואטעי
ירבעם ית ישראל מבתר פולחנא דיי
ואחיבינון חובא רבא וילכו בני ישראל
בכל חטאות ירבעם אשר עשה לא
סרו ממנה ואזלו בני ישראל בכל
חובי ירבעם דעבד לא סטו מנהון
עד אשר הסיר יהוה את ישראל מעל
פניו כאשר דבר ביד כל עבדיו הנביאים
ויגל ישראל מעל אדמתו אשורה
עד היום הזה ועד דאגלי יי ית ישראל

יודיע אוחילה הדבר ביתי עם אל אנחנו עשים ויחפאו בני הקשבתי ובגורתם בדין בבו לא כן ידמה בבו שמעון

מארע בית שכינתיה כמא דמליל
ביד כל עבדוהי נביא וגלו ישראל
מעל ארעהון לאתור עד יומא הדין
ויבא מלך אשור
מבבל ומכותה ומעוה ומחמת
וספרוים וישב בערי שמרון תחת
בני ישראל וירשו את שמרון וישבו
בעריה ואיתי מלכא דאתור מבבל
ומכות ומעוא ומחמת ומספרוים
ואותיב בקרוי שמרון תחות בני ישר׳
ויריתו ית שמרון ויתיבו בקרוהא
ויהי בתחלת שבתם שם לא יראו
את יהוה וישלח יהוה בהם את האריות
ויהיו הרגים בהם והוה בשירוית
למתבהון תמן לא הוו דחלין מן קדם
יי וגרי יי בהון ית אריותא והוו קטלין
בהון ויאמרו למלך אשור לאמר
הגוים אשר הגלית ותושב בערי
שמרון לא ידעו את משפט אלהי
הארץ וישלח בם את האריות והנם
ממיתים אותם כאשר אינם ידעים
את משפט אלהי הארץ ואמרו
למלכא דאתור למימר עממיא
דאגליתא ואותיבתא בקרוי שמרון
לא הוו ידעין ית דין אלהא דארעא
וגרי בהון ית אריותא והא אנון מקטלין
יתהון כד לית אנון ידעין ית דין
אלהא דארעא ויצו מלך אשור

לאמר הליכו שמה אחד מהכהנים
אשר הגליתם משם וילכו וישבו
שם וירם את משפט אלהי הארץ
ופקיד מלכא דאתור למימר אובילו
לתמן חד מכהניא דאגליתונון מתמן
ויזלון ויתבון תמן ויליפינון ית
דין אלהא דארעא ויבא אחד מהכהנים
אשר הגלו משמרון וישב בבית אל
ויהי מורה אותם איך יראו את יהוה
ואתא חד מכהניא דאתגליאו
משמרון ויתיב בבית אל והוה מליף יתהון
איכדין יהון דחלין מן קדם יי ויהיו עשים
גוי גוי אלהיו ויניחו בבית הבמות
אשר עשו השמרנים גוי גוי בעריהם
אשר הם ישבים שם והוו עבדין
עממא עממא טעותיה ואחיתו בבית
במתא דעבדו שומרונאי עממא
עממא בקרויהון דאנון יתבין תמן
ואנשי בבל עשו את סכות בנות
ואנשי כות עשו את נרגל ואנשי
חמת עשו את אשימא ואנשי בבל
עבדו ית סכות בנות ואנשי כות
עבדו ית נרגל ואנשי חמת עבדו ית
אשימאי והעוים עשו נבחז ואת
תרתק והספרוים שרפים את בניהם
באש לאדרמלך וענמלך אלה
ספרים ועואי עבדו נבחז וית תרתק
ואנש ספרוים מוקדין ית בניהון

בחקתם ה̇ חס̇ בליש̇ וסימנ׳ — בחקות הגוי ובחקותיהם לא תלכו עד היום הזה הם עשים כתם שמש לגור

בכורא לאדרמלך וענמלך טעות
ספרוים׃ ויהיו יראים את יהוה
ויעשו להם מקצותם כהני במות
ויהיו עשים להם בבית הבמות׃
והוו דחלין מן קדם יי׳ ועבדו להון
מקצתהון כומרי במתא והוו
עבדין להון בבית במתא׃ את יהוה
היו יראים ואת אלהיהם היו עבדים
כמשפט הגוים אשר הגלו אתם
משם׃ מן קדם יי׳ הוו דחלין וית
טעותהון הוו פלחין כנמוסי עממיא
דאגליאו יתהון מתמן׃ עד היום
הזה הם עשים כמשפטים הראשנים
אינם יראים את יהוה ואינם עשים
כחקתם וכמשפטם וכתורה
וכמצוה אשר צוה יהוה את בני
יעקב אשר שם שמו ישראל׃ עד
יומא הדין אנון עבדין כנמוסיהון
קדמאי לית אנון דחלין מן קדם יי׳
ולית אנון עבדין כגזירתהון
וכדחזי להון וכאוריתא וכתפקידתא
דפקיד יי׳ ית בני יעקב דשוי ית
שמיה ישראל׃ ויכרת יהוה אתם
ברית ויצום לאמר לא תיראו אלהים
אחרים ולא תשתחוו להם ולא
תעבדום ולא תזבחו להם׃ וגזר
יי׳ עמהון קים ופקידנון למימר
לא תדחלון לטעות עממיא ולא

תסגדון להון ולא תפלחונון ולא
תדבחון להון׃ כי אם את יהוה אשר
העלה אתכם מארץ מצרים בכח
גדול ובזרוע נטויה אתו תיראו
ולו תשתחוו ולו תזבחו׃ אלהין קדם יי׳
דאסיק יתכון מארעא דמצרים
בחיל רב ובדרע מרמם יתיה תדחלון
וקדמוהי תסגדון ועל מדבחיה
תדבחון׃ ואת החקים ואת המשפטים
והתורה והמצוה אשר כתב לכם
תשמרון לעשות כל הימים ולא
תיראו אלהים אחרים׃ וית קימיא
וית דיניא ואוריתא ותפקידתא
דכתב לכון תטרון למעבד כל
יומיא ולא תדחלון לטעות עממיא׃
והברית אשר כרתי אתכם לא
תשכחו ולא תיראו אלהים אחרים׃
וקימא דגזר עמכון לא תתנשון
ולא תדחלון לטעות עממיא׃ כי
אם את יהוה אלהיכם תיראו והוא
יציל אתכם מיד כל איביכם׃ אלהין
קדם יי׳ אלהכון תדחלון והוא ישיזיב
יתכון מיד כל בעלי דבביכון׃ ולא
שמעו כי אם כמשפטם הראשון
הם עשים׃ ולא קבילו אלהין
כנמוסיהון קדמאי אנון עבדין׃
ויהיו הגוים האלה יראים את
יהוה ואת פסיליהם היו עבדים

יו̇ ליש̇ — כמשפט ה̇ פתוח̇ וסימ׳ הבנות למעשה היו יראים ויעמד ויעשו ס ואת החקים ד̇ וס̇ ושמרת את

ל גם בניהם ובני בניהם כאשר עשו
אבתם הם עשים עד היום הזה׃
והוו עממיא האלין דחלין מן קדם יי
וית צלמניהון הוו פלחין אף בניהון
כמא דעבדו אבהתהון אנון עבדין
עד יומא הדין׃
ויהי בשנת שלש להושע בן אלה
מלך ישראל מלך חזקיה בן אחז
מלך יהודה׃ והוה בשנת תלת להושע
בר אלה מלכא דישראל מלך חזקיה
בר אחז מלך שבטא דבית יהודה׃
בן עשרים וחמש שנה היה במלכו ועשרים
ותשע שנה מלך בירושלם ושם
אמו אבי בת זכריה׃ בר עסרין
וחמיש שנין הוה כד מלך ועסרין
ותשע שנין מלך בירושלם ושום
אמיה אבי בת זכריה׃ ויעש הישר
בעיני יהוה ככל אשר עשה דוד
אביו׃ ועבד דכשר קדם יי ככל דעבד
ל דויד אבוהי׃ הוא הסיר את הבמות
חס ושבר את המצבת וכרת את האשרה
וכתת נחש הנחשת אשר עשה
ג משה כי עד הימים ההמה היו
בני ישראל מקטרים לו ויקרא
לו נחשתן׃ הוא אעדי ית במתא
ותבר ית קמתא וקץ ית אשירתא
ופסיק חויא דנחשא דעבד משה
ארי עד יומיא האנון הוו בני ישר׳

ל מסקין בוסמין ליה והוו קרן ליה
נחשתן׃ ביהוה אלהי ישראל בטח
ואחריו לא היה כמהו בכל מלכי
יהודה ואשר היו לפניו׃ במימרא
דיי אלהא דישראל אתרחיץ ובתרוהי
לא הוה כותיה בכל מלכיא דבית
יהודה ודהוו קדמוהי׃ וידבק ביהוה
לא סר מאחריו וישמר מצותיו
אשר צוה יהוה את משה׃ ואדביק
בדחלתא דיי לא סטא מבתר פלחניה
ונטר פקודוהי דפקיד יי ית משה׃
והיה יהוה עמו בכל אשר יצא
ישכיל וימרד במלך אשור ולא
עבדו׃ והוה מימרא דיי בסעדיה
בכל אתר דנפיק מצלח ומרוד
במלכא דאתור ולא פלחיה׃ הוא
הכה את פלשתים עד עזה ואת
ג ומל׳ גבוליה ממגדל נוצרים עד עיר
מבצר׃ הוא קטל ית פלשתאי עד
עזה וית תחומהא ממגדל תקוף
עד קרוין כריכן׃
ט ויהי בשנה הרביעית
בטע בספ׳ למלך חזקיהו היא השנה השביעית
להושע בן אלה מלך ישראל
עלה שלמנאסר מלך אשור על
שמרון ויצר עליה׃ והוה בשתא
רביעיתא למלכא חזקיה היא שתא
שביעיתא להושע בר אלה מלכא

דישראל סליק שלמנאסר מלכא
דאתור על שמרון וצר עלה וילכדה ה
מקצה שלש שנים בשנת שש ב
לחזקיה היא שנת תשע להושע חס
מלך ישראל נלכדה שמרון וג
וכבשוהא מסוף תלת שנין בשנת
שית לחזקיה היא שנת תשע
להושע מלכא דישראל אתכבשת
שמרון ויגל מלך אשור את ישראל
אשורה וינחם בחלח ובחבור נהר
גוזן וערי מדי ואגלי מלכא דאתור
ית ישראל לאתור ואשרינון בחלח
ובחבור ובנהר גוזן וקרוי מדי
על אשר לא שמעו בקול יהוה
אלהיהם ויעברו את בריתו את כל
אשר צוה משה עבד יהוה ולא
שמעו ולא עשו על דלא קבילו ה
למימרא דיי אלההון ועברו על
קימיה ית כל דפקיד משה עבדא
דיי ולא קבילו למימריה ולא עבדו
רעותיהו ובארבע
עשרה שנה למלך חזקיה עלה ב
סנחריב מלך אשור על כל ערי
יהודה הבצרות ויתפשם ובארבע
עסרי שנין למלכא חזקיה סליק
סנחריב מלכא דאתור על כל קרויא
דבית יהודה כריכתא ואחדינון
וישלח חזקיה מלך יהודה אל מלך

אשור לכישה לאמר חטאתי שוב
מעלי את אשר תתן עלי אשא וישם
מלך אשור על חזקיה מלך יהודה
שלש מאות ככר כסף ושלשים
ככר זהב ושלח חזקיה מלך שבטא
דבית יהודה לות מלכא דאתור ללכיש
למימר חבית אסתלק מני כל דתתין
עלי אקביל ורמא מלכא דאתור
על חזקיה מלך שבטא דבית יהודה
תלת מאה ככרין דכסף ותלתין
ככרין דדהב ויתן חזקיה את כל
הכסף הנמצא בית יהוה ובאוצרות
בית המלך ויהב חזקיה ית כל כספא
דאשתכח בית מקדשא דיי ובגנזי
בית מלכא בעת ההיא קצץ חזקיה
את דלתות היכל יהוה ואת האמנות
אשר צפה חזקיה מלך יהודה ויתנם
למלך אשור בעידנא ההוא קליף
חזקיה ית דשי היכלא דיי וית
סקופיא דחפא חזקיה מלך שבטא
דבית יהודה ויהבינון למלכא דאתור
וישלח מלך
אשור את תרתן ואת רב סריס ואת
רבשקה מן לכיש אל המלך חזקיהו
בחיל כבד ירושלם ויעלו ויבאו
ירושלם ויעלו ויבאו ויעמדו בתעלת הברכה
העליונה אשר במסלת שדה כובס
ושלח מלכא דאתור ית תרתן וית

רב סריס וית רבשקי מלכיש לות
מלכא חזקיה במשריין סגיאין
לירושלם וסליקו ואתו לירושלם
וסליקו ואתו וקמו במזקת בריכתא
עליתא דבכיבש חקל משכוח
קצריא. ויקראו אל המלך ויצא
אליהם אליקים בן חלקיהו אשר
על הבית ושבנה הספר ויואח בן
אסף המזכיר. וקרו למלכא ונפק
לותהון אליקים בר חלקיה דממנא
על ביתא ושבנא ספרא ויואח בר
אסף דממנא על דוכרניא. ויאמר
אליהם רבשקה אמרו נא אל חזקיהו
כה אמר המלך הגדול מלך אשור
מה הבטחון הזה אשר בטחת.
ואמר להון רבשקי אימרו כען
לחזקיה כדנן אמר מלכא רבא
מלכא דאתור מא רחצנא הדין
דאתרחיצתא. אמרת אך דבר
שפתים עצה וגבורה למלחמה
עתה על מי בטחת כי מרדת בי.
אמרתא ברם במלל ספון במלך
וגבורא אעביד קרבא כען על מא
אתרחיצתא ארי מרדתא בי.
עתה הנה בטחת לך על משענת
הקנה הרצוץ הזה על מצרים
אשר יסמך איש עליו ובא בכפו
ונקבה כן פרעה מלך מצרים לכל

הבטחים עליו. כען הא אתרחיצתא
לך על סמך קנא רעיעא הדין על
מצרים דאם יסתמיך גברא עלוהי
וייעול בידיה ויבזעינה כין פרעה
מלכא דמצרים לכל דמתרחצין
עלוהי. וכי תאמרון אלי אל יהוה
אלהינו בטחנו הלוא הוא אשר הסיר
חזקיהו את במתיו ואת מזבחתיו
ויאמר ליהודה ולירושלם לפני
המזבח הזה תשתחוו בירושלם.
ואריתימרון לי על מימרא דיי
אלהנא אתרחצנא הלא הוא דאעדי
חזקיה ית במתוהי וית אגורוהי
ואמר לאנש יהודה ולתבי ירושלם
קדם מדבחא הדין תסגדון בירושלם.
ועתה התערב נא את אדני את המלך
אשור ואתנה לך אלפים סוסים אם
תוכל לתת לך רכבים עליהם. וכען
אתערב כען עם רבוני מלכא
דאתור ואתין לך תרין אלפין סוסון
אם תכול למנאה לך רכבין עליהון.
ואיך תשיב את פני פחת אחד מעבדי
אדני הקטנים ותבטח לך על
מצרים לרכב ולפרשים. ואיכדין
את מדמי לאתבא ית אפי חד
משולטוני עבדי רבוני זעיריא
ואתרחיצתא לך על מצראי לרתכא
ולפרשיא. ועתה המבלעדי יהוה

ולירושלם ה' וסימ' וכי תאמרון ומלכים וחבירו וישעיה ... לכם השא השאת רוח ... שפליצון הנה הלא הוא ...

עליתי על המקום הזה להשחתו יהוה
אמר אלי עלה על הארץ הזאת
והשחיתה׃ פעון תבר ממימרא דיי
סליקית על אתרא הדין לחבלותיה
יי אמר לי סק על ארעא הדא
וחבילא׃ ויאמר אליקים בן חלקיהו
ושבנה ויואח אל רבשקה דבר נא ב
אל עבדיך ארמית כי שמעים אנחנו כה הי
ואל תדבר עמנו יהודית באזני העם
אשר על החמה׃ ואמר אליקים בר ז
חלקיה ושבנא ויואח לרבשקה מליל חס
כען עם עבדך ארמית ארי שמעין
אנחנא ולא תמליל עמנא יהודית
קדם עמא דעל שורא׃ ויאמר
אליהם רבשקה העל אדניך ואליך
שלחני אדני לדבר את הדברים
האלה הלא על האנשים הישבים ה
על החמה לאכל את חריהם ולשתות צואתם ק
את שיניהם עמכם׃ ואמר להון מימי רגליהם ק
רבשקה העל רבונך ועלך שלחני
רבוני למללא ית פתגמיא האלין
הלא על גבריא דיתבין על שורא
למיכל ית מפקתהון ולמשתי ית
מימי רגליהון בצירא עמכון׃ ויעמד
רבשקה ויקרא בקול גדול יהודית
וידבר ויאמר שמעו דברי המלך
הגדול מלך אשור׃ וקם רבשקה
ואכרז בקל רב יהודית ומליל ואמר

שמעו פתגמא דמלכא רבא
מלכא דאתור׃ כה אמר המלך אל
ישא לכם חזקיהו כי לא יוכל להציל
אתכם מידי׃ כדנן אמר מלכא לא
יטעי לכון חזקיה ארי לא יכול
לשיזבא יתכון מן ידי׃ ואל יבטח
אתכם חזקיהו אל יהוה לאמר הצל
יצילנו יהוה ולא תנתן את העיר
הזאת ביד מלך אשור׃ ולא ירחיץ
יתכון חזקיה על מימרא דיי למימר
שיזבא ישיזבננא יי ולא תתמסר
קרתא הדא ביד מלכא דאתור׃ אל
תשמעו אל חזקיהו כי כה אמר המלך
אשור עשו אתי ברכה וצאו אלי
ואכלו איש גפנו ואיש תאנתו ושתו
איש מי בורו׃ ולא תקבלון מן חזקיה ב
ארי כדנן אמר מלכא דאתור עבידו חס
עמי שלמא ופוקו לותי ואכולו זי מל
גבר פירי גופניהי וגבר פירי תיניהי
ושתו גבר מי גוביהי׃ עד באי ולקחתי
אתכם אל ארץ כארצכם ארץ
דגן ותירוש ארץ לחם וכרמים
ארץ זית יצהר ודבש וחיו ולא
תמתו ואל תשמעו אל חזקיהו כי ב
יסית אתכם לאמר יהוה יצילנו׃ חס
עד מיתאי ואדבר יתכון לארעא טבא
כארעכון ארע עבור וחמר ארע
חקלין וכרמין ארעא דזיתהא עבדין

יהודית ב׳ וקמו׳ ויהי עשנו ויאמרו אליקים ויעמד רב שקה ומלו׳ ויאמר אליקים וישעיה ויקראו בקול גדול ובטהם

משחא והיא עבדא דבשו חיין ולא
תמותון ולא תקבלון מן חזקיה ארי
יטעי יתכון למימר יי ישיזביננא
ההצילו אלהי הגוים איש את
ארצו מיד מלך אשור: השיזבא
שיזבא דחלת עממיא גבר ית
ארעיה מיד מלכא דאתור: איה אלהי
חמת וארפד איה אלהי ספרוים הנע
ועוה כי הצילו את שמרון מידי: אן
דחלת חמת וארפד אן דחלת ספרוים
הלא טלטילונון ואגלינון ארי
שיזבא ית שמרון מן ידי: מי בכל
אלהי הארצות אשר הצילו את ארצם
מידי כי יציל יהוה את ירושלם מידי:
מן בכל דחלת מדינתא דשיזיבא ית
ארעהון מן ידי ארי ישיזיב יי ית
ירושלם מן ידיי: והחרישו העם ולא
ענו אתו דבר כי מצות המלך היא
לאמר לא תענהו: ושתיקו עמא ולא
אתיבו יתיה פתגמא ארי תפקידת
מלכא היא למימר לא תתיבונוהי:
ויבא אליקים בן חלקיה אשר על
הבית ושבנא הסופר ויואח בן אסף
המזכיר אל חזקיהו קרועי בגדים
ויגדו לו דברי רבשקה: ואתא אליקים
בר חלקיה דממנא על ביתא ושבנא
ספרא ויואח בר אסף דממנא על
דכרניא לות חזקיה כד מבזעין

לבושיהון וחויאו ליה ית פתגמי רב
שקה: ויהי כשמע המלך חזקיהו
ויקרע את בגדיו ויתכס בשק ויבא
בית יהוה: והוה כד שמע מלכא
חזקיה ובזע ית לבושוהי ואתכסי
סקא ועל לבית מקדשא דיי: וישלח
את אליקים אשר על הבית ושבנא
הספר ואת זקני הכהנים מתכסים
ל׳ ושנ׳ בן אמוץ הנביא — בשקים אל ישעיהו הנביא בן אמוץ:
ושלח ית אליקים דממנא על ביתא
ושבנא ספרא וית סבי כהניא כד מכסן
סקיא לות ישעיה נביא בר אמוץ:
ויאמרו אליו כה אמר חזקיהו יום
ב׳ צרה ותוכחה ונאצה היום הזה כי
ב׳ באו בנים עד משבר וכח אין ללדה:
ואמרו ליה כדנן אמר חזקיה יום
עקא וחסודין וניאוצא יומא הדין
ארי אקיפתנא עקא כאיתתא דיתבא
על מתברא וחיל לית לה למילד: אולי
ישמע יהוה אלהיך את דברי רב
שקה אשר שלחו מלך אשור אדניו
לחרף אלהים חי והוכיח בדברים
אשר שמע יהוה אלהיך ונשאת
ב׳ תפלה בעד השארית הנמצאה:
מא אם שמיע קדם יי אלהך ית כל
פתגמי רב שקה דשלחיה מלכא
דאתור רבוניה לחסדא עמא דיי
קיימא ויעביד פורענותא על כל

ב׳ מל׳ ד׳ חס׳ זכו׳ שמט׳ ויח׳ מוות בנ׳ ב׳

סימ׳ דמיטע דמלכ׳ את כל דברי רב שקה את דברי סנחריב את כל בית נכתה ואת בית כליו ו׳ פיסו׳ סימ׳ את השלחן

עדן ד׳ וסימנ׳ ההצילו ההצילו ושברתי חרן ב׳ איו ואיו ה׳ וסימנ׳ בני עדן

פתגמיא דשמיעין קדם יי אלהך ותתוך
בצלו על שארא הדין דאשתאר
ויבאו עבדי המלך חזקיהו אל
ישעיהו ואתו עבדי מלכא חזקיה
לות ישעיהו ויאמר להם ישעיהו
כה תאמרון אל אדניכם כה אמר ט
יהוה אל תירא מפני הדברים אשר
שמעת אשר גדפו נערי מלך אשור
אתי ואמר להון ישעיה כדין
תימרון לרבונכון כדנן אמר יי לא
תדחל מן קדם פתגמיא דשמעתא
דחסידו עולימי מלכא דאתור קדמי
הנני נתן בו רוח ושמע שמועה
ושב לארצו והפלתיו בחרב בארצו
הא אנא יהיב ביה רוחא וישמע
בסורא ויתוב לארעיה ואפליניה
בחרבא בארעיה וישב רבשקה
וימצא את מלך אשור נלחם על לבנה
כי שמע כי נסע מלכיש ותב רב
שקה ואשכח ית מלכא דאתור
מגיח קרבא על לבנה ארי שמע ארי
נטל מלכיש וישמע אל תרהקה
מלך כוש לאמר הנה יצא להלחם אתך
וישב וישלח מלאכים אל חזקיהו
לאמר ושמע על תרהק מלכא
דכוש למימר הא נפק לאגחא קרבא
עמך ותב ושלח אזגדין לות חזקיה ט
למימר כה תאמרון אל חזקיהו

מלך יהודה לאמר אל ישאך אלהיך
אשר אתה בטח בו לאמר לא תנתן
ירושלם ביד מלך אשור כדין תימרון
לחזקיה מלכא דשבטא דבית יהודה
למימר לא יטעינך אלהך דאת רחיץ
ביה למימר לא תתמסר ירושלם
ביד מלכא דאתור הנה אתה שמעת
את אשר עשו מלכי אשור לכל הארצות
להחרימם ואתה תנצל הא את שמעתא
ית דעבדו מלכי אתור לכל מדינתא
לגמרותהון ואת מדמי לאשתיזבא
ההצילו אתם אלהי הגוים אשר שחתו
אבותי את גוזן ואת חרן ורצף ובני
עדן אשר בתלשר התשיזיבא יתהון
דחלת עממיא דחבילו אבהתי ית
גוזן וית חרן ורצף ובני עדן דבתלשרי
איו מלך חמת ומלך ארפד ומלך
לעיר ספרוים הנע ועוה אן מלכא
דחמת ומלכא דארפד ומלכא דקרתא
ספרוים הלא טלטילנון ואגליאונון
ויקח חזקיהו את הספרים מיד המלאכים
ויקראם ויעל בית יהוה ויפרשהו
חזקיהו לפני יהוה ונסיב חזקיה ית
אגרתא מיד אזגדיא וקרנון וסליק
לבית מקדשא דיי ופרסינון חזקיה
קדם יי ויתפלל חזקיהו
לפני יהוה ויאמר יהוה אלהי ישראל
ישב הכרבים אתה הוא האלהים לבדך

דמלכיא דמלכ׳ אתגלגלין ובהתין ומיתין ס פירו׳ ול׳ בנתין ואיו איה מלך חמת דמלכ׳ ויגוע אדם ונתגלגל

157

לכל ממלכות הארץ אתה עשית
את השמים ואת הארץ וצלי חזקיה
קדם יי ואמר יי אלהא דישראל דשכינתיה
שריא עילוי מן כרוביא את הוא שליט
בר מנך לכל מלכות ארעא את
עבדתא ית שמיא וית ארעא הטה
יהוה אזנך ושמע פקח יהוה עיניך
וראה ושמע את דברי סנחריב אשר
שלח לחרף אלהים חי אצלי קדמך
יי ודין ושמיע קדמך ואתפרע ועביד
פורענו על כל פתגמי סנחריב דשלחיה
לחסדא עמא דיי קיימא אמנם
יהוה החריבו מלכי אשור את הגוים
ואת ארצם בקושטא דיי אחריבו
מלכי אתור ית עממיא וית ארעהון
ונתנו את אלהיהם באש כי לא
אלהים המה כי אם מעשה ידי אדם
עץ ואבן ויאבדום ומוקדין ית
טעוותהון בנורא ארי לא טעון דאית
בהון צרוך אנין אלהין עובדי ידי אנשא
אעא ואבנא ואבידונון ועתה יהוה
אלהינו הושיענו נא מידו וידעו כל
ממלכות הארץ כי אתה יהוה אלהים
לבדך וכען יי אלהנא פרוקנא כען
מן ידיה וידעון כל מלכות ארעא
ארי את יי לית בר מנך
וישלח ישעיהו בן אמוץ
אל חזקיהו לאמר כה אמר יהוה אלהי

ישראל אשר התפללת אלי אל
יו חס סנחריב מלך אשור שמעתין שלח
ישעיה בר אמוץ לות חזקיה למימר
כדנן אמר יי אלהא דישראל דבעיתא
מן קדמי על סנחריב מלכא דאתור
שמיע קדמי זה הדבר אשר דבר
ה ט יהוה עליו בזה לך לעגה לך בתולת
קמ בת ציון אחריך ראש הניעה בת ירושלם
קיב וישא דין פתגמא דגזר יי עלוהי מבסרא
הטה עלך מעיקא עלך מלכות כנשתא
הטה ודין דציון בתליך רישיהון מנדין עמא
י דבירושלם את מי חרפת וגדפת ועל
מי הרימות קול ותשא מרום עיניך
ג כ על קדוש ישראל ית מן חסידתא
ועל מן אתרברבתא וקדם מן ארימתא
קלא וזקפתא לרומא עינך אמרתא
מלין דלא כשרן קדם קדישא דישראל
ביד מלאכיך חרפת אדני ותאמר
ברוב ק ל ברב רכבי אני עליתי מרום הרים
ירכתי לבנון ואכרת קומת ארזיו
קצו ק ל מבחור ברשיו ואבוא מלון קצו
יא יער כרמלו ביד אזגדך חסידתא
כפ עמא דיי ואמרתא בסגיאות רתכאי
אנא סליקית לתקוף כרכיהון אף
איחור בית מקדשיהון ואקטול שפר
גיבריהון מבחר שלטוניהון ואכביש
קריית תקפהון ואשיצי סגי משריתהון
כ חל אני קרתי ושתיתי מים זרים ואחרב

ט פיסו׳ לא ולא ולא ולא וסימנ׳ ∴ ועבדתם שם אלהים לא תרצח בתראה לבלתי בא בגוים

בכף פעמי כל יארי מצור׃ אנא
הויתי חפר גובין ושתי מיין נכראין
וטפחית בפרסת רגלי עמא דעמי
כלמי נהרין עמיקין׃ הלא שמעת
למרחוק אתה עשיתי למימי קדם
ויצרתיה עתה הבאתיה ותהי להשות יד
גלים נצים ערים בצרות׃ הלא רפי
שמעתא מלקדמין מא דעבדית בן
לפרעה מלכא דמצרים על דשלוט
בהון אף עלך אתנביאו נביי ישראל
ולא אתכתא ולא חזיא קדמי מיומי
קדם למעבד לך אף אתקינתה כען
איתיתה ודא הות לך לתקלא על
דהואה קדמך באתרגושת גלין
דשהון קרוין כריכן׃ וישביהן קצרי
יד חתו ויבשו היו עשב שדה וירק ב
דשא חציר גגות ושדפה לפני קמה׃
ויתביהון אתקצר חילהון אתברו
ובהיתו הוו כעשב חקלא וכירוק
דתאה כעשב אגריא דשליק עד
לא מטא למהוי שובלין׃ ושבתך
וצאתך ובאך ידעתי ואת התרגזך ד
אלי׃ ומיתבך כעיצא ומפקך
לאגחא קרבא ומיתך לארעא דישראל
גלי קדמי וית דארגיזתא קדמי
גלי׃ יען התרגזך אלי ושאננך
עלה באזני ושמתי חחי באפך
ומתגי בשפתיך והשבתיך בדרך ג

אשר באת בה׃ חלף דארגיזתא על
מימרי ואתרגושתך סליקת לקדמי
ואשוי שירין בלסתך וזמם בספותך
ואתובינך באורחא דאתיתא בה׃
וזה לך האות אכול השנה ספיח ובשנה
השנית סחיש ובשנה השלישית ל
זרעו וקצרו ונטעו כרמים ואכלו ט מל
פרים׃ ודין לך אתא איכול בשתא
הדא כתין ובשתא תניתא כתלתין
ובשתא תליתאה זרועו וחצודו
וצובו כרמין ואכולו אבהון׃ ויספה
פליטת בית יהודה הנשארה שרש
למטה ועשה פרי למעלה׃ ויתוספון
משיזביא דבית יהודה וישתארון
כאילן דמשלח שרשוהי לרע
ומרים נופיה לעילא׃ כי מירושלם
תצא שארית ופליטה מהר ציון
קנאת יהוה צבאות תעשה זאת׃ צבאות
ארי מירושלם יפקון שאר צדיקיא קרי
ושיזבת מקיימי אוריתא מטורא ולא
דציון במימרא דיי׳ צבאות תתעביד כת׳
דא׃ לכן כה אמר
יהוה אל מלך אשור לא יבא אל ט
העיר הזאת ולא יורה שם חץ ולא פס
יקדמנה מגן ולא ישפך עליה דמיו
סללה׃ בכין כדנן אמר יי׳ על מלכא
דאתור לא ייעול לקרתא הדא ולא
יקשית תמן גר ולא יקדמינה
רשע

ז יכרת יעב׳ אתם לכן כה אמר יי׳ אל מלך אשור אין עין ואין כושל ומתו גדולים החמס קם למטה׃

ומלבים מבחור ובלבב ודישעיה מבחר ובלב ושיכנכי רישי עפריון והמלך ה' אתין חזון

בתריסין ולא יצבר עלה מליתא
בדרך אשר יבא בה ישוב ואל
העיר הזאת לא יבא נאם יהוה
באורחא דאתא בה יתוב ולקרתא
הדא לא ייעול אמר יי וגנותי אל
העיר הזאת להושיעה למעני
ולמען דוד עבדי ואגין על קרתא
הדא לאפרקה בדיל מימרי ובדיל
דוד עבדי׃ ויהי
בלילה ההוא ויצא מלאך יהוה ויך
במחנה אשור מאה שמונים וחמשה
אלף וישכימו בבקר והנה כלם
פגרים מתים והוה בליליא ההוא
נפק מלאכא דיי וקטל במשרית
אתוראה מאה ותמנן וחמשא אלפין
גברא ואקדימו בצפרא והא כלהון
פגרין מיתין ויסע וילך וישב
סנחריב מלך אשור וישב בנינוה
ונטל ואזל ותב סנחריב מלכא
דאתור ויתיב בנינוה׃ ויהי הוא
משתחוה בית נסרך אלהיו ואדרמלך
ושראצר בניו הכהו בחרב והמה
נמלטו ארץ אררט וימלך אסר
חדן בנו תחתיו והוה הוא סגיד
בית נסרך טעותיה ואדרמלך
ושראצר בנוהי קטלוהי בחרבא
ואנון אשתיזבו לארע קרדו ומלך
איסר חדון בריה תחותוהי׃

ל / ז / מל / זכו / דבר / ימ / כוו / בת / א / בנין / קרי / ולא / כתי

בימים ההם חלה יחזקיהו
למות ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ
הנביא ויאמר אליו כה אמר יהוה
צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה׃
ביומיא האנון מרע יחזקיה לממת
ואתא לותיה ישעיה בר אמוץ נביא
ואמר ליה כדנן אמר יי פקיד על
אנש ביתך ארי מאית את ולא
תיחי ממרעך ויסב את פניו אל
הקיר ויתפלל אל יהוה לאמר׃
ואסחר ית אפוהי לכותל בית מקדשא
וצלי קדם יי למימר׃ אנה יהוה
זכר נא את אשר התהלכתי לפניך
באמת ובלבב שלם והטוב בעיניך
עשיתי ויבך חזקיהו בכי גדול׃
קביל בעותי יי אדכר כען ית דפלחית
קדמך בקשוט ובלבב שלים ודתקין
קדמך עבדית ובכא חזקיה בכי
סגיא׃ ויהי ישעיהו
לא יצא העיר התיכנה ודבר יהוה
היה אליו לאמר׃ והוה ישעיה לא
נפק לדרתא מציעיתא ופתגם
נבואה מן קדם יי הוה עמיה למימר׃
שוב ואמרת אל חזקיהו נגיד
עמי כה אמר יהוה אלהי דוד
אביך שמעתי את תפלתך ראיתי
את דמעתך הנני רפא לך ביום
השלישי תעלה בית יהוה ותוב

ז / בת / ה / א / חצר ק

אררט ג' קמ' וחד פת' וסימנ' על הרי אררט נמלטו נמלטו השמיעו עליה

ותימר לחזקיה מלכא דעמי כדנן
אמר יי אלהיה דדויד אבוך שמיע
קדמי צלותך גלי קדמי דמעתך
הא אנא מסי לך ביומא תליתאה
תיסק לבית מקדשא דיי והוספתי
על ימיך חמש עשרה שנה ומכף
מלך אשור אצלך ואת העיר
הזאת וגנותי על העיר הזאת למעני
ולמען דוד עבדי ואוסיף על יומך
חמיש עסרי שנין ומיד מלכא
דאתור אשיזבינך וית קרתא הדא
ואגין על קרתא הדא בדיל מימרי
ובדיל דויד עבדי ויאמר ישעיהו
קחו דבלת תאנים ויקחו וישימו על
השחין ויחי ואמר ישעיה סבו
דבלת תאנין ונסיבו ושויאו על שחנא
ואתסי ויאמר חזקיהו אל ישעיהו
מה אות כי ירפא יהוה לי ועליתי
ביום השלישי בית יהוה ואמר
חזקיה לישעיה מא את ארי יסי
יי לי ואסק ביומא תליתאה לבית
מקדשא דיי ויאמר ישעיהו זה
לך האות מאת יהוה כי יעשה יהוה
את הדבר אשר דבר הלך הצל עשר
מעלות אם ישוב עשר מעלות
ואמר ישעיה דא לך אתא מן קדם
יי ארי יעביד יי ית פתגמא דמליל
היהך טולא עסר שעין אם יתוב

עסר שעין ויאמר יחזקיהו נקל
לצל לנטות עשר מעלות לא כי
ישוב הצל אחרנית עשר מעלות
ואמר חזקיה קליל דא דיהך טולא
עסר שעין ברם נסא יתוב טולא
לאחורוהי עסר שעין ויקרא ישעיהו
הנביא אל יהוה וישב את הצל
במעלות אשר ירדה במעלות אחז
אחרנית עשר מעלות וצלי ישעיה
נביא קדם יי ואתיב יי ית טולא בצורת
אבן שעיא דנחתת במסקנא דאחז
שמשא לאחורוהי עסר שעין
בעת ההיא שלח
בראדך בלאדן בן בלאדן מלך בבל
ספרים ומנחה אל חזקיהו כי שמע
כי חלה חזקיהו בעידנא ההוא
שלח בראדך בלאדן בר בלאדן
מלכא דבבל אגרן וקורבנין לות
חזקיה ארי שמע ארי מרע חזקיה
וישמע עליהם חזקיהו ויראם את
כל בית נכתה את הכסף ואת הזהב
ואת הבשמים ואת שמן הטוב ואת
כל בית כליו ואת כל אשר נמצא
באוצרתיו לא היה דבר אשר לא
הראם חזקיהו בביתו ובכל ממשלתו
וקביל מנהון חזקיה ואחזינון ית
כל בית גנזוהי ית כספא וית דהבא
וית בסמנא וית משחא טבא וית

ומל״ב וישמע עליהם דישעיהו וישמח עליהם וחד פסוק סימ׳ שמע ותשמח ס באוצרתיו ג׳ וכ׳ חסר

בית מנוהי וית כל דאשתכח בגנזוהי
לא הוה מדעם דלא אחזינון חזקיה
בביתיה ובכל שולטניה׃ ויבא ישעיהו
הנביא אל המלך חזקיהו ויאמר אליו
מה אמרו האנשים האלה ומאין
יבאו אליך ויאמר חזקיהו מארץ
רחוקה באו מבבל׃ ואתא ישעיה נבי׳
לות מלכא חזקיה ואמר ליה מא
אמרו גבריא האלין ומנן אתו לותך
ואמר חזקיה מארע רחיקא אתו
מבבל׃ ויאמר מה ראו בביתך ויאמר
חזקיהו את כל אשר בביתי ראו
לא היה דבר אשר לא הראיתים
באוצרתי׃ ואמר מא חזו בביתך
ואמר חזקיה ית כל דבביתי חזו לא
הוה מדעם דלא אחזיתינון בגנזיי׃
ויאמר ישעיהו אל חזקיהו שמע
דבר יהוה׃ ואמר ישעיה לחזקיה
קביל פתגמא דיי׃ הנה ימים באים
ונשא כל אשר בביתך ואשר אצרו
אבתיך עד היום הזה בבלה לא
יותר דבר אמר יהוה׃ הא יומיא
אתן ויתנטיל כל דבביתך ודגנזו
אבהתך עד יומא הדין ויתובל
לבבל לא ישתאר מדעם אמר יי׳
ומבניך אשר יצאו ממך אשר
תוליד יקח והיו סריסים בהיכל
מלך בבל׃ ומבנך דיפקון מנך

דתוליד יהון רברבין בהיכלא
דמלכא דבבל׃ ויאמר חזקיהו אל
ישעיהו טוב דבר יהוה אשר דברת
ויאמר הלוא אם שלום ואמת יהיה
בימי׃ ואמר חזקיה לישעיה תקין
פתגמא דיי דמלילתא ואמר הלא
שלם וקשוט יהי ביומי׃ ויתר דברי
חזקיהו וכל גבורתו ואשר עשה את
הברכה ואת התעלה ויבא את המים
העירה הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי
חזקיה וכל גיבורתיה ודעבד ית
בריכתא וית מזיקתא ואיתי ית מיא
לקרתא הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכיא דבית יהודה׃
וישכב חזקיהו עם אבתיו וימלך
מנשה בנו תחתיו׃ ושכיב חזקיה
עם אבהתוהי ומלך מנשה בריה
תחותוהי׃ בן שתים
עשרה שנה מנשה במלכו וחמשים
וחמש שנה מלך בירושלם ושם
אמו חפציבה׃ בר תרתא עסרי
שנין מנשה כד מלך וחמשין וחמיש
שנין מלך בירושלם ושום אמיה
חפציבה׃ ויעש הרע בעיני יהוה
כתועבת הגוים אשר הוריש יהוה
מפני בני ישראל׃ ועבד דביש קדם
יי׳ כתועבת עממיא דתריך יי׳ מן

ה׳
בשע
בסף
חבוס
עמרי
יואש
מנשה
חזק׳

ה׳

ב׳
חד
מל
ול׳
חס

ב׳
יצוא
ודין

יקחו
ק׳

ז׳ מלין חס׳ יוד בתר׳ וסימ׳ ערומים השיחם הימים דנגיד מאמינים הנעימים הראיתים ומלכ׳ בירכתם דיחזק

קדם בני ישראל: וישב ויבן את
הבמות אשר אבד חזקיהו אביו
ויקם מזבחת לבעל ויעש אשרה כ״ב
כאשר עשה אחאב מלך ישראל בק׳ חס
וישתחו לכל צבא השמים ויעבד
אתם: ותב ובנא ית במתא דאביד
חזקיה מלכא דישראל וסגיד לכל
חילי שמיא ופלח יתהון: ובנה
מזבחת בבית יהוה אשר אמר יהוה
בירושלם אשים את שמי: ובנא
איגורין בבית מקדשא דיי דאמר
יי בירושלם אשרי ית שכינתי:
ויבן מזבחות לכל צבא השמים
בשתי חצרות בית יהוה: ובנא איגורין
לכל חילי שמיא בתרתין דרתא בית
מקדשא דיי: והעביר את בנו
באש ועונן ונחש ועשה אוב וידענים
הרבה לעשות הרע בעיני יהוה
להכעיס: ואעבר ית בריה בנורא סימ׳
ועונין ונחיש ועבד בדין וזכורו דמטע
אסגי למעבד דביש קדם יי לארגזא:
וישם את פסל האשרה אשר עשה
בבית אשר אמר יהוה אל דוד ואל
שלמה בנו בבית הזה ובירושלם
אשר בחרתי מכל שבטי ישראל
אשים את שמי לעולם: ושוי ית
צילם אשירתא דעבד בביתא
דאמר יי לדויד ולשלמה בריה

בביתא הדין ובירושלם דאתרעיתי
מכל שבטיא דישראל אשרי ית
שכינתי לעלם: ולא אסיף להניד
את רגל ישראל מן האדמה אשר
נתתי לאבותם רק אם ישמרו לעשות
ככל אשר צויתם ולכל התורה
אשר צוה אתם עבדי משה: ולא
אוסיף לטלטלא ית ישראל מן ארעא
דיהבית לאבהתהון להוראם יטרון
למעבד ככל דפקידתינון ולכל
אוריתא דפקיד יתהון עבדי משה:
ולא שמעו ויתעם מנשה לעשות
את הרע מן הגוים אשר השמיד
יהוה מפני בני ישראל: ולא קבילו
ואטעינון מנשה למעבד דביש
מן עממיא דשיצי יי מן קדם בני
ישראל: וידבר יהוה ביד עבדיו
הנביאים לאמר: ומליל יי ביד
עבדוהי נביאיא למימר: יען אשר
עשה מנשה מלך יהודה התועבות
האלה הרע מכל אשר עשו האמרי
אשר לפניו ויחטא גם את יהודה
בגלוליו: חלף דעבד מנשה מלך
שבטא דבית יהודה תועיבתא
האלין אבאיש מכל דעבדו אמוראי
דקדמוהי וחייב אף ית דבית יהודה
בפלחן טעותיהי:
לכן כה אמר יהוה אלהי ישראל

וישלח ויבן וישב אורו׳ כל בטע׳ ב׳ חס מזבחות · ר׳ו׳ פ׳ מ׳ וקו׳ להכעיסן · דברי הימים · להכעיס ק׳ מלכים

הכל מביא רעה על ירושלם
ויהודה אשר כל שמעיו תצלנה שמעה ק'
שתי אזניו׃ בכין כדנן אמר יי
אלהא דישראל האנא מיתי בישתא
על ירושלם ויהודה דכל דישמעינה
יצלן תרתין אדנוהי׃ ונטיתי על
ירושלם את קו שמרון ואת משקלת
בית אחאב ומחיתי את ירושלם
כאשר ימחה את הצלחת מחה
והפך על פניה׃ ואיגור על ירושלם
ית חוט חרבן שמרון וית מתקולת
צדות בית אחאב ואמחי ית ירושלם
כמא דמתמחיא צלוחיתא מתמחיא
ומתהפכא על אפהא׃ ונטשתי
את שארית נחלתי ונתתים ביד
איביהם והיו לבז ולמשסה לכל
איביהם׃ ואטוש ית שארא
דאחסנתי ואמסרינון ביד בעלי
דבביהון ויהון לבז ולתבר לכל
בעלי דבביהון׃ יען אשר עשו את
הרע בעיני יי ויהיו מכעסים אתי
מן היום אשר יצאו אבותם ממצרים
ועד היום הזה׃ חלף דעבדו ית
דביש קדמי והוו מרגזין קדמי מן
יומא דנפקו אבהתהון ממצרים
ועד יומא הדין׃ וגם דם נקי שפך
מנשה הרבה מאד עד אשר
מלא את ירושלם פה לפה לבד

מחטאתו אשר החטיא את יהודה
לעשות הרע בעיני יהוה׃ ואף דם
זכי אשד מנשה סגי לחדא עד
דמלא ית ירושלם ספא בספא בר
מחוביהי דחייב ית בית יהודה
למעבד דביש קדם יי׃ ויתר דברי
מנשה וכל אשר עשה וחטאתו
אשר חטא הלא הם כתובים על
ספר דברי הימים למלכי יהודה׃
ושאר פתגמי מנשה וכל דעבד
וחובוהי דחב הלא אנון כתיבין על
ספר פתגמי יומיא למלכיא דבית
יהודה׃ וישכב מנשה עם אבתיו
ויקבר בגן ביתו בגן עזא וימלך
אמון בנו תחתיו׃ ושכיב מנשה
עם אבהתוהי ואתקבר בגינת ביתיה
בגנת עזא ומלך אמון בריה תחותוהי׃
בן עשרים ושתים
שנה אמון במלכו ושתים שנים
מלך בירושלם ושם אמו משלמת
בת חרוץ מן יטבה׃ בר עסרין
ותרתין שנין אמון כד מלך ותרתין
שנין מלך בירושלם ושום אמיה
משלמת בת חרוץ מן יטבה׃ ויעש
הרע בעיני יהוה כאשר עשה
מנשה אביו׃ ועבד דביש קדם יי
כמא דעבד מנשה אבוהי׃ וילך
בכל הדרך אשר הלך אביו ויעבד

את הגללים אשר עבד אביו
וישתחו להם׃ ואזל בכל אורח
דאזל אבוהי ופלח ית טעותא דפלח
אבוהי וסגיד להון׃ ויעזב את יהוה
אלהי אבתיו ולא הלך בדרך יהוה׃
ושבק ית פולחנא דיי אלהא דאבהתוהי
ולא הליך באורחא דתקנא קדם יי׃
ויקשרו עבדי אמון עליו וימיתו
את המלך בביתו׃ ומרדו עבדי
אמון עלוהי וקטלו ית מלכא בביתיה׃
ויך עם הארץ את כל הקשרים על
המלך אמון וימליכו עם הארץ
את יאשיהו בנו תחתיו׃ וקטל עמא
דארעא ית כל דמרדו על מלכא
אמון ואמליכו עמא דארעא ית
יאשיה בריה תחותוהי׃ ויתר דברי
אמון אשר עשה הלא הם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי יהודה׃
ושאר פתגמי אמון דעבד הלא
אנון כתיבין על ספר פתגמי יומיא
למלכיא דבית יהודה׃ ויקבר אתו
בקברתו בגן עזא וימלך יאשיהו
בנו תחתיו׃ וקבר יתיה בקבורתיה
בגנת עזא ומלך יאשיה בריה
תחותוהי׃ בן שמנה
שנה יאשיהו במלכו ושלשים
ואחת שנה מלך בירושלם ושם
אמו ידידה בת עדיה מבצקת׃

בר תמני שנין יאשיה כד מלך
ותלתין וחדא שנין מלך בירושלם
ושום אמיה ידידה בת עדיה מבצקת׃
ויעש הישר בעיני יהוה וילך בכל
דרך דוד אביו ולא סר ימין ושמאול׃
ועבד דכשר קדם יי ואזל בכל אורח
דויד אבוהי ולא סטא לימינא ולסמלא׃
ויהי בשמנה
עשרה שנה למלך יאשיהו שלח
המלך את שפן בן אצליהו בן משלם
הספר בית יהוה לאמר׃ והוה בתמני
עסרי שנין למלכא יאשיה שלח
מלכא ית שפן בר אצליה בר משלם
ספרא לבית מקדשא דיי למימר׃
עלה אל חלקיהו הכהן הגדול ויתם
את הכסף המובא בית יהוה אשר
אספו שמרי הסף מאת העם׃ סק
לות חלקיה כהנא רבא ויטכס ית
כספא דאתעל לבית מקדשא דיי
ויתנוהו ק דכנשו אמרכליא מן עמא׃ ויתנה
על יד עשי המלאכה המפקדים
בית ק בבית יהוה ויתנו אתו לעשי המלאכה
אשר בבית יהוה לחזק בדק הבית׃
ויתנוניה על יד עבדי עבידתא
דממנן בבית מקדשא דיי ויתנון
יתיה לעבדי עבידתא דבבית מקדשא
דיי לתקפא בדקא דביתא׃ לחרשים
ולבנים ולגדרים ולקנות עצים

ואבני מחצב לחזק את הבית ולנגריא
ולארדיכליא ולארגובליא ולמזבן
אעין ואבנין פסילן לתקנא ית ביתא
אך לא יחשב אתם הכסף הנתן על ידם כי
באמונה הם עשים ברם לא מתחשב
עמהון כספא דמתיהיב על ידהון
ארי בהימנותא אנון עבדין ויאמר
חלקיהו הכהן הגדול על שפן הספר
ספר התורה מצאתי בבית יהוה ויתן
חלקיה את הספר אל שפן ויקראהו
ואמר חלקיה כהנא רבא לשפן ספרא
ספרא דאוריתא אשכחית בבית
מקדשא דיי ויהב חלקיה ית ספרא
לשפן וקריהי ויבא שפן הספר אל
המלך וישב את המלך דבר ויאמר
התיכו עבדיך את הכסף הנמצא בבית
ויתנהו על יד עשי המלאכה המפקדים
בית יהוה ואתא שפן ספרא לות מלכא
ואתיב ית מלכא פתגמא ואמר אתיכו
עבדך ית כספא דאשתכח בביתא
ויהבוהי על יד עבדי עבידתא דממנן
בבית מקדשא דיי ויגד שפן הספר
למלך לאמר ספר נתן לי חלקיה
הכהן ויקראהו שפן לפני המלך
וחוי שפן ספרא למלכא למימר
ספרא יהב לי חלקיה כהנא וקרייהי
שפן קדם מלכא ויהי כשמע המלך
את דברי ספר התורה ויקרע את בגדיו

והוה כד שמע מלכא ית פתגמי
ספרא דאוריתא ובזע ית לבושוהי
ויצו המלך את חלקיה הכהן ואת אחיקם
בן שפן ואת עכבור בן מיכיה ואת
שפן הספר ואת עשיה עבד המלך
לאמר ופקיד מלכא ית חלקיה כהנא
וית אחיקם בר שפן וית עכבור בר
מיכיה וית שפן ספרא וית עשיה עבדא
דמלכא למימר לכו דרשו את יהוה
בעדי ובעד העם ובעד כל יהודה
על דברי הספר הנמצא הזה כי גדולה
חמת יהוה אשר היא נצתה בנו על
אשר לא שמעו אבתינו על דברי
הספר הזה לעשות ככל הכתוב עלינו
איזילו תבעו מן קדם יי עלי ועל עמא
ועל כל דבית יהודה על פתגמי ספרא
דאשתכח הדין ארי סגיאה חמתא
דיי דהיא דליקת בנא על דלא קבילו
אבהתנא לפתגמי ספרא הדין למעבד
ככל דכתיב עלנא וילך חלקיהו
הכהן ואחיקם ועכבור ושפן ועשיה
אל חלדה הנביאה אשת שלם בן
תקוה בן חרחס שמר הבגדים והיא
ישבת בירושלם במשנה וידברו
אליה ואזל חלקיה כהנא ואחיקם
ועכבור ושפן ועשיה לות חולדה
נביאתא איתת שלום בר תקוה בר
חרחס נטר לבושיא והיא יתבא בירושלם

בבית אולפנא ומלילו עמה ותאמר
אליהם כה אמר יהוה אלהי ישראל
אמרו לאיש אשר שלח אתכם אלי
ואמרת להון כדנן אמר יי אלהא
דישראל אימרו לגברא דשלח יתכון
לותי כה אמר יהוה הנני מביא רעה
אל המקום הזה ועל ישביו את כל
דברי הספר אשר קרא מלך יהודה
כדנן אמר יי הא אנא מיתי בישתא
על אתרא הדין ועל יתבוהי ית כל
פתגמי ספרא דקרא מלך שבטא
דבית יהודה תחת אשר עזבוני
ויקטרו לאלהים אחרים למען הכעיסני
בכל מעשה ידיהם ונצתה חמתי
במקום הזה ולא תכבה חלף דשבקו
פלחני ואסיקו בוסמין לטעות עממיא
בדיל לארגזא קדמי בכל עובדי
ידיהון ויתדלק רוגזי באתרא הדין
ולא יטפי ואל מלך יהודה השלח
אתכם לדרש את יהוה כה תאמרו
אליו כה אמר יהוה אלהי ישראל
הדברים אשר שמעת ולמלך
שבטא דבית יהודה דשלח יתכון
למתבע אולפן מן קדם יי כדין תימרון
ליה כדנן אמר יי אלהא דישראל
פתגמיא דשמעתא יען רך לבבך
ותכנע מפני יהוה בשמעך אשר
דברתי על המקום הזה ועל ישביו

להיות לשמה ולקללה ותקרע את
בגדיך ותבכה לפני וגם אנכי שמעתי
נאם יהוה חלף דרכיך לבך ואתכנעתא
מן קדם יי כד שמעתך דגזרית על
אתרא הדין ועל יתבוהי למהוי לצדו
וללוטא ובזעתא ית לבושך ובכיתא
קדמי ואף קדמי שמיע אמר יי
לכן הנני אספך על אבתיך ונאספת
אל קברתיך בשלום ולא תראינה
עיניך בכל הרעה אשר אני מביא
על המקום הזה וישיבו את המלך
דבר בכין הא אנא כניש יתך לות
אבהתך ותתכניש לקברך בשלם
ולא יחזיין עינך בכל בישתא דאנא
מיתי על אתרא הדין ואתיבו ית
מלכא פתגמא וישלח המלך ויאספו
אליו כל זקני יהודה וירושלם ושלח
מלכא וכנשו לותיה כל סבי יהודה
וירושלם ויעל המלך בית יהוה וכל
איש יהודה וכל ישבי ירושלם אתו
והכהנים והנביאים וכל העם למקטן
ועד גדול ויקרא באזניהם את כל
דברי ספר הברית הנמצא בבית
יהוה וסליק מלכא לבית מקדשא
דיי וכל אנש יהודה וכל יתבי ירושלם
עמיה וכהניא וספריא וכל עמא
למזעירא ועד רבא וקרא קדמיהון
ית כל פתגמי ספרא דקימא דאשתכח

לצ
וא
ולאיש

ג
בק̇ל
או̇
יקין
תל
אבתיך
וחב
ודב
ימ̇

ותפק ג בקר וביומ... לבו טורו רזין מתוך עמלקי פן אל אבתיך וחבירו ודבירו ימ׳

בבית מקדשא דיי׃ ויעמד המלך
על העמוד ויכרת את הברית לפני
יהוה ללכת אחר יהוה ולשמר מצותיו
ואת עדותיו ואת חקתיו בכל לב
ובכל נפש להקים את דברי הברית
הזאת הכתבים על הספר הזה ויעמד
כל העם בברית׃ וקם מלכא על
אסטונא וגזר ית קימא קדם יי למהך
בתר פלחנא דיי ולמטר פקודוהי
וית סהדותיה וית קימוהי בכל לב
ובכל נפש לקימא ית פתגמי קימא
הדין דכתיבין על ספרא הדין וקבילו
כל עמא עליהון קימא׃ ויצו המלך
את חלקיהו הכהן הגדול ואת כהני
המשנה ואת שמרי הסף להוציא
מהיכל יהוה את כל הכלים העשוים
לבעל ולאשרה ולכל צבא השמים
וישרפם מחוץ לירושלם בשדמות
קדרון ונשא את עפרם בית אל׃
ופקיד מלכא ית חלקיה כהנא רבא
וית סגני כהניא וית אמרכליא לאפקא
מהיכלא דיי ית כל מניא דעבידין
לבעלא ולאשירתא ולכל חילי שמיא
ואוקידינון מברא לירושלם בנחלא
דקדרון ואוביל ית עפרהון לבית אל׃
והשבית את הכמרים אשר נתנו
מלכי יהודה ויקטר בבמות בערי
יהודה ומסבי ירושלם ואת המקטרים

לבעל לשמש ולירח ולמזלות ולכל
צבא השמים׃ ובטיל ית כמריא
דיהבו מלכיא דבית יהודה ואסיקו
בסמין על במתא מקרויא דבית יהודה
ובסחרני ירושלם וית דאסיקו בסמין
לבעלא לשמשא ולסיהרא ולמזלתא
ולכל חילי שמיא׃ ויצא את האשרה
מבית יהוה מחוץ לירושלם אל נחל
קדרון וישרף אתה בנחל קדרון וידק
לעפר וישלך את עפרה על קבר
בני העם׃ ואפיק ית אשירתא מבית
מקדשא דיי מברא לירושלם לנחלא
דקדרון ואוקיד יתה בנחלא דקדרון
ואדקה לעפרא ורמא ית עפרה
לקברי גליא׃ ויתץ את בתי הקדשים
אשר בבית יהוה אשר הנשים ארגות
שם בתים לאשרה׃ ותרע ית בתי
הקדיש טעותא דבבית מקדשא
דיי דנשיא מחיזן תמן מכולין
לאשירתא׃ ויבא את כל הכהנים
מערי יהודה ויטמא את הבמות
אשר קטרו שמה הכהנים מגבע
עד באר שבע ונתץ את במות השערים
אשר פתח שער יהושע שר העיר
אשר על שמאול איש בשער העיר׃
ואיתי ית כל כמריא מקרויא דבית
יהודה וסאיב ית במתא ואסיקו כסמין
תמן כמריא מגבע עד באר שבע

ותרע ית במת תרעיא דקדם תרע
יהושע רב קרתא דעל סמלא גברא
במיעליה לתרע קרתא אך לא יעלו
כהני הבמות אל מזבח יהוה בירושלם
כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם
ברם לא סלקין כומריא במתא
למדבחא דיי בירושלם
אלהין אכלו פטיר בגו אחיהון וטמא
את התפת אשר בגי בני הנם לבלתי
להעביר איש את בנו ואת בתו באש
למלך וסאיב ית תופת דבחילת בר
הנום בדיל דלא לאעברא גבר ית
בריה וית ברתיה בנורא למולך וישבת
את הסוסים אשר נתנו מלכי יהודה
לשמש מבא בית יהוה אל לשכת
נתן מלך הסריס אשר בפרורים ואת
מרכבות השמש שרף באש ובטיל
ית סוסותא דיהבו מלכיא דבית יהודה
לשמשא ממעלנא לבית מקדשא
דיי ללשכת נתן מלך גואה דעם פרוריא
וית רתכי שמשא אוקיד בנורא
ואת המזבחות אשר על הגג עלית
אחז אשר עשו מלכי יהודה ואת
המזבחות אשר עשה מנשה בשתי
חצרות בית יהוה נתץ המלך וירץ
משם והשליך את עפרם אל נחל
קדרון וית איגוריא דעל איגר עלית
אחז דעבדו מלכיא דבית יהודה

וית איגוריא דעבד מנשה בתרתין
דרת בית מקדשא דיי תרע מלכא
וארחיק מתמן ורמא ית עפרהון
לנחלא דקדרון ואת הבמות אשר
על פני ירושלם אשר מימין להר
המשחית אשר בנה שלמה מלך
ישראל לעשתרת שקץ צידנים
ולכמוש שקץ מואב ולמלכם
תועבת בני עמון טמא המלך וית
במתא דעל אפי ירושלם דמדרום
לטור זיתיא דבנא שלמה מלכא
דישראל לעשתרות שקוץ צידונאי
ולכמוש שקוץ מואבאי ולמלכום
ריחוק בני עמון סאיב מלכא ושבר
את המצבות ויכרת את האשרים
וימלא את מקומם עצמות אדם
ותבר ית קמתא וקץ ית אשירתא
ומלא ית אתרהון גרמי אנשא וגם
את המזבח אשר בבית אל הבמה
אשר עשה ירבעם בן נבט אשר
החטיא את ישראל גם את המזבח
ההוא ואת הבמה נתץ וישרף את
הבמה הדק לעפר ושרף אשרה
ואף ית איגורא דבבית אל במתא
דעבד ירבעם בר נבט דחב ואחטי ית
ישראל אף ית איגורא ההוא וית
במתא תרע ואוקיד ית במתא ארקיה
לעפרא ואוקיד אשירתא ויפן

יאשיהו וירא את הקברים אשר שם
בהר וישלח ויקח את העצמות מן
הקברים וישרף על המזבח ויטמאהו
כדבר יהוה אשר קרא איש האלהים
אשר קרא את הדברים האלה ואתפני
יאשיהו וחזא ית קבריא דתמן בטורא
ושלח ונסיב ית גרמיא מן קבריא
ואיקיד על איגורא וסאביה כפתגמא
דיי דמליל נביא דאתנבי ית פתגמיא
האלין ויאמר מה הציון הלז אשר אני
ראה ויאמרו אליו אנשי העיר הקבר
איש האלהים אשר בא מיהודה ויקרא
את הדברים האלה אשר עשית על
המזבח בית אל ואמר מא ציונא
הדין דאנא חזי ואמרו ליה אנשי
קרתא קברא דנביא דיי דאתא משבט
יהודה ואתנבי ית פתגמיא האלין
דעבדתא על איגורא בבית אל
ויאמר הניחו לו איש אל ינע עצמתיו
וימלטו עצמתיו את עצמות הנביא
אשר בא משמרון ואמר שבוקו
מנה אנש לא יניד ית גרמוהי
ושיזיבו גרמוהי ית גרמי נבי שקרא
דאתא משמרון וגם את כל בתי הבמות
אשר בערי שמרון אשר עשו
מלכי ישראל להכעיס הסיר יאשיהו
ויעש להם ככל המעשים אשר
עשה בבית אל ואף ית כל בתי במתא

דבקרוי שמרון דעבדו מלכי ישר׳
לארגזא פלי יאשיהו ועבד להון
ככל עובדיא דעבד בבית אל ויזבח
את כל כהני הבמות אשר שם על
המזבחות וישרף את עצמות אדם
עליהם וישב ירושלם ונכס ית כל
כמרי במתא דתמן על איגוריא ואוקיד
ית גרמי אנשא עליהון ותב לירושלם
ויצו המלך את
כל העם לאמר עשו פסח ליהוה
אלהיכם ככתוב על ספר הברית הזה
ופקיד מלכא ית כל עמא למימר
עבידו פסחא קדם יי אלהכון כמא דכתיב
על ספרא דקימא הדין כי לא נעשה
כפסח הזה מימי השפטים אשר
שפטו את ישראל וכל ימי מלכי
ישראל ומלכי יהודה ארי לא אתעביד
כפסחא הדין מיומי נגודיא דדנו
ית ישראל וכל יומי מלכי ישראל
ומלכיא דבית יהודה כי אם בשמנה
עשרה שנה למלך יאשיהו נעשה
הפסח הזה ליהוה בירושלם אלהין
בתמנא עסרי שנין למלכא יאשיה
אתעביד פסחא הדין קדם יי בירושלם
וגם את האבת ואת הידענים ואת
התרפים ואת הגללים ואת כל
השקוצים אשר נראו בארץ יהודה
ובירושלם בער יאשיהו למען

הקים את דברי התורה הכתבים
על הספר אשר מצא חלקיהו
הכהן בית יהוה׃ ואף ית בדין וית
זכורו וית צלמניא וית טעותא
וית כל שקוציא דאתחזיאו בארעא
דבית יהודה ובירושלם פלי יאשיה
בדיל לקיימא ית פתגמי אוריתא
דכתיבין על ספרא דאשכח חלקיה
כהנא בית מקדשא דיי׃ וכמהו לא
היה לפניו מלך אשר שב אל יהוה
בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאדו
ככל תורת משה ואחריו לא קם כמהו׃
וכותיה לא הוה קדמוהי מלכא דתב
לפלחנא דיי בכל לביה ובכל נפשיה
ובכל נכסוהי ככל אוריתא דמשה
ובתרוהי לא קם כותיה׃ אך לא שב
יהוה מחרון אפו הגדול אשר חרה
אפו ביהודה על כל הכעסים אשר
הכעיסו מנשה׃ ברם לא תב יי
מתקוף רוגזיה רבא דתקיף רוגזיה
בדבית יהודה על כל ארגזותא דארגיז
קדמוהי מנשה׃ ויאמר יהוה גם
את יהודה אסיר מעל פני כאשר
הסירתי את ישראל ומאסתי את
העיר הזאת אשר בחרתי את ירושלם
ואת הבית אשר אמרתי יהיה שמי
שם׃ ואמר יי אף ית דבית יהודה
אגלי מארעית שכינתי כמא

דאגליתי ית ישראל ואדחיק ית קרתא
הדא דאתרעיתי בירושלם ובביתא
דאמרית יהי שמי תמן׃ ויתר דברי
יאשיהו וכל אשר עשה הלא הם
כתובים על ספר דברי הימים למלכי
יהודה׃ ושאר פתגמי יאשיה וכל
דעבד הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכיא דבית יהודה׃
בימיו עלה פרעה נכה מלך מצרים
על מלך אשור על נהר פרת וילך
המלך יאשיהו לקראתו וימיתהו
במגדו כראתו אתו׃ ביומוהי סליק
פרעה חגירא מלכא דמצרים על
מלכא דאתור על נהר פרת ואזל
מלכא יאשיה לקדמותיה וקטליה
במגדו כד חזא יתיה׃ וירכבהו עבדיו
מת ממגדו ויבאהו ירושלם ויקברהו
בקברתו ויקח עם הארץ את יהואחז
בן יאשיהו וימשחו אתו וימליכו
אתו תחת אביו׃ ואחתוהי עבדוהי
כד מית ממגדו ואיתיוהי לירושלם
וקברוהי בקבורתיה ודבר עמא דארעא
ית יהואחז בר יאשיה ומשחו יתיה
ואמליכו יתיה תחות אבוהי׃
בן עשרים ושלש שנה
יהואחז במלכו ושלשה חדשים
חמוטל מלך בירושלם ושם אמו חמיטל
ק בת ירמיהו מלבנה׃ בר עסרין ותלת

שנין יהואחז כד מלך ותלתא ירחין
מלך בירושלם ושום אמיה חמוטל
בת ירמיה מלבנה׃ ויעש הרע בעיני
יהוה ככל אשר עשו אבתיו׃ ועבד
דביש קדם יי ככל דעבדו אבהתוהי׃
ויאסרהו פרעה נכה ברבלה בארץ
חמת במלך בירושלם ויתן ענש על ממלך ק׳
הארץ מאה ככר כסף וככר זהב׃
ואסריה פרעה חגירא ברבלה בארעא
דחמת מלממלך בירושלם ורמא
מגביתא על עמא דארעא מאה
ככרי כספא וככרי דהבא׃ וימלך
פרעה נכה את אליקים בן יאשיהו
תחת יאשיהו אביו ויסב את שמו
יהויקים ואת יהואחז לקח ויבא
מצרים וימת שם׃ ואמליך פרעה
חגירא ית אליקים בר יאשיה תחות
יאשיה אבוהי ושני ית שמיה יהויקים
וית יהואחז דבר ואתא למצרים ומית
תמן׃ והכסף והזהב נתן יהויקים
לפרעה אך העריך את הארץ לתת
את הכסף על פי פרעה איש כערכו
נגש את הכסף ואת הזהב את עם
הארץ לתת לפרעה נכה׃ וכספא
ודהבא יהב יהויקים לפרעה ברם
רמא מגביתא על עמא דארעא
למיתן ית כספא על מימרא דפרעה
גבר כד חזי טקים ית כספא וית

דהבא מן עמא דארעא למתן לפרעה
חגירא׃ בן עשרים
וחמש שנה יהויקים במלכו ואחת
עשרה שנה מלך בירושלם ושם
זבודה ק׳ אמו זבידה בת פדיה מן רומה׃ בר
עסרין וחמיש שנין יהויקים כד מלך
וחדא עסרי שנין מלך בירושלם ושום
אמיה זבודה בת פדיה מן רומה׃ ויעש
הרע בעיני יהוה ככל אשר עשו אבתיו׃
ועבד דביש קדם יי ככל דעבדו אבהתוהי׃
בימיו עלה נבכדנאצר מלך בבל
ויהי לו יהויקים עבד שלש שנים
וישב וימרד בו׃ ביומוהי סליק נבוכד
נאצר מלכא דבבל והוה ליה יהויקים
עבדא תלת שנין ותב ומריד ביה׃
כב׳ בק׳ וישלח יהוה בו את גדודי כשדים ואת
גדודי ארם ואת גדודי מואב ואת גדודי
בני עמון וישלחם ביהודה להאבידו
כדבר יהוה אשר דבר ביד עבדיו
הנביאים׃ וגרי יי ביה ית משרית כסדאי
וית משרית ארם וית משרית מואב
וית משרית בני עמון וגרינון ברבית
יהודה לאובדיהון כפתגמא דיי דמליל
ביד עבדוהי נביאי׃ אך על פי יהוה
היתה ביהודה להסיר מעל פניו בחטאת
מנשה ככל אשר עשה׃ ברם על
דארגיזו קדם יי הות דא כד בית יהודה
לאגלאותהון מארעהון בית שכינתיה

בחובי מנשה ככל דעבד׃ וגם דם
הנקי אשר שפך וימלא את ירושלם
דם נקי ולא אבה יהוה לסלח׃ אף דם
זכאי דאשד ומלא ית ירושלם חובלת
דם זכאי ולא הות רעוא קדם יי׳ למשבקי׃
ויתר דברי יהויקים וכל אשר עשה
הלא הם כתובים על ספר דברי הימים
למלכי יהודה׃ ושאר פתגמי יהויקים
וכל דעבד הלא אנון כתיבין על ספר
פתגמי יומיא למלכיא דבית יהודה׃
וישכב יהויקים עם אבתיו וימלך
יהויכין בנו תחתיו׃ ושכיב יהויקים
עם אבהתוהי ומלך יהויכין בריה
תחותוהי׃ ולא הסיף עוד מלך מצרים
לצאת מארצו כי לקח מלך בבל
מנחל מצרים עד נהר פרת כל אשר
היתה למלך מצרים׃ ולא אוסיף עוד
מלכא דמצרים למפק מארעיה ארי
נסיב מלכא דבבל מנחל מצרים עד
נהר פרת כל דהוה למלכא דמצרים׃
בן שמנה עשרה
שנה יהויכין במלכו ושלשה חדשים
מלך בירושלם ושם אמו נחשתא בת
אלנתן מירושלם׃ בר תמנא עסרי
שנין יהויכין כד מלך ותלתא ירחין
מלך בירושלם ושום אמיה נחושתא
בת אלנתן מירושלם׃ ויעש הרע
בעיני יהוה ככל אשר עשה אביו׃ ועבד

דביש קדם יי׳ ככל דעבד אבוהי׃ בעת
עלו ק ההיא עלה עבדי נבכדנאצר מלך
בבל ירושלם ותבא העיר במצור׃
בעידנא ההוא סליקו עבדי נבוכדנאצר
מלכא דבבל לירושלם ועלת קרתא
בצירא׃ ויבא נבכדנאצר מלך בבל
על העיר ועבדיו צרים עליה׃ ואתא
נבוכדנאצר מלכא דבבל על קרתא
ועבדוהי צירין עלה׃ ויצא יהויכין
מלך יהודה על מלך בבל הוא ואמו
ועבדיו ושריו וסריסיו ויקח אתו
מלך בבל בשנת שמנה למלכו׃ ונפק
יהויכין מלך שבטא דבית יהודה
על מלכא דבבל הוא ואמיה ועבדוהי
ורברבנוהי וגיברוהי ודבר יתיה מלכא
דבבל בשנת תמני למלכותיה׃ ויוצא
משם את כל אוצרות בית יהוה ואוצרות
בית המלך ויקצץ את כל כלי הזהב
אשר עשה שלמה מלך ישראל
בהיכל יהוה כאשר דבר יהוה׃ ואפיק
מתמן ית כל אוצרי בית מקדשא דיי׳
ואוצרי בית מלכא וקציץ ית כל מני
דהבא דעבד שלמה מלכא דישראל
בהיכלא דיי׳ כמא דמליל יי׳׃ והגלה
את כל ירושלם ואת כל השרים ואת
עשרת ק כל גבורי החיל עשרה אלפים גולה
וכל החרש והמסגר לא נשאר זולת
דלת עם הארץ׃ ואגלי ית כל ירושלם

165

וית כל רברביא וית כל גיברי חילא
עסרא אלפין בגלותא וכל אומניא
ותרעיא לא אשתארו להון חשיבי עמא
דארעא׃ ויגל את יהויכין בבלה ואת
אם המלך ואת נשי המלך ואת סריסיו
ואת אולי הארץ הוליך גולה מירושלם
בבלה׃ ואגלי ית יהויכין לבבל וית
אמא דמלכא וית נשי מלכא וית
רברבוהי וית רברבי ארעא אוביל
בגלותא מירושלם לבבל׃ ואת כל
אנשי החיל שבעת אלפים והחרש
והמסגר אלף הכל גבורים עשי מלחמה
ויביאם מלך בבל גולה בבלה׃ וית
כל גיברי חילא שבעה אלפין ואומניא
ותרעיא אלפא כולהון גיברין גוברי
עבדי קרבא ואיתינון מלכא דבבל
בגלותא לבבל׃ וימלך מלך בבל את
מתניה דדו תחתיו ויסב את שמו
צדקיהו׃ ואמליך מלכא דבבל ית
מתניה אחבוהי תחותוהי ושוי ית
שמיה צדקיה׃ בן
עשרים ואחת שנה צדקיהו במלכו
ואחת עשרה שנה מלך בירושלם
ושם אמו חמוטל בת ירמיהו מלבנה׃
בר עסרין וחדא שנין צדקיה כד
מלך וחדא עסרי שנין מלך בירושלם
ושם אמיה חמוטל בת ירמיה מלבנה׃
ויעש הרע בעיני יהוה ככל אשר

עשה יהויקים׃ ועבד דביש קדם יי
ככל דעבד יהויקים׃ כי על אף יהוה
היתה בירושלם וביהודה עד השלכו
אתם מעל פניו וימרד צדקיהו במלך
בבל׃ ארי על דארגיזו קדם יי הות
בירושלם וביהודה עד דאגלי יתהון
מארע בית שכינתיה ומרד צדקיה
במלכא דבבל׃ ויהי
בשנת התשיעית למלכו בחדש
העשירי בעשור לחדש בא נבכדנאצר
מלך בבל הוא וכל חילו על ירושלם
ויחן עליה ויבנו עליה דיק סביב׃ והוה
בשתא תשיעתא למלכיה בירחא
עסיראה בעסרא לירחא אתא נבוכדנ
נאצר מלכא דבבל הוא וכל משריתיה
על ירושלם ושרא עלה ובנו עלה
כרקום סחור סחור׃ ותבא העיר
במצור עד עשתי עשרה שנה למלך
צדקיהו׃ ועלת קרתא בצירא עד
חדא עסרי שנין למלכא צדקיהו׃
בתשעה לחדש ויחזק הרעב בעיר
ולא היה לחם לעם הארץ׃ בתשעה
לירחא ותקיף כפנא בקרתא ולא הוה
מיכל לעמא דארעא׃ ותבקע העיר
וכל אנשי המלחמה הלילה דרך
שער בין החמתים אשר על גן
המלך וכשדים על העיר סביב וילך
דרך הערבה׃ ואתרעת קרתא וכל

גברי עבדי קרבא בליליא באורח
תרעא בין שוריא דעל גינתא דמלכא
וכסדאי שרן על קרתא סחור סחור
ואזל באורח מישרא׃ וירדפו חיל
כשדים אחר המלך וישגו אתו
בערבות ירחו וכל חילו נפצו מעליו׃
ורדפו משריית כסדאי בתר מלכא
ואדביקו יתיה במישרי יריחו וכל
משריתיה אתבדרא מניה׃ ויתפשו
את המלך ויעלו אתו אל מלך בבל
רבלתה וידברו אתו משפט׃ ואחדו
ית מלכא ואסיקו יתיה לות מלכא
דבבל לרבלת ומלילו עמיה פתגמי
דינין׃ ואת בני צדקיהו שחטו לעיניו
ואת עיני צדקיהו עור ויאסרהו
בנחשתים ויבאהו בבל׃ וית בני
צדקיה נכסו לעינוהי וית עיני צדקיה
עור ואסריה בשישלן דנחש ואובליה
לבבל׃ ובחדש
החמישי בשבעה לחדש היא שנת
תשע עשרה שנה למלך נבכדנאצר
מלך בבל בא נבוזראדן רב טבחים
עבד מלך בבל ירושלם׃ ובירחא
חמישאה בשבעה לירחא היא
שנת תשע עסרי שנין למלכא
נבוכדנצר מלכא דבבל אתא
נבוזראדן רב קטוליא עבדא
דמלכא דבבל לירושלם׃ וישרף

את בית יהוה ואת בית המלך ואת
כל בתי ירושלם ואת כל בית גדול
שרף באש׃ ואוקיד ית בית מקדשא
דיי׳ וית בית מלכא וית כל בתי ירוש׳
וית כל בתי רברביא אוקיד בנורא׃
ואת חומת ירושלם סביב נתצו כל
חיל כשדים אשר רב טבחים׃ וית
שורי ירושלם סחור סחור תרעא
כל משריית כסדאי דרב קטוליא׃
ואת יתר העם הנשארים בעיר ואת
הנפלים אשר נפלו על המלך בבל
ואת יתר ההמון הגלה נבוזראדן
רב טבחים׃ וית שאר עמא דאשתאר
בקרתא וית שמיעיא דאשתמעו
על מלכא דבבל וית שאר המונא
אגלי נבוזראדן רב קטוליא׃ ומדלת
הארץ השאיר רב טבחים לכרמים
וליגבים׃ ומחשיכי עמא דארעא
אשאר רב קטוליא למהוי מפלחין
בחקלין ובכרמין׃ ואת עמודי
הנחשת אשר בית יהוה ואת המכנות
ואת ים הנחשת אשר בבית יהוה
שברו כשדים וישאו את נחשתם
בבלה׃ וית עמודי נחשא דבבית
מקדשא דיי׳ וית בסיסיא וית ימא
דנחשא דבבית מקדשא דיי׳ תברו
כסדאי ואובילו ית נחשהון לבבל׃
ואת הסירות ואת היעים ואת המזמרות

ואת הספות ואת כל כלי הנחשת
אשר ישרתו בם לקחו׃ וית דודיא
וית מגרופיתא וית מזמריא וית
בזיכיא וית כל מני נחשא דהוו
משמשין בהון נסיבו׃ ואת המחתות
ואת המזרקות אשר זהב זהב
ואשר כסף כסף לקח רב טבחים׃
וית מחתיתא וית מזרקיא דדהבא
דהבא ודכספא כספא נסיב רב
קטוליא׃ העמודים שנים הים
האחד והמכנות אשר עשה שלמה
לבית יהוה לא היה משקל לנחשת
כל הכלים האלה׃ עמודיא תרין
ימא חד ובסיסיא דעבד שלמה
לבית מקדשא דיי׳ לא הוה מתקל
לנחשהון דכל מניא האלין׃ שמנה
עשרה אמה קומת העמוד האחד
וכתרת עליו נחשת וקומת הכתרת
שלש אמה ושבכה ורמנים על אמות ק
הכתרת סביב הכל נחשת וכאלה
לעמוד השני על השבכה׃ תמנא
עסרי אמין רומיה דעמודא חד
וקרונתהון עלוהי דנחשא ורומיה
דקרונתהון תלת אמין וסריגתא
ורמוניא על קרונתהון סחור סחור
כולא דנחשא וכאלין לעמודא
תניינא על סריגתא׃ ויקח רב טבחים
את שריה כהן הראש ואת צפניהו

כהן משנה ואת שלשת שמרי
הסף׃ ודבר רב קטוליא ית סריה
כהנא רבא וית צפניה סגן כהניא
וית תלתה אמרכליא׃ ומן העיר לקח
סריס אחד אשר הוא פקיד על אנשי
המלחמה וחמשה אנשים מראי
פני המלך אשר נמצאו בעיר ואת
הספר שר הצבא המצבא את עם
הארץ וששים איש מעם הארץ
הנמצאים בעיר׃ ומן קרתא דבר
גברא חד דהוא ממנא על גברי עבדי
קרבא וחמשא גברין דחזן אפי
מלכא דאשתכחו בקרתא וית ספרא
רב חילא דמכניש ית עמא דארעא
ושתין גברא מעמא דארעא דאשת
כחו בקרתא׃ ויקח אתם נבוזראדן
רב טבחים וילך אתם על מלך בבל
רבלתה׃ ודבר יתהון נבוזראדן רב
קטוליא ואוביל יתהון לות מלכא
דבבל לרבלת׃ ויך אתם מלך בבל
וימיתם ברבלה בארץ חמת ויגל
יהודה מעל אדמתו׃ ומחא יתהון
מלכא דבבל וקטלינון ברבלה
בארעא דחמת וגלו דבית יהודה
מעל ארעהון׃ והעם הנשאר
בארץ יהודה אשר השאיר נבוכדנאצר
מלך בבל ויפקד עליהם את גדליהו
בן אחיקם בן שפן׃ ועמא דאשתאר

בארעא דבית יהודה דאשאר נבו
כדנצר מלכא דבבל ומני עליהון
ית גדליה בר אחיקם בר שפן וישמעו
כל שרי החילים המה והאנשים כי
הפקיד מלך בבל את גדליהו ויבאו
אל גדליהו המצפה וישמעאל בן
נתניה ויוחנן בן קרח ושריה בן
תנחמת הנטפתי ויאזניהו בן
המעכתי המה ואנשיהם ושמעו
כל רבני חילותא אנון וגיבריא ארי
מני מלכא דבבל ית גדליה ואתו
לות גדליה למצפיא וישמעאל בר
נתניה ויוחנן בר קריח ושריה בר
תנחמת דמנטופא ויאזניה בר
מעכת אנון וגבריהון וישבע להם
גדליהו ולאנשיהם ויאמר להם
אל תיראו מעבדי הכשדים שבו
בארץ ועבדו את מלך בבל וייטב
לכם וקיים להון גדליה ולגבריהון
ואמר להון לא תדחלון מעבדי
כסדאי תיבו בארעא ופלחו ית
מלכא דבבל וייטב לכון

ויהי בחדש השביעי
בא ישמעאל בן נתניה בן אלישמע
מזרע המלוכה ועשרה אנשים
אתו ויכו את גדליהו וימת
ואת היהודים ואת הכשדים
אשר היו אתו במצפה והוה

בירחא שביעאה אתא ישמעאל
בר נתניה בר אלישמע מזרעא
דמלכותא ועשרה גברין עמיה
ומחו ית גדליה ומית וית יהודאי
וית כסדאי דהוו עמיה במצפיא
ויקמו כל העם מקטן ועד גדול
ושרי החילים ויבאו מצרים כי יראו
מפני כשדים וקמו כל עמא מזעירא
ועד רבא ורבני חילותא ואתו
למצרים ארי דחילו מן קדם כסדאי

ויהי בשלשים
ושבע שנה לגלות יהויכין מלך
יהודה בשנים עשר חדש בעשרים
ושבעה לחדש נשא אויל מרדך
מלך בבל בשנת מלכו את ראש יהויכין
מלך יהודה מבית כלא והוה בתלתין
ושבע שנין לגלות יהויכין מלך
שבטא דבית יהודה בתרי עסר ירחין
בעסרין ושבעה לירחא לפי אויל
מרודך מלכא דבבל בשנת מלכותיה
ית ריש יהויכין מלך שבטא דבית
יהודה ואפיק יתיה מבית אסירי
וידבר אתו טבות ויתן את כסאו
מעל כסא המלכים אשר אתו
בבבל ומליל עמיה פתגמין תקנין
ויהב ית כרסוהי עילא מן כרסי
מלכיא דעמיה בבבל וישנא את
בגדי כלאו ואכל לחם תמיד

לפניו כל ימי חייו ושני ית לבושי
איסוריה ואכל לחמא תדירא קדמוהי
כל יומי חיוהי וארחתו ארחת תמיד
נתנה לו מאת המלך דבר יום ביומו כל ימי חייו
ושירותיה שירות תדירא מתיהבא
ליה מן קדם מלכא פתגם יום
ביומיה כל יומי חיוהי

ברוך יי׳ לעולם
אמן ואמן

נכתב זה הנביאים אשר הוא לעיני ודרישן מאירן וכשמש
מזהירין לבני הכהנים הטובים צפירת תפארת מחמד
שינו ורבים על [illegible] אשר ברכו [illegible]
החן נרבדים ובשם טוב בזבדים [illegible]
[illegible] הכהן [illegible] הכהן [illegible] ישועה הכ[illegible]
[illegible] להגות [illegible] ובתורתו הוא וזרעו וזרע זרעם
[illegible] ועד עולם [illegible] ויקיים עליהם [illegible] שכתוב [illegible]
[illegible] אמן כן יאמר [illegible] הרחמים אמן
בשנת [illegible] ישע יקרב [illegible] וערב אמן

B

SAMUEL
& KINGS
WITH TARGUM.
HEBREW.

BRIT. MUS.

ORIENTAL
MS.
1472.

167 folios Nov. 1877 [illegible]

[illegible]